

ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

(ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ)

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

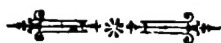
ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

(ପ୍ରଥମ ଶତ୍ରୁ)

ମହାବିରୁଷ

ଆତ୍ମତାନନ୍ଦ ଦାସଙ୍କ କୃତ

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା

ପ୍ରକାଶିତ

ଓ

ପ୍ରକାଶିତ

ମୁଲ୍ୟ—ବୁକ୍ଟିକା ପବ୍ଲିଶ ପବ୍ଲିସା

ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ—୧,୦୦୦

ସର୍ବ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସଂରକ୍ଷିତ

ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଥାନ :-

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

କାଶୀବିହାର

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୪

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

(ପ୍ରଥମ ଶ୍ଳୋ)

ପ୍ରଥମ ଛାନ୍ଦ

ବନ୍ଧୁ ଗୁରୁ ଦେବ ଦ୍ରବ୍ୟ	। ମାୟାଦ୍ୱାରା କର ପାରି	। ୧ ।
ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଉଦ୍ଧାରଣ	। ରାମ ଉଦ୍ଧାନ ସ୍ତୁତି ଶୁଣ	॥
ଭୂତ ମୁକୁନ୍ଦ ବେନିଜନ	। ଧର୍ମ ଅନନ୍ତ ଭକ୍ତି ଘେନ	॥
ବନ୍ଧ ବସ୍ତ୍ର ସେ ନମେ ପାଦ	। ବିଷ୍ଣୁ ନମସ୍ତେ ଏ ଯାଦବ	॥
ପବନ ନନ୍ଦ ପାଦତଳେ	। ଉଦ୍ଧାର କର ଭବଜନେ	। ୫ ।
କରୁପେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଧରେ	। ଶିଷ୍ୟ ଭଗତି କ ଭବରେ	॥
ଛଡ଼ ଭଗତ ରାହାସର	। ଛଡ଼େ ନ ମୁକୁନ୍ଦ ବେନିର	॥
ଅନନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ଯାଦବରେ	। ପବନ ମିଶି ଛଡ଼ ନରେ	॥
ରାହାସେ ଏ ଛଡ଼ ଧେ ସାର	। ଶୁଣ ହେ ଭଗତ ବିଷ୍ଣୁର	॥
ରାମ ଭରଥ ବନ୍ଧ ନନ୍ଦ	। ବିଷ୍ଣୁ ଧରମୁ ଛଡ଼ ବନ୍ଧ	। ୧୦ ।
ଦ୍ୱାଦଶ ଭଗତ ହେ ଶୁଣ	। କହିବା ଉପଦେଶ-ଗୁଣ	॥
ଗୁରୁକୁ କି ଦେବା ଉପମା	। କେ ଜଣେ ଗୁରୁ-କୃଷ୍ଣ-ସୀମା ॥	
ସେ ଗୁରୁ ଜାଣେ ଯଦ୍ୱାର	। ଶିର ଲମ୍ବିବ ତା ପୟର	॥
ଗୁରୁ ସେ ଗତିର କରତା	। ବେଦରେ ସାର ଏହି କଥା ॥	

ଓଁ କାରରେଦ ଯେ ଜାଣନ୍ତି	। ତେବେ ଜାଣିବ ଗୁରୁ-ଶକ୍ତି । ୧୫
ପ୍ରଥମେ ବନ୍ଧୁ ଯେ ଉକାର	। ତହିଁ ହୋଇଲୁ ଯେ ଅକାର ॥
ତହିଁ ଯେ ଗାରକୁ ରଖିଲେ	। ବନ୍ଧୁକୁ ତଥ୍ୟମଧ୍ୟେ ଦେଲେ ॥
ତଥ୍ୟପରେ ଉକାରକୁ	। ଉକାର ବସିବ ତଳକୁ ॥
ଏକାର ତା ବାମ ପାଶର	। ବେଢ଼ିବ ମଣ୍ଡଳ ଆକାର ॥
ମଣ୍ଡଳ ତଳେ ଗାର ଯୋଇ	। ଦକାର ଅକ୍ଷର ବସାଇ । ୧୬
ତହିଁ ଉପରେ ବନ୍ଧୁ ଯୋଇ	। ଅଠଅଙ୍କକୁ ତଳେ ଦେଇ ॥
ଏମନ୍ତେ ଏକ ଦଳ ହୋଏ	। ଏ ଦଳେ ଏକାକ୍ଷରେ ରହେ ॥
ଅକାର ତଳେ ଅକ୍ଷର	। ଦକାର ତଳେ ପଞ୍ଚକ୍ଷର ॥
ଗୁରୁଜକ୍ତି ଏ ବରୁର	। ଶିଷ୍ୟ ସଂଶୟ ହୋଏ ଦୂର ॥
ଆବର ପ୍ରକାର ଯେ ପାଶେ	। ଶୂନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ତହିଁ ବସେ । ୧୭
ଆର ପାରୁଣେ ଅଙ୍କ ଅଠ	। ଗୁରୁ ଭଣ୍ଡାର ଏହୁ କୋଠ ॥
ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରାକୁ ତଥ୍ୟ ତଳ	। ବନ୍ଧୁ ଗୋଟିଏ ତଥ୍ୟ ମୂଳ ॥
ଓଁକାର ଅର୍ଦ୍ଧଗାର ଶିର	। ଏକାର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଉପର ॥
ଓଁକାର ଏକର ମଧ୍ୟରେ	। ଦୁଇଅକ୍ଷର ସିଦ୍ଧି କରେ ॥
ସିଦ୍ଧିରସ୍ଥ ଯେ ବେନି ତହିଁ	। ଏମନ୍ତ ଗୁଣ ଯେ ବସଇ । ୧୮
ପର, ରଳ ଯେ ଗୁଣ ତହିଁ	। ଶ, ଶ, ନ, ଦ ମିଶି ଅଠହିଁ ॥
ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଗୋସାଇଁ	। ସାଧକ ପତକ ଖଣ୍ଡଇ ॥
ଅକାର ଆକାର ଉକାର	। ଇ ଅକ୍ଷର ଯେ ଉକାର ॥
ଆବର ଉକାର ବନ୍ଧବ	। ଏ ଛତ୍ର ଅକ୍ଷର ଶୁଦ୍ଧବ ॥
ର ଋ ଏ ବେନି ଅକ୍ଷର	। ଝ ଞ ମିଶି ଗୁଣ ତର । ୧୯

- ୧୭—୧ ତହିଁ ପାଶେ (ଶ) ୧୯—ଏକାର ତହିଁର ଯେ ଘର—ମଣ୍ଡଳ
 ପାଶର (କ) ୨୮—ଓଁକାର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗରେ ଶିର । ଉକର—(କ) ;
 ୨୯—୧ ଓଁକାର ଉକାର ମଧ୍ୟରେ (କ) ।
 ୩୫—୧ ଝକାର ମିଶି ଦକ୍ଷର (କ)

ଏ ଯି ଅକ୍ଷର ଦୁଇ ସ୍ଵାର	। ଓ ବୋଲଣ ଏକ ଧର	॥
ଓ ମିଶିଣ ଦୁଇ କହ	। ଅଂଅଃ ବସ୍ତୁ ଅଟେ ଏହ	॥
ଏହା ଜାଣିଲେ ସିଦ୍ଧ ବୋଲି	। ଏ ଅଟେ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଗୁଣି	॥
ଏ ଶୋଳ ଦୁଇଭାଗ ହୋଇ	। ଅନୁସାର ସେ ମଧ୍ୟେ ଦେଇ	॥
ଏହା ଜାଣିଲେ ସିଦ୍ଧ ଦାସ	। ନ ଜାଣି ପ୍ରାଣୀ ଯାନ୍ତି ନାଶ	। ୪୦ ।
ସକଳ ମହାବାନ ଏହ	। ଭଗତମାନେ ଛନ୍ତି ଧର୍ମ	॥
କଥା ଠାବରୁ ଠାବ ବାର	। ଛଡ଼ରେ ଅନୁସାର ଧର	॥
ଡ ଫ ମିଶିଣ ଦଶ'କ୍ଷର	। ପ ଅରେ ଭେଦ ଗୁଣ କର	॥
ବ, ଲ ମିଶିଣ ଛଡ଼ କହ	। ତଳରେ ଭାଗ ଦେବ ତହିଁ	॥
ବ ସ ମିଶିଣ ଗୁଣ'କ୍ଷର	। ଦୁଇରେ ଏକ ସ୍ଵର ଗାର	। ୪୧ ।
ବ ସ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଗାର	। ମିଳିବ ଆକାର ସେ ଘର	॥
ଏମନ୍ତେ ଯଦ୍ବଦ୍ଧ କହ	। ସାଧବ ଗୁରୁବନ୍ଧୁ ଏହ	॥
ଏ ଅଟେ ଭଗବତ ସାର	। ପାପକୁ ଅଟଇ କୁଠାର	॥
ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେଟି ଗୁରୁ	। ପ୍ରାଣୀ ତରନ୍ତି ଏ ଭବରୁ	॥
ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମା ସେବେ ଧ୍ୟାୟି	। ପରମ ଆନନ୍ଦ ସେ ହୋଇ	। ୪୨ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସବୁର ସେ ଗୁରୁ	। ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆପଣା ହୃଦରୁ	॥
ଆପଣା ନାମ ଅପେ ଗୁଣ	। ବିଶ୍ଵାସ କଲେ ସଫ ରେଣ	॥
ଶୋଳ ନ ମ ସେ ମହା ସାର	। ବଚନ ଅକ୍ଷର ବିବର	॥
ଶୋଳ ନାମରୁ ତଳ ଆଣି	। ବିଶ୍ଵାସ ସଫାରେ ସେ ପୁଣି	॥
ତଳ ନାମକୁ ଜୟ କରି	। କହଲେ ସଫାରେ ବିଦ୍ରାବ	। ୪୩ ।
ହୃଦୟ କୃଷ୍ଣାଦି ସମାଦ	। ଏମନ୍ତେ ତଳ ନ ମ ବଧୁ	॥
ତେକାର ଆଦି ଏକ ନାମ	। ବେଷ୍ଟବ ଗୁଣ ସଫ ଧାମ	॥
ତେ ରାମ ରାମାନନ୍ଦ ଧରେ	। ଓ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣାଦି ସୁମରେ	॥
ତେ ହରେ ହୃଦୟ ଭଗତ	। ଏମନ୍ତେ ମହା ସେ ଗୁପ୍ତ	॥

୪୭—୧ ଭକ୍ତର ଅତି (ଖ); ୪୮—୧ ଓ ରାମ ନାମ କହ ଧରେ (କ);

୪୯—୧ ଓ ହରେ ରାମାଦି ଭଗ (କ);

ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଯେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ	। ମନ୍ତ୍ର ବିନ୍ଦବ ଯେ ହରଷ	। ୨୦ ।
ହରେ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ପାପ ହରେ	। ଗୁରୁ ଯେ ରାମ ସ୍ତୁତି କରେ	॥
କୃଷ୍ଣର ନାମ ଧ୍ୟାନ କୃଷ୍ଣ	। ଓଁକାର ରାଧା ନାମ ଶୂନ୍ୟ	॥
ଗୁରୁଟି ଶୂନ୍ୟମୟ ରୂପ	। ଓଁ ରାମ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ବରୂପ	॥
ଏ ଶୁଟି ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ	। ଛଡ଼ ଅକ୍ଷରେ ତିନି ନାମ	॥
ଏ ନାମ ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର	। ସାରଙ୍ଗ ଗୋସାଇଁ କର୍ଣ୍ଣର	। ୨୫ ।
ଶ୍ୟାମ ଗୋସାଇଁ କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ	। ସାରଙ୍ଗ ଗୋସାଇଁ କହଲେ	॥
ରାମ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଗୋସାଇଁରେ	। ଶାମ ଗୋସାଇଁ କୃପା କରେ	॥
ନବ କିଶୋର କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ	। ରାମ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଗୁରୁ ଦେଲେ	॥
ସ୍ବନାତନ ଯେ ଦାସକୁହି	। ନବକିଶୋର ହେଲେ କହୁ	॥
ମୁଁ ଅଟେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯେ ଦେହ	। ସ୍ବନାତନ ଯେ କୃପା ହୋଇ	। ୩୦ ।
ଅତ୍ୟନ୍ତାନନ୍ଦ ମୁହିଁ ପୁଣି	। କହୁଲି ଯେ ରାମ କର୍ଣ୍ଣେଷି	॥
ରାମ କହଲେ ମୁକୁନ୍ଦରେ	। ରାହାସ ଗୋପାଳ କର୍ଣ୍ଣେନେ	॥
ହରେକୃଷ୍ଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ସାର	। କଳିରେ ହୋଇଲୁ ପ୍ରଭୁର	॥
ଦ୍ଵାପର ଯୁଗେ ମନ୍ତ୍ରସାର	। ଗୋପାଳ ଅସ୍ତ୍ରାଦିଶସ୍ତ୍ର	॥
ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣାୟ ଯେ ନମୋନମ	। ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଯେ ଗୋପୀ ନମଃ	। ୩୫ ।
ଜନ ବଞ୍ଚିବୁ ତି ତୁଳ	। ଦ୍ଵାପର ବଜ୍ରବ ଦୃଢ଼	॥
ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଯେ ଜନ କହୁ	। ଶିଷ୍ୟ ଭଗବତ୍ ସ୍ବାବ ହୋଇ	॥
ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁଧ୍ୟାନ	। ଶ୍ରୀକର୍ଣ୍ଣ କୃଷ୍ଣର ଭଜନ	॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଅଟେ ଉପଦେଶ	। ଦ୍ଵାପର ଯୁଗ ମନ୍ତ୍ର ରସ	॥
ଓଁ ରାମ ହେତୟ ଯୁଗରେ	। ପରଥାୟ ଯେ ରାମ ଧରେ	। ୪୦ ।
ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ତତ୍ତ୍ଵଧ୍ୟାନ	। ଯେ କରେ ମନ୍ତ୍ର ଉପସନ	॥
॥ କାଶୀ ବାସୁଦେବୀ ଫଳ	। ଅଯୋଧ୍ୟା ଦ୍ଵାରକା ମଣ୍ଡଳ	॥

୨୧—୨ ରାଧା ସ୍ତୁତି (ଖ);

୨୮—୧ ନନ୍ଦକିଶୋର (କ);

ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନ ଯେ ମଧୁରା	। ଶ୍ରୀପୁର ବଦନ ଲମ୍ବିଳା	॥
ଓଁ ରାମ ନରଞ୍ଜନ ଛଡ଼	। ଏ ଅଟେ ମହାଙ୍କର ଦୃଢ଼	॥
ଜନ ଅଟଇ ଶିଷ୍ୟ ଧ୍ୟାନ	। ନର ବୋଲିଣ ଗୁରୁଜ୍ଞାନ	। ୮୫
ରାମ ବୋଲିଣ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରବ	। ରାମ ବୋଲିଣ ବଳଦେବ	॥
ରାମ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଡେଇ ନୋହେ	। ଅକ୍ଷ ଅକ୍ଷରେ ବେନି କାସ୍ତେ	॥
ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନାରାୟଣ	। ମହା ଯେ କଲେ ଉକାରଣ	॥
ନାରାୟଣ ଯେ ନମୋନମଃ	। ସ୍ଵାରସି ନାରାୟଣ ଗମ୍ୟ	॥
ଶାସ୍ତ୍ର ବୋଲିଣ ଶିଷ୍ୟ ରହେ	। ନର ବୋଲିଣ ଗୁରୁଧାୟେ	। ୯୦
ସ୍ଵାରସି କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଲସେ	। ଏମନ୍ତେ ସତ୍ୟ ମହା ହୋଏ	॥
ଆଦି ଅନନ୍ତ ଯୁଗକାଳେ	। ଏକା ଅକ୍ଷର କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ	॥
ଦ କାରେ ତ କାର ଥୋଇବ	। ଉ କାର ତଥରେ ଶ୍ରବିବ	॥
ଅକ୍ଷ ଯେ ଆଠ ତଳେ ଦେଇଲ	। ଆକାର ମାତ୍ରାକୁ ଥୋଇଲେ	॥
ଉ କାର ମାତ୍ରାକୁ ବହୁବ	। ପଢ଼ିଲେ ଯେମନ୍ତ ହୋଇବ	। ୯୫
ରେ କାର ଶିଷ୍ୟର ଭଜନ	। ଓଁ କାର ତନି ଯେ ଘେନ	॥
କୃଷ୍ଣର ଭଗତି ଏ ତନି	। ଉକାରୁ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ଟ ଘେନି	॥
ଏହା ନ ଜାଣି କରେ ଶିଷ୍ୟ	। ଇହ ଲୋକରେ ଉପହସ	॥
ଗୋଲକ ମହା ଅଶେଷର	। ଗଙ୍ଗା ବୋଲିଣ ଏ ଶରୀର	॥
ଆକ'ରେ ପାଞ୍ଚକୁ ଥୋଇବ	। ତେବେ ସେ ଆତ୍ମାକୁ ବନ୍ଧିବ	। ୧୦୦
ଏ ଛଡ଼ ମହାଙ୍କର ଗୁଣ	। ଯହୁ ବନ୍ଧିବ ଶରୀରେଣ	॥
ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କର କଥା	। ଗୁପ୍ତ ଶିଷ୍ୟକୁ କହନ୍ତା	॥

୮୩—୨ ଲମ୍ବିଳା (କ)

୯୨—୨ କୃଷ୍ଣମୂଳେ (କ)

୧୩—୧ ଦକାର ଦକାର (ଖ)

୧୭—୨ ଓଁକାର ତନି, (କ)

୧୭—୧ ଉକାରୁ (କ) ୧୧—୨ ଗୋ ବୋଲିଣ ଯେ (କ),

ଅଶେଷ ଜନ୍ମ ଭାଷ୍ୟ ସ୍ଥଳେ	। ଏ ଗୁରୁମିଳନ ସୂଚକେ	॥
ଏହା ନ ଜାଣି କର୍ତ୍ତୃ ଧରେ	। ନୟନ ପଥର ନାବରେ	॥
ଅନ୍ଧକୁ ଅନ୍ଧ ପଥ ସେନ୍ଦ୍ରେ	। ବଧୂରେ ବନ୍ଧ ସଙ୍ଗ କର୍ତ୍ତ୍ତେ	। ୧୦୫ ।
ଜଡ଼କୁ ଜଡ଼ ସେନ୍ଦ୍ରେ ଭାଷା	। ପଣ୍ଡିତ ମୂର୍ଖଙ୍କ ସମସ୍ୟା	।
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପୁଷ୍ପେ କି ଭ୍ରମର	। ସେ ଶିଷ୍ୟ ନିଷ୍ଠୁର ଶିଷ୍ଟର	॥
ଭକ୍ତି ନ ଭେଦି ସେହି ଗୁରୁ	। ଗୁଣେ ସେବା ଶିଷ୍ୟଘରୁ	॥
ସେ ଶିଷ୍ୟ ଧନ ହୋଏ ନାଶ	। ଗୁଣେ ପୁଣି ଅନୁଗ୍ରାହ	॥
ପୁଣି ଲଭଇ ପଶୁସୋନ	। ବଳ ଲେପ ତ ନାଶ୍ୟ ଘେନ	। ୧୦୬ ।
ଶିବ ଠାବରେ ପାପ କଲେ	। ଖଣ୍ଡନ ହୋଏ ଧନ ଦେଲେ	॥
ବିଷ୍ଣୁ ଠାବରେ ପାପ କଲେ	। ଖଣ୍ଡନ ଧନ ସ୍ତବ୍ଧ କଲେ	॥
ଗୁରୁ ଠାବରେ ପାପକଲେ	। ବଳ ପଡ଼ଇ ତାର ଭୁଲେ	।
ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଏକ କହୁଁ	। କୃଷ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବ ବଡ଼ ଯହୁଁ	॥
ଗୁରୁ ବୈଷ୍ଣବ ଦୟା କଲେ	। ଏ ଜୀବ ତରେ ଭବ ଜଳେ	। ୧୦୭ ।
ସମୁଦ୍ରେ ବୋଇତ ସେମନ୍ତ	। ବୋଇତ ପଡ଼ି ଗୁରୁ ସେ ତ	॥
କୃଷ୍ଣ ସେ ସୁଦେହ ପବନ	। ଲଗଇ କୁଳେ ସେହୁ ଜନ	॥
ଏ ଭକ୍ତ ଯାହାକୁ ନ ମିଳେ	। ଗୁଡ଼ି ମରଇ ଭବନଳେ	॥
ଶ୍ରୀରାମାନନ୍ଦ ନିମାନନ୍ଦ	। ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଏ ଗୁଣ ବିନ୍ଦ	॥
ଏ ଶୁଣ ପଥର ଭଗତ	। ଶରଣ ପାମର ଅତ୍ୟନ୍ତ	। ୧୦୮ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ପ୍ରଥମ ସ୍କନ୍ଧ

—୧୦୫—

୧୦୫—) ବଧୂର ବଧ ସଙ୍ଗ (ଖ) ?

୧୦୬—୧ ପଣ୍ଡିତେ ମୂର୍ଖକୁ (ଖ).

୧୧୧—) ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ମାଧବାନନ୍ଦ (ଖ)

ଦ୍ଵିତୀୟ ଛାନ୍ଦ

ପୁଣି ଯେବେ ସମନ୍ତ ଶିଷ୍ୟ । କେଉଁଠି ରେ ମନ୍ତ୍ର ଦେବା ହୁଅନ୍ତୁ ।

କି ବ୍ୟୁ କଣ୍ଠେ ଶିଷ୍ୟକୁ ପୁଣି । ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚ ଋଷ ଦୁଃସ୍ବରେ ଶୁଣି ।

ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଠାକୁର । କୃପା କରନ୍ତୁ ସୁଦୟା ଦୁଃସ୍ବ । ୧ ।

ଶୁଣନ୍ତେ ଉଦ୍ଧାତ ସମ ଉଗତ । ନାତି ପୁତ୍ର ମୋର ଗୁଣେ ଦୁଇ ତ ।

ନାତି ପୁତ୍ର ବଡ଼ ସଂସରେ ସାର । ଭଲପୁତ୍ର ତନୁ ପାତରେ ପର ।

ହେ ବରଜବଣ । ସୋମବଣ ମହା ଅଭେଦ ରସ । ୨ ।

ପୁତ୍ରକୁ ଯେମନ୍ତ ପିତ କପଟ । ପୁତ୍ରକୁ ମାତା ଯେ ଅନ୍ତର ଘଟ ।

ଗୁରୁ ନ ଶିଖି ସେ ଶିଷ୍ୟକୁ ମନ୍ତ୍ର । ପଢ଼ି ତେଜବ ଯେହୁ ନାଶକନ୍ତ୍ର ।

କାହାକୁ କହୁବା । ବିଅଥେ ଜନମ ବୋଲି ଜାଣିବା । ୩ ।

ପରମ ଉଗତ ଶୁଣ ଗୁପ୍ତତ । କହୁ କହୁବା ମନ୍ତ୍ରର ତଦନ୍ତ ।

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଲେଖନ ଗୋଟିଏ କରି । ଦ୍ଵାଦଶ ଆଙ୍ଗୁଳ ମାପିବ ଧରି ।

ସେ ଜହ୍ନା ଅଗ୍ରେଣ । ଅଶାନ୍ତର ତହିଁ ଲେଖିବ ପୁଣି । ୪ ।

ରୂପାର ଲେଖନ ଅଷ୍ଟ ଆଙ୍ଗୁଳି । ଏକାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଦୁଃସ୍ବରେ ଖଳି ।

ଲେଖିବ ନାସିକା ଦ୍ଵାରେଣ ପୁଣି । ହଂସ ପରେତ କରି ସେଠାରେଣ ।

ସେ ଚକ୍ରପଠରେ । ଆତ ଯାତ ହେଉଅଛି ସେ ବାରେ । ୫ ।

ପ୍ରକାଳ ବତା ଯେ ପଡ଼ି ଆଙ୍ଗୁଳି । ଲେଖନ ପରସ୍ତେ ହସ୍ତେ ନିହିଳି ।

ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ମୂର୍ତ୍ତି ନ ପରେ । ଶ୍ଵେତ ଲେଖିବ ଯେ ଶ୍ୟାମ ଅଙ୍ଗରେ ।

ଗୋପାଳ ମୂର୍ତ୍ତି । ଶ୍ଵେତ-ରଜ-କଳ-ଶ୍ୟାମଳ-ଜ୍ୟୋତି । ୬ ।

ମୋତି ଗୋଟିଏକ ହସ୍ତେ ଧରିବ । ଶିଷ୍ୟ ଦକ୍ଷଣ କର୍ଣ୍ଣରେ ଲେଖିବ ।

ସୋଳ ନାମ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ଅକ୍ଷର । ମୁଖେ ପବନ ଝୁରିବ ପୁଷ୍ପର ।

ଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଗତି । ଏ ଶୁଭାଧାନେ ଯେ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ସ୍ଥିତି । ୭ ।

ଯୁଗଳ ମନ୍ଦ୍ର ଯେ ବାମ କର୍ଣ୍ଣରେ । ମାଳା ଗୋଟିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ହସ୍ତରେ ।
ଲେଖିବ ଶ୍ରେୟ-କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରେୟ-ଶ୍ୟାମ । ଗୁରୁ ଭଗତ ଅଟଇ ଉତ୍ତମ ।

ଶିଷ୍ୟର କାରଣ । ଏମନ୍ତ ଶିଷ୍ୟଟି ଉଦ୍ଧାର ଜାଣ । ୮ ।

ଦନ୍ତସହ ମଧ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମୁନାରେ । ନାଶ୍ବରଣ ମନ୍ଦ୍ର ଦେବ ସେଠାରେ ।
ହାସ ଗୋଟିଏକ ହସ୍ତରେ କର । ଶିଷ୍ୟକୁ ଲେଖିବ ଦନ୍ତ ମୁଲର ।

ଭାଗ୍ୟ ସେହୁ ଶିଷ୍ୟ । ମୁନି ନ ପାନ୍ତି କୋଟି କଲେ ଲେଖି । ୯ ।

ମାଣିକ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସେନିଶ କରେ ! କୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦ୍ରକୁ ପୁମର ମନରେ ।
ଦକ୍ଷିଣ ନୟନେ ଲେଖିବ ପୁଣି । ଏହା ନ ଜାଣିଲେ ପଶୁନେ ଗଣ ।

ଅନ୍ନ ତାହା ହାତ । ଛୁଇଁ ନ ଯୋଗାଇ ସେ ବିବର୍ଜିତ । ୧୦ ।

ବୈତରଣୀ ଗୋଟିଏ ସେନିଶ କରେ । ଠାକୁରାଣୀ ମନ୍ଦ୍ର ବାମ ଚକ୍ଷୁରେ ।
ଲେଖିବ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ପୁଣି । ଭବରୁ ତରଳ ଶିଷ୍ୟ ପରାଣୀ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର । ଦେବ ଉତ୍ତମ ଶିଷ୍ୟରେ ବସୁର । ୧୧ ।

ବୈତରଣୀ ଗୋଟିଏ ଗୁରୁ ସେନିଶ । ଅନନ୍ତ ମନ୍ଦ୍ର ହୃଦେ ପୁମରଣୀ ।
ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳରେ ଏମନ୍ତ ଲେଖିବ । ଏମନ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଭଗତ ଲଭିବ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣେ । ମିଳଇ ସେ ଶିଷ୍ୟ ମନ୍ଦ୍ର ଜପନେ । ୧୨ ।

ନବଜନ ପାଟ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ଏକ । ତିଳକ ମନ୍ଦ୍ର ଲେଖି ଲଳିତେକ ।
ହରି ମନ୍ଦର ଯେ ତିଳକ ଦେଇ । ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଟ କଳ୍ପ ଲଳିତେକ ଲିହୁ ।

ସେ ବିନ୍ଦୁ ଗୁପ୍ତ । ସୁପାଧୁ ଜାଣନ୍ତି ତହିଁ ତଦନ୍ତ । ୧୩ ।

ପୁଣି ଜଣାଉଛୁ ତୁମ ଅନନ୍ତ । ଶିଷ୍ୟ କରୁପେ ମିଶିବ ଯନ୍ତେ ତ ।
କି ରୂପେ ଆସିବ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଶ । ବାରଜଣ ଶିଷ୍ୟ ନ ଧର ଦୋଷ ।

ହେ କରୁଣାକର । ଏ ଗୋପ କୁଳର ସମସ୍ତ ହର । ୧୪ ।

୧-୫—ଭଗ ଶିଷ୍ୟ ପୁଣି...ଗୁଣି (କ)

୧-୬—ସେ କୃଷ୍ଣର ଗଣେ ଶ) ।

୧୪-୫—କରୁଣା ଯେ କର (ଶ) ।

ପତିତ ହାତ ମାପରେଣ ଶିଷ୍ୟ । କରହୋଡ଼ି ଶିରେ ଥୁବ ହରଷ ।
ଆପଣା ଗୁରୁନାମ ସେହୁଠାରେ । ଶୁଣାଇ ପ୍ରଣାମ କରି ସେଠାରେ ।
ସେ ଛଡ଼ ପାଡ଼ୁଲ । ସାତ ପାଡ଼ୁଲରେ କରିବ ଗୁଲ । ୧୫ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁରୁ ସେଠାରେ ସୁମରି । କାର ପୁରୁଷ ସେ ହୃଦେ ସୁମରି ।
ଦଣ୍ଡବତ କରି ଆସୁଣ ଥୁବ । ଦ୍ଵାଦଶ ପୁରୁଷ ଗୁରୁ ଧ୍ୟାନିବ ।
ଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଧି । ସାଧକ ଜନର ଅଟଇ ସିଦ୍ଧି । ୧୬ ।

ଦିନ ହାଥ ଅର୍ଦ୍ଧ ମନ୍ଦ୍ରମ ମାପ । ବସୁ ଲକ୍ଷ ହାଥ ଶିଷ୍ୟ ଭୂମି ତ ।
ଦିନ ହାଥ ଅର୍ଦ୍ଧ ଯନ୍ତ୍ର ଆସିବ । ଦିନ ହାଥ ଅର୍ଦ୍ଧ ପୂଜା ବିହବ ।
ହାତେକ ମାପଣ । ଗୁରୁ କରିବ ସମାଧି ଧାରଣ । ୧୭ ।

ପୂର୍ବମୁଖ କରି ଗୁରୁ ବସିବ । ଶିଷ୍ୟ ସେ ପଣ୍ଡିତ ମୁଖ ହୋଇବ ।
ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗରେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଲିଖି । ବାମ ପାରୁଣେ ଗୁରୁକୁ ବସାଇ ।
ଗୁରୁ ପଥେ ଗୁରୁ । ନବଜନ ଶିଷ୍ୟ ଆସି ପାଶରୁ । ୧୮ ।

ଦଣ୍ଡବତ କରି ସେହୁ ଠାବରେ । ଅଲଗେ ଆସିବ ଏ ବାମ ଫେରେ ।
ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞାଦେବେ ବସ ଏଠାରେ । ସମାଧି ଲଘେ ଗୁଡ଼ିଣ ମନରେ ।
ତା ଅଙ୍ଗର ପାପ । ସେ ପାପ ଥୁବ ତା ଅଙ୍ଗରେ ଗୋପ୍ୟ । ୧୯ ।

ଅଷ୍ଟାଦଶାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ସେ ଗୁଣି । ଏ ଖଡ଼ଗେ ଗୋପ୍ୟ ପାପକୁ ହାଣି ।
ପାପ ନ କାଟିଣ କରିନ୍ତି ଶିଷ୍ୟ । ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ ପୁତ୍ର ସେ ନାଶ ।
ସେ ବଧୂର ହୋନ୍ତି । ଏମନ୍ତ ଗୁରୁକୁ ନାହିଁ ନା ଗନ୍ତ । ୨୦ ।

କୁଣ୍ଠ ଜାତ ହୋଏ ଗୁରୁ ଶରୀର । ନାଶ ହୁଅଇ ସେ ଧନ ତାହାର ।
ପୁତ୍ରମାନେ ତାର ହୁଅନ୍ତି ରୋଗ । ସଂସାର ତାକୁ ସେ ନୁହଇ ଭୋଗ ।
ହେବାର ବରଷ । ଗୁରୁକୁ ସେବା କରିବ ହରଷ । ୨୧ ।

ଗୁରୁଭଣ୍ଡାର ଯେ ଅତି ଗହନ । ସହସ୍ରେ ଗନ୍ଧର୍ବ ଜଗେଥା ଥ ନ ।
 ବହୁବାକୁ ଶେମ ଅତ୍ର କାହାର । ଯାହାକୁ କୃପା କରନ୍ତି ଠାକୁର ।
 ସେ ମୁରଲୀଧର । କରୁଣା କଲେ ଯେ ତିଳ ନରର । ୨୨।

ଦାନ ଅରୁଣକୁ କରୁଣା କଲେ । ଉପଦେଶ ଟୀକା ଲେଖ ବୋଇଲେ ।
 ଗୁରୁ ଭଣ୍ଡାରରୁ କହୁ ଲେଖିଲି । ସହ-ଚରଣକୁ ଭରସା କଲି ।
 ଶ୍ରୀ ଶଶିରରେ । ବୁଝି ରହିଲି ଏ ଭବଜଳରେ । ୨୩।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭଣ୍ଡ ଗୀତା କଥନେ ଦ୍ରବୀୟ ଶ୍ରୀମ ॥

—୧୦୩—

ଦୂତୀୟ ଛାନ୍ଦ

ବନ୍ଧ ଯାଦବର ସ୍ଥିତି ଯେନମା । ଗୁରୁ ପୁନ ବଧ କେମନ୍ତ ସୀମା । ୧ ।
 ଶୁଣ ହେ ଭଗତ କହବା ତୋରେ । ଗୁରୁ ପୁନାବଧ ଯେଉଁ ସ୍ଥଳରେ ॥
 ସପତ ସେର ସେ ଦୂତ କହର । ସାତମୁଖ କରି ଦୀପ ଆଶିବ ॥
 ସାତ ଠାବ କରି ନାଲିବ ଦୂତ । ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଦୂତ ସଂଯୁକ ॥
 ଅଗର ତନନ ଗୁଆ ମିଶାଇ । ପୁନା ଠକରେ ସେ ଥୋଇବ ନେଇ । ୪ ।
 ଫୁଲ ଧଣ୍ଡା ମାନ ଥୋଇବ ପାଶ । ସାତ ଗାଈ ଗୁଆ ରଖି ହରଷ ॥
 ହରିଡ଼ା ରଖିବ ପାଶ ସେ ଗାଇ । ବାର ପୁରୁଷ ଗୁରୁ ସେବା ପାଇଁ ॥
 ପୁଷ୍ପ କୁମ୍ଭ ସେ ଗୋଟିଏ ଆସିବ । ପୁରୁଣା ଦ୍ଵାନ୍ତ୍ର ସେ ଘରେ ନ ଥିବ ॥
 ଉଦ୍‌ବଳ ବସ୍ତ୍ର ସମସ୍ତେ ପିନ୍ଧିବ । କନ୍ଧରେ ଏକ ମୁରତି ସେ ଥିବ ॥
 ମଙ୍ଗଳ ଡୁଲଡୁଲି ଘରେ ଦେବ । ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ପୁନା ଗୁହେ କରବ । ୧୦ ।
 ଏମନ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ସେ ଭଗତହେବ । ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ପୁନା ଗୁହେ କରବ
 ଶୁଣି ସମ୍ପଦାରୁ ଶୁଣି ମୁରତି । ଗୁହରେ ପୁଜିବ କରି ଅଭୟ ॥
 ପଇତ ପଣା ସେ ନଡ଼ିଆ ଫଳ । ଛେନା ନବାତ ପାତଲ କଦଳ ॥
 ଖଜା ମିଠାଇ ସେ ଚଣା ପାପତି । ବିଷୟ ସଫଳ ଏ ସର ଗୁଡ଼ ॥
 ନବତନ ଦ୍ଵାନ୍ତ୍ର ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରୋଇ । ତାକୁଣି ଦେଇ ପୁନାଥନେ ଥୋଇ । ୧୫ ।
 ଉଷିମ ବିଚିତ୍ର ସୁପାତ ତାଟେ । ବାର ମୁରତି ସେ ପୁରସ୍ତ ଘଟେ ॥
 ବାର ପୁରୁଷ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଇଁ । ବାର ମୁରତି ସେ ବସ୍ତ୍ର ଭାଷଇ ॥
 ଗୁରୁକୁ ନବତନ ବସ୍ତ୍ର ଏକ । କନ୍ଧକୁ ଦେବ ପାଶ୍ରେଡ଼ା ସରୁକ ॥
 ନବତନ ବସ୍ତ୍ର ଶିଷ୍ୟ ପିନ୍ଧିବ । ଶିଷ୍ୟ ତନ୍ତେ ଏକ ମୁରତି ଥିବ ॥

୧୦-୧ । ମଙ୍ଗଳ ଡୁଲ ଡୁଲ ଘରେ ଦେବ (ଖ) ;

୧୦ । (ଖ)ରେନାହିଁ ଏହାସ୍ଥାନରେ ୧୧ ପଦ ଅଛି । ୧୪-୧ । ମିଠାଇ ସେ

ଚିନି (କ) । ୧୪-୨—ଏରସ (କ)

ଶିଷ୍ୟକୁ ଏକ ବସନ ଘୋଡ଼ାଇ । ବେନିଜନେ ଏକା ରହୁବେ ଚହ୍ନି । ୨୦
 ମହାମନ୍ତ୍ର ଶିଷ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣରେ ଦେବ । ଶିଷ୍ୟର ଗୁଣ୍ଡାଳ ଅଙ୍ଗ ଫେରିବ ॥
 ଗୁରୁ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଗୁରୁ ମୁରତି । ରାମାନନ୍ଦ ନିମାନନ୍ଦକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ॥
 ବନ୍ଧୁ ସ୍ଵାମୀ ଯେ ମାଧବ ଆରୁର୍ଣ୍ଣ । ଏ ବିଧି ପ୍ରକାରେ ପୂଜା ହୋ ରୁଝି ॥
 ମାଧବେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଭୁ ଚରଣ ତଳ । ବିଧି ବିଧାନରେ ପୂଜା ସକଳ ॥
 ଭଜନ ଭୋଜନ ଅତି ଗୁପ୍ତ । ଅତି ସ୍ନେହ କର ଏ ଦୁଇ ମତ । ୨୧
 ଏ ଦୁଇ କଥା ଯେ ସଂସାରେ ସାର । ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷ ଯେମନ୍ତ ବେଷର ॥
 ରାମ ଦିବସ ଯେ ଯେମନ୍ତ ହୋଇ । ବେନି ହସ୍ତ ଯେହ୍ନେ ଶରୀରେ ରହି ॥
 ସେହି ପ୍ରକାରେଟି ବିରୁଦ୍ଧ କର । ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାର ॥
 ଶିଖିବା ଦେବା ଯେ ଯେବା ଭଗତି । ଶିଷ୍ୟର ଏ କଥା ଅଟଇ ନିତି ॥
 ଫଳେ ପୁଣ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯେହ୍ନେ ମିଳିବ । ଯେ ଅବା ଆପଣେ କମାଇଥିବ । ୩୦ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ନେଇ ନିଯୋଗ । ଶିଷ୍ୟର ଭଗତି ଅଟଇ ଭାଗ୍ୟ ॥
 ଗୁରୁ ପୁଣି ତାହା ଗୋ ବିଧି ଦେଇ । ଏମନ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ପରିମୁଖା ଯାଇ ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଠାବରେ ଯେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ଦ୍ରବ୍ୟ କରନ୍ତି ଭୋଗ
 ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ଯେ ବଳାୟୁକ ତିନି । ଅଭେଦ କରିବ ଭେଦ ନ ଦେଖି ॥
 ବୈଷ୍ଣବ ଗୋସାଇଁ ଉଚ୍ଚାର କର । ଭୃତ୍ୟ ପରିଭ୍ରତ୍ୟ ଅନ୍ୟତ ଗୁରୁ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ଉତ୍ତମ ସ୍କନ୍ଧ ॥

ଚତୁର୍ଥ ଛାନ୍ଦ

ନନ୍ଦ ବରଜ ଭାବ ଘେନ	ଶ୍ରୀଗୁରୁ କହିବା ବଚନ	୧ ।
କେତେ ମନ୍ଦ ଯେ ଗୁରୁବିଧି	ପ୍ରାଣୀ ଲଭନ୍ତି ଭକ୍ତି ସିଦ୍ଧି	॥
ଶୁଣ ପବନ ନନ୍ଦ ବେନ	ମନ୍ଦ ଯେ ଚଉରାଶି ଘେନ	॥
ଯଦ୍ଦ ଅଟଇ ଚଉରାଶି	ପ୍ରାପତ ଭାଗ୍ୟ ଶିଷ୍ୟେ ଦିଶି	॥
ହରିଡ଼ା ଫଳ ଏକ ଘେନ	ଶ୍ରୀମନ୍ଦ-ରାଜ ଅବ ଚିନ୍ତା	୫ ।
ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଲିତା ଉପରେ	ମନ୍ଦ ଲେଖିବ ସେ ଠାବରେ	॥
ଗୁଆ ଗୋଟିଏ ହସ୍ତେ ଧରି	ତଳ ନାମକୁ ଯେ ସୁମରି	॥
କୃଷ୍ଣ ହରେ ଯେ ମନ୍ଦ ନେଇ	ବାମ ନୟନ ପରେ ଥୋଇ	॥
ବାମ ଯେ ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳେ ପୁଣି	ହରାଦ ମନ୍ଦକୁ ଲେଖିଣ	॥
ସେମନ୍ତ ଡେମି ଭୁଲସୀର	ଏମନ୍ତେ ମନ୍ଦର ବିରୁର	୧୦ ।
ରାମାଦ ଓଷ୍ଠରେ ଲୁହବ	ଭୁଲସୀ ଶିଖରେ ଲେଖିବ	॥
ଶୂନ୍ୟ ଭଜନ ମହାମନ୍ଦ	ଲଳିତ ଉପରେ ଯେ ଥାପ	॥
ଅଗ୍ର ଦେନ କାନ୍ତ କଇ	ଏଥୁ ଲେଖିବ ମନ୍ଦ ନେଇ	॥
ଗୁରୁ ପଦପ ଯେ ଏମନ୍ତ	ଆଖୁରୁ ଯେ ଶ୍ରେ ନବାଜ	॥
ବିବିଧ ବର୍ଣ୍ଣେ ପାଗ ହୋଏ	ରସିଆ ଜାଣି ରମ୍ୟ ଖାଏ	୧୫ ।
ହରିର ରସଗୁଣ ତେନ୍ତେ	ରସିକ ଶୁଣନ୍ତି ଶ୍ରବଣେ	॥
ଏ ରସେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଦାସ	ଦାନ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ଶାନ୍ତେ ଦୋଷ	॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ଚତୁର୍ଥ ସ୍କନ୍ଧ ॥

—୦—

ପଞ୍ଚମ ଛାନ୍ଦ

ହାଦବ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣ ପୁଣ	ହାହ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରିପାଶ	୧ ।
କଣ୍ଠ ଠାବରେ ଯେତେ ମନ୍ତ୍ର	କହୁବା ଏଥର ଚନ୍ଦନ	॥
କାମ ଗୟାଣୀ ଯେ ପାବନୀ	ରୁଦ୍ରସୀ ବ୍ରହ୍ମ ଗାୟତ୍ରୀ	॥
ଏ ମନ୍ତ୍ର ପୁଟିକରେ ପୁଣ	ଲେଖିବ ପୃଷ୍ଠପରେ ପୁଣ	॥
ଗାୟାଣୀ ଛନ୍ଦକୁ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷେ	ଲେଖିବ କଣ୍ଠ ବେନପାଶେ	୫ ।
ଗୁଳିଆ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ପୁଣ	ଲେଖିବ କଣ୍ଠନାଳେ ପୁଣ	॥
ଟଙ୍କା ଗୋଟିଏ ଯେନକର	ଲେଖିବ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମର	॥
ଏମନ୍ତେ ଲେଖନେ ଲେଖିବ	ସେ ଶିଷ୍ୟ ଭଗତ ଲଭିବ	॥
ଗୁରୁକୁ ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେଇ	ଯେ ଶିଷ୍ୟ ନାମଗ୍ରାସୀ ହୋଇ	॥
ନିଷ୍ଠୁଳ ତାହାର ଜୀବନ	ଲଭଇ ସେହୁ ପଶୁଜନ୍ମ	୧୦ ।
ଜ୍ୟୋତି କି ଶ୍ରୀଗୁରୁଟି ବୋଲି	କେଟି ଗୁରୁ ଯେ ଗଲେ ଭୁଲି	।
ନ ପାଇ ଚକ୍ରର ବିଭୁର	ଭୁଲି ମରନ୍ତି ଏ ସଂସାର	॥
ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟର ଦେହ ଯାଇ	ବାସନା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଥାଇ	॥
ମଳୟ ପବନ ଲାଗିଲେ	କାଠ ଚନ୍ଦନ ହୋଏ ଭଲେ	॥
ଗୁରୁଟି ସମାଧାନ କହୁ	ଏଣୁଟି ବଡ଼ ତହୁଁ ନାହିଁ	୧୫ ।
ସମାଧି ସାଧି ଯେବା ଥବ	ସେ ଫଳ ପକ୍ୱଫଳ ଶୁଭ	॥
ସମାଧି ସାଧନ ହେଲପ	କେଷୁଡ଼ି ଫଳ ପ୍ରାୟେ ନାଶ	॥
ଏଣୁଟି ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ	କୃଷ୍ଣ କହନ୍ତି ଗୁରୁ କର୍ଣ୍ଣ	॥
ଯେ ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଚିହ୍ନି ଥବ	ତାଠ ରେ ଦେହକୁ ବିକିବ	॥

୨-୨—ମନ୍ତ୍ରକୁ ବିଭୁର (ଖ) । ୧୦-୨—କମ୍ପା ନୋହଲ ପଶୁଜନ୍ମ (କ)
 ୧୮ । ଏଣୁଟି ଗୁରୁ ସ୍ତୁତାସନ । କୃଷ୍ଣ କହନ୍ତି ଗୁରୁକର୍ଣ୍ଣ (କ) ?

ଯେ ଗୁରୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ଗୁରୁ	ନିଷ୍ଠନ ଉପଦେଶ କରୁ	। ୨୦।
ମାତ୍ରରେ ପାଞ୍ଚଦିନ ଲେଖି	। ଗୁରୁ ଶ୍ରୀମୁଖ ଆସି ଦେଖି	॥
ଦ୍ଵି ଏକାଦଶୀ ସଙ୍କରାନ୍ତ	। ପୁଣ୍ୟମୀ ଅମାସ୍ୟାକୁ ଚନ୍ଦ୍ର	॥
ଏମନ୍ତେ ପାଠିଏ ଯେ ଦିନ	। ଗୁରୁକୁ ଜଗତ ଦର୍ଶନ	॥
ଯେ ଅବା ଫଳେ ପୁଣ୍ୟ ମିଳେ	। ଦେବ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କର ଆଲୋ	॥

ଶୁଣ ପଣ୍ଡିତ ବନ୍ଧୁଦେବ	। ପୁରାଣେ ଏ କଥା ଗୁହ୍ୟ	। ୨୧।
ଏ କଥା ବେଦରେ ପ୍ରମାଣ	। ଗୀତା ଶ୍ରୀ ଭଗବତେ ଶୁଣ	॥
ପରୁର ବିବେକ ସାଧୁକୁ	। ଆପଣେ ବରୁର ମନକୁ	॥
ଛଡ଼ ଭଗତ ରାହାସର	। ବିଶ୍ଵାସ ଅଟନ୍ତି ମୋହର	॥
ଛଡ଼ ଭକତ କର୍ଣ୍ଣପାର	। ଅସ୍ତ୍ରା ଅଟନ୍ତି ଏ ମୋହର	॥

ଗୁପ୍ତତ ଜଗଣ ରଖିବ	। ପାଷାଣେ କେତେ ନ କହୁବ	। ୨୨।
ଦାମ୍ଭିକ ଲୋକକୁ କହୁଲେ	। ଶୋଡ଼ି ଜନ୍ମଇ ଅଜ୍ଞେ ଭଲେ	॥
ଯେ ନର ପର ପ୍ରିୟ ହରେ	। ତାକୁ କହୁଲେ ପୁଅ ମରେ	॥
ଯେ ନର ନ କହନ୍ତି ସତ	। ତାକୁ କହୁଲେ ନାଶେ ବିଷ	॥
ବହୁତ ସଙ୍ଗରେ ବସାଇ	। କହୁଲେ ବିପତ୍ତି ପଡ଼ଇ	॥

କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଯେ ଶିଖି	। କହୁତେ ଲଭେ ଉତ୍ତରସ	। ୨୩।
ଏ ଅଟେ ଗୁରୁଙ୍କ ବେଢ଼ର	। କହୁବ କହି ମୁଁ ମୁଖର	॥
ଅତି ଜ୍ଞାନ ଯେ ନିର୍ମଳ ମୁହିଁ	। ଭବରେ ପଡ଼ିଣ ଅଛଇ	॥
କ୍ଷଣେ ନିମିଷେ ଗୁରୁ ଧ୍ୟାନ	। ଧ୍ୟାନେ ପାଇବି ଭକ୍ତି ସ୍ଥାନ	॥
ଦାସ ଅବୋର ମୁଁ ରହୁଲି	। ଦାନ ଅରୁଣ ଭବେ ଭୁଲି	। ୨୪।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚମ ସ୍କନ୍ଧ ॥

ଷଷ୍ଠ ଛାନ୍ଦ

ପୁଣ୍ୟ ସେ ଧର୍ମ ମୂଳ ମୂର୍ତ୍ତି	। ପୁରୁ ଗୁରୁଙ୍କ କଥା ପାଇଁ	। ୧୮
ସମସ୍ତ ଲଗିଲ ମନର	। ଏତ ଅଗମ୍ୟ ଅଗୋଚର	॥
ଆପଣେ ସ୍ବୟଂ ଦେହ ବଦ୍ଧ	। ଆତ୍ମକୁ ନିୟାରିବା ପାଇଁ	॥
ଏ ରୂପେ ଦେଖିଲେକ ପୁଣ୍ୟ	। ପାପ ରହୁବ କି ଅଙ୍ଗେଶ	॥
ଶୁଣିଣ ଅଶ୍ରୁ ଝର ଝର	। ଧର୍ମ ପୁଞ୍ଜିଲୁ ଅଗୋଚର	। ୧୯
ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁରୁ ସେ ପୁଞ୍ଜିଲ	। କହିତ କେବା ଅତୁ ତୁଲ	॥
ଭଜବ ଗୁରୁ ଦାସୀ ପାଇଁ	। ବସିଲେ ବଦନିକା ଧାୟି	॥
ଭସ୍ମକ ରାଜାକୁ ସେ ଶୁକ	। କହିଲେ ଗୁରୁଙ୍କ ବିବେକ	॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଜ୍ଞ ନେ କହିଲେ	। ଗୁରୁଭଗତି ସେ ବୁଝିଲେ	॥
ଗୁରୁଭଗତି ଦାସୀ ପାଇ	। ନବ ମୁନି ସେ ବୋଧ ହୋଇ । ୨୦	
ଗୁରୁ ସମାଧି ସେ ନିଶ୍ଚଳ	। ତେଜିଲେ ରାଜଗୁହ ଫଳ	॥
ରାତି ଦିବସ ଗୁରୁ ପଦ	। ତିଳେ ନୋହିଲେ ସେ ବିଚ୍ଛେଦ ॥	
ଅଖଣ୍ଡ ଗୁରୁ ଶକ୍ତି ନୋହେ	। ସର୍ବଦା ପ୍ରାତ ସୂର୍ଯ୍ୟମୟେ	॥
ନୀଳ ଶ୍ୟାମଳ କୃଷ୍ଣ ରୂପ	। ଆରକ୍ତ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ବରୂପ	॥
ଆରକ୍ତ ଗଉର ସ୍ବରାବ	। ରାଧା ଶ୍ରୀଗୁରୁ ରୂପ ଭବ । ୨୧	
ଶ୍ବେତ ଧବଳ ଶିଷ୍ୟ ଭବେ	। ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେ ବଳଦେବେ ॥	
ଏ ନିନି ରୂପ ଚାରି କଳା	। ଚାରିରୁ ଆଠ ସେ ହୋଇଲ ॥	
ଆଠରୁ ଷଷ୍ଠି ସେ ଷୋଳ	। ଷୋଳରୁ ବଡ଼ ଯୁଗଳ । ୨୨	
ବେନ ବଡ଼ିଁ ଚଉପଠି	। ଗୁରୁ ସକଳ ଭୂତ ଏକି ॥	

୩—, ଅତ୍ମକୁ ନିୟାରିବା (ଖ)

୧୦—, ଅଜିତ ଗୁରୁଙ୍କ (କ) ୧୫—, ଅଜିତ ଗଉର (କ);

୧୯—, ଭୂତେ ତିଷ୍ଠି (କ);

ଏ ଗୁରୁ ଚିହ୍ନିଲେ କାରଣ
ମନ୍ତ୍ର ଅଟଇ ଗୁରୁ ଗୁଣ
ଗୁରୁକୁ ଯଦି ନ ଦେଖିଲ
ସୋଳ ନାମ ସେ ହରି ଗୁଣ
ରାମ ତାରକ ରାମ ଲୀଳା
ମନ୍ତ୍ର ସେ ନାବାସଣ କହ
ରୁଣି ଯୁଗରେ ରୁଣି କଥା
ପଦକୁ ସୁମୁତି ସେ ଗାଡ଼
ସୁମୁତି ମନ୍ତ୍ର ଗାଡ଼ କହ
ଓଁ କାରୁ ବଡ଼ ଅଟେ ଧ୍ୟାନ
ଧ୍ୟାନ ନ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟ କରେ
ଲୁଣ ନ ପଡ଼ିଲେ ଯେମନ୍ତ
ହଣସୁ ନୁହଇ ସେ ଦୂର
ଅଗାଧ ବୋହଁ ଧ୍ୟାନ ଏକ
ତେସନ ପ୍ରାୟେ ସେହୁ ଶିଷ୍ୟ
ଅକର୍ତ୍ତେ ଧନ ସେ ହରିଲ
ବାବୁ ଶ୍ରୀରାମ ଦାସ ଶୁଣ
ଯେଉଁ ପଥରେ ପଶିବାର
ସାରଙ୍ଗ ଗୋସାଇଁ ମୋହର
ଲଳିତ ସଖୀର ଭଜନ
ସୁଦ ମ ସଖାଙ୍କ ଭଗତି
କୃଷ୍ଣ ହରେ ସେ ମନ୍ତ୍ର ବିଦ
ଦିଗ ସେ ପୁଣ୍ୟରେ ବ୍ରାହ୍ମାମ

। ନୋହୁଲେ ଜନ୍ମଧନ ପୁଣ୍ୟ । ୨୩
। ଶିଷ୍ୟ ଶୁଣିଲ ସେ ଶ୍ରବଣ ॥
। କଥା ଶୁଣିଣ ଭୁଲି ମଲ ॥
। ଅଷ୍ଟାଦଶ ସେ ଗୋପ ପୁଣ୍ୟ ॥
। ଏମନ୍ତ ଯୁଗ ତନି କଲ ॥
। ଏମନ୍ତ ରୁଣି ଯୁଗ ହୋଇ । ୨୪
। ଏଥିକ କୋଟି କୋଟି ପୋଥା ॥
। ସୁମୁତି ଶୋଳକ ସେ ଦଡ଼ ॥
। ମନ୍ତ୍ର ଦିନାର ବଡ଼ ହୋଇ ॥
। ଧ୍ୟାନ ଅଟଇ ଗୁରୁଧ୍ୟାନ ॥
। ଶିଷ୍ୟକୁ ଦରସିବ କରେ । ୩୦
। ସେ ଶିଷ୍ୟ ନିଷ୍ଠୁର ଜନ୍ମତ ॥
। ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଥିଲ ପ୍ରାୟେ ନର ॥
। ଉଡ଼ାଲି ସେହୁ ନିରାଶକ ॥
। ଧନ ପ୍ରାଣୀରେ କରେ ନାଶ । ୩୧
। ଭକ୍ତି ନିଷ୍ଠାରେ ଦିନ ଗଲ । ୩୨
। ରାହାସ ଉଡ଼ିଥାନ ହେ ପୁଣ୍ୟ ॥
। ଶିଷ୍ୟର ଦାସୀ ସେ ଯଦିର ॥
। ଅରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପରିବାର ॥
। ବନ ଅଟଇ କୁହବନ ॥
। ମନ୍ତ୍ର ସେ ହରେକୃଷ୍ଣ ଗନ୍ତ । ୩୩
। ଗୋପାଳ ମୂରତି ସେ ପୁଲ ॥
। ନାରଦ ରବିର ଆଶ୍ରମ ॥

୨୩—୨ ଗୋପଗଣ (କ);

୨୭—୨ ଶୋଳକ ସେ ଗାଡ଼ (ଖ); ୩୭—୨ ସମ୍ପଦାସୀ ସେ (ଖ);

୩୯—୨ ନବ ଅଟଇ (କ); ୪୧—୧ ମନ୍ତ୍ର ବାଳ (ଖ);

ଭଜନ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଦଡ଼
 ଏହା ନ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟ କରେ
 ଗୁରୁ ନିଯତ ହୋଏ ପୁଣି
 ସାଧବ ଗୁରୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧ
 ଉତ୍ପାଦନ ଶୁଣ ହେ ବଚନ
 କର୍ତ୍ତାଳ ମନ୍ତ୍ର ପୁନଃ ଯେତେ
 ବେଶ୍ଟ ବର୍ତ୍ତଣୀ ପୁନଃସ୍ମୃ
 ଶ୍ରେୟ ସିଦ୍ଧିର ମନ୍ତ୍ର କର୍ମ
 ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଶଙ୍ଖ ସିଂହାସନ
 ମନ୍ତ୍ର ଯେ କପାଳ ଯେତେ
 ଗୋପାଳ କୁଳର ବିଧାନ
 ଓଡ଼ିଶା ଦେଶରେ ପ୍ରଚର
 ସେ ଆଜ୍ଞା ମନରେ ସୁମର
 ଏଣୁ ମୁଁ ଲଭିଲି ଜନମ
 ଜଗତ ହୃଦେ ଏହୁ ପାଠ
 କଲି ଭଗତ ଏହା ପଢ଼ି
 ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢ଼ିଲେ ସେ ପୁଣି
 ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ
 ନାମ ଦେବାର ଶିଷ୍ୟଠାରେ
 ଅନ୍ୟଥା ଦିନେ ନ ପଢ଼ିବ
 ବାର ବରଷ ସେବା କଲେ
 ପଢ଼ି ଶୁଣିଲେ ନ ଗୁହ୍ୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହୁଣୀ ସେ କଲେ

। ଅଶାନ୍ତର ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁ ॥
 । ଗୁରୁ ଅପ୍ରାଧ ଦ୍ୱେଷ କରେ ॥
 । ଏଣୁ ଅପ୍ରାଧର କାରଣ । ୪୫
 । ତେବେ କରବ ଶିଷ୍ୟ ଘର ।
 । ଖୋଳ ପୁନଃ ମନ୍ତ୍ର ଘେନ ॥
 । ମୁକୁନ୍ଦ ଘେନ ଦୃଢ଼ ଚିତ୍ତେ ॥
 । ଯାଦବ କରବ ହେ ପିତ୍ତି ॥
 । ବାଳକ ଘେନ ଏହୁ ଧର୍ମ । ୫୦
 । ଯାଦବ ହୃଦୟରେ ଘେନ ॥
 । ପବନ ସୁମରବ ଚିତ୍ତେ ॥
 । ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନର ଏ ଚିହ୍ନ ॥
 । ଆଜ୍ଞା ସେ ନଦୟା ଠାକୁର ॥
 । ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ଉଦ୍ଧରି । ୫୫
 । ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଦେଲି ସାକ୍ଷାତ୍ ॥
 । ରଖିଲୁ ଗୁରୁ ଘରେ କୋଠ ॥
 । ଶିଷ୍ୟ ଏକାଦେ ଦେବେ ଜଡ଼ି ॥
 । ସଂଶୟ ହୋଇବ ହରଣ ॥
 । କେବେହେଁ ନକର ଉକତ । ୬୦ ।
 । ଏ ଗ୍ରନ୍ଥପୁରୀ ସେ ଦିନରେ ॥
 । ଶିଷ୍ୟକୁ ଗୁପ୍ତେ କହବ ॥
 । କିନ୍ତୁ ପାଇବ ଅବା ଭଲେ ॥
 । ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପାରେ ପାଇବ ॥
 । ଗଣେଶ ହସ୍ତେ ସେ ରହିଲେ । ୬୫ ।

୪୩—୧ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଦଡ଼; ୪୩—୨ ଅଶାନ୍ତର ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ତ (କ);

୪୭—୧ ଯଦ୍ଵେନ (କ); ୫୭—୧ ଘରେ ପେଣ୍ଡ (ଖ);

୫୯—୧ ହୋଇବ ଦହନ (ଖ)

ଜହାରେ ସରସ୍ବତୀ ଯେଣୁ
 ଗୁପ୍ତ ହେ ଥାଉ
 ଜ୍ୟୋତି ସମାଧି ଭକ୍ତହୃଦେ
 କଳକିନାଥର ସମୟେ ।
 ଶୋରଣା ଯେ ଜନ ଭଗତ
 ମୁଁଇ ପାଇବି ଅବା କାହିଁ
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ନଦୀ ଖାର
 ଏ ସ୍ଥଳେ ଜନମ ଲଭିବି

। ଲକ୍ଷ୍ମେ ହେ ଯେ ଲେଖି ତେଣୁ ॥
 । ଜ୍ୟୋତି ଭଗତର ନିମନ୍ତ ॥
 । ରଖିଲୁ ଏ ହେ ଗୁପ୍ତେ । ୩ ।
 ଏ ହେ ପୁରାଣ ଉଦୟେ ॥
 । ସେ ଜନପାଦେ ମୋର ଚିତ୍ତ । ୧୦ ॥
 । ମନରେ ଅଛଇଁ ଯେ ଧ୍ୟାନ ॥
 । ସୁଦ୍ଧାଜ ନେମାନ ଉଦୟ ॥
 । ଦାନ ଅର୍ପଣ ଭବେ ଭୁବି ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସଷ୍ଠ ସ୍କନ୍ଧ ॥

ସପ୍ତମ ଛାନ୍ଦ

ପୁଣି କହୁନା ବାସ ଶୁଣ	ହେଉ କରଣ ମନେ ଗୁଣ । ୧ ।
ରାହାସ ଗୁରୁ ପରିବାର	ଏ କଥା ବିଚାର ମନର ॥
ସଂକୀର୍ତ୍ତନରେ ସେ ପଶି ନ	ରାହାସ ଗୁରୁ ସୁମଦେ ॥
ସେ ପରିବାର ଗୁଣ ଧରି	ପୀଡ଼କୁ ପୀଡ଼ି ସେ ସୁମରି ॥
ମିଳିବ ନଦୟା-ଠାକୁର	କୀର୍ତ୍ତନେ ମିଳିବ ଶରୀର । ୫ ।
କୀର୍ତ୍ତନୁ ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନରେ	ପୁଣି ମିଳିବ ରାହାସରେ ॥
ରାହାସୁଁ ଗୋଲେକେ ପଶିବ	ତେବେ ସେ ଭଗତି ଲଭିବ ॥
ଉକ୍ତନେ ବିନିଗୁରୁ ଗୁଣି	ନଦୟାଠାରେ ତନି ପୁଣି ॥
ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନେ ତନି ଥିବ	ଏମନ୍ତେ ନାବଧା ଭଗତି ॥
ଉକ୍ତନେ ତନି ଅଙ୍ଗ ଧରେ	ଉତ୍ଥାନ ରାମ ଅରୁକରେ । ୧୦ ।
ସୁନ୍ଦର ଚକ୍ରତନ୍ୟ ଅଭି	ନଦୟା ତନି ଗୁରୁ ଲଭି ॥
ଦାମ ସୁଦାମ ସେ ଲଳିତା	ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନରେ ସେ ବିଷା ॥
ଶ୍ରୀରାଧା କୃଷ୍ଣ ସେ ଗୋଲେକ	ଗୁରୁ ଗଣରେ ଏ ବିବେକ ॥
ଏହାଙ୍କ ଠାବରେ ମିଳିବ	ଗୁରୁଅଙ୍ଗ ସେ ଧରି ଜବ ॥
ରାହାସ ଦାସ ଶିଷ୍ୟ କରେ	ଏହା ନ ଜାଣି ସେ ପଥରେ । ୧୫ ।
ମିଳନ୍ତି ରାହାସ ମଣ୍ଡଳୀ	ପତକ କରନ୍ତି ସଙ୍ଗାଳି ॥
ଅନ୍ନ ବସନ ନ ମିଳିବ	ସଂସାରେ ବିଡ଼ମ୍ବଣ ହେବ ॥

କହୁଲୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର
 ଚୈତନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ପୁଣି
 ଲେଖିବ ଦୃଢ଼ ସ୍ଥ ମଧ୍ୟରେ
 ଲଳିତା ସଖି ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି
 ଦକ୍ଷିଣ ବାହୁର ଉପରେ
 ସ୍ବାହୀନ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଶୁଣ
 ଅନାମିକା ଯେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଭେ
 ସ୍ବାହୀନ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ପୁଣି
 ଏତେ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଏକା ଦିନେ
 ଶୁଣ ହେ ଭକ୍ତ୍ୟ ପରିଭ୍ରାତ୍ୟ
 ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟିକେ ଦିନେ ଦିନେ
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ବରଷେ ଶିଖାଇ
 ତତ୍ତ୍ଵ ଭେଦକ ଯେ ବରଷେ
 ଛୁଆଁ ସ୍ବାଧିବ ଯେ ବରଷେ
 ଜ୍ୟୋତିକ ବରଷେ ସ୍ବାଧିବ
 ସମାଧି ବରଷେ ଧରିଣ
 ଆଧାର ସ୍ବାଧିବ ବରଷେ
 ଏମନ୍ତେ ବାର ଯେ ବରଷ
 ଭଗଳ ପାଇଲେ ନିଶ୍ଚଳ
 ମଲେ ଜାଳଲେ ସନମତ
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ ଅଜ୍ଞା ଦେବ
 ତେବେ ସଂଶୟ ହେବ ଦୂର
 ପତିଭଗତା ନାଶ ଯେହ୍ନେ
 ନିପୁଣୀ ପୁଣି ଯେମନ୍ତ
 କାମୀ ପୁରୁଷ କାମିନୀରେ
 ସ୍ନେହୀ ଆଗରେ ଅନ୍ତ ଯେହ୍ନେ
 ଗୁରୁ ଠାବରେ ମନ ଦେଲେ

। ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ତାସ ଦେବୁ କର
 । ଗୁଣସୀ ପୁଷ୍ପ ଲେଖନେଣ ।
 । ଶିଷ୍ୟକୁ ଗୁପତ କେବେରେ ॥୨୦॥
 । ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ସେନ ।
 । ଲେଖିବ ଶିଷ୍ୟକୁ ହେତୁରେ ॥
 । ଲେଖିବ ବାମ ଭୁଜେ ପୁଣି ॥
 । ଶ୍ରେଣି ହଳତ ସେନ କରେ ॥
 । ହଳଦୀ ଲେଖନେ ଲେଖିଣ ॥୨୧॥
 । କହୁବା ଶିଷ୍ୟକୁ କି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ॥
 । କହୁବା ଏଥର ତଦନ୍ତ ॥
 । କହୁବା ଶିଷ୍ୟକୁ ଯତନେ ॥
 । ପୁଣି ବରଷେ ଯନ୍ତ୍ର କହୁ ॥
 । ପୁନା ସ୍ବାଧିବ ବାରମାସେ ॥୨୨॥
 । ଅବାଡ଼ ସ୍ବାଧିବ ବାରମାସେ ॥
 । ପବନ ଅଭ୍ୟାସେ ଧରିବ ॥
 । ରୂପ ଚକ୍ର ବରଷେଣ ॥
 । ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ବାଧିବ ବାରମାସେ ॥
 । ଶିଷ୍ୟ ପାଇବ ଭକ୍ତି ରସ ॥୨୩॥
 । ଗୁପ୍ତବ ମତେ ବା ଚକ୍ଷୁ ॥
 । ଏମନ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁମତ ॥
 । ଗୁରୁକୁ ଶିଷ୍ୟ ପରାଗବ ॥
 । ନ ପୁଛେ ମୁହମତ ନର ॥
 । ଗୁପ୍ତକ ଆକାଶେ ଯେସନେ ॥୨୪॥
 । କୃପଣ ଧନେ ଯେହ୍ନେ ଚିତ୍ତ ॥
 । ତସ୍ୟାନ୍ତ ଗଳ ଯେହ୍ନେ ଧରେ ॥
 । ତେମନ୍ତ ପ୍ରାୟେ ଚିତ୍ତ ଧାନେ ॥
 । ମନ୍ତ୍ର ଯଦ୍ଵ ଯେ ମିଳେ ଭଲେ ॥

ଅର୍ଥେଁ ନା ତାକୁଡ଼ିର ଫଳ	ମନ ତରନ୍ତି ଯେ ବିଫଳ ॥୪୫॥
ସେ ଦୃଢ଼େ କାହିଁ ଏ ବିରୁର	ପାଇବ ଗୁରୁଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ॥
ମନକୁ ବିକିଲେ ଭଗତି	ମନ ମଧ୍ୟରେ କୃଷ୍ଣ ଚିନ୍ତା ॥
ମନ ଚାଲିଲେ ନାଶ ଗଣି	ଘନ ଅଭ୍ୟାସ ଜଡ଼େ ଭୁଲି ॥

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥାରେ ନାମ ସପ୍ତମ ଶ୍ଳୋକ ॥

ଅଷ୍ଟମ ଛାନ୍ଦ

ସଂଶୟ ଫେଡ଼ିବା ଗୁରୁ ଲାଗିଲ ତ ଧନ୍ୟ ।
 ଗୁରୁ ନ ଚିହ୍ନିଲ ଲୋକ ହୋଇଲ ତ ଅନ୍ଧ । ୧ ।
 କରୁଣା କରିବା ନାଥ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧରଣ ।
 ଗୁରୁ ବିନୁ ସଂସାରେ ତ ନାହିଁ ପରମାଣ । ୨ ।
 ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଡେଇ କରି ଶିଷ୍ୟକୁ ତ ଗଲେ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟ ତରେ କେମନ୍ତ ଭବନନ୍ତୁ ଭଲେ । ୩ ।
 ଗୁରୁ କଥା ଶୁଣିଲ ତ ଶ୍ରବଣର ତଟ ।
 ଗୁରୁ ନ ଦେଖିଲେ ତ ହୋଇଲ ଛଟପଟ । ୪ ।
 ଏ ଭବ ପଂସାରେ ଜାତ ହୋଇଲେ ତ ମନ୍ଦ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ନ ପ୍ରତିନ୍ତି ମଧ୍ୟେ ଧଇଲେଣ ଶରୀ । ୫ ।
 ଗୁରୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରତିଲେ ଶରୀର ।
 ନରଦେହ ଗୋଟାକୁ ସେ ଗୁରୁ ବଡ଼ ସାର । ୬ ।
 ଶ୍ଵେତ ରଙ୍ଗ ଖ୍ୟାମଳ ଅଟଇ ଯେଉଁ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ।
 ତନୁ ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟେ ରଙ୍ଗ ଗୁରୁରୂପ ତନ୍ତ୍ର । ୭ ।
 ଏ ଗୁରୁକୁ ଯେଉଁ ଜନ ପାଇଅଛୁ ଭେଟ ।
 ମରବା ଜାଇବାକୁ ସେ ନୁହଇ ତରତ୍ର । ୮ ।
 ମରଣ ସମୟେ ଯେତେ ମନ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷା ଥାଇ ।
 କଣ୍ଠ ବନ୍ଧନ ହୋଇଲେ ସୁମରବ କାହିଁ । ୯ ।
 ଏଣୁ କରି ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଗୁରୁଙ୍କର କଥା ।
 ମୁଦ୍ରାନ୍ତ ଶିଷ୍ୟକୁ ଦିନା ମନ୍ତ୍ର କରି ପୋଆ । ୧୦ ।
 ଉତ୍ତମ ଶିଷ୍ୟ ନମନ୍ତେ ଗୁରୁରୂପ ଧ୍ୟାନ ।
 ଇଚ୍ଛା ସୁଖେ ମରଣ ସେ ଇଚ୍ଛାସୁଖେ ଜନ୍ମ । ୧୧ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ଶେଷ ଜମିଷେ ଯେ ମିଶେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ଭବତସ୍ୟ ହୋଏ ନାଶେ । ୧୨ ।
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଯେବା ହୁଅନ୍ତି ଗୁରୁ ।
 ମୁଁ କାର ବଡ଼ ପରେ ଫୁଟି ଭ୍ରମି ମରୁ । ୧୩ ।
 ମୁହିଁ ବଡ଼ ଗୋସାଇଁ ମୋଠାରୁ ନାହିଁ ବଡ଼ ।
 ମଲେଶ ଜନ୍ମ ଲଭଇ ଶୃଗାଳ ଯେ କୋଡ଼ । ୧୪ ।
 ପେଟର କମନ୍ତେ ସୁସ୍ଥେ ଏ ଜନ୍ମ ବୁଲିଲ ।
 ଜନ୍ମ ଅନ୍ତେ ବୁଲି ପେଟ ପୋଷି ନ ପାରିଲ । ୧୫ ।
 ଗୁରୁଧର୍ମ ନ ସାଧଣ ଯେହୁ କରେ ଶିଷ ।
 ସେ ଜନକୁ ଇନ୍ଦ୍ରପର ଲୋକେ ଉପହାସ । ୧୬ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସର ଯେ ଏକ ପ୍ରତି ଶୁଣ ।
 ପୁଣେ ସତ୍ୟଯୁଗେ ଏକ ଅଛୁ ପରମାଣ । ୧୭ ।
 ଓରେ ମେଣ୍ଟା ନୋଲିକରି ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁଲ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟ କେମନ୍ତେ ଗତି ଲଭି କରି ଗଲ । ୧୮ ।
 ଶିଷବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଅଶ୍ରୁ ଗଲେ ଝର ଝର ।
 ଭଲ ପରୁଣିଲୁ ଏବେ ସନ୍ଧର ବିରୁର । ୧୯ ।
 ପୁଣ୍ୟପୁଣ୍ୟ ଯେଉଁ କଥା ଉପଲକ୍ଷେ ଶୁଣ ।
 ଗୀତା ଭାବରେ ଦେବ ପୁରାଣେ ପ୍ରମାଣ । ୨୦ ।
 ଶିକ୍ଷର ହେତୁରେ ସିନା ଶିଗ ତରିଗଲ ।
 ଗୁରୁ ତ ପଥ ନ କହୁ ଅମଡ଼ା ପେଲିଲ । ୨୧ ।
 ଶିକ୍ଷର ହେତୁରେ ସିନା ଅମଡ଼ା ମାଡ଼ନ୍ତି ।
 ରାଜଦାଣ୍ଡେ ଗୁଲିଯାନ୍ତେ ହାତୀ ଯେ ପାଦାନ୍ତି । ୨୨ ।
 ଜାଣିଲ ସତ୍ତ୍ୱେ ଜନ ଥାନ୍ତି ଯେଉଁ ଗ୍ରାମ ।
 ନ ଜାଣିଲ ଜନ କି କରିବା ତାଙ୍କ ସମ । ୨୩ ।

୧୨—୧ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାଦଶସ୍କନ୍ଦେଶ ଘେନି ମିଶେ (ଖ)

୧୨—୨ ହେବ ନାଶେ (ଖ) ୧୭—୨ ଗୁରୁଜନ (କ)

ସଂସାର ବିଚ୍ଛେଦକୁ କୁଟ୍ ଏଡ଼ି କଥା ।
 ଗୋବିନ୍ଦର କୁଟ୍ ଏସେ ସଂସାର ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୨୩
 ଦ୍ଵାରକା ମଣ୍ଡଳେ ସେ ଉଦ୍ଧବ କୃଷ୍ଣ ରୁଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦରଶନ କରି ଗତି ନ ପାଇଲେ । ୨୪
 ଗୁରୁପାଦପଦ୍ମ ଚିହ୍ନ ଦୃଢ଼ ସ୍ଵପ୍ନେ ।
 ଭଗତି ସାଧୁଲ ଯାଇଁ ବଦରିକା ସ୍ଥଳେ । ୨୫
 ଆତ୍ମା ଅପରତେ ଯେଉଁ ନର ହୋଇଥାନ୍ତୁ ।
 ଆତ୍ମାକୁ ନ ଚିହ୍ନିଲେ ସେ ନ ପାବନ୍ତୁ ଗତି । ୨୬
 ଏଣୁକରି ଗୁରୁ ହେଉ ଦୃଢ଼ରେ ସୁମର ।
 ଗୁରୁକୁ ପୂଜିବ ଚିହ୍ନି ଅମଳ ସ୍ଥାନର । ୨୭
 ଅଳ୍ପ ନୁହେଁ ହରି ସେ ଭରତେ ପଞ୍ଚକଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦରଶନେ କିମ୍ପା ଗତି ନ ଲଭିଲେ । ୨୮
 ପୁଣି ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅକ୍ଷା ଗୀତା ବୁଝାଇଣ ।
 ଗୁରୁ ଆଶ୍ରେନର ଭବ୍ ହେ ଇନ୍ଦ୍ର କ ରଣ । ୨୯
 ବିଦ୍ୟାରୁ ସାର ଅଟଇ ଅବିଦ୍ୟା କହଲେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଜ୍ୟୋତି ଗୁରୁଧ୍ୟାନ ସମାଧି ସେ ଦେଲେ । ୩୦
 ତେଣୁକରି ଅଳ୍ପ ନ ସେ ଲଭିଲେ ଭଗତି ।
 ସ୍ଥାନ ବଡ଼ ନୋହେ ନାମ ଗୋଟି ଯୁଗେ ଥିବ । ୩୧
 ଓଁରେ ମେଘ ବେଲି ଯେଉଁ ଜନ ଚିନ୍ତା କଲ ।
 ରୂପକୁ ଦେଖିଲି ସିନା ନାମ ନ ପାଇଲ । ୩୨
 ରୂପ ଦେଖିବାକୁ ତ ସମସ୍ତ ଜନ ପାରି ।
 ନାମକୁ ପରତେ ଘଟ ଏକ ଏକ ପାରି । ୩୩
 ଗୋପୀ ରୂପ ଦେଖିକରି ଶୋକେ ବୁଡ଼ିଥିଲେ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଭେଟେଣ ନାମ ପରତେ ହୋଇଲେ । ୩୪

ଲଳିତା ଉଦ୍ଧବ ବସି ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣେ ।
 ରୁପ ଗଲେ ନାମ ଥିବି ମନେ ଲବ୍ଧ କଲେ । ୩୬
 ଥୋକେ ଗୋପୀ ରୁପକୁ ମୁରୁଛୁ ନ ପାରିଲେ ।
 ଥୋକେ ଗୋପୀ ନାମରେ ରୁପକୁ ପୁମରିଲେ । ୩୭ ।
 ଭବ ତମିରକ ସୁତ କରଣ ଧରିଣ ।
 ଗୁରୁରୁପ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋପୀ ଲଭିଲେ କାରଣ । ୩୮ ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ କୃଷ୍ଣ ରୂପେ ସମସ୍ତ ଦର୍ଶନ ।
 ସମସ୍ତେ ପାଇବେ କାହିଁ ଗୁରୁହେତୁ ସ୍ଥାନ । ୩୯ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଭଗତି ବଡ଼ ଅରମ୍ଭ ବରୁର
 କ୍ଷଣେ ଦଣ୍ଡେ ନିମିଷେ ହୋ ଗୁରୁ ସେବାକର । ୪୦ ।
 ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର ନବଦ୍ରୀପରେ ବିହାର ।
 ସକଳଜନେ କହିଲେ ଭଗତି ବିରୁର । ୪୧ ।
 ଉଆ ଅନ୍ନ ଗୁଆଦୃତ ଭୋଜନର ସାର ।
 ନିରାମିଷ ହୋଇ ନାମ ଭଜବ ମୁଖର । ୪୨ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଧ୍ୟାନ କର ଭଗତି ଲଭିବ ।
 ସକଳ ଜନେ କି ତାହା ପାଇଲେ ହେ ଠାବ । ୪୩ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସିଂ ମନ୍ତ୍ରନ୍ତ ହେ ଦ୍ରାଦଶ ଗୋପାଳ ।
 ସେମାନେ ଧଇଲେ ଭୋଗ ନିରାମିଷ ଫଳ । ୪୪ ।
 ମଦ୍ୟାନ୍ଧ ଆଶ୍ରେ କରି ଭଗତି ଲଭିଲେ ।
 ସନାତନ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏ ହେତୁ କହିଲେ । ୪୫ ।
 ଦୋଳଗ୍ରାମେ ତାଙ୍କ ବାସ ବୈରାଗ ସେ ଦେହ ।
 ଏକ ଶିଷ୍ୟ ମୁହିଁ ତାଙ୍କ ଆର ଶିଷ୍ୟ ନାହିଁ । ୪୬ ।
 ମୁହିଁ ଶିଷ୍ୟ ମୁହିଁ ପୁତ୍ର ମୁହିଁ ତାଙ୍କ ଭୃତ୍ୟ ।
 କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମେ ସମାଧି ବିହତ । ୪୭ ।

ଭବନ ବୁଟୀ ହନି ଶ୍ରେ ଗୋପ୍ୟ ସେ ସମାଧି ।
 ଶ୍ରୀନ ରୂପେ ଏଠାରେ ମୋ ନାମ ଯିବ ଭେଦ ॥୩॥
 ମୋହର ସେ ଏଠାବରେ ନ ମ ନୋହୁ ପୁଣି ।
 ବୁଝି ରହୁଥିବ ସେ ଭବନ ରେଣୁ ଥାନ ॥୪॥
 ନେଷ୍ଟ ଶରଣୀର ଦଳ ମୋ ଜନ୍ମ ଗୁପ୍ତ ।
 ପ୍ରତିପାଳ କରବ ସେ ଦାସ ହେ ଅରୁଣ ॥୫॥
 ଦଶମୀ ଯାତ୍ରାକୁ ଆସି ଗୁରୁ ପ୍ରତି ବୋଧ ।
 କହୁଲୁ ଉତ୍ତାନ ଦାସ ଉତ୍ତମ ଏ ବଧୂ ॥୬॥
 ମୋହର ଚକ୍ଷୁ ଶିଷ ନାହିଁଶିଷ ମିଳି ।
 ସେବକ ଅଟ ସେ ଗୁମ୍ଫା ବାରଗୋଟି ସ୍ଥଳ ॥୭॥
 ସନାତନ ଗୋସାଇଁ ସେ ଏ ବଧୂ କହୁଲେ ।
 ଅରୁଣ ଶୂମାବେ ସେ କାଟ କଢାଇଲେ ॥୮॥

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଅଷ୍ଟମ ଛନ୍ଦ ॥

ନବମ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ସୁନନ ଜନ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଷୟ ।
 ଦନ୍ତ ଦକ୍ଷିଣର ମନ୍ତ୍ର ଲେଖି ଯେଉଁଠାର । ୧ ।
 ବାହୁତଳେ ଲେଖିବ ଯେ ତମ୍ଭା ଲେଖନରେ ।
 ସୁପାଦେ ରଖି ପଦାର୍ଥ ବିଷୟ ମନରେ । ୨ ।
 ଆସନ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ବାହୁତଳେ ।
 ଖପର ଖଣ୍ଡି ଏ ଘେନି ଲେଖିବ ଉନ୍ମଳେ । ୩ ।
 ହସ୍ତେ ନ ଲେଖିବ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣ ହେ ବିଷୟ ।
 ଯଥା ଅନୁକମ୍ପେ ସିନା କରବ ଗୋତର । ୪ ।
 ଲେଖି ଖଣ୍ଡକରେ ଯେ ଲେଖିବ କଟୀ ପରେ ।
 ପରିଗ୍ରାବ ମନ୍ତ୍ରଗୋଟି କହୁଲୁ ଏଠାରେ । ୫ ।
 ଶିଂସାର ଲେଖନ ଲେଖ ଆରମ୍ଭଗେ ପୁଣି ।
 ବିରୋଳା ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଲେଖିବ ବିରୋଳେଣ । ୬ ।
 ନାଭିତଳେ ଲେଖିବ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାମନ୍ତ ପୁଣି ।
 ସାନକର ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ଏ ଯେ କରେ ଘେନି । ୭ ।
 ମନ୍ତ୍ର ମାନଙ୍କର ଯେ ଅଛଇ ଲିଙ୍ଗକ୍ଷଣ ।
 ଗୁରୁଙ୍କର ବିଷୟ ଯେ ଶିଂସର କାନଣ । ୮ ।
 ଏ କଳି ଯୁଗରେ ନରେ ଧରଣେ କେମନ୍ତେ ।
 ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଗୁରୁ ତଳି ନ ଧରନ୍ତି ଚିତ୍ତେ । ୯ ।
 ସଖ୍ୟ ଲଗୁଛି ପ୍ରଭୁ କଳିଯୁଗ ନର ।
 ବିବେକ ସନ୍ଧି ନ ଘେନି ଦୁଖେ ତତପର । ୧୦ ।
 ଶୁଣ ହେ ସୁପାଧ୍ୟ ନେନେ ହତ୍ୟ ନର ମାନେ ।
 ଜାଣନ୍ତି ରକ୍ଷି ଯେ ଗଣ ଏସର ବିଧାନେ । ୧୧ ।

ହେଉଥିବାରେ ନଳ ନାଳ ପୁଣ୍ୟେ ଜାଣିଲେ ।
 ଗାନ୍ଧବ ବଶିଷ୍ଠ ମୁନିମାନେ ହେବୁ କଲେ । ୧୨।
 ଦ୍ଵାପରେ ଯେ ପଦ୍ମଜିତ ଶୁକ୍ରବ ଶୁକ୍ରନ ।
 ଉଦୟ ନାଥକୁ ଗୁରୁ-ପୂଜା ଯେ ହସାନ । ୧୩।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇବ ଉକ୍ତ ଯୁଗେ ଯେତେ ଜନ ।
 ଗୁରୁ ପୂଜା ଗୁରୁ ହେବୁ କଲେକ ଭାଷଣ । ୧୪।
 କଳିବୁଗେ ରାମାନନ୍ଦ ନିମାନନ୍ଦ କହୁ ।
 ବନ୍ଧୁ-ଶ୍ୟାମ ମାଧବ ଯେ ଶୁଭ ସମ୍ପଦାହୁ । ୧୫।
 ଏ ଶୁଭ ଗୋପାଳଙ୍କର ଏମନ୍ତ ଭାଷଣ ।
 କେଜାଣି କହନ୍ତି ମନ୍ତ୍ର କେ ନ ଜାଣେ ପୁଣ । ୧୬।
 ପ୍ରତ ପ ନୃପତି ଯ ଏ ପୂଜାର ଧାରଣ ।
 ପ୍ରତାପ ଠାକୁର ମୁକୁନ୍ଦରେ କହୁ ପୁଣ । ୧୭।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଠାକୁର ଦୟା କଲିର ବିଶ୍ଵର ।
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖି ପାଦ ନ କରି ବିଶ୍ଵର । ୧୮।
 ଦୟା ଗୋପୀନାଥ କୋଳେ ଅବସ୍ଥିତ ଗୋଳ ।
 ନାମକୁ ନ ଚିହ୍ନି ପେଟ ନିମନ୍ତେ ସକଳ । ୧୯।
 ବାଳକ ଯେ ପ୍ରାଣ ପୁତ୍ର ବଧୂ ଆଦରଣ ।
 ସମସ୍ତେ ହରିନାମକୁ କର୍ଣ୍ଣରେ ଯେ ଧରି । ୨୦।
 ଗୁରୁ ପୂଜା ନିଷ୍ଠାଧର୍ମ ନ ବୁଝିଣ ଥବ ।
 ଶୁରୁ ଅଜ ନ ଧରିଣ ପଥ ଯେ ପଡ଼ିବ । ୨୧।
 ଶିଖର ଚୁଟିବ ସେବା କି କହୁବ ଅବା ।
 ମୁଦାନ, ଶିଖ ପୃଥ୍ଵୀରେ ବହୁତ ଯେ ଅବା । ୨୨।
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଯେହୁ ଜାଣିଣ ଯେ ଅବା ।
 କ'ନ ଶ୍ରୀନ ହୋଇକରି ବୁଝିଣ ରହୁବ । ୨୩।

ସହସ୍ରେ ମୂଢ଼ ସଙ୍ଗତେ ଏକ ସେ ପଣ୍ଡିତ ।
 ପଣ୍ଡିତ ବଚନ ସେ ସେ ବୋଲୁ ସମ୍ଭ୍ର ॥୨୩
 ସହସ୍ରେ ପଣ୍ଡିତ ସଙ୍ଗେ ଏକ ମୂଢ଼ ଥିଲେ ।
 ମୂଢ଼ାନ୍ତ ବଚନ ଯେତେ ନ ରହଇ ଉଲ୍ଲେ ॥୨୪
 ତେସନ ପରାସ୍ତେ ସିନା ବିରାଗ ଚୁରାବ ।
 ଉତ୍ତମ ମତି ଦେଖିଲେ ଅକାର କହୁବ ॥୨୫
 ଚକ୍ର ଗୋପାଳେ ଅନ୍ତେ ଜଣାଉଛୁ ପୁଣି ।
 ମରା ପୁନା କର ନ ପାରିବ ଯେଉଁ ଜନ ॥୨୬
 ସେ ଜନ କେମନ୍ତେ ମରା ପାଇବ ଗୋସାଇଁ ।
 ଏଥର ସମେଶ ରୁଚୁ ଫେଡ଼ି ଦେବା କହୁ ॥୨୭
 ଶୁଣ ହେ ବରଜ ଦାସ ଏଥର ବିରାଗ ।
 କଳିଯୁଗ ଲୋକକୁ ଅଟଇ ବଡ଼ ଘୋର ॥୨୮
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ବଡ଼ କରନ୍ତି ପୋଷ୍ଟେନା
 ସୁରର କାହ୍ନର ଘର ଦ୍ଵାପରର ଲାଲ ॥୨୯
 ବଳିବୁଜା ସୁଦର୍ଶି ପାଶରେ ଅନ୍ନ ଖାଇ ।
 ଶତ କୁଡ଼େ ପକାନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ତେ ଖୋର ନାହିଁ ॥୩୦
 ଏକ ଗୋଟି କଉଡ଼ି ଯେ କଳିଯୁଗେ ବଡ଼ :
 ଗୁରୁକୁ ଦେଖିଣ ଶିଷ୍ୟ ଲୁଚିବେ ଉଦ୍ଘାତ ॥୩୧
 କଳିଯୁଗେ ଅକାର ଶିଷ୍ୟକୁ ଯେବେ କହୁ ।
 ବସନ ଗୋଟିଏ ଅକାରକୁ ଯେବେ ପାଇ ॥୩୨
 ରତି ଧାନେ ମହାସ୍ତେ ସୁଦର୍ଶି ଯେବେ ମିଳେ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଲେଖିବ ଜହା ଉଗତି ଯେ ମୂଳେ ॥୩୩
 ବଚନ ସଂପିଦି ଜହା ହୁଅଇ ପ୍ରମାଣ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ସିନା ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ପୁଣି ॥୩୪

୨୭—୨୮ କାର କହୁବ (କ), ୨୯—୧ ହେ ବରଜବୀଣ (ଗ)

୩୩—୧୮ କର ଶିଷ୍ୟକୁ (କ); ୩୪—୨୮ କାରକୁ ସେ ବେଢ଼ଇ (କ).

କବି ଯେ ପଣ୍ଡିତ ବୁଦ୍ଧି ଗୁରୁଙ୍କ ଲକ୍ଷଣ ।
 ବୁଝାନ୍ତି ଶିଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ ମନ୍ଦିର ଧାରଣ । ୩୭ ।
 ବିଦ୍ୟାବାଟ ଅଟଇ ଯେ ମନ୍ଦିରର ମୁଳ ।
 ବିଦ୍ୟାଶୂନ୍ୟ ଘଟକୁ ଯେ ଧ୍ୟାନ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥଳ । ୩୮ ।
 ବିଦ୍ୟାଧ୍ୟାନ ମୁଳ ଅଟେ ମତି ଯାର ସାର ।
 କଣ୍ଠ୍ୟୁକ ବୃକ୍ଷ କି ହେବ ଦେନ ବିକାର । ୩୯ ।
 ଭକ୍ତିବାକ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରପଥ ଯେଉଁ ଜନ ଶୁଣି ।
 ଶାସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ସାଧୁଣ ନେଇ ନ ପାରନ୍ତି ପୁଣି । ୪୦ ।
 ଭକ୍ତିବାକ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣି ଶୟନ କରନ୍ତି ।
 ସୁ ଜନକୁ ବୋଲିବା ଯେ ଭକ୍ତିସ୍ଥାନ ମତି । ୪୧ ।
 ମୁକ୍ତିବାକ୍ୟ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଭକ୍ତି ତଳ ତଳ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିଲେ ଭଲୁସଭ ରୋମମୁଳ । ୪୨ ।
 କହୁଗଲେ ବୁଝୁଥାଇ ଭକ୍ତ ଯେ ନର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣବକ୍ତୃ ପରାସ୍ଥିତ ମତିସାର । ୪୩ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ନ ବୁଝନ୍ତି ଶୁଣକୁ ପରାଣ ।
 ଭରତ ପଥ ଦେଖୁକୁ ମନରେ ବିରାଣ । ୪୪ ।
 ଜନ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଅଭ୍ୟୁତ କି ମୁଖେ କହୁ ପାରେ ।
 କୋଟି ଜନ୍ମ ହେବୁ ଥିଲେ ଗୁରୁ ହେବୁ ଧରେ । ୪୫ ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ନବମ ଛାନ୍ଦ ॥

୩୭—) ମନ୍ଦିର ଉଦ୍ଧାରଣ (କ)

୩୮—) ଶାସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ର ଶୋଧଣ (କ)

ଦଶମ ଛାନ୍ଦ

ଚିଷ୍ଟୁଗୁଣାଧିପର ଯେ ନ ଦେନିମା ଦୋଷ ।
 ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନ ସେ ଅପଣ୍ୟ । ୧ ।
 ସେ ଜନକୁ ଗୁରୁ ପୁଣି କି ହେବୁ କରିବ ।
 ଗୁରୁକୁ ତ ଲଜ୍ଜାଭବ ଶୁଣିଲେ ପଡ଼ିବ । ୨ ।
 ଶୁଣ ହେ ପଣ୍ଡିତ ବିଶ୍ଵାସୀଙ୍କର ନାଣୀ ।
 ଟିକର-ଶକ୍ତିରେ ସେହେ ନ ରହଇ ପାଣି । ୩ ।
 ଅପଣ୍ୟ ଘଟେ ଗୁରୁକୁ ଟିକରର ସମ ।
 ମାଙ୍କଡ଼ା ପଥରକୁ ମୁଗୁନି କରି କମ । ୪ ।
 ଆକାଶର ଜଳ ପୃଥିବୀ ସମରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଟିକରେ ନ ରହେ ଜଳ ଗୁରୁ କିସ କଲ । ୫ ।
 ଭଲଟ ହାଣ୍ଡିର ପ୍ରାୟେ ହୋଇଲ ସେ ଘଟ ।
 ଉପର ହାଣ୍ଡି ପରାୟେ ମତି ଯାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ୬ ।
 ମେଘ ଉଠି ବୃଷ୍ଟି ଯଦି ପୃଥିବୀରେ ନୋହୁବେ ।
 ମନୁଶ୍ୟ ଧାନ ଶୂନ୍ୟ ଗୁରୁ ସେହୁ ଭବେ । ୭ ।
 ଭଜ ମାତ ଦୁଇଠାରେ ଜଳ ହୋଏ ଶୂନ୍ୟ ।
 ବିବେକ ଗୋଷ୍ଠିରେ ପୂଜି ଏମନ୍ତ ବଚନ । ୮ ।
 ନିଧନ ଲୋକକୁ ଧନ ମାଗିଲେ କି ପାଇ ।
 ବଚନର ଦୃଢ଼ଭାଷା କହିବ କି ବାଲ । ୯ ।
 ମନ ଯା ନିଶ୍ଚଳ ନୋହୁ ରହୁବ କି ଧାନ ।
 ନ ଜାଣିଲ ନାହିଁ ହେବ ଜାଣିଲ ସମାନ । ୧୦ ।
 ଦଣ୍ଡବତ ଅସ୍ଥାଙ୍ଗ ଭାବରେ ମୋର ପାଦେ ।
 ସଂଶୟ ବୁଝିଲ ଗୁରୁ ଏ ମନ ବିଷାଦେ । ୧୧ ।

ନୋହୁଲେ ଗୋପାଳ କୁଳ ଭାବିବାର ପାଇଁ ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଚୁମ୍ବୁକ୍ତ ଯେ ନଦୀୟା ଗୋସାଇଁ । ୧୨ ।
 ସୁଦାମ ସୁନ୍ଦରୀନନ୍ଦ ସେଠାରେ ହୋଇଲ ।
 ଏଠାରେ ଅଭ୍ୟାସନନ୍ଦ ନାମ ଯେ ବହୁଲ । ୧୩ ।
 ସନାତନ ନାମ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣ ଦାସ ।
 ତାଙ୍କ ପାଦେ ଚୁମ୍ବୁକ୍ତ ଯେ ମନର ହରଷ । ୧୪ ।
 ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମନେ ଧରି ଆତ୍ମକୁ କହୁଲ ।
 ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ଧନ ଗୁପ୍ତତେ ରଖିଲ । ୧୫ ।
 ଶ୍ରୀଅରୁଣ ଶ୍ରୀଅରୁଣ ବିନ୍ଦୁ ପରିହାଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋପାଳ ଆମ୍ଭେ ପଶିଲୁ ଶରଣ । ୧୬ ।
 ନି'ନ ଶ୍ରୀନ ହେ'ର କରି ଚୁମ୍ବୁ ପାଦ ତଳେ ।
 ଶରଣ ରଖିବ ଗୁରୁ କଳି ଘୋର କଲେ । ୧୭ ।
 ନି'ନ ଅଟ୍ଟ ବାର ଗୋପ ଗ୍ରାମ ବିଷ୍ଣୁ କରି ।
 ଶ୍ରୀନ ବାର ଗୁହାସେ ଯେ ଉତ୍ଥାନ ବିଗୁର । ୧୮ ।
 ନି'ନ ଶ୍ରୀନ ଏଣୁକଲ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ।
 କୋଟି ଜନ୍ମ ଭାଗ୍ୟ ଥିଲ ଶୁଣିଲୁ ଶ୍ରବଣ । ୧୯ ।
 ଶୁଣ ହୋ ପଣ୍ଡିତ ବୋଧ ଚୁମ୍ବୁ ନୋହୁ ଭିନ୍ନ ।
 ଚୁମ୍ବୁ ଆତ୍ମ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସଙ୍ଗ ନୋହୁ ଆନ । ୨୦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାକୁ ଶୁଣି ଉତ୍ତର ଏ ମନ୍ତ୍ର ।
 କୃଷ୍ଣ ହରେ ମନ୍ତ୍ରପୁଜା ଏବେ ଦେବ କହୁ । ୨୧ ।
 ବଦନ ପାଶୁଡ଼ା କରି ଦଳ ଯେ ଆସିବ ।
 ନବତନ ବସୁଗୋଟି ତରୁପାଣେ ଦେବ । ୨୨ ।
 ଲେଖନ ଯତ କିହିତେ ଯେ ଅବା ଯେ ବିଧି ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁବ ଯେ ଉତ୍ତମ କରି ସିଦ୍ଧି । ୨୩ ।
 ବଦନ ଦଳ ନ ଭେଦ ଯେଉଁ ଗୁରୁ କହୁ ।
 ଦୁଃସ ଯେ ପାଷାଣ ହୋଏ ଅନ୍ନ ନ ମିଳଇ । ୨୪ ।

ଅନ୍ଧ ବୁଝୁ ହୁଅଇ ଯେ ନ ଜାଣେ ପ୍ରମାଣ ।
 ବଚନ କହୁଲେ ତାର ନ ଶୁଣେ ଶ୍ରବଣ । ୧୫ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଭଣ୍ଡାର ମୁହଁ କହୁତ କି କ୍ଷମ ।
 ନ ଜାଣି କହୁଛୁ ମୁହଁ ଅଭ୍ୟୁତ ଅଧମ । ୧୬ ।
 ପାରିଲେ ପୁନଃନାନ ଲଗାଇବ କୁଳେ ।
 ଶ୍ରୀ ଯାଉଅଛୁ ମୁହଁ ଭବ-ନୟା ଜଳେ । ୧୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀରାମାୟଣ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଦଶମ ସ୍କନ୍ଧ ॥

ଏକାଦଶ ଛାନ୍ଦ

ବସ୍ତ୍ର ମୁକୁତ !	ବଚନ ଶୁଣ	ଏ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଗୁଣ ।
ଓଁକାର ଲିହୁ	ଅର୍ଚ୍ଚନା ଥୋଇ	ରକ୍ତର ଦେବ ଦୁଣ ।
କିକୋଣ ଆସି	ଉପରେ ଶୂନ୍ୟ	ଏମନ୍ତ ଗୁରୁ ଭବ ।
ରଂ ବସାଇ	ଦକାର ବହୁ	ମନ୍ତ୍ରକୁ କର ଠାବ । ୧ ।
ରକାର ଅର	କୋଣରେ ବହୁ	ରେକାର ତଥ୍ୟ ପାଶ ।
ରକାର ଆର	କୋଣେ ବସାଇ	ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ଘୋଷ ।
ଚଉପାଶରେ	ଏକ ବସନ	ମନ୍ତ୍ରକୁ ନିଉଁଠାଳି ।
ଅତି ଗୁପ୍ତ	ଅତି ଏ ଗୁହ୍ୟ	ମନକୁ ଥବ ଶୁଦ୍ଧ । ୨ ।
ପଣ୍ଡିତ ନନ	ଥର ବଚନ	କିବେକ ପଣ୍ୟ ଘଟ ।
ବିବେକୀ ପାରେ	ଆତ୍ମା ବିସ୍ତରେ	ତେବେ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଭେଟ ।
ଏମନ୍ତ ଜୟ	ମନ୍ତ୍ର ସ୍ବରୂପ	ମରଣ କାଳେ ପାଶା ।
ଏ ମନ୍ତ୍ର ସଂଧ୍ୟା	ପଂକ୍ତିଲେ ଧାନେ	ପାପରେ ନୋହେ ଲେଖା । ୩ ।
କ୍ଷଣେ ନିମିଷେ	ଏକ ଦଣ୍ଡ, ସେ	ମନ୍ତ୍ରକୁ କରୁଥିବ ।
ପଞ୍ଚୁ ଶାତକ	ଖଣ୍ଡନ ହେବ	ଶିଷ୍ୟ ଭଗତ ଭବ ।
ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣିବ	ଯଦ୍ବେ ବସିବ	ତନ୍ତ୍ରେ କରବ ଠାବ ।
ଗୁରୁଙ୍କ ବିଧି	ଏମନ୍ତ ସିଦ୍ଧି	ଶୁଣ ହେ ବସ୍ତ୍ର ଦେବ । ୪ ।
ମୁକୁତ ମୁହିଁ	ବିନୟ ହୋଇ	ସଂଶୟ ମୋର ଚିତ୍ତ ।
ଯଦ୍ବେ ତନ୍ତ୍ର ଏ	ମନ୍ତ୍ର କିମ୍ବଦ୍ଧ	ଏତେ ସେ ବିଧିମତ ।

୧—୨ ଓଁକାର ଲିହୁ (ଖ) ; ୧—୪ ରଂ ବ ପାଇ [କ] ; ୨—୧
 ରକାର ଆରକୁ ସେ ବିହୁବ ରେକାର ନ ଥବ ପାଶେ [ଖ] ; ୨—୨ ମନ୍ତ୍ର
 ଘୋଷେ [ଖ] ; ୩—୪ ଏ ମନ୍ତ୍ର ସଂଧ୍ୟା [ଖ] ; ୪—୧ ନିମିଷେ ଏ
 ଦଣ୍ଡବେତେ [କ] ; ୪—୩ ମନ୍ତ୍ରେ ଶୁଣିବ (ଖ) ;

କେ ପୁଣି ବିନ୍ଧି	ପାରିବ ଗୁରୁ	ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳେ ନର ।
ବିଷୟା ଜଡ଼େ	ଭବ ସାଗରେ	କୁଟୁମ୍ବେ ଚିତପର । * ।
ମନକୁ ସଙ୍ଗୀ	ମୁକୁନ୍ଦ ଭେଦ	ଭଲ ପୁରୁଲ ଶ୍ରୀ
କହୁବା ଏବେ	ଏ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର	ଓଲଟ ଭେଦ ମିଶା ।
ତରଳ ବିନେ	ହେମ ସେସନେ	ଆନେ କି ହୋଏ ରୁଲ ।
ଗଢ଼ଣୀ ମୂଳେ	ଧାନ ସେସନେ	ମନ୍ଦକୁ ତନ୍ତ ମୂଳ । ୭ ।
ମାପୁଣୀ—ପାସେ	ତଣ୍ଡୁଳ ସେନ୍ଦ୍ରେ	ସମସ୍ତ ଜନ ବୋଧ ।
ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ରକୁ	ତନ୍ତ ଭେଦଲେ	ଶିକ୍ଷର ଖଣ୍ଡେ ବାଧ ।
ଗୁରୁ ସେସନେ	ରଖି ଆସନେ	ରଜାକୁ ସିଂହାସନ ।
ତନ୍ତ ନ ଭେଦ	ଗୁରୁ ହୁଅନ୍ତି	ନିଷ୍ଠୁଳ ହୋଏ ଜନ୍ମ । ୮ ।
ଅମାପ କରି	ଅଲେଖା ଧରି	ଦେବେ ହୁଅଇ ଧନ୍ଦ ।
ମୂର୍ଖ ପଣ୍ଡିତ	ରୁଚିବା ପାଇଁ	ଗୁରୁ ବଚନ ବିନ୍ଦ ।
ସେସନେ ଏକ	ଧାନରୁ ପୁଣି	ବହୁତ ଧାନ ହୋଏ ।
ପାଞ୍ଚ ଗଢ଼ଣୀ	ଧାନ ମଧୁରୁ	ବହୁ ବ୍ୟାପିତ ହୋଏ । ୯ ।
ଗୁରୁ ବିଚନ	ଏମନ୍ତ ସେନ	ଶିଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ କହେ ।
ସାରଙ୍ଗ ପ୍ରଭୁ	କରୁଣା କଲେ	ଦାନ ଅରୁଣ କହେ ।
ସମ୍ପଦ ତଟେ	କଲେକ ଧାନ	ହରିଡ଼ା ମୂଳେବାସ
ଏସ ପରିବାର	ମୁହିଁ ଅଟଇ	ଶୂଦ୍ର ଅରୁଣ ଦାସ । ୧୦ ।

କେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଏକାଦଶ ଗ୍ରନ୍ଥ ॥

*** X ***

*—... କେ ପୁଣି ନନ୍ଦ (କ)

୮—୧ ହୁଅଇ ସନ୍ଧ (କ); ୮—୨ ଗୁରୁ ବଚନ ନନ୍ଦ (କ) ; ୮—୩
ଧାନମୟ (ଖ);

ଦ୍ରାବଣ ଛାନ୍ଦ

ବୋଲି—ସୁଗଳ ମନ୍ଦିର ଭବ ଶୁଣ ନନ୍ଦ ଦସ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଶକ୍ତିନମାନକୁ ଯେ ଏଣେ କରି ଶିଷ୍ୟ । ୧।

କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଦଶମୀ ଯେ ଏକାଦଶୀ ଦିଅ ।

ସୋଳ କୋଠା ଲେଖିବ ଯେ ଲିପିସବ ପୁଅ । ୨।

ସୋଳ ଯେ ଅକ୍ଷର ଚର୍ଚ୍ଚି ସଳଖି ଲେଖିବ ।

ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ଦାମ । ୩।

ଦଣ୍ଡବତ ହୋଇବ ବସନ ଏକ ଥୋଇ ।

ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ ଭାବରେ ଦଣ୍ଡବତ ଏଥୁ ବିନ୍ଦୁ । ୪।

ମସ୍ତକ ଲଗିବ ଦୁଇ ହସ୍ତ ଭୂମିତଳେ ।

ପାଦ ଆଶୁ ରହିବ ଯେ ଧରଣ ନିଶ୍ଚଳେ । ୫।

ଅଧମ ଯେ ନନ୍ଦ ଦାସ ପରୁରଇ ବାଣୀ ।

ନାମ ନ ଦେଖିଲେ କିସ ହୋଇଯାନ୍ତୁ ପ୍ରାଣୀ । ୬।

ଭଲ ପରୁରଇ ଦାସ ଭବିଷ୍ୟ କଥା ।

ବିବେକ ଜନ କାଣ୍ଡେ ଏଥର ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୭।

ନାମ ନ ଦେଖିଲୁ ଲୋକ ଗୁଣ୍ଡାଳରେ ସରି

ଜଳ ହସ୍ତେ ଖାଇଲେ ମଦର ପାନ କରି । ୮।

ଶୂନ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରାୟେ ମଣି ତାର ଅନୁଦାୟ ।

ଯେଉଁଠାରେ ବସେ ସେ ମଣାଣୀ ଭୂମିପଥ । ୯।

ପିତୃ ଲୋକମାନେ ଅନ୍ନ ନ ପାନ୍ତି ତା ଘରେ ।

ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ନିଷେଧ ଜଳ ଦେଲେ ତା ହସ୍ତରେ । ୧୦।

୩—, ରାଧେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ (କ); ୫—, ଧରଣୀ ନିଶ୍ଚଳେ;

୯—୧ ଅନୁଭବ (କ);

କଥକା ପୁବତା ଯେହ୍ନେ ମଙ୍ଗଳେ ନିଷେଧ ।
 ପୃଥିବୀ ନ ପହେ ଭାବ ସେ ଯେ ନରପାଦ । ୧୧ ।
 ନାମ ନ ଦେଖିଲ ଜନ ପଶୁରେ ଯେ ସରି ।
 ନାମକୁ ପରତେ ହେଲେ କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ଧରି । ୧୨ ।
 ହରିନାମ କଳିଯୁଗେ ଅଟଇଟି ସାର ।
 ପାଶେଲେ ସୁଜନ ଜନ ଗୁରୁ ଫେକା କର । ୧୩ ।
 ଗୁରୁ ଅଟେ ଫଳବୃକ୍ଷ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଖନ୍ନୋ ।
 ଗୁରୁକୁ ପୂଜିବ ଶିଷ୍ୟ ଭଗବତ କଥା । ୧୪ ।
 ଗୁରୁରେ ଆସନ ଦେଇ ଗୁରୁରେ ଭୋଜନ ।
 ଫଳ ପାନ ଚନ୍ଦନ ଯେ ଦେଇଣ ବସନ । ୧୫ ।
 ଗୁରୁ ମାତା ଫଳ ଦ୍ୟନ୍ତି ଗୁରୁ ପିତା ଫଳ ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଧ୍ୟାନିତ ଗୁରୁ ପାଦତଳ । ୧୬ ।
 ଗୁରୁଙ୍କର କାନ୍ତି ପୋଳକଳା ଯେ ଅଟଇ ।
 ଗୁରୁକୁ ଚିତ୍ତନ୍ତ୍ର ବଇଷ୍ଣବ ଅଟେ ଯେହ୍ନେ । ୧୭ ।
 ଏଶ୍ବରୀ ବଇଷ୍ଣବ ଚରଣର ଧୂଳି ।
 ଜନମେ ଜନମେ ଆଶ୍ରା କରିବ ସଙ୍ଗାଳ । ୧୮ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ଗୋସାଇଁ ସିନା ଗୁରୁ ଚିହ୍ନାଇଲେ ।
 ଗୁରୁ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଠାରେ ପରତେ ଯେ କଲେ । ୧୯ ।
 କଳିଯୁଗେ ଏଶ୍ବରୀ ବୈଷ୍ଣବ ଠାକୁର ।
 ତୋର କରପୁନା ଧରି ବୈଷ୍ଣବ ବେଶର । ୨୦ ।
 ମଳାଚଳେ ଭଜନ ଯେ ରଚିଲେକ ପୁଣି ।
 ପଞ୍ଚ ଭାଷା ମାରିକରି ହରିନାମ ଗୁଣି । ୨୧ ।
 କଦଳୀ ପଟ ଆସନ ଛାଲ କହ୍ନାବତ ।
 ସୁଖଭୋଗ ତେଜଣ ଯେ ହରିନାମ ଦୃଢ଼ । ୨୨ ।

ଯେଶୁକର କଳିଯୁଗେ କୃଷ୍ଣ ବଲ୍ଲଭ ।
 କଳିଯୁଗେ ବଲ୍ଲଭ ଅତି ବଡ଼ ଭାବ । ୨୩
 ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଠାବରୁ ବଡ଼ ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଟି ହୋଇ ।
 ମନ୍ଦକୁ ପରତେ ହେଉ ନାମ ଯୋଗ୍ୟଶ୍ରୀ । ୨୪
 ପରଜା ପାଳନ ଭାଷା ଅଟଇ ସେ ଦୃଢ଼ ।
 ଏଶୁକର ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଟି ସଂସାରରେ ବଡ଼ । ୨୫
 ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଜନର ବାଜ ଅଟଇଟି ସତ ।
 ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଜନର ଦୃଢ଼ ଅଟଇଟି ଯତ । ୨୬
 ସତ ଯତେ ରହୁଅଛୁ ପୃଥ୍ବୀ ଧାରଣା ।
 ଜାଣୁ ଜାଣୁ ନନ୍ଦ ଦାସ ହେଉଅଛୁ ବଣୀ । ୨୭
 ଭଗତି ଯଶୋର ହେଉ ଅନୁଭବ ମୂଳ ।
 ମନକୁ ପରତେ ହେଲେ ଭାବିବ ସେ ଗୋଳ । ୨୮
 ମନ ହେଉ ନ ଜାଣିଣ ମୁହଁ ମୋର ମନ ।
 ମନ ହେଉ ହେଉ ଗୁରୁ ସଙ୍ଗ କର ନୀତି । ୨୯
 ପାମର ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ଗୁରୁଚରଣକୁ ଆଶ ।
 ମରଣ ସମୟେ ପ୍ରଭୁ ହୋଇବାକ ଦୃଶ୍ୟ । ୩୦

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଦ୍ଵାଦଶ ଛନ୍ଦ ॥

ସଂସ୍କୃତାଦି ଛାନ୍ଦ

ବୋଲି—ଶୁଣ ହେ ଛବିଶ ଦାସ ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ।
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ବୋଲି କରି ମନ୍ତ୍ର ହେବୁ ତନ୍ତ୍ର । ୧ ।
 ଓଁକାର ଉପରେ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ବସାଇବ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଉପରେ ଦ୍ଵୟ ଗୋଟିଏ ଥୋଇବ । ୨ ।
 ପଢ଼ିଲେ ଅକ୍ଷର ଗୋଟି ଏ ମନ୍ତ୍ରଟି ହୋଇ ।
 ଚତୁଷ୍ଠୋଶ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଅକ୍ଷର ବସାଇ । ୩ ।
 ଗୁଣଦିଗେ ବସାଇବ ଗୁଣଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ହରି ବୋଲି ଅକ୍ଷର ଯେ ଓଁକାର ତଳର । ୪ ।
 ରଘୁ ମାତ୍ରା ବସାଇଣ ତତ୍ପର ପାଶରେ ।
 ଗୁକାର ବସିବ ପୁଣ ତତ୍ପର ଅଗ୍ରରେ । ୫ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ବିଧି ଏମନ୍ତ କରିଣ ବସାଇବ ।
 ନବତଳ ବସନ ଗୋଟିଏ ବେଢ଼ାଇବ । ୬ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଯନ୍ତ୍ର ବିଧିରେ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଗୁହ୍ୟ ।
 ତନ୍ତ୍ରରେ କହୁବ ଜ୍ୟୋତି ଧ୍ୟାନରେ ଦେଖାଇ । ୭ ।
 ମୂର୍ତ୍ତି ନିରେ ଉଜ୍ଜ୍ଵାଳ ଯେ ରେକାର ବୁକରେ ।
 ଶିକାର ବସିବ ଅସ୍ତ୍ର ଯେବଣ ଠାବରେ । ୮ ।
 ଗୁକାର ବସିବ ପୁଣି ଧିକାର ବିସ୍ତରି ।
 ରା ଆ ବୋଲି ପିତାର ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ବଢ଼ିବ । ୯ ।
 ମୁଖରେ ପଢ଼ିଲେ ପୁଣି ମନ୍ତ୍ର ବୋଲି କହୁ ।
 ଅକ୍ଷର କରିଣ ପୁଣି ଯନ୍ତ୍ରରେ ବସାଇ । ୧୦ ।

- ୨—୧ ଓଁକାର ଉପରେ (ଖ) ୩—, ଚତୁର୍ଗୁଣ (କ) ୪—, ଓଁକାର (କ, ଖ)
 ୫—୧ ହରିମାତ୍ରା.. ତତ୍ପର (ଗ) ୬—, ତତ୍ପର ଅଗ୍ରରେ (କ)
 ୭—, ରଘୁ ବୋଲି ... ବିମଳ (ଖ)

ମନ୍ତ୍ରକୁ ଶରଦ ଦେହ ମଧ୍ୟରେ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଯଦ୍ୱା ମନ୍ତ୍ର ତଦ୍ୱା ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ସୁମନ । ୧୧ ।
 କର ନ୍ୟାସ କରିବ ହେମନ୍ତ ପୁଣ୍ୟ କରେ ।
 ଅଜାନ୍ୟ ସ କରିବ ଯେ ପୁଣ୍ୟ ହୃଦୟରେ । ୧୨ ।
 ଏକ ଯେ ଅକ୍ଷର ଯଦ୍ୱା ମନ୍ତ୍ରକୁ ହୃଦୟ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ମନ୍ତ୍ରହୃଦ ଦୋଷ ସେ ପାବନ୍ତି । ୧୩ ।
 ହୃଦୟ ନିମନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ର ଏଶୁକର ଯଦ୍ୱା ।
 ଯଦ୍ୱା ନିବାଶିଲେ କାହିଁ । କବ ତଦନ୍ତ । ୧୪ ।
 ଏଶୁକର ତଦ୍ୱା ଗୋଟି ଅଟଇଟି ବାକ ।
 ତଦ୍ୱାହିଁ ହୃଦୟେ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ । ୧୫ ।
 ଏଶୁକର ତଦ୍ୱାକୁ ଯେ ବିନ୍ଦୁରେ ରଖିବ ।
 ବିନ୍ଦୁକୁ ଯେ କ୍ୟୋତିରୂପେ ନେଇଣ କରିବ । ୧୬ ।
 କ୍ୟୋତିକ ଯେ ଅକ୍ୟୋତି କରିଣ ଯଦ୍ୱା ପାରି ।
 ତେବେ ସିନା ଜାଣିମା ଯେ ଗୁରୁ ଅଶ୍ରେ କରି । ୧୭ ।
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଯେଉଁ ଜନ କରେ ଶିଷ୍ୟ ।
 ଅତୀତ ପକ୍ଷୀର ତିନୁ ପ୍ରାୟେ ହୋଏ ନାଶ । ୧୮ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟର ଯଶସ୍ୟ ହୋଇବ କାହିଁ ଦୂର ।
 ସେ ଗୁରୁକୁ ବ୍ୟାଧି ସଙ୍ଗେ ସରି ସମ କର । ୧୯ ।
 ପେଟର ନିମନ୍ତେ ଲକ୍ଷେ ଜନ୍ମ ସେ ମାଣଣ ।
 ଉଦର ପୋଷିଣ ନ ପ ରକ୍ଷା ସେହୁ ପୁଣ୍ୟ । ୨୦ ।
 ସହସ୍ରେ ଶିଷ୍ୟ କରିଣ ଅତପିତ ତିନୁ ।
 ସେ ତିନୁ ମଧ୍ୟରୁ ପକ୍ଷୀ କରିବ କି ଗମ୍ୟ । ୨୧ ।
 ଅତି ଏ ଗହନ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 କୋଟି ଜନ୍ମ ଭ୍ରମ୍ୟରେ ଯେ ଯଦ୍ୱା ବିଧି ଧର । ୨୨ ।

୧୧—୧ ଯଦ୍ୱାକୁ ଶରଦ କ)

୧୪—୨ ନିବାଶିଲେ କାହିଁ (କ); ୧୫—୧ ଯଦ୍ୱା ଗୋଟି (କ);

ତହୁ ନ ଭେଦଲେ ପୁଣି ଯିବ ଚନ୍ଦ୍ରରାଶି ।
 ମାନବ ଜନମ ପୁଣି ଅଟେ ପୁଣ୍ୟମୟୀ । ୨୩ ।
 ପୁଣ୍ୟମୀ ଅଟଇ ତହୁ ବଧୂ ଯେ ଜାଣନ୍ତି ।
 ତହୁ ନ ଜାଣିଲେ ପୁଣି ଅମାବାସ୍ୟା ହୋନ୍ତି । ୨୪ ।
 ଏଶୁକର ତହୁରାବ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣ ।
 ଛଣେ ଦଣ୍ଡେ ବସି କର ସମାଧି ଧାରଣ । ୨୫ ।
 ଶିଷ୍ୟର ବୋଧ ନମନ୍ତେ ଏତେ ପରମାଣ ।
 ନୋହୁଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଗତି ସମାଧି ଧାରଣ । ୨୬ ।
 ଝିକାର ତୋଳିବ ଦଶ ଦଳରେ ବିଶୁଦ୍ଧି ।
 ଦଶକୁ ରଖିବ ଖୋଳ ଦଳରେ ଫଦାରି । ୨୭ ।
 ଖୋଳକୁ ରଖିବ ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧିବେଦ ସ୍ଥାନ ।
 ଶୁଦ୍ଧି ଯେ ରହିବ ଦୁଇ ବଳେ ଯେଉଁ ଧ୍ୟାନ । ୨୮ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଏକମାସ ଭଗତ ସାଗରେ
 ଧାସିବ ନିରତେ ମନ ରାଜ ଦିବସରେ । ୨୯ ।
 ଅଳପ ଅଳପ କରି ସାଧୁବ ଭେଜନ ।
 ନିଶ୍ଚଳ କରିଣ ପୁଣି କରିବ ଅସନ । ୩୦ ।
 ତେବେ ସିନା ଜାଣିମା ଶିଷ୍ୟର ଗଢ଼ ହୋଏ ।
 ଗୁରୁ ଚିନ୍ତାକଲେ ପଦ ଗୁଡ଼ିଲ ସଂଶୟେ । ୩୧ ।
 କୋଟି ସୁଗ ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ହୋଏ ଦାସ ।
 ଯେତର ନମନ୍ତେ ଭେକତଲେ ହୋଏ ବଣ । ୩୨ ।
 ଝିକଡ଼ ଜନ୍ମାଲେ ପଡ଼ି ପେଟେ ବନ୍ଦ ହେଲି ।
 ପାମର ଅରୁଦ ଭବ ସାଗରେ ବୁଡ଼ିଲି । ୩୩ ।

କହି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସପ୍ତୋଦଶ ଗୁଣ ॥

—୧୦୫—

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଛାନ୍ଦ

ଶ୍ରୀଗୋପାଳ ମହାମନ୍ତ ଯେମନ୍ତ ବରୁର ।
 ଭେଟସିଦ୍ଧି ବାଳକ ଦାସ ହେ ହେଉ କର ।
 ଗୁଣ କୋଶ ଧରବ ଯେ ପୁଣି ଗୁଣ ଗୁଣ ।
 ଆଦର ଗୁଣ ଧଳେ ଯୋଳ ହେବ ସର । ୧ ।
 ନାମ ବୋଲି ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ରଖିବ ଯେ ପୁଣି ।
 ମଧ୍ୟରେ ଗ ର ଗୋଟିଏ କରବ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ଯୋଳଥାନେ ରଖିବ ଯେ ଏ ଯୋଳ ଅକ୍ଷର
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅକ୍ଷର ଏମନ୍ତ ସର କର । ୨ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଯଦ୍ଦ ଲେଖିଣ ଏକ ବସ୍ତୁ ଚହୁଁ ।
 ବସ୍ତୁ ପୁନଃ ଭେଗ ଦେଇ ଶିଷ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ।
 ପୁଣି ତନୁ ଭାବ ଯେ କରବ ତତ୍ତ୍ୱେ ନେଇ ।
 ଜନ ବଞ୍ଚିବୁ ବୋଲି ଓଢ଼ାରେ ବସାଇ । ୩ ।
 ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ବୋଲି ଅକ୍ଷାଙ୍ଗେ ବନ୍ଧବ ।
 କାଳର କୃଷ୍ଣାୟ ନମ ବନ୍ଦୁରେ ଗୁଣିବ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ତନୁ ଛଡ଼ ଏକାଦଶ ବଧୁ ।
 ଗୁରୁ ବୁଝାଇଲେ ଶିଷ୍ୟ ଲଭଇ ଯେ ସିଦ୍ଧି । ୪ ।
 ଜନ ବଞ୍ଚିବୁ ଶିଷ୍ୟ କରଣ ବରୁର ।
 ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗକୁ ସୁମର ।
 କାଳର କୃଷ୍ଣାୟ ନମ କୃଷ୍ଣ ହେଉ ରମ୍ୟ ।
 ମନ୍ତ୍ର ହୋଇଣ ନିଜ ବରୁରକୁ ଗମ୍ୟ । ୫ ।

ଜନ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ରାଧା ହେତୁ ।
 କ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ହିରଣ୍ୟ କରବ ଟି ହେତୁ ତତ୍ତ୍ୱ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ବଳ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଧାୟେ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଶିଷ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ଦଶସ୍ତେ । ୭ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ଶିଷ୍ୟକୁ ନ କହେ ।
 ସେ ଗୁରୁ ସେ ବସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋହ ଦୋଷ ପୁଣ ପାଏ ।
 ଭକ୍ତା ମାତ୍ରି ଶାଲବା ଅଟଇ ବଡ଼ ପୁଣ ।
 ଗୁରୁ ପଣ ଅଟଇ ସେ ଅତି ବଡ଼ ଦୁଃଖ । ୮ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ମହାମନ୍ତ୍ର ସୁଖେ ସେ ଭଜିବ ।
 ମାଂସ ମସ୍ତ ମୁଖରେ ବଦଳିତ ହେବ ।
 ମିଥ୍ୟା, ଗରଦାସ, ମୁଖେ, ଇନ୍ଦ୍ରରେ ସାଧନ ।
 ଅସୁ, ଧୂମ, ଗନ୍ଧା, ବଳବାସୀ ନିଷେଧନ । ୯ ।
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ିଣ ବାଳକ ଦାସ କହୁ ।
 କି ନିମନ୍ତେ ନିଷେଧ ସେ ଏତେ ଦବ୍ୟ ହୋଇ ।
 କହବା ପରମ ଗୁରୁ ଫେଡ଼ିବା ଦଶସ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ଆମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପୁଅ । ୧୦ ।
 ସେଠାରେ ଗୋପାଳ ରୂପକୁ ଭୋଗ ବିହୁ ।
 ସେଠାରେ ମସ୍ତ ମାଂସ ସଜାଡ଼ି ସେ ନୋହୁ ।
 ମସ୍ତ ମାଂସ ଭୋଗ ଅଟେ ଅସୁରଙ୍କ ପୁଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁର ଭୋଗ ଅଟଇ ନିରାମିଷ ଜାଣ । ୧୧ ।
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ହୁଅଇ ହସ୍ତ ଅଙ୍ଗ ନିରନ୍ତର ।
 ଏଶୁକର ଧୂମ ଅଟେ ଅସୁର ଆହାର ।
 ଜଟକ ଅଟଇ ଶିବ ଆହାର ସେ ପୁଣି ।
 ଏଶୁକର କୃଷ୍ଣ ଜନେ ଗନ୍ଧା ନାହିଁ ପୁଣି । ୧୨ ।
 ଆସୁର ଜନର ଅଟେ ଆସୁ ସେ ଆହାର ।
 ପର ପ୍ରାଣ ପାପରେ ସେ ଅତି ବଡ଼ ଭର ।
 ମିଥ୍ୟା ଭକ୍ତୀ ଜନ ଅଟେ କେଶୁଡ଼ି ସେ ବଳ ।
 ଜନ୍ମ ଅନ୍ତେ ଚଉରଶୀ କୁନ୍ଦି ପାକେ ସଜ । ୧୩ ।

ମେଣ୍ଟି ନ ପାରିଲେ ପାଦେ ଯୁକେଷ୍ଠି ଯେ ମିଛ ।
 ଗୀତା ଭଗବତ ବେଦ ପୁରାଣରେ ପୁଛ ।
 ଏ ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳେ ପୁଣି ସ୍ଥାନ ବଡ଼ ହୁଏ ।
 ଜନ୍ମ ଜାତ ଭୂମିରେ ଯେ ସ୍ଥାନ ବଡ଼ ନୁହେଁ । ୧୩
 ପରମ ଗୁରୁ ବଚନ ହେଉ ଦେଲ ମନ ।
 ଅତି ଶୀଘ୍ର ଅଟଇ ଯେ ବାଳକ ଜୀବନ ।
 ଭୋଗ ସିଦ୍ଧି ପରେ ଯେତେଦିନ ଥିବ ଦେହ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବଚନେ ମୋର ଫିଟିଲ ସମସ୍ତ । ୧୪
 ଅରୁଣ ପଥରେ ଭୋଗ ସିଦ୍ଧିର ବିଚାର ।
 ବାଳକ ଦାସ ତୋହର କିଛି ତତପର ।
 ଗଳ ଦୁଃଖୀ ଅରୁଣ ଯେ ପଡ଼ିଣ ସଂସାର ।
 ଏ ଭବ ସଂସାର ଅଟେ ଅତି ବଡ଼ ଘୋର । ୧୫

ଏକ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଚରଣ ଶ ଛନ୍ଦ ॥

X

ପଞ୍ଚଦଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ କହୁବା ବଚନ ।
 ଯାହା ପରୁଣେ ଶୁଣେ ଅତି ଏ ଗହନ । ୧।
 ନର ଦେହ ବହୁଣ ଅଛନ୍ତି ଯେତେ ମହୀ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ଅଟନ୍ତି ଏହୁ ସଂସାର ଗୋସାଇଁ । ୨।
 ବୈଷ୍ଣବ ଗୋସାଇଁ ହେଉ ଅମନ ଭୁବନ ।
 ଅମନେ ଭୁବନେ ବାସ ଗୁରୁଙ୍କର ସ୍ଥାନ । ୩।
 ସେ ଗୁରୁକୁ ଯେଉଁ ବଞ୍ଚିବ ଚିନ୍ତାବନ୍ତ ।
 ସେ ଜନକୁ ମାନବ ସହୃଦେ ନାହିଁ ବନ୍ତ । ୪।
 ବୁଝିନାହିଁ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପାଠକରୁ ସାର ।
 ଛନ୍ଦିଣ କୁଳରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲିଣ ବିରୁର । ୫।
 ସକଳ କୁଳ ପାଳିଅଛନ୍ତି ଯେ ଗୋସେ ।
 ଏ ସବୁ ବିଦ୍ୟା ମନେ ଭାବିବେ ଶାସ୍ତେ । ୬।
 ଅନନ୍ତ ଯେ ହରିମନ୍ତ କରବ ବିରୁର ।
 ଯିକୋଣ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ବସିବ ଯେ ଗାର । ୭।
 ହରି ଯେ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ପାଞ୍ଚ ଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ପଞ୍ଚଆନେ ବସାଇବ ପଞ୍ଚ ପାଖୁଡ଼ାର । ୮।
 ଯିକୋଣ ବହୁତ ହରି ବେଦ ଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ଓକାର ବସିବ ପୁଣି ଯିକୋଣ ଶିଖର । ୯।
 ଗାରପାଶେ ବେନିକର ନନ୍ତ ବୋଲି ଥୋଇ
 ହରି ଅଟେ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଅନନ୍ତ ଦଳ କହ । ୧୦।

୭—, ବିରୁର ମନେ (କ); ୧—୧ ହରି ପାଞ୍ଚ (କ)

୧୦—, ଅନନ୍ତ ବୋଲି (ଖ) ? ୧୦—, କୃଷ୍ଣଦେବ (ଖ)

ନନ୍ଦ ଅଟେ ଶିଷ୍ୟଭାବ ଦୂର କୃଷ୍ଣ ଧ୍ୟାୟେ ।
 ଅକାର ରଖିବ ଗୁରୁଧ୍ୟାନ ପୂର୍ଣ୍ଣମୟେ । ୧୧ ।
 ଅକାରକୁ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ବସାଇବ ।
 ନନ୍ଦ ବୋଲି ବେନିକର ଓଁକାରେ ବସିବ । ୧୨ ।
 ଦୂର ବୋଲି ବନ୍ଦୁମଧ୍ୟେ ବସିବ ପ୍ରମାଣ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତତ୍ତ୍ୱ ଶ୍ୟାମଳ ଶୁଣ । ୧୩ ।
 ଅକାର ଯେ ଗୁରୁଅଙ୍ଗ ନନ୍ଦ ଶିଷ୍ୟ କହୁ ।
 ଦୂର କୃଷ୍ଣ ବନ୍ଦୁମଧ୍ୟେ ତତ୍ତ୍ୱବ୍ୟ କହୁ । ୧୪ ।
 ଶିଳ୍ପିକୋଟି ଆସିଣ ପଞ୍ଚ ଅକ୍ଷର ବୁଝାଇ ।
 ବସନ ଗୋଟିଏ ପୁରା ରଖିବ ଯେ ତହିଁ । ୧୫ ।
 ଯଦ୍ୱ ମନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱ ଦେଖୁ ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁବ ।
 ରାମ ଅଟେ ଅନନ୍ତ ଯେ ଦୂର କୃଷ୍ଣ ଦେବ । ୧୬ ।
 ଶିଷ୍ୟର ବଚନ ଯେ ଅନନ୍ତ ଦୂରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦୂର ଅନନ୍ତ ଯେ ଗୁଣି । ୧୭ ।
 ଏଶ୍ୱନରି ଅନନ୍ତ ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗରେ ବାସ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଅଟଇ ମାର ଅଶ୍ୱିର ପ୍ରକାଶ । ୧୮ ।
 ଦୂର ଯେ ଅକ୍ଷର ତନୁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରମାଣ ।
 ନନ୍ଦ ବୋଲି ବେନିକର ଶିଷ୍ୟରେ ଯେ ପୁଣି । ୧୯ ।
 ଆଦି ଅନନ୍ତର ମନ୍ତ୍ର ଅଟଇ ତି ଏହି ।
 ଏଣୁ କରି ରାମକୃଷ୍ଣ ଗୋଲେକରେ କହୁ । ୨୦ ।
 କେ ବୋଲଇ ରାମ ରାମ କେ କୃଷ୍ଣ ସୁମର ।
 କେ ବୋଲଇ ଅନନ୍ତ ଯେ କେ ବୋଲଇ ଦୂର । ୨୧ ।

୧୧—୧ ଅନନ୍ତ ଅଟେ (ଖ) ୧୧—୨ ପୂର୍ଣ୍ଣମୟେ (ଖ), ୧୨—୨ ଅନନ୍ତ
 ବୋଲି ବେନିକର ଓଁକାର (ଖ), ୧୩—୨ ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ (କ),
 ୨୦—୧-ଅନନ୍ତରଗୁଣ (କ).

ହରି ଯେ ଅନନ୍ତବାଣୀ ବ୍ରଜସୁତ ଶୁଣି ।
 ଜାଲି ଅକ୍ଷର ରସ ଗୋପସୁତ ଶୁଣି । ୧୨ ।
 ସୁମଣିଷ ବ୍ରଜପୋତ୍ସବ ହରି ଯେ ଅନନ୍ତ ।
 ଅନନ୍ତ ଯେ ହରି ଏଣୁ ରାଜ ଦବା ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୩ ।
 ନମୋଽନନ୍ତାୟ ସ୍ତୁତି ଯେ ବ୍ରଜସୁତ କରେ ।
 ହରେ ସ୍ତୁତି ଅନନ୍ତ ଯେ କଲେକ ସୁଷ୍ପରେ । ୧୪ ।
 ଅନନ୍ତ ହରି ଯେ ଗୋଳ ଶୁଭ୍ରବ ଚହଲ ।
 ତମକଲ୍ଲ କଲିୟୁଗ ପାଦ ଟଳ ଟଳ । ୧୫ ।
 ଏ ପୋର କଲରେ ପାପ ପ୍ରବଳ ମୋହର ।
 ହରି ଯେ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଶୁଭିଲ ସୁଷ୍ପର । ୧୬ ।
 କଲିୟୁଗ ପାଦତଳେ ପଡ଼ିଲକ ଶୁଣି ।
 ହରିଜନ ସଂସାରେ କି ଜାତ ହେବେ ପୁଣି । ୧୭ ।
 ମୋହର ଚୁଟିବ ବଳ କର ଆଦି-ନାଥ ।
 କଲିୟୁଗ ପଣ କିପାଁ ଫେଡ଼ିଲୁ ଚୁରତ । ୧୮ ।
 ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହସିଣ ଯେ ଶ୍ରୀ ରଞ୍ଜାଅଧର ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଯେ ଗୁହାରି କଲ ଦେବ ସଞ୍ଚାରେ । ୧୯ ।
 ହରିଜନ ଜନମ ସଂସାରେ କିହୁ କର ।
 କର୍ମ ମନ୍ଦ ଦେଖିଣ ଯେ କଲି ପାରି ଡର । ୨୦ ।
 ସଂସାରେ ହୋଇବେ ଜାତ ଭଗତ ମୋହର ।
 କର୍ମ ମନ୍ଦ ବିଧି ଭକ୍ତ କରିବେ ବିଚାର । ୨୧ ।
 ଥୋକେ ଲୋକ ପାପିଷ୍ଠ ଯେ ଭାଗରେ ରହୁବେ ।
 ଥୋକେ ଲୋକ ପୃଥ୍ବୀଦେବୀ ହୃତରେ ଯେ ଅବେ । ୨୨ ।
 ହରିଜନ ସଂସାରେ ହୋଇବ ଯଦି ଜାତ ।
 ତାଙ୍କ ଆଗେ ମୋହର କି ହୋଏ ପ୍ରଭୁ ମତ । ୨୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡନାଥ ଯେ ପୁଣି ମୁକୁ ହସି କହୁ ।
 ଅଣ ଯେ ଆରୁଣ୍ୟ ଜନ ତୋର ଭାଗେ ରହୁ । ୨୪ ।

ସତ ସତ ସ୍ଥାନ ସନ୍ଧ୍ୟା ଆନ ସେ ଭଜନ ।

ଶ୍ରୀମୁଖି ଶ୍ରୀଗୁରୁ ସେବା ଶ୍ରୀଗୀତା ପଠନ । ୩୫ ।

ସେ ଜନ ଠାବରେ ତୋର ନାହିଁ ଅଧିକାର ।

ଅକଳ୍ପ ଜନର ରାଜା କଲିଯୁଗ ତୋର । ୩୬ ।

ପୁଣ୍ୟ ସ୍ମୃତି କରଣ ସେ କଲିଯୁଗ କହୁ ।

ସତ୍ୟ ନିତି ଏ କଥା ତ ଅଟଇ ଗୋସାଇଁ । ୩୭ ।

କଲିଯୁଗେ ଏହୁ ମାତି କଲେ ସବଜନ ।

କଲିଯୁଗ ଅଟଇ ସେ ପାପର ବିଧାନ । ୩୮ ।

ଅତିସର ସ୍ତୋତ୍ରଲେଖି ପୁଣ୍ୟା ଦୁର୍ଜବ ।

ପୁଣ୍ୟା ଦୁର୍ଜଲେ ତୋର ଶ୍ରୋତା ଭୋଗ ଯିବ । ୩୯ ।

ତୁମ୍ଭେ ଭୋଗ କରି କିନ୍ତୁ ପୃଥ୍ବୀଦେବୀ ଥାଉ ।

ଆମ୍ଭ ନରଦେହ ହେଲେ ପୃଥ୍ବୀ ସୁଖ ପାଉ । ୪୦ ।

ସେତେ ଜନ ପୁରମ୍ପି କର୍ଣ୍ଣବେ ଏ ମଞ୍ଚର ।

କ୍ଷୀନ ଉଁନ ଅବେ ସେହୁ ସଂସାର ସାଗର । ୪୧ ।

କଳ୍ପଦଳ ଚୁଡ଼ିଅବେ ମୋର ପଣ କାଲେ ।

ତାଙ୍କ ବଳ ହୋଇବ ସେ ସତ୍ୟ କଲିବେଲେ । ୪୨ ।

ମିଥ୍ୟା ପରଦାର ପରହଂସକ ସେତେକ ।

ଗଳ ଚୁରଙ୍ଗ ସେ ହସ୍ତୀ ଚଢ଼େ ସେତେ ଲୋକ । ୪୩ ।

ପଦାତି ଚଢ଼ିଣ ଆଶା କରନ୍ତି ସେ ନର ।

ଏତେ ଜନ ଅଟନ୍ତିଟି ମୋହର ଭଗର । ୪୪ ।

ମୟମାଂସ ଆୟୁ ଧୂମ ଗନ୍ଧା ଅସ୍ମାଦାନ ।

ବୁଦ୍ଧୁତା ମଦର ମାଂସ ଶୁକର ଭୋଜନ । ୪୫ ।

ଏମାନ ଅଟଇ ମୋର ଆଧାରର ପ୍ରୀତି ।

ନିବର୍ତ୍ତ କରନ୍ତି ତୋର ଜନ ଏହୁ ନିତି । ୪୬ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ଶାଘ କରେ ବୁଝ ଗୋପଥ ଦରଶ ।

ଅମାବାସ୍ୟା ସଂକ୍ରାନ୍ତି ରାତି କରେ ପୁଣ୍ୟ । ୪୭ ।

ରବି ଶନି ମଙ୍ଗଳ ପାହାନ୍ତି କରେ ରତ ।
 ତୋହର ଭଗତ ଏହା ନିବର୍ତ୍ତୀ କରନ୍ତି । ୩ ।
 ପ୍ରାତଃସ୍ନାନ ଶୀଘ୍ରେ ଦୀପ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବସନ ।
 ଅପ'ଲଟ ଦାଣ୍ଡି ଉଆ ଅନ୍ନ ଯେ ଶ୍ରେକନ । ୪ ।
 ଏମାନ ଅଟଇ ମୋର ଅଗ୍ରୀତ ଗୋସାଇଁ ।
 ତୋହର ଭଗତ ଏହା ଉପାଦେବ ମନ୍ତ୍ର । ୫ ।
 ଉତ୍ପନ୍ନା ଆଉ ଶ୍ରେକନ ମହଳ ବସନ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସାର ଦୀପ ଦିବା ଅର୍ଚ୍ଚରେ ସ୍ନାହାନ । ୬ ।
 ଏ ଅଟଇ ମୋର ହୃଦ କଳିଯୁଗ ନିତ ।
 ମୋହର ତୋ ଭଗତର ନୋହୁବ ତ ପ୍ରୀତି । ୭ ।
 ମୋର ଭକ୍ତ ପରେ ତେ'ର ନାହିଁ ରାଜପଣ ।
 ମୋର ନାମ ଶୁଣି ଭକ୍ତେ ସୁଖୀ ହେବେ ପୁଣ । ୮ ।
 ରଖିଥିବ ଗୁପ୍ତରେ କେହୁ ନ ଜାଣିମ ।
 ସତ୍ୟ କଳିଠାରେ ସବୁ ହୋଇବ ଉତ୍ତମ । ୯ ।
 ମୋର ଭକ୍ତ ନିତି ହେବ ଦେଖିବୁ ତୁ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ବଚନ କଳିଯୁଗ ଅଛି ଶୁଣି । ୧୦ ।
 ଏଣୁ ରାମକୃଷ୍ଣ ଆଜି ହୃଦରେ ଶୁଣିଣ ।
 ଜାତ ହେଲୁ ଓଡ଼ିଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଦ୍ଧକୃଳେ ପୁଣ । ୧୧ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଗୋପକୃଳେ ଜାତ ହୋଇଲ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ହରି ଯେ ଅନନ୍ତ ଗୁଣ କଳି ଯାଉ ଧଉ । ୧୨ ।
 ହରି ଯେ ଅନନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଆତ୍ମର ଚେତନ ।
 କଳି ପାପ ହେଉବାକୁ ଏ ନାମ ଜାଣିନ । ୧୩ ।

ଅନନ୍ତ ହରି ଯେ କଥା ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତକ ।
 ଚକ୍ଷୁଦ ଭବନ ଲୋକ ଅନନ୍ତ ଗର୍ଭେତ । ୫୧ ।
 ଅନନ୍ତ ଗୋପାଳ ଜାତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧାରଣ ।
 ସ୍ବୟଂ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଦାନ ଅରୁଂଚ ଶରଣ । ୫୨ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚଦଶ ସ୍ତବ ॥

ଷୋଡ଼ଶ ଛାନ୍ଦ

ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସର ମନ ଫେଡ଼ିବା ସଂଶୟେ ।
 ଅଶାନ୍ତର ବୋଲି କରି ମନ୍ତ୍ର ପୁଣି କହେ । ୧ ।
 କେମନ୍ତେ ପଡ଼ିବା ମନ୍ତ୍ର ସେ ତ ବଡ଼ ଧନ୍ୟ ।
 ଏକ ଯେ ଅନ୍ତର ମନ୍ତ୍ର କେମନ୍ତେଣ ବନ୍ଧ । ୨ ।
 ଏକ ଯେ ଅନ୍ତର ଚିନ୍ତ ପଞ୍ଚ ଯେ ଭବବ ।
 ପଡ଼ିବ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ପୁଣି ଉଦ୍ଧମ ହୋଇବ । ୩ ।
 ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟିଏ ବେଢ଼ାଇବ ଅନ୍ତରରେ ।
 ପଞ୍ଚମାତ୍ରା ବସାଇବ ତହିଁ ଯେ ପାଟରେ । ୪ ।
 ଅନାଦି ଯେ ଆଦିମୂଳ ସ୍ଵପ୍ନର କର ।
 ହରି ବୋଲି ବେନିଷର ନବ ଏ ଭରୁର । ୫ ।
 ହରି ବୋଲି ବେନିଷର ପୁଣି ବସାଇବ ।
 ହର ଦୁଇ ମିଶାଇବ ତେର ଯେ ହୋଇବ । ୬ ।
 ହରେ ଯେ ଅନ୍ତର ଦୁଇ ମିଶିଲେ ପର ।
 ମଣ୍ଡଳ ଅଟଇ ଯେହୁ ଓଁକାର ଅନ୍ତର । ୭ ।
 ଏମନ୍ତେଟି ଏକାନ୍ତର ଷୋଳକର ହୋଏ ।
 ମନ୍ତ୍ର କରି ପଡ଼ିଲେ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ବୋଧ ପାଏ । ୮ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଓଁକାର ଉପରେ ବସାଇବ ।
 ସକଳ ମନ୍ତ୍ରର ରାଜା ଏ ଅଟଇ ବେଦ । ୯ ।

୧—୨ କେମନ୍ତେଣ ବନ୍ଧ [କ]; ୨—୧ ହର ବୋଲି [ଖ]; ୨—୨
 ହର ଦୁଇ ମିଶାଇବା ଧରିବ [ଖ] ୭—୨ ଅଟଇ ସେ ଓଁକାର [କ]; ୮—୧
 ଷୋଳକର ହୋଇ । ଏମନ୍ତ କରି ପଡ଼ିଲେ ବୋଧ ପାଇ [କ];
 ୯—୧ ଓଁକାର ଉପରେ (କ)

ଏ ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଦେଖା କୋଟିନେ ଗୋଟିଏ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ସାଧୁ ପାରିଲେ ଭଗତି ଉଦୟେ । ୧୦ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବ ମନ ଥର ଯଦି ଥର ।
 ଚକ୍ରଲ ଚକ୍ର ହୋଇଲେ ପଣି ନ ପାରିବ । ୧୧ ।
 ପବନ ସଙ୍ଗତେ ପଣି ପାରିବୁ କି ପୁଣି ।
 ତେବେ ସିନା ପାଇବ ହୋ ଏକାକ୍ଷର ଗୁଣ । ୧୨ ।
 ଅକାର ଶବ୍ଦ ଯେ ଅଟଇ ପୁଣି ମୂଳ ।
 ହ୍ରାସ ଶବ୍ଦ ଚହୁଁ ଅଟଇ ଯେ ମେଳ । ୧୩ ।
 ଓଁକାର ଶବ୍ଦ ପୁଣି ଚହୁଁ ଯେ ଶରଣ ।
 ଚକ୍ରରୁପ ଓଁକାରରୁ ଜନମ ହୋଇଲ । ୧୪ ।
 ଚକ୍ରରୁପ ପଞ୍ଚାଶ ଯେ ଅକ୍ଷର ବହାର ।
 ଏକ୍ର ହୋଇଣ ଅଣ ଅକ୍ଷର ବିରୁର । ୧୫ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଅତି ଗୁପ୍ତ ଶିଖ୍ୟକୁ କହୁବ ।
 ବିଦ୍ୟା ଶୀଳ ପଣି ତ ଯେ ହୃଦ ପୁଣି ହେବ । ୧୬ ।
 ମନଭେଦୀ ଥର ଶାନ୍ତି ଅନୁଭବ ଥର ।
 ଏମନ୍ତ ପାତ୍ର ଦେଖିଲେ ଅଶାକ୍ଷର ଦେବ । ୧୭ ।
 ବନସ୍ତ ଭିତରେ ନେଇ ଧ୍ୟାନକୁ ବୁଝିଲେ ।
 ପଞ୍ଚାଶ ବାଣରେ ବାଜ ନ ଉଠଇ ଭଲେ । ୧୮ ।
 ଅପଣ୍ୟ ମୂଢ଼ ଦଟରେ ଏ ମନ୍ତ୍ର କହୁଲେ ।
 ପୁଣି ନାହିଁ ଦରିଦ୍ର ହୁଅନ୍ତି ତାର ଗୁଲେ । ୧୯ ।
 ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଏହୁ ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ସାର ଅଟେ ଜାଲନ୍ତ୍ରୀ ଯନ୍ତ୍ର । ୨୦ ।
 ତନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ସାର ଅଟେ ମାନବେ ଯେ ପୁଣି ।
 ପାଠ ମଧ୍ୟେ ସାର ଅଟେ ନବ ବ୍ୟାକରଣ । ୨୧ ।

ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ଗୀତା ପାର ବେଦରେ ଓକାର ।
 ପଳ୍ଲୀ ମଧ୍ୟେ ଗୁରୁ ପାର ପୁରାଣ ବର । ୧୨ ।
 ସେନନକୁ ମାତା ପାର ସ୍ନେହେ ପିତା ବଡ଼ ।
 ସେନନକୁ ପାର ମହା-ପରପାଦ ଦୃଢ଼ । ୧୩ ।
 ଏମନ୍ତ ଶିଖ୍ୟ ଦେଖିଲେ ସନ୍ତୁକ୍ତ ଆପଦ ।
 ବସୁ ସେ ଗୋଟିଏ ପାଶେ ବୋଡ଼ାଇଣ ଦେବ । ୧୪ ।
 ବିବିଧ ସ୍ୱସ୍ତାଦୁ ଫଳ ଜଗତ ସେ ଭୋଗ ।
 ମଣୋହ ବଧୂ କରବ ଜାଲନ୍ତର ଆଶ । ୧୫ ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ମଧ୍ୟ ପାତାଳ ସେ ଦିବପୁର ସୁଧା ।
 ଆବର ଜଳମୟ ଗୁପ୍ତ ପତଙ୍ଗାଦି ମୁଖ । ୧୬ ।
 ସାହାକୁ ନାକିଲେ ସେହୁ ଉଦ୍ଧାରବ ପୁଣ ।
 ଅତି ସ୍ନେହେ କନ୍ଦିଲୁ ମୁକୁନ୍ଦ ତୋତେ ନାଶ । ୧୭ ।
 ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନରେ ବୃନ୍ଦାବନା କୁଞ୍ଜସାରେ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ରମ୍ଭର ସେବା ଜଗପରେ । ୧୮ ।
 ତେଣୁକରି ଶୁଣିଲେ ଦେ ଅଶ୍ରୁ ଅକ୍ଷର ।
 ଏମନ୍ତେ ଶରଣ ଘାନ ଅନୁଭବ କର । ୧୯ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସୋଡ଼ଶ ଗ୍ରନ୍ଥ ।

—୧୦—

୧୨—୧୦ ଓକାର (କ) ୧୩—୧ ମହାପରପାଦ ବଡ଼ (ଖ)—ଡାକିଲେ

୧୭—୧ ସ୍ନେହେ (କ)

ସପ୍ତଦଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣି ଚୁନେ ଅନନ୍ତ ହେ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ତଥା ।
 ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରର ବାରତା । ୧ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯନ୍ତ୍ରବିଧି କହୁଦେବା ଶୁଣ ।
 ଦେଉକର ସୁମରଲେ ମନ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରେ ସୁଖ । ୨ ।
 ଛିଡ଼ିକର କରବ ଯେ ଜୀବକୁ ଧଇଲେ ।
 ଯନ୍ତ୍ରରେ ବସିବ ଅଷ୍ଟ ଅକ୍ଷର ତ କଲେ । ୩ ।
 କଳରୀ ବାଳକୁ ନିଜ କଲେ ଆଠ ହୋଇ ।
 ନମ ମିଶିଲେ ଟି ଯନ୍ତ୍ରେ ସ୍ତମ୍ଭ ଶୁଣ ହୋଇ । ୪ ।
 ଅଷ୍ଟ କୋଣ ଧଇଲେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରବିଧି ଚୁଲ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରେ ଯନ୍ତ୍ରେ ଭଲ । ୫ ।
 ସେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ଗୋଟିଏ ପିନ୍ଧାଇବ ।
 ତେବେ ସେ ଶିଷ୍ୟକୁ ମନ୍ତ୍ର ପରାପତ ହେବ । ୬ ।
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୂଜା ନ କରି ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁଲେ ।
 ଗୋହୃତ୍ୟା ପାତକ ଦୋଷ ଲଗଇ ଯେ ଭଲେ । ୭ ।
 କୃଷ୍ଣନାମ କୃଷ୍ଣ ସରି ଶୁଣ ହେ ଅନନ୍ତ ।
 ଦାସର ଭରତ ହେଉ ଦୃଢ଼ କରି ଚିତ୍ତ । ୮ ।
 ଜାଲର ଅକ୍ଷର ବିନ୍ଦୁ ମନ୍ତ୍ରକୁ ବାହାର ।
 କୃଷ୍ଣାୟ ବୋଲଣ ମନ୍ତ୍ର ଓକାର ବହାର । ୯ ।
 ନମ ଦୁଇ ବସିଲେଟି ଅକ୍ଷରରେ ସରି ।
 ଶାସ୍ତ୍ରାୟେ ରଖିଲୁ ମନ୍ତ୍ର ଗୁପ୍ତ ଯେ କରି । ୧୦ ।

୧—୨-ମନ୍ତ୍ରର ବ୍ୟବସ୍ଥା (ଖ) ୨—୨-ବିନ୍ଦୁରଲେ (କ)

୧୦—୧ ଅକ୍ଷରରେ ସରି (ଖ);

ସନ୍ତ ତନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଆ ଅତି ସେ ଗହନ ।
 କହୁବା ସେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ମନେ ଶୁଣେ ଯେନ । ୧୧ ।
 ଗୁହ୍ୟକାଶ ଜନଙ୍କର ଗୁହ୍ୟଧନ ଯେତେ ।
 ସେତେଠାରେ ସେତେ ଧନ ଜାଣଇ ତା ଚିତ୍ତେ । ୧୨ ।
 ଦିବା ନିଶି ଦୁଇଠାରେ ଲେଖିଲେ ତା ପାଏ ।
 ବିଲଗ୍ନ ଜନ ଖୋଜିଲେ ବଡ଼ ଧନ ହୋଏ । ୧୩ ।
 ଏଶୁକର ଗୁରୁ ଅଟେ ଆପଣାର ଘର ।
 ସନ୍ତ ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ ଧନ ଏଶୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର । ୧୪ ।
 ଏଶୁକର ବାର ସେ ବରଷ ଗୁରୁ ସେବା
 ସେବା ନିର୍ଭୀ ଦୁଇବିଧି ଯି ବିଧି ସେ ଦେବା । ୧୫ ।
 ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଗୁରୁ ପୁଜି ପରୁଣିବ ।
 ଏକ ବିଧି ଏମନ୍ତ ସେ ଶିଷର ଦୁଇଭ । ୧୬ ।
 ଅନ୍ନ ବସ୍ତ୍ର ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ଦେଇଣ ସେ ପାରି ।
 ଦେବାର ଭଗତି ଏହୁ ଶୁଣ ହେ ବିରୁଣି । ୧୭ ।
 ଏ ବିଧି କଲେଣ ଶିଷ୍ୟ ଲଭଇ କାରଣ ।
 ଏ କଥା ଅତି ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ । ୧୮ ।
 ନୋହୁଲେ ଏକ ଭଗତି ସେବା ସେ କରିବ ।
 ପ୍ରାଣ କହ୍ନା ଦନ୍ତ-ଧାପନା ଘଟୀ ଧରିବ । ୧୯ ।
 ଚରଣ ଧର୍ମତ କରି ଶୁଦ୍ଧ ପୟସ ।
 ସେବା ବିଧି ଆବୋରଲେ ମନ୍ତ୍ର ସିଦ୍ଧି କର । ୨୦ ।
 ନୋହୁଲେ ସେ ଏକ ନିର୍ଭୀ କରିବ ସେ ପୁଣି ।
 ଗୁରୁ ଆଲେ ଲେଖି ହୋଇ ରହୁଥିବ ପୁଣି । ୨୧ ।
 ସମସ୍ତ ସେ ଅପସର ବରଷର ଦିନ ।
 ଅପସରେ କରିବ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ । ୨୨ ।

ନିର୍ବି କିନ୍ତୁ କରବ ଯେ କିନ୍ତୁ ଧନ ଦେଇ ।
 ସେବା ନିର୍ବି ଦେବା ଏଣୁ ତନ ବିଧି କହୁ । ୧୩ ।
 ନି ବିଧି କରଣ ଗୁରୁ ସେବା ଯେ କରବ ।
 ଛନ୍ଦ ମନ୍ଦ ତନ୍ଦ ତେବେ ପରାପତ ହେବ । ୧୪ ।
 ଅଗ୍ନି ଖାର ପ୍ରାୟେ ମନ ହୋଇଲେ ଯେ ପୁଣି ।
 ଅଗ୍ନି ଯେ ଉତ୍ସବ ହୋଏ ବରଷକେ ଶୁଣ । ୧୫ ।
 ବିପକ୍ଷ ଯୁକ୍ତା ଯେହ୍ନେ ସ୍ତ୍ରୀ ମୀ ଠାରେ ଚିତ୍ତ ।
 ତେମନ୍ତ ପରାୟେ ହେଲେ ମନ୍ଦ ଅପ୍ରାପତ । ୧୬ ।
 ଅର୍ଥୀ ଯୋଗୀ ପ୍ରଣାମେ କି ସନ୍ତୋଷେ ସେ ହୋଇ ।
 ଏମନ୍ତ ପରାୟେ ହେଲେ ଭକ୍ତି ଭଦେ ନୋହୁ । ୧୭ ।
 ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ ଏହା କହୁଲୁ ହେନୁରେ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସୁଦୟାରେ ପରାପତ ତୋରେ । ୧୮ ।
 ମଧୁମତୀ କୁଞ୍ଜଦ୍ଵାରେ ସେବା ଯେ ହେନୁର ।
 ତେଣୁକରି କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର ହୃଦରେ ସୁମର । ୧୯ ।
 ଘନ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭକ୍ତ୍ୟ ପରିଭ୍ରାଜ୍ୟ ଦାସ ।
 ପରମ ଗୁପ୍ତ ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ବଡ଼ ରସ । ୨୦ ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସପ୍ତଦଶ ଛନ୍ଦ ।

ଅଷ୍ଟାଦଶ ଛାନ୍ଦ

ପୁଷ୍ପକ ନନ୍ଦନା ମନ୍ତ୍ର ରାଧା ଠାକୁରଣୀ ।
 ଶୁଣିହେ ଆନନ୍ଦ ଦାସ ହୃଦୟରେ ଗୁଣି । ୧ ।
 ରଖିବ ହୃଦୟ ସ୍ଥାନେ ଗୁପ୍ତ ଏ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଅତି ଦୃଢ଼ ଅତି ରୁଚି ନ ଲାଗି ଉଚ୍ଚିତ । ୨ ।
 ଶୁଣି ଶୁଣି ଧଇଲେ ଅଠରେ ହେବ ପଣ ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ବସାଉବ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମଣ । ୩ ।
 ଶିଫୁ ବୋଲି ବେଳକ୍ଷଣ ବସାଉବ ପୁନ ।
 ରାଧିକାୟେ ଶୁଣିକ୍ଷର କଣିବ ଜମିଣ । ୪ ।
 ନାମ ଦୁଇ ମିଶିଲେ ତ ଯନ୍ତ୍ର ହେବ ଚୁଲ ।
 ସେହି ଯନ୍ତ୍ର ପାଠ ବସୁ ଫୁଲ ଏକ ଚୁଲ । ୫ ।
 ମୁନା ଦେଇ ଶିଷ୍ୟକୁ ଯେ କହୁବ ଯତନେ !
 ଅତି ଭାବ୍ୟ ଅଲେ ଶିଷ୍ୟ କପଳ ମଉନେ । ୬ ।
 ଶୀଳର ଚିକାର ବସେ ରାଧିକାୟେ ଅର୍ଦ୍ଧ ।
 ନାମ ଯେ ଚିକାର ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ହୋଏ ବୋଧ । ୭ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦୁହେ ଗୁଣିଅବ ନିତ ।
 ତେବେ ସିନା ପାଇବ ହେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ-ଉକ୍ତ । ୮ ।
 ପ୍ରଭୁକୁ ଉତ୍ତର ନାହିଁ ସଂସାରେ ବୋଲନ୍ତି ।
 ସ୍ତବକୁ ନିଶାଣି ନାହିଁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତର ଦ୍ୟନ୍ତି । ୯ ।
 ସ୍ତବକୁ ନିଶାଣି ଅଟେ ଗୋବିନ୍ଦର ନାମ ।
 ସତ ଯେ ବଚନ ପ୍ରଭୁ ଉତ୍ତର ଜାଣିମ । ୧୦ ।
 ଏଶୁକର ସତଭାଷା ମୁଖରେ କହୁବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀରାଧା ମନ୍ତ୍ର ମୁଖରେ କପିବ । ୧୧ ।

ଭଦ୍ରରେ ଧରବ ଯତ ଭକ୍ତ ପରପତ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ତେବେ ହୃଦୟରେ ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୬ ।
 ସାର କଲ୍ୟାଣ କାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଆକାଶ ତେଜ ନ ଥିବ ବାୟୁ ପୃଥ୍ବୀ ଖଣ୍ଡ । ୧୭ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଥାନ୍ତେ ।
 ଶବ ଶବ ଶବ ଯେ ଯୋଜନର ବିଧାନେ । ୧୮ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହାତ ମାଣିକ୍ୟ ମାଣିକ୍ୟ ମନେ ।
 ବୈଦ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ସେ ଯେ ମୁକୁତା ଯନ୍ତ୍ରଣ । ୧୯ ।
 ଦୁଇଟି ଯୋଜନର ଯେ ଏମନ୍ତ ଭାଷଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଭବନ ସାର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଥାନ । ୨୦ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣିଆନ୍ତ୍ର ଶୋଳ ବଜ୍ରକୁଣ୍ଡ ହୋଏ ।
 ପଞ୍ଚଭୁଜ ଶରଣ ଯେ ମୁଣ୍ଡିବନ୍ତ କାୟେ । ୨୧ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆକାଶ ଦୋଇଲ ।
 ପୃଥ୍ବୀର ଭାଷଣ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ସରଜଲ । ୨୨ ।
 ପୁଣି ସପ୍ତ ପାତାଳ ଯେ ଶିବ ଭାଷାଲେ ।
 ବଜ୍ରକୁଣ୍ଡ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହଲେ । ୨୩ ।
 ଏଣୁକର ସ୍ୱର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳଟି କହ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ପାତାଳ ଧରଇ । ୨୪ ।
 ଆବର ଜଙ୍ଗମ ଜାତି ପତଙ୍ଗ ଏ ଶୁଭ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାଣି ଯୋଜରେ ଯେ ଆଜ୍ଞାତ ସାର । ୨୫ ।
 କୃଷ୍ଣ ରାଧା ମନ୍ତ୍ର ଜପେ ଯାଧୁ ଦେହ ହୋଏ ।
 ମାୟା ଜଡ଼େ ଭୁଲିଲେ ଯେ ପଶୁ ଜନ୍ମ ପାଏ । ୨୬ ।
 ପ୍ରାଣ ସ୍ଥାନ କରି ରାଧାକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ ।
 ଦିନ ଧୂପ ପାଞ୍ଚ ଅବକାଶରେ ଶରଣ । ୨୭ ।
 ଶେଷ ଦେଶେ ନିମିତ୍ତ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ମାଳରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହେ ପଦେ ନପ ଲକ୍ଷେ ବା ମୁଖରେ । ୨୮ ।

କୃଷ୍ଣ କଥା ନ କହଣ ଅନ୍ୟ କଥା କହେ ।
 କାଳ ମୁଖ ବୋଲି ଜାଣି ସେ ମୁଖ ନିଶ୍ଚୟେ । ୨୫ ।
 କୃଷ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ନ କରିଣ ଅନ୍ୟ କର ମନ ।
 ଜାଣିମା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ଅନ୍ଧର ଲୋଚନ । ୨୬ ।
 କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ନ ଭୁଲାଇ ଆଳକୁ ଭୁଞ୍ଜାଇ ।
 ଗୁପ୍ତକ ପକ୍ଷୀକୁ ଅନ୍ଧ ଦେଲେ ପ୍ରାୟେ ହୋଇ । ୨୭ ।
 କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ଭୁଞ୍ଜାଇଣ ଖାଇବ ଯେ ଶେଷ ।
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ସୁମଣିଷ ଥିବ ଗୁହ୍ୟ ବାସ । ୨୮ ।
 ଦାରା ସୁତ ଆନୋଲେ ତାର କିସ ହୋଏ ।
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଜପ ଭକ୍ତପାଦ ରେଣୁ ଧାୟେ । ୨୯ ।
 କୃଷ୍ଣନାମ ଅଟେ ସତ ବେଦରେ ନିର୍ମିତ ।
 ମରଣ ସମୟେ କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର ନାମ ତତ୍ତ୍ୱ । ୩୦ ।
 ମାୟାଧନ୍ୟ ଆବୋର ଯେତେବେଳେ ଥାଉ ପୁଣି ।
 ସକଳ ରହନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ମରଣ କାଳେଣ । ୩୧ ।
 ଗୁରୁସେବା କୃଷ୍ଣ-ସେବା ଧନ ଯେତେ ଦେବା ।
 ଔର୍ଥ ବ୍ରତ ମନ୍ତ୍ରଜପ ଏ ପଥେ ଚଳିବା । ୩୨ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ସୁମର ହେ ପାପ ହେବ ନାଶ ।
 ପାମର ଅରୁଣ ରଜା ଚରଣକୁ ଆସ । ୩୩ ।
 କରୁଣା କରିବ ନାଥ ଏ ଭବ ସାଗରେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା କଲେ ଭବ ସିନ୍ଧୁ ତରେ ! ୩୪ ।

କବି ଶ୍ରୀଗୁରୁକବି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଛନ୍ଦ ॥

ଜନବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ମନ୍ତ୍ରରାଜ ବୋଲିକରି ମନ୍ତ୍ରଙ୍କର ରାଜ ।
 ହୁଁ ଶ୍ରୀ କୁଁ ପୁଣି ଅଟେ ତନୁ ବାଜ । ୧ ।
 ଶୁଣ ଗୋପ ବସୁଦାସ ଏମନ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରରେ ।
 ଗୋପୀନନ୍ଦ-ବନ୍ଧୁସ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରରେ ସୁମରେ । ୨ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଣ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ହିକୋଣ ରଖିବ ।
 ହିକୋଣୁ ହିକୋଣରେ ନେଇଣ ଥୋଇବ । ୩ ।
 ହିକୋଣ କନ୍ଧେ ରଖ କୁଁ ଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ହୁଁ ଶ୍ରୀ ରଖ ପୁଣି ଏ ବେଳ ପାଶର । ୪ ।
 ଗୋପୀନନ୍ଦ ଶୁଣ ଯେ ରଖିବ ଆଦ୍ୟ ଶୁଣ ।
 ବନ୍ଧୁସ୍ତ୍ର ଶୁଣ ପ୍ରାନ୍ତ ଶୁଣରେ ସୁମର । ୫ ।
 ଶୁକଳ ପାଟ ବସନ ଏକ ବେଢ଼ାଘଣ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଯେ କରିବ ତେବେ ମନ୍ତ୍ର ଦରଶନ । ୬ ।
 ଗୋପୀ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ ଶ୍ରୀ ବାଜରେ ରହେ ।
 ଜନ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ କୁଁ ବାଜରେ ରହେ । ୭ ।
 ବନ୍ଧ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ କାନରରେ ଥୋଇ ।
 ହିକୋଣେ ଛଡ଼ଞ୍ଜର ଛନ୍ଦଣ ଅଛଇ । ୮ ।
 କାନର ରିକାରେ ଥୋଇ ଶୀଳର ଅର୍ଦ୍ଧରେ ।
 ହରର ଡିବାରେ ଥୋଇ ମନ୍ତ୍ର ବ୍ୟୁଧରେ । ୯ ।

୧—୨ ହରର ଶୀଳର କାନର (ଖ); ୨—୧ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପରେ (କ)

୪—୧ ହରର ଶୀଳର (ଖ); ୭—୧ ଶ୍ରୀ ସ୍ତ୍ର ବେଳ ରହେ (ଖ);

୭—୨ ହରର (ଖ); ୮—୧ କୁଁ ରେ ଥୋଇ (କ)

୯—୧ କୁଁ ରିକାରେ ଶ୍ରୀ ଛନ୍ଦରେ (କ); ୯—୨ ହୁଁ ଡିବାରେ (କ)...

ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟାସ [ଖ];

ଏଣୁ କର ଔକାରଟି ବେଦର ପ୍ରମାଣ ।
 ଗୀତା ଭଗବତ ଶାସ୍ତ୍ର ଔକାରୁ ଉଦ୍ଧାର । ୧୦ ।
 ବହୁକ୍ଷତ୍ର ବଶ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଚିଲାଗି ନର ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପାଟକ କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗରୁ ନାହାର । ୧୧ ।
 ଏଶୁକରି କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ସର୍ବଦା ସୁମର ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଟେ ପିତା ମାତା ଗୁଣା ଗୁଣା ସୁର । ୧୨ ।
 କୃଷ୍ଣକୁ ନ ଭଜି ଅନ୍ୟ ଦେବତାକୁ ଭଜେ ।
 ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଯେହ୍ନେ ବୋଇତ ଯେ ଭଜେ । ୧୩ ।
 ତେସନ ପରାୟେ ନରଦେହ ହୋଏ ନାଶ ।
 କଲରେ ଲଗିଲେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ତହେ ଘୋଷ । ୧୪ ।
 ଉଦ୍ଧାରେ ସ୍ବାହୀନ କଲେ କୁପେ ନାହିଁ ଆଶ ।
 ନୃପତି ସେବିଲେ ପାତ୍ରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କର । ୧୫ ।
 ସଂସ୍କୃତ ବିଦ୍ୟା ଥିଲେ ପ୍ରାକୃତ କି ଗଢ ।
 ଧ୍ୟାନ ଯେ ତଣ୍ଡୁଳ ଥିଲେ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ କି ବଡ଼ । ୧୬ ।
 ନରକନ୍ତୁ ଗୋଟାକୁ ଯେ କୃଷ୍ଣନାମ ଗଢ ।
 ଗୁହ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥିଲେ ପୁନିବ ଅତିଥ । ୧୭ ।
 ଅତିଥ ପୂଜା ନକଲେ ନପାଇ ଏ ଭେଦ ।
 ଖୋଜିଲି ଲୋକ ତରଞ୍ଜ ବାଦାକି ପ୍ରମାଦ । ୧୮ ।
 କୃଷ୍ଣନାମ ଖୋଜୁଥିବ ଶୁଭୁକ ମୁଖରେ ।
 ହରିନାମ ସୁଚ୍ଛିବ ଯେ ଅତିଥ୍ୟଠାବରେ । ୧୯ ।
 ସୁଖ ଗୋଷ୍ଠି ମେଳାରେ ଖୋଜିଲେ ପାଇ ଧନ୍ଦ ।
 ଖୋଜୁଥିବେ ମନମେଲେ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ । ୨୦ ।
 ନୋହୁଲେଟି ଶାସ୍ତ୍ରପଥେ ଖୋଜ କୃଷ୍ଣ-କଥା ।
 ମୂଢ଼ଜନ କହୁବକି ପଣ୍ଡିତ ବାରତା । ୨୧ ।

ସାଧୁତର ସଙ୍ଗେ ଦଣ୍ଡଦ୍ରୁକୁ କଲେ ସରି ।
 ଦଣ୍ଡଦ୍ରୁକୁ ଧନ ଯେ ମାଟିଲେ ଫୁଟି ମରି । ୧୧ ।
 ଖୋଜି ଭେଦ କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ପିନା ସାର ।
 ଖୋଜିଲୁ ଲୋକ ଯେ ପାର ହୁଅଇ ସଂସାର । ୧୨ ।
 ଖୋଜି ଭେଦ ଅଜା ନୋହୁ ଶିଷ୍ୟ ଯେନେ କରେ ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ବସନ୍ତ ଯେ ପଥର ନାଚରେ । ୧୩ ।
 ପୃଥ୍ବୀପର୍ଯ୍ୟଟନ କରେ ବାର ଯେ ବରଷ ।
 ମେଲା ଖେଳା ମନ୍ତ୍ର ଜପ ପାପ ହେବ ନାଶ । ୧୪ ।
 ପରମ ଗୁପ୍ତତ ଶକ୍ତି ଗୁରୁଗୀତା ପାଠ ।
 ନ ଫେଡ଼ି ନ ଫେଡ଼ି ଅନେ ଗୁରୁଭକ୍ତ କୋଠ । ୧୫ ।
 ତମକଳତା ସଖୀର କୁଞ୍ଜସ୍ୱାର ସେବା ।
 ପୂର୍ବଜାଣି ଜନ୍ମଫଳେ ଏମନ୍ତକୁ ଦେବା । ୧୬ ।
 ଘନ ଦୁଃଖୀ ଶୁଦ୍ର ମତି ପାମର ଅଭ୍ୟାସ ।
 ପାଷାଣ କହୁଲେ ଶୁଦ୍ର ଦଣ୍ଡଦ୍ରୁ ପ୍ରାପକ । ୧୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଉନବିଂଶ ସ୍କନ୍ଧ ॥

ବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ରାମ ଯେ ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର-ବିଧି ଶୁଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମାସ ଯାଦବଦାସ ରୁନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁଣ । ୧ ।
 ପଞ୍ଚକୋଡ଼ି ଚିନ୍ତସର ଅଟଇ ଯେ ସାର ।
 ଓଁକାରକୁ ପାଞ୍ଚଧର ହେବ ଅଷ୍ଟୋତର । ୨ ।
 ଓଁ ଆତ୍ମାରାମ ପରମାତ୍ମା ରାମ କହ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ତାରକ ରାମ ବହୁ । ୩ ।
 ଅଦ୍ଭୁତସେ ଅନ ଦି ଯେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଧର ।
 ନିରଞ୍ଜନ ତାରକକୁ ହୃଦରେ ସୁମର । ୪ ।
 ରାମ କାଶୀକ୍ଷେତ୍ର ବାସୁଣୀସ୍ଥାନ କହ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ତାରକ ରାମ ଧାତୁ । ୫ ।
 ଜ୍ୟୋତିରାମ ଅଜ୍ୟୋତି ଯେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଧର ।
 ନିରଞ୍ଜନ ତାରକ ଯେ ରାମଗତି କର । ୬ ।
 ରାମ ଅଗତିକ ଗତି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସାର ।
 ନିରଞ୍ଜନ ତାରକ ଯେ ରାମକୁ ସୁମର । ୭ ।
 ଡେର ଅସ୍ତ୍ର ଧରଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ ।
 ଭୂମି ଯେ ଖଣ୍ଡିଏ ପୁଣି ଲିପି କରି ଦେବ । ୮ ।
 ସେ ଭୂମିରେ ରୁଣ୍ଡିକରି ମୃତ୍ତିକା ରଖିବ ।
 ଯଦ୍ୱ ଗୋଟି ଲେଖି ପୁରାବସ୍ତୁ ବେଢ଼ାଇବ । ୯ ।

୧—୧ ଓଁକାରକୁ ବେନ ଧର [କ];

୪—୧ ଗରେ ଦଣ୍ଡ ଯେ ନ କଲ [ଖ]

ତେବେ ସେ ଶିଷ୍ୟର ହେବ ବଡ଼ ମନସାର ।
 ଯଦ୍ବ ନ ଭେଦିଲ ଶିଷ୍ୟ ଅଗାଧରେ କର । ୧୩
 ଅଗାଧ ମଧୁରୁ ଯେହ୍ନେ ବାଳନୋହେ ଜାତ ।
 ଗୋଷ୍ଠି ପହ୍ନ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ବଚନ ଚଦନ୍ତି । ୧୪
 ମୁଖକୁ କହୁଲେ ଭାଷା ନ ବୁଝଇ ପୁଣି ।
 ପଥରକୁ ପାଣି ହେହ୍ନେ ନ ପାରଇ ଜଣି । ୧୫
 ପଦ୍ମପତେ ପାଣିହେହ୍ନେ ନ ମିଶଇ ପୁଣି ।
 ମନକୁ ଅବଶ କଲେ ଏସନ ଯେ ଜାଣ । ୧୬
 ପଣ୍ୟଘଟ ଅଟଇ ଯେ ଶୀରେ ମର ମତ ।
 କୃଷ୍ଣକଥା ଶୁଣିଲେ ଯେ ଆନନ୍ଦିତ ଚିତ୍ତ । ୧୭
 ଧନ ଅରଜଣ ଯେହ୍ନେ ଗୁରୁକୁ ନ ଦେଲ ।
 କୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ଦେଖି ଚିତ୍ତ ଦୃଢ଼ ଯେ ନ ଜଲ । ୧୮
 ହେଉ ଜନ ପଦାର୍ଥଟି କୃଷ୍ଣ ଭୋଗ ନାହିଁ ।
 ଧୂଳି ଧୂଳି ଜୀବନ ତା ମୁଣ୍ଡୁ ନ ଗୁଣି । ୧୯
 ସେ ଜନର ମୁଖ ଯଦି ପ୍ରସାଦୁ ଗୁଣିବ ।
 ଗହ୍ମେ ନାମ ଜପେ କୃଷ୍ଣ ରୂପକୁ ଧ୍ୟାନିବ । ୨୦
 ଚଳୟିବେ ଦୟାସାର ନାମ ମୁଖେ ଧର ।
 ସେରେ ଅଲେ ମୁଁଏ ସେ ପରାଧ୍ରୁ କର । ୨୧
 ନ ସଲର ଜନ ପୁଣି କାହୁଁ ଅଗିଦେବ ।
 ଅଲ ଲୋକ ନ ଦେଲେ ତା ଗୁଧକ ବୋଲନ । ୨୨
 ଶୁନ କାକ ଜନ୍ମ ହେଲେ ସୁହେତୁ କପାଳ ।
 ମାନବ ଦେହକୁ ସାର ଭକ୍ତ ସେବା କହ । ୨୩

କୋଟିକରେ ଗୋଟିକକୁ ଏ ଗୁହ୍ୟ କହିବ ।
 ଧନ ଲେଭେ ଦେଲେ ଗୁହ୍ୟ ଦେବୁ ଘୋରକ । ୨୧।
 ବାର ଯେ ବରଷ ଗୁରୁ ପାଦରେ ଯେବଣ ।
 ଧନ ଦାର ଏଡ଼ିଲ ଯେ ମନରେ ମୋ ପୁଣ୍ୟ । ୨୨।
 ସେବା ଲେଖ ଦେବା ତନ ଦେଖିଲେ କହୁନ ।
 ମୁଁ କ'ରପଣ ବହୁଲେ କୁଣ୍ଠ ବ୍ୟାଧି ଦେବ । ୨୩।
 ଗୁରୁ ଉତ୍ତାରର ଧନ କହୁତେ ଶୁଣିଲ ।
 ସମୁଦ୍ର ନଳରୁ କୁଣ ଅଗ୍ରେ ନଳ ନେଲ । ୨୪।
 ବିନା ସିଂହେ ନ କହୁନ ଏ ଗୁହ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଦାୟିକ ନାସ୍ତିକ ଅଗେ ଗୋପ୍ୟ ଗୋପ୍ୟ କର । ୨୫।
 ଚପାଟୀ ନଦୀର ତଟେ ମୋହର ଜନମ ।
 ଅନଳ ଗୋପାଳ ଅଗ୍ରେ ଅଭ୍ୟୁତ ମୋ ନାମ । ୨୬।

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ବଂଶ ଛନ୍ଦ ॥

ଏକବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଚୈତନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ଅକ୍ଷର ଧରିବ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ବେନି ତଳେ ଚଢ଼େଇ ଦେଇବ । ୧।

ଦୁଇ ସପ୍ତ ଧଇଲେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ହେବ ସର ।
ତତ୍ତ୍ୱତନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସେ ଯଦ୍ୱରେ ପୁମର । ୨।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ବୋଲି ମନ୍ତ୍ର ନିଜ ଶରକର ।
ଚୈତନ୍ୟ ଗୌରୀଙ୍କ ଆଠ ଅକ୍ଷର ଯେ କର । ୩।

ନମ ଦୁଇ ମିଶିଲେ ଯେତେ ଅକ୍ଷର ହୋଇ ।
ମନ୍ତ୍ର ଯଦ୍ୱ କଲେ ପୁଣି ଶିଷ୍ୟ ବୋଧ ପାତାଟ ।

ଶିଷ୍ଟ ବେନିକ୍ଷର ରଖ ଅଇ । ଯେ ପୁଣି ।
ନମ ବେନି ଅକ୍ଷରକୁ ଝିକାରେ ରଖିଣ । ୫।

ଏଗାର ଅକ୍ଷର ପୁଣି ବିନ୍ଦୁରେ ରଖିବ ।
କୃଷ୍ଣ ତତ୍ତ୍ୱତନ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ଏମନ୍ତେ ଯେ ଶୁବ । ୬।

କଳିଯୁଗେ କୃଷ୍ଣ ନାମ ଅଟଇ ଯେ ସାର ।
କଳିଯୁଗେ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ପୂଜାବଧି କର । ୭।

ତୋର କରୁଥିଲି କଳିଯୁଗେ ବଡ଼ପୁଣ ।
ଭୁଞ୍ଜ ମାଗି କୃଷ୍ଣ ନାମ କରୁଥିବ ମୁଖ । ୮।

ଭେଷ୍ଟ ନାଶ୍ଟ ମିଥ୍ୟା ଦ୍ରବ୍ୟ ନ ଧରିବ ଅଙ୍ଗ ।
ତେବେ ସିନା ପାଇବ ହେ କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ସଙ୍ଗ । ୧ ।

ପାମର ଅତ୍ୟନ୍ତକୁ ଯେ ଉଚ୍ଛାରଣ କର ।
କୃଷ୍ଣ-ଭକ୍ତ ପାଦ ଧୋଇ ମସ୍ତକରେ ଧର । ୨ ।

ଭକ୍ତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାକଥନେ ନାମ ଏକବିଂଶ ଛନ୍ଦ ।

ଦ୍ଵାବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ପବନ ଦାସ ରାପତ ବନ୍ଧୁର ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରବଧୁ କର । ୧ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗ କରିବ ଯେ ବଢ଼ାଇଣ ଗୁଣ ।
 ଅଠ ଭାଗ ଧଇଲେ ଯେ ଖୋଳ ହେବ ସୁଖ । ୨ ।
 ଷୋଳରେ ବେଢ଼ିବ ଷୋଳ ହୋଇଣ ବଢ଼ଣ ।
 ଅକ୍ଷର ଗୋଟିଏ ଦଳ ଗୋଟିକରେ ଘୋଷ । ୩ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କର ସାର ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ହରେ ହରେ ହୃଦରେ ସୁମର । ୪ ।
 ହରେରାମ ହରେରାମ ନନ୍ଦ ସୁମରବ ।
 ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ ନନ୍ଦଣ ଅକ୍ଷରେ ଶୁଣିବ । ୫ ।
 ଯନ୍ତ୍ରବଧୁ ଏମନ୍ତେଶ ଲେଖିବାକ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଶୁକଳ ପାଟ ବସନ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବେଢ଼ାଇ । ୬ ।
 ଶିଷ୍ୟ କର୍ମ ମୂଳରେ ଯେ କରିବ ଶବ୍ଦ ।
 ତେବେ ସିନା ପାଇବ ଯେ ଶବ୍ଦର ଭେଦ । ୭ ।
 ହରେ ଯେ ଝୁଙ୍କାର ଥୋଇ କୃଷ୍ଣ ଯେ ବନ୍ଧୁରେ ।
 ରାମ ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ଥୋଇ ତନୁ ନାମ ସ୍ଵରେ । ୮ ।
 ବଢ଼ଣରୁ ତେଜଣ ହୋଇଲେ ବଡ଼ ପାପ ।
 ଗୋହର୍ୟା ଦୋଷ ଲଗଇ ମନ୍ତ୍ର କଲେ ଜପ । ୯ ।
 ଏକଦିଂଶ ଅକ୍ଷର ହୋଇଲେ ଯଦି ପୁଣି ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ପାତକ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଯଦି ଗୁଣି । ୧୦ ।
 ଏଶୁକର ଯନ୍ତ୍ର କଲେ ହୁଡ଼ଣ ଯେ ନୋହୁ ।
 ଯନ୍ତ୍ରବଧୁ ନ ଜାଣିଲେ ମୁହଁ ବୋଲି କହୁ । ୧୧ ।

ବିନା ମାରେ ଘଟ ଗୁହେ ରଖିଣ ଯେ ଥବ ।
 ତୃଷ୍ଣିତ ଜନ ଯେସନେ ନିରାଶ ନୋହୁବ । ୧୬ ।
 ଯଦ୍ଵ ତଦ୍ଵ ନ ଭେଦଲ ଗୁରୁ ସେହୁ ମତ ।
 ପଣ୍ଡିତ ଜନକୁ ପୁଞ୍ଜ ବଚନ କେମନ୍ତ । ୧୭ ।
 ବିଶାଖା ସଖୀର କୁଞ୍ଜ ଦ୍ଵାରେ ଗୁମ୍ଫା ସେବା ।
 ପାଇଲ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଯଦ୍ଵ ବଧୂ ଅଟେ ଯେବା । ୧୮ ।
 ବିନା ଶିଷ୍ୟେ ନ କହୁବ ଏ ଗୁହ୍ୟକୁ ପୁଣି ।
 ଗୁରୁ ନ ସେବିଲ ଜନେ ନ କହୁବ ପୁଣି । ୧୯ ।
 ଅହ-ମୁଖୁ ଶବ୍ଦେ ନି ଅମୃତ-ଆନ୍ତାର ।
 ଶ୍ଵେତକୁ ଧର୍ମ ପୁରୁଷ ଅଟଇ ଯେ ଦୂର । ୨୦ ।
 ଅପଣ୍ୟ ହୋଇଲେ ଶିଷ୍ୟ ତେସନ ପରାୟେ ।
 ନ ଭେଦଲ ଗୁରୁ ତହିଁ ସଙ୍ଗତରେ ଥାଏ । ୨୧ ।
 ପାଧୁ ସଙ୍ଗ ଗୁରୁ ସଙ୍ଗ ନିରନ୍ତରେ କର ।
 ଲେପ୍ୟ ହେବା ଯାଏ ଘଟ ଶାସ୍ତ୍ର-ପଥ ସ୍ଵର । ୨୨ ।
 ତେବେ ସେ ପାଇବ କିଛି ଗୁରୁଙ୍କ ଉକ୍ତାର ।
 ଏ ସଙ୍ଗ ନ କଲେ ବସେ ଦୟାଳ ନାବର । ୨୩ ।
 ଦାନ ଦୁଃଖୀ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମୁଁ ଭବରେ ପଡ଼ିଣ ।
 ଭରସା କଲେ ନାବ ସହର ଚରଣ । ୨୪ ।
 ଏକକୁ ଆରେକ ଏହୁ ସଂସାରେ ଅହନ୍ତା ।
 ହୁଣି କଥା ଛୁଡ଼ି କୁଟ କଥା କରେ ତନ୍ତା । ୨୫ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ହରେକୃଷ୍ଣ ମୁଖରେ ସୁମର ।
 ସେରେ ଥିଲେ ମୁଁଏ ଯେ ପର ହସ୍ତ କର । ୨୬ ।
 ଧନ ଜନ ପୁଣ ଅଟେ ଗୋବିନ୍ଦ ଉକ୍ତାର ।
 ନଟର ପରାୟେ ହଟ ଉକ୍ତାନ୍ତ ସଂସାର । ୨୭ ।
 ହୁଟିଆ ନାଗର ହଟ କରୁଛ ଛଳେଷ ।
 ଏକକୁ ଦିଅଇ କିଛି ଦାନ ଧନ ପୁଣ । ୨୮ ।

ଧନପଣ ଜନେ ଶ୍ରେୟ ହୁଅଇ ଶରୀର ।
 କୃଷ୍ଣ ପଥ ଗୁଣି ମାୟାପଥେ ଜର ଜର । ୧୫ ।
 ଏ ହେଉ ଜାଣିବ ରୁନେ ସଂସାରେ ଯେ ଫେର ।
 ନାମ କାରିଜନ କର ପ୍ରାଣୀ ହେବେ ପାର । ୧୬ ।
 ଶୁଣ ହେ ପବନ ଦାସ ପୁଅ ପୁଅ ରୁହ ।
 ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ ଶ୍ରଦ୍ଧ ପାଶାଣେ ନ କହ । ୧୭ ।
 ଆନନ୍ଦ କରଲେ ପାଠ କରନ୍ତୁ ହୋଇବ ।
 ଧନ ଲେଖେ ପାଠ ଦେଲେ ପୁଅ ନାଶ ହେବ । ୧୮ ।
 ଅଶ୍ରୁଣ ପଞ୍ଚାଶ ବିଧି ଯେଉଁ ଜନ କରେ ।
 ଏ ଜନକୁ କହିଲେ ଯେ ଦୋଷ ନାହିଁ ତାରେ । ୧୯ ।
 ସନାତନ ଗୁରୁ ମୋତେ କହିଲେ ଗୁପ୍ତେ ।
 ଗୁପ୍ତେ କହିଲି ମୁହିଁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦେ ୩୦ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର କହିଲେ ଯେ ପବନ ହୃଦରେ ।
 ପବନ କହିବ ରୁନେ ରୁନେ ଶିଷ୍ୟ ଘରେ । ୩୧ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଦ୍ଵାବିଂଶ ଶ୍ଳୋକ ॥

ଏଫ୍.ବି.ବି. ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣି ଅହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରସ ସମସ୍ତ ଗୋପାଳ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପାଞ୍ଚଦାସ ସାଜି ତୁମ୍ଭେ ମେଳ । ୧ ।
 ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ପାଞ୍ଚ ଦାଶରେ ସାଜିବୁଥ ଥାଏ ।
 ବେଳି ଦୁଃଖରେ ମନ୍ତ୍ର କରବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମେ । ୨ ।
 ଶୁଣି ଶୁଣି ଧଳଲେ ଯେ ପୁଣି ଶୁଣି ହେବ ।
 ପୁଣି ଶୁଣି ଧଳଲେ ଯେ ଦ୍ଵାଦଶ କରବ । ୩ ।
 ପୁଣି ଶୁଣି ଧଳଲେ ଯେ ମୋଳ ଶୁଣି ହୋଏ ।
 ଶୋଳନାମ ଯଦ୍ଵାରୋଟି କରବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମେ । ୪ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ସୁମରନ ମନ ।
 ହାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲାଳି ତାମ କର ଧ୍ୟାନ । ୫ ।
 ନନ୍ଦ କନ୍ଦ ଘାନ ଧନୁ ବିରୁଣେ କର ।
 ସାଧୁ ମଧୁ କାମ ବ୍ରହ୍ମ ଶୋଳ ନାମ ଧର । ୬ ।
 ଏକ ନାମ ଏକ ଥାନେ ଲେଖିବ ଯଦ୍ଵାରେ ।
 ଶୋଳ ଯେ ମୂରତି ବସୁ ଦେବ ସେ ଯଦ୍ଵାରେ । ୭ ।
 ବହୁତ ବହୁତ ଶ୍ରେୟ ଦେବ ସେଠାବର ।
 ଭୂମିଦାନ ଦେବ ଶିଷ୍ୟ ଶୁଭୁକ୍ତ ସେବାର । ୮ ।
 ଅସ୍ତରାନ୍ତ ଦକ୍ଷିଣା ଯେ ଦେବ ପୁଣି ଶିଷ୍ୟ ।
 ଅତିଶୋଭ୍ୟ ଅତିଶୋଭ୍ୟ ନ କର ପ୍ରକାଶ । ୯ ।
 କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ ଦେଖିବେ ହେଉ ମନ ।
 କହୁ ସେ ପାଳବ ସେ ବରଷେ ଦେଲେ ଦାନ । ୧୦ ।

୧—୧ ଶୁଣି ହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରସ (କ);

୨—୧ ସାଜି ପୁଣି ଥାଏ (କ)

ଜାଳର ବନ୍ଧୁରେ ଦେବ ଶ୍ରୀ ରାମ ଅର୍ଚ୍ଚ ।
 ହାରଂ ହରେ ଓକାରେ ଯେ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ବୋଧ । ୧୧ ।
 ଶ୍ୟାମ ଯେ ଶୂନ୍ୟରେ ଥୋଇ ଶ୍ରୀ ନାମକୁ ଥୁଅ ।
 ନନ୍ଦ କନ୍ଦ ଓଁ କାରରେ ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟି ଦିଅ । ୧୨ ।
 ଦାନ ଯେ ବନ୍ଧୁରେ ଥୋଇ ଧର୍ମ ଯେ ଅର୍ଚ୍ଚରେ ।
 ସାଧୁ ଯେ ବନ୍ଧୁରେ ଦେଲେ ମଧୁ ଯେ ରାମରେ । ୧୩ ।
 କାମ ଯେ ଓଁ କାରେ ଦେଲେ ହୋଇଲକ ଭଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ପାଶେ ପଦ୍ମର ଯେ ବିରୁଣଲେ ଭଲ । ୧୪ ।
 ବ ଅକୁ ବନ୍ଧୁରେ ଦେଲେ ର କୁ ମଧ୍ୟରେ ।
 ଦୁ କୁ ସେଠାକରେ ଯେଂସୋଳରେ ବିମରେ । ୧୫ ।
 ଭୁପତିମାନଙ୍କୁ ସିନା ମିଳେ ଭୁମିଦାନ ।
 ଅନ୍ୟଜନ କାହିଁ ଦେବ ଏ ଦକ୍ଷିଣା ପୁଣି । ୧୬ ।
 ଏ ବଡ଼ ସଂଗ୍ରହ ଅଟେ ଲଗିଲ ତ ଧନ୍ୟ ।
 ଏ କଥାକୁ ପ୍ରତିକାର କର ଗୁରୁଦେବ । ୧୭ ।
 ଶୁଣ ଅନ୍ତେ ଗୋପସୂତ କହୁବା ବିରୁର ।
 ବରଷ ଦିନରେ ଉପୁଜିବ ଯେତେ ଘର । ୧୮ ।
 ସେ ଧନକୁ ଯୋଗ ଭାଗ କରିବ ମନରେ
 ବରଷ ଦିନରେ ଭାଗେ ଦେବ ଗୁରୁ ଘରେ । ୧୯ ।
 ଏକଥା ଅଟଇ ଭଲ ବିରୁରକୁ ପୁଣି ।
 ଫେଡ଼ିଲେ ସଂଗ୍ରହ ଗୁରୁ ପାଇଲୁ କାରଣ । ୨୦ ।
 ଗୁରୁ ଯେ ଗୋଲେକ ଦେଲେ ଏ ଦକ୍ଷିଣା ପୁଣି ।
 ଶିକ୍ଷାର ଦକ୍ଷିଣା କାହିଁ ଲାଗିବ କାରଣ । ୨୧ ।

୧୧—୧ ଜାଳର ବନ୍ଧୁ, କୃଷ୍ଣଦେବ, ଶ୍ରୀ ସ୍ଵଂ ରାମ ଅର୍ଚ୍ଚ (କ);

୧୨—୧ ଶ୍ରୀ ସ୍ଵଂ ଦାମ ଥୁଅ (କ);

୧୩—୨ ମନ୍ତ୍ରକୁ ବେଳା ଠାରେ ସୋଳରେ (ଖ); ବିମରେ (କ)

ଭୂମିର ଯେତେକ ଫଳ ଉତ୍କଳର ମହା ।
 ପୁତ୍ର ନାହିଁ ଥିଲେ ଗୁରୁ ତୁଲ ଅଟେ ସେହି । ୨୨।
 ପୁତ୍ର ନାହିଁ ନ ଥିଲେ ଯେ କରକ ବିଷୟ ।
 ଶୁଭୁଙ୍କର ମହୋତ୍ସବ ଦିବସା ସେ କର । ୨୩।
 ଶୋଳଭଗୁଁ ଶୁଭ ଯେ କରକ ଏମନ୍ତ ।
 ମୃତ୍ୟୁ ମଣ୍ଡଳରେ ଜାତ ହୋଇଲେ ମରେ ତ । ୨୪।
 ବିଷ୍ଣୁ ହିଁ ଗୁଡ଼ନ୍ତି ବାସ ଧଇଲେ ମଞ୍ଚରେ ।
 ଅସୁରହିଁ ମରନ୍ତି ସେ ପାଇଥିଲେ ବରେ । ୨୫।
 ସହଜ ଅଟଇ ନରଙ୍କର ତ ମରଣ ।
 ବାସନା ରହଇ ଏକା ଯୁଗେ ଯୁଗେ ପୁଣି । ୨୬।
 କାଠ ସଙ୍ଗେ ଚିହନ କି କରବା ସେ ପୁଣି ।
 ମାଙ୍କଡ଼ା ପଥର ସଙ୍ଗେ ସବୁ ଚାଲିକରି । ୨୭।
 ଧାନକୁ ଅଗାଧି ଯେହେଁ ମୁହଁକଟି ତୁଲ ।
 ହସ୍ତୀର ସଙ୍ଗେ ତୁଲ ଅଟେ କି ଶୂନ୍ୟ । ୨୮।
 ନାମର ଭଜନ ସେ ବାସନା ସେହି ମନ୍ତ୍ର ।
 ତାଠ ଅଟେ ନାମ ନ ଭଜିଲୁ ଯେଉଁ ମନ୍ତ୍ର । ୨୯।
 ଶ୍ରୀରାମ ସେ ସୁମନ୍ତର ଶ୍ରୀରାମ ମନେ ।
 ଶ୍ରୀରାମସୁଗେ ଅମର ସେ ହୋଇଲୁ ସେ ଥାନେ । ୩୦।
 ଅସୁର ବାହାର ହେଲୁ ରାମ ନାମ ଧରି ।
 ବାସନା ରହଇ ପଥ୍ୟ ଜଳରେ ସେ ପରି । ୩୧।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଜାତେସ୍ବର ହୋଇଲୁ ସେ ପୁଣି ।
 ଅମର ଦୋଳିଣ ସେ ଏମନ୍ତ କର ଜାଣ । ୩୨।
 ଜାତେସ୍ବର ପୁରୁଷକୁ ଅମରଟି କହ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଭଜିଲେ ମୃତ୍ୟୁ ଯମ ଭୟ ନାହିଁ । ୩୩।
 ଅହଲ ସେ କୃଷ୍ଣ ନାମ ଧରିଣ ଅମର ।
 ଭୂଷଣ କାଳ ହୋଇଲୁ ଜନ୍ମ ଜାତେସ୍ବର । ୩୪।

ଏଣୁକରି କୁଷ୍ଠଜନ ଜାତେଷ୍ଠର-ଦେହ ।
 ଘଟଗଲେ ହେଉ ତାଙ୍କ ବିଷୟବେ କାହିଁ । ୩୫ ।
 ଯେଉଁ ଜନ୍ମ ହେଲେ ହରି ଦିଅନ୍ତି ଦର୍ଶନ ।
 ଅହଲ୍ୟା ପଥର ହେଲେ ସଂଜ୍ଞବ ଯେପ୍ରକାଶ । ୩୬ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ରାମଶ୍ୟାମ ଦାମୋଦର ଧର ।
 ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦନନନ୍ଦ ନାମ ହୃଦରେ ସୁମର । ୩୭ ।
 ଆହମୁନୁ ଧାନବନ୍ଧୁ ବାସୁଦେବ ନାମ ।
 ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ନାମ କୃପାମୟ ଧାମ । ୩୮ ।
 ଶରଣ ସୋଦର ନାଥ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ।
 ହାରର ରାମ ଶୀରର ରାଧା ଜାନର କୃଷ୍ଣ କହି । ୩୯ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରାମ ଭେଦଗରେ କର ନେତ୍ର ।
 ଗୋପର ଚଣ୍ଡିତ ଲାଲ ଅନ୍ତଃତର ହେଉ । ୪୦ ।
 ଏ ଗୁଣ ବନ୍ଦ ପାରିଲେ ଫଳେ ହରଣ ।
 ଗୁପ୍ତକେ ରଖିଲୁ ମନ୍ତ୍ର ଯଦି କ'ଣ । ୪୧ ।

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଶ୍ରୀମାତା କଥନେ ନାମ ସର୍ବୋଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦ ॥

ଚତୁର୍ବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଜାଳ ଯେ କର୍ତ୍ତାଳ ଲୀଳା କହୁବା ଗୋସାଇଁ ।
କି ରୂପରେ ମନ୍ତ୍ର ଶିଖ୍ୟା ଯନ୍ତ୍ର କରି କହୁ । ୧ ।
ଏକଥା ମନରେ ବଡ଼ ରହୁଲ ତ ଧନ୍ତ ।
ବନନ୍ତ କରୁଛୁ ମୁହିଁ ମୁତ୍ତ ଯେ ମୁକୁନ୍ତ । ୨ ।
ମଣ୍ଡଳ ଯେ ଦୁଇଗୋଟି ଲେଖିବ ଭୂମିରେ ।
ଦ୍ଵାଦଶର ଆଦ୍ୟ ଶ୍ରୀ ରହୁବ ଚହିରେ । ୩ ।
ତଥ୍ୟପରେ ସପ୍ତାଂଶ ଲେଖିବ ଯେ ପୁଣି ।
ଆଠ ଅଙ୍କ ତଥ୍ୟପାଶେ ଲେଖିବ ଯେ ପୁଣି । ୪ ।
କର ମାତ୍ରା ଦେଇ ମଧ୍ୟେ ପୋଡ଼ା ଅନୁସାର ।
ଅକ୍ଷର ଉପରେ ଦେଇ ତସିବ ଓକାର । ୫ ।
ପଢ଼ିଲେ ଅକ୍ଷର ହେବ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମନ ।
ଅପର୍ୟ୍ୟ ହୋଇଲେ ମନ ଗ୍ରନ୍ଥ ହେବ ଶୂନ୍ୟ । ୬ ।
ପବନହୁଁ ଶୁଣିକର ଧରିବ ଯେ ପୁଣି ।
ନମ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ ମିଶାଜନ ଗୁଣି । ୭ ।
ଆଦ୍ୟକ୍ଷର ଲେଖିବ ଯେ ତ୍ରାଦ୍ୟ ଶ୍ରୀରେ ।
ଛତ୍ରାକ୍ଷର ଲେଖିବ ଯେ ବାମ ମଣ୍ଡଳରେ । ୮ ।
ଆଦ୍ୟରେ ମଣ୍ଡଳେ ଏକ ପିନ୍ଧିଲ ବସନ ।
ବାମର ମଣ୍ଡଳେ ସବୁ ପାଚ୍ଛେଡ଼ା ଯେ ଝାଳି । ୯ ।
ବେନ ବସ୍ତ୍ର ବେଢ଼ାଈଶ ଦେବ ସେ ଯନ୍ତ୍ରରେ ।
ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଦର୍ଶନ କଲେ ସବୁ ପାପ ହରେ । ୧୦ ।

ଆଦ୍ୟକ୍ଷର ଓଁକାରରେ ଲେଖିବ ସେ ପୁଣି ।
 ପଦନ ନମ ମଧ୍ୟରେ ବସୁଣବ ପୁଣି । ୧୧ ।
 ହୁଁ କାରକୁ ସେ ରଖିବ ବନ୍ଦୁକୁ ସଫଳ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଚନ୍ଦ୍ରବିଧ୍ୟ ହୃଦରେ ପୁମର । ୧୨ ।
 ସେ ରୁଚୁ ଏ ଲେଦ ନ ଜାଣିଣ ରାହାସରେ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ମିଶାନ୍ତୁ ଆଣି ରାହାସ ଠାବରେ । ୧୩ ।
 ବିଶୁଳି ପାତକ ଦୋଷ ଲଗଇ ତାହାରେ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଗୁଡ଼ି ମରଇ ହେ ଅଶାଧ କଳରେ । ୧୪ ।
 ଆଦ୍ୟକ୍ଷର ସେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରହୁଲ ।
 ପଦନ ସ୍ବରୂପ ପୁଣି ଅଙ୍ଗ ନାତ କଲ । ୧୫ ।
 ସେ ପଦନ ଅବ୍ୟୟ ମୂରତି ଧରଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁକୁ ଲଗଇ ଉଦ୍ଧୃତ ତାହାର ତେଜେଣ । ୧୬ ।
 କୋପେ ବିଷ୍ଣୁ ରହରେ ଛେଦିଲେ ପୁଣି ତାରେ ।
 ଜାଣି ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିର ପଦେ ଛୁଡ଼ିଲ ପ୍ରହାରେ । ୧୭ ।
 ଭଜଣ ତାହାର ତେଜ ସ୍ବଦି କରେ ପୁଣି ।
 କି ମାଗିବ ତର ମାଗ ଦେବୁ ପୁଣି ପୁଣି । ୧୮ ।
 ତୋହର ଶ୍ରମରେ ମୋର ରହୁବ ଲାଗଇ ।
 ଦେବ ନର ମୋର କଥା ଶୁଣୁଥିବେ ନିତି । ୧୯ ।
 ଏହୁବର ମାଗୁଅଛି ଶ୍ରମରେ ତୁମ୍ଭର ।
 ତୁମ୍ଭର ଆଜ୍ଞାରେ ନାତ ହୋଇବେ ସଂସାର । ୨୦ ।
 ସେହୁ କଳ୍ପକୁ ଗୁରୁ ଭଗ ହେ କରଣ ।
 ଆଦ୍ୟର ସେ ଦୁଇ ଭଗ କରତାଳ ପୁଣି । ୨୧ ।
 ପ୍ରାନ୍ତର ସେ ଦୁଇଭଗ ତାଳ ସେ କରବା ।
 ତାଣ୍ଡବ ରାହାସ ନୃତ୍ୟ ଏଥିରେ ରହୁବା । ୨୨ ।

କରତାଳ ଲାଳା କୁଞ୍ଜବନରେ ରହୁ ।
 ଦେବସଖା ଠାରେ ତାଳକୃତ୍ୟ ଯେ ହେବୁ । ୨୩ ।
 ରହୁ ଏ ତୋଳ କଥା ମୋହର ପ୍ରମାଣ ।
 କଳିଯୁଗେ ତୋର ଲାଳା ଘରେ ଘରେ ପୁଣି । ୨୪ ।
 କଂସ ଯେ ଅସୁର ରୂପ ଧରିବୁ ତୁ ପୁଣି ।
 କଂସ ବିଷ୍ଣୁ ବିବାଦ ଯେ ଲାଗିଥିବ ପୁଣି । ୨୫ ।
 ନନ୍ଦମିତ୍ର ଯବନ ତୁ ହୋଇବୁ କଳରେ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇବୁ ଆତ୍ମେ ଗଙ୍ଗାର ତଟରେ । ୨୬ ।
 ଚଇତନ ଅବତାର କଂସାଳ କରିଣ ।
 ପକଳ ଜନ ଜାଣିବେ ତେହର ଯେ ଗୁଣ । ୨୭ ।
 ତୋର ମନ୍ତ୍ର ସ୍ତୁତି ନ ଜାଣିବେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଯେ ହସ୍ତେ ବାଇବ ପୁଣି ପାପ ହେବ ପୁଣି । ୨୮ ।
 ଯଦ୍ବ ତଦ୍ବ ସ୍ତୁତି କରି ବାଇବେ ଯେ ଜନ ।
 ସେ ଜନ ପାଇବେ ପୁଣି ବଜ୍ରକୁଣ୍ଡ ଥାନ । ୨୯ ।
 କରତାଳ ମନ୍ତ୍ର ଯଦ୍ବ ସ୍ତୁତି ଯେ କହୁଲୁ ।
 ରହାସ୍ୟ ଶୁଭକ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେ ଦେଲୁ । ୩୦ ।
 ପବନ, ରାବଣ, କଂସ, ନନ୍ଦମିତ୍ର ଶୁଣି
 ଶୁଣି ଯୁଗେ ଲାଳା କଲ ବିଷ୍ଣୁ ବର ଧରି । ୩୧ ।
 କୃଷ୍ଣକୁ ବଜରି କରି ଲାଗିଲୁ କାରଣ ।
 କଂସର ନିପ୍ରାରେ କୃଷ୍ଣ ମଞ୍ଚେ ଜାତ ପୁଣି । ୩୨ ।
 ବିଷ୍ଣୁର ବଚନ ପାଳି ତା ନାମ ଗୁଣିବ ।
 ତାକୁ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ତୁତି କଲେ ସେ ଶାନ୍ତି ମଣିବ । ୩୩ ।
 ମନ୍ତ୍ର ସ୍ତୁତି ନ କରିଣ ଯେ ବାଦନ୍ତି ପୁଣି ।
 ନର ଜନମାନେ ତାକୁ ନ ଯାଉନ୍ତି ଜଣି । ୩୪ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଯଦ୍ବ ତଦ୍ବ ସ୍ତୁତି ନ ଜାଣିଣ ପୁଣି ।
 ପୁଣି ଯେ ବସନ ନ ଦିଅନ୍ତି ଯେଉଁ ଜନ । ୩୫ ।

ଏ ବଧୂ ନ କରି ଯଦି କରତାଳ ଧରେ ।
 ସେ ଜନ ଅଟଇ ପ ପୀ ନନ୍ଦୁର୍ଦ୍ଦ ତାହାରେ । ୩୭ ।
 ଛୁଇଁଲେ ଯେ ରୁଷ୍ଟେ ନାମ ଶୁଣିବ ମନର ।
 ବୁଦ୍ଧି ଯୁଗ ପାପ ବସେ ତାହାର ଅଙ୍ଗର । ୩୮ ।
 କରତାଳ ଯେତେ ଦୋଷ ଦୃଢ଼ରେଣ ଥାଏ ।
 ଯେ ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ବାସ୍ତବ ତାର ଅଙ୍ଗେ ରହେ । ୩୯ ।
 ବିଷ୍ଣୁକୁ ଦେଖିଲ କର୍ମ ରହୁଲ ତା ପାପ ।
 ଏ କଥା ଅଟେ କେମନ୍ତ କହୁବା ସ୍ବରୂପ । ୪୦ ।
 ଭୋ ଗୁରୁଦେବ ତ ବଡ଼ ଅଟଇ ଏ ଗୁଣ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବ କହୁବା ଅଟଇ ମୁଁ ମୁକ୍ତ । ୪୧ ।
 ପବନ ସ୍ବରୂପେ ଯେତେ ପାପ ଥିଲ କଣ ।
 ଆମ୍ଭର ଦର୍ଶନେ ଚିତ ରୂପ ସେହୁ ଧରି । ୪୨ ।
 ସେ ପାପ ରହଣ ଅଛି କଳିଲୀଳା ପାଇଁ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଶୂନ୍ୟ କରତାଳ ବୀଣାକୁ ବହୁ । ୪୩ ।
 ଏ କଥା ବଡ଼ ପଣସ୍ୟ ଲଗିଲ ତ ଚିତ୍ତେ ।
 ବୀଣାକୁ ଭେଟ ସେହୁ ହୋଇବେ କେମନ୍ତେ । ୪୪ ।
 ଶୁଣିହେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲୀଳା କହୁବାକ ପୁଣି ।
 ବୁଦ୍ଧି ଯୁଗେ ବିଷ୍ଣୁ ଲୀଳା କରନ୍ତି ଉପାଣି । ୪୫ ।
 ଅହଲ୍ୟା କେମନ୍ତେ ଭେଟ ହୋଇଲ ରାମରେ ।
 କୃକଳଣ କୃଷ୍ଣକୁ ଯେ ଲଭିଲ ଦ୍ଵାପରେ । ୪୬ ।
 ଦେହ ଚଳେ ଜନ୍ମଜାତ ହେଉଣି ଯେ ଅବ ।
 ଯୁଗ ଶେଷ ହୋଇଲେ ସେ ବୀରଜା ରେଟିବ । ୪୭ ।
 କୃଷିକାଣ୍ଡ ଯେସନେ କେ କୃଷି ରଖି ଥାଇ ।
 ପୁଣି କୃଷି ଉତ୍ପଳାଇ କୃଷି ସେ ବାନ୍ଧଇ । ୪୮ ।

ଯେଉଁ ଗୀତ ଯେଉଁ ତେଜ ଜାଣଇ ସେ ପୁଣି ।
 ତେସନ ପରାୟେ ଅଟେ ବିଷ୍ଣୁର ଭିଆଣ । ୪୮ ।
 ପାପୀ ପାପ ଦେହରୁ ଯେ ପାପ ଦେହ ପାଏ ।
 ପୁଣ୍ୟ କଲେ ପୁଣ୍ୟ ଜନ୍ମ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ରହେ । ୪୯ ।
 ଏଶ୍ବକରି ବିଷ୍ଣୁର ଯେ ଅଟଇ ସଂସାର ।
 ଏ ଛନ୍ଦ ନ ଜାଣେ ଯେହୁ ମୁକ୍ତମତି ନର । ୫୦ ।
 ସତ୍ୟ ଯେ ସେତୟା ଯୁଗ ଦ୍ବୀପର ଯେ କଳି ।
 ବୁଦ୍ଧି ଯୁଗେ ପୁଣ୍ୟ ପାପୀ ଅଛନ୍ତି ଯେ ମିଳି । ୫୧ ।
 ପୁଣ୍ୟ ଜନେ ପାପୀଜନ କରିବା କି ଲକ୍ଷ ।
 ଗୋରୁ ସଙ୍ଗେ ଖର ଗୋଟା କରିବା କି କଛ । ୫୨ ।
 କଣ୍ଡୁ ବୃକ୍ଷ ସଙ୍ଗତେଇ ତୁଳସୀ କି ସରି ।
 ହେତୁ ଅଣହେତୁ ଏହି ରୂପେଣ ବିବୁଦ୍ଧି । ୫୩ ।
 ଗତ ହେତୁ ପାଇଲ ହେ ଗୋପକୁଳେ ଜାତ ।
 ବ୍ରହ୍ମାସ ଉଗତ ତୋରେ କହିଲୁ ଅରୁଣ । ୫୪ ।

‘ ଭକ୍ତି ଶ୍ରୀଶୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଚତୁର୍ବିଂଶ ଛନ୍ଦ ॥

— — —

ପଞ୍ଚବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ ଗୁରୁ ଚରଣର ତଳ ।
 ସଂଶୟ ଫେଡ଼ିବା ଗୁରୁ ଖୋଳ ଯେ ମର୍ଦ୍ଦଳ । ୧ ।
 ଏହି ଲଳା ଭିଆଣ ଯେ କାହିଁ ପୁଣି ହୋଇ ।
 ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର କହୁ ଶିଷ୍ୟ ବୋଧ ପାଇଁ । ୨ ।
 ମଧ୍ୟରେ ଲେଖିବ ଦୀର୍ଘ ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟିଏ ।
 କଳଷ ମଣ୍ଡଳ ଏକ ବାମଭାଗେ ରହେ । ୩ ।
 ହି କୋଣ ଆଦ୍ୟ ଲେଖିବ ଡାହାଣ ଭାଗରେ ।
 ହି କୋଣ କୋଣରେ ସୁଦ୍ଧା ମଣ୍ଡଳା ଯେ ଧରେ । ୪ ।
 ଡାହାଣ ମଣ୍ଡଳ ହି କୋଣରେ ନମ ଦୁଇ ।
 ବାମ ମଣ୍ଡଳ ଦୁଇରେ ହରଇ ଅବଇ । ୫ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଯନ୍ତ୍ରବଧୁ ଲେଖିବ ଭୂମିର ।
 ତେବେ ସେ ପାତଳ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇବ ସେ ଦୂର । ୬ ।
 ଦଶଦ ବସନ ଧୋବ ବସୁ ଦୁଇ ଆଣି ।
 ଡାହାଣ ବେଳ ଅକ୍ଷରେ କର ନିରୁତ୍ତରୀ ୭ ।
 ରଙ୍ଗ ଯେ ଶ୍ୟାମଳ ବେଳ ବସନ ଚାମରେ ।
 ରୁଚି ବସୁ ଦେଇ ଶିଷ୍ୟ ଦଣ୍ଡବତ କରେ । ୮ ।
 ଖୋଳ ଗୋଟି ସେଠାବରେ ରଖିଣ ସେ ଥର ।
 ଅମୃତ ମଣୋହ ଦେଇଣ ମନ୍ତ୍ର କହିବ । ୯ ।
 ଶିଷ୍ୟର କନ୍ଧରେ ଗୁରୁ ଖୋଳ ପୁଣି ଦେଇ ।
 ଶିଷ୍ୟ ପୁଣି ଭୂମିଗତେ ଦଣ୍ଡବତ ହୋଇ । ୧୦ ।

ଶୈଳରେ ଲେଖିବ ହରଂ ବେନି ଯେ ଅସର ।
 ଶୈଳ ମଧ୍ୟରେ ନାମ ବେନି କି ସୁମର । ୧୧ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବିଧୁ ନ ଜାଣିଣ ବଜାବନ୍ତ ଖୋଳ ।
 ହସ୍ତ ଦେଲେ ଲଗଇ ଯେ ଗୋହତ୍ୟା ସକଳ । ୧୨ ।
 ନୃସିଂହ ସ୍ବରୂପ ହେଲେ ହିରଣ୍ୟର ଛଳେ ।
 ପୁତ୍ରକୁ ପୁରତ ଦେଇ ପିତାକୁ ମାଇଲେ । ୧୩ ।
 ହିରଣ୍ୟ ମାଗିଲ ବର କରୁଣା ଯେ କର ।
 ଅନୁଷ୍ଠଣେ ସେବିତ୍ବ ଚୁମ୍ବି ସଙ୍ଗର । ୧୪ ।
 ଏକ ଗୋଟି ମର୍ଦ୍ଦଳ ଯେ କଲେକ ଭିଆଣ ।
 ତାଳ ତଳେ ମାଦଳ ଯେ ଥୋଇଲେ ସେ ପୁଣ । ୧୫ ।
 ମୃଦଙ୍ଗ ଭିଆଣ କରି କର୍ତ୍ତୃଳେ ଥୋଇଲେ ।
 ତାଣ୍ଡବ ଶୁଦ୍ଧାସ ଲାଳା ହୋଇବ ବୋଇଲେ । ୧୬ ।
 ଦୁଲୁ ଦୁଲୁ ଦାଦା ଦାଦା ହମି ହମି ସ୍ବର ।
 ଧୂଳରେ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ଦେବତା ଅସୁର । ୧୭ ।
 ଧୌ ଧୌ ଧେୟା ନାଦ ଶବ୍ଦ ମଙ୍ଗଳ ।
 ଏଥରେ ସନ୍ତୋଷ ହେବେ ମାନବ ସକଳ । ୧୮ ।
 ନନ୍ଦଦରେ ଜାତ ହେବୁ ମାନବ ଦେହରେ ।
 ନୋପୀଏ ବାଇବେ ଖୋଳ କର୍ତ୍ତୃଳ ଯେ କରେ । ୧୯ ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ରଚିବୁ ଯେ ଏ ରଙ୍ଗ ଶୁଦ୍ଧାସ ।
 ଶ୍ରବଣ ଉତ୍ସାରରେ ଥୋଇଲେ ହରଷ । ୨୦ ।
 ପୁଣ ନବଦ୍ବୀପେ ଜାତ ହୋଇବୁ ମଞ୍ଚର ।
 ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ଆରମ୍ଭିବୁ ଦ୍ବୀଦଶ ସଙ୍ଗର । ୨୧ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ନରହରି ତାହାକୁ ଯେ ବର ।
 ଦେଲେ ତାକୁ ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗା ଅଧର । ୨୨ ।

ସୁନ୍ଦରୀନୀ ହୋଇଲି ଚଇତନ୍ୟଠାରେ ।
 ସେ ଜନ୍ମ ଅନ୍ତର କଲୁ ଲୋଲୋକହେତୁରେ । ୧୩
 ଲୀଳାତଳଭଜନରେ ଠାକୁର ଅନ୍ତର ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସୁନ୍ଦରୀନୀ ହେ ହେତୁ କର । ୧୪

ଏହୁ ଓଡ଼ିଶାକୁ ଶେଷ ଅଟନ୍ତି ଯେ ମେଳ ।
 ରୁମ୍ଭେ ଜାତ ହୁଅ ଏବେ ନେମ୍ଭୁଲ ଯେ ସ୍ଥଳ । ୧୫
 ଏହି ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଯେ ଅଛନ୍ତି ବହୁତ ।
 ସେ ସ୍ଥଳରେ ରୁମ୍ଭେ ଶାଖା ଘେନି ହୁଅ ଜାତ । ୧୬

ଦ୍ଵାଦଶରେ ରୁମ୍ଭେ ସାର ଅଟ ତ ପ୍ରମାଣ ।
 ରୁମ୍ଭର ଦ୍ଵାଦଶ ଜାତ କରିବ ଯେ ପୁଣ । ୧୭
 ଦ୍ଵାଦଶରୁ ଦ୍ଵାଦଶ ଯେ ହୋଇବ ରାଜ୍ୟ ।
 ରାଜ୍ୟର ରାଜ୍ୟ ସେହୁ ଓଡ଼ି ଯେ ରାଜ୍ୟେଷ । ୧୮

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକରୁଣା କଲେ କହିଲୁ ରୁମ୍ଭେ ।
 ଗତହେତୁ ବିସର୍ଜିଲ ରୁମ୍ଭେ କି ମନରେ । ୧୯
 ହରିଶ୍ୟାମଭଳି ଖୋଳ ଅଟଇ ଏ ଲୀଳା ।
 ମନ୍ତ୍ର ଜାଣି ବାଜିଲେ ଯେ ପାତକ ଦୁଷ୍ଟ । ୨୦

ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣିଲେ ପାତକ ଲଭିଲ ।
 ରଜନୀ ମଳିନ ବସୁ କାଠରେ କୋଡ଼ିଲ । ୨୧
 ଖୋଳ ଯେ କଂସାଳ ଯେହୁ ଅଙ୍ଗରେ ବହୁତ ।
 ଶ୍ଵେତ ନାଶ ମିଥ୍ୟା ଠାରେ ନିବର୍ତ୍ତି କରିବ । ୨୨

ଏ ଭେଦ ଧରଣ ଶ୍ଵେତ ନାଶ ମିଥ୍ୟା କଲେ ।
 ଅନ୍ତର୍ଗତେ ବ୍ୟାଧି ତାକୁ ହୁଅଇ ଯେ ଭଲେ । ୨୩
 ଭେଦନ କରିବ ଅଳ୍ପ ବଚନ ଯେ ସ୍ଥିର ।
 ଦୟା ଅନ୍ତ ରୁଆଦୃତ ନିରାମିଷ ଧର । ୨୪

ପ୍ରସରୁ ସାଧୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଶୋଳି କୋପି କଳା ।
 କଥରେ ସାତ ଥୋଇଲେ ଲୁଆ ଯେ ଧଇଲେ । ୩୫ ।
 ନୋହୁଲେ ପାଲଟ ହାଣ୍ଡି କରବ ସତନ ।
 ଆମୁଗୁଜନର ଘରେ ନ କରି ଭେଜନ । ୩୬ ।
 ଏ ହେତୁ ନ ଧରି ପେଟ ନିମନ୍ତେ ଭାଷିଲେ ।
 ଯେତେ ଅରଜିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଡ଼ିକ ତାହାରେ । ୩୭ ।
 ମଣ୍ଡ୍ୟ ମାଂସ ମଳିନ ଯେ ବସନକୁ ଦୂର ।
 ରୁଞ୍ଜି ରୁଞ୍ଜି କଷା ବସ୍ତ୍ର ଛନ୍ଦ ଅଙ୍ଗେ ଧର । ୩୮ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରନଖ ପକ୍ଷତା ଯେ କଠାଉ ପାଦରେ ।
 କାଛଟି ମେଖଲା ଟୋପି ବହୁବ ଅଙ୍ଗରେ । ୩୯ ।
 ଆଉ ଚଳ କୁଣ୍ଡଳ ଯେ କଞ୍ଚଣ କାଛଟି ।
 ଗୋପାଳ ଶୁଦ୍ଧାସ ବେଶ ଏମନ୍ତରେ ଘଟି । ୪୦ ।
 ଏ ଭେକ ଗୁଡ଼ି ସଂସାରେ ଭେକ ଯେ ଧଇଲେ ।
 ହୁ କୁ ନ ଧରିଣ ଇକାର ଥୋଇଲେ । ୪୧ ।
 କ ରେ ବା ଅକ୍ଷର କୋର ମିଶାତ ।
 ଏମନ୍ତ ଲେକର ସଙ୍ଗେ ଲକ୍ଷ ପୁଣ ସେହୁ । ୪୨ ।
 ଏଶୁକରି ଗୋପାଳର ଭେକ ତୁମ୍ଭେ ଧର ।
 ଅରୁଂଦ ପଥରେ ବାର ଗୋପାଳ ଯେ ସାର । ୪୩ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା'କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚବିଂଶ ଛନ୍ଦ ॥

—୦—

ଷଡ଼ବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ରାମ ପଥ ଭାତ ସଙ୍ଗେ ସପ୍ତ ଭାତ ମିଳି ।
 ତନ୍ମଦାସ ନରଞ୍ଜନ ଦୁଇ ଗୋପ କେଳି । ୧ ।
 ତକ୍ତା ରାମ ଲେହ ରାମ ଗୋପ ରାମ ସଙ୍ଗ ।
 ଗୋପଲୀଳା ବିନୋଦ ଯେ ତଳ ଶେଡ଼ ରଙ୍ଗ । ୨ ।
 ଦକ୍ଷିଣତନ୍ମ ହେ ଦାସ ପରୁଷଲ ଯାହା ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦିରୁ ଯେ କୃଷ୍ଣାଦ ହୋଇଲ । ୩ ।
 କୃଷ୍ଣ ହରେ ଯେ ସେ ବୋଲି ଛଡ଼ ଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ଷଟ୍ କୋଶ ବସାଇଣ ମନ୍ଦିରୁ ସୁମର । ୪ ।
 କୃଷ୍ଣ ହରେ କୃଷ୍ଣ ହରେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ହରେ ।
 ଯେ ସେ କୃଷ୍ଣ ସେ ସେ ହରେ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ହରେ । ୫ ।
 ଏମନ୍ତେଣ କୃଷ୍ଣାଦ ଯେ ଭଗତ ଭଜନ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି କର ମୁଖରେ ଗର୍ଜନ । ୬ ।
 ଷଟ୍ କୋଶ ଆସି ବସ୍ତ୍ର କରି ନିଉଁଛୁଳି ।
 ଶିଷ୍ୟ ଆସି ଭୁମିଗତେ ଦେବାକ ମଉଳି । ୭ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦରଶନେ ପାତକ ନାଶଇ ।
 ପୁରାଣରୀ ଅଲେ ସିନା ଏ ଗୁରୁ ମିଳଇ । ୮ ।
 ହୁ ଅ ଯେ ବେନ ଅକ୍ଷର କରବ ଏକତ୍ତ ।
 ରେ ସେ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ କରବ ଗୁପ୍ତ । ୯ ।
 କୃଷ୍ଣ ବେନ ବିନ୍ଦୁରେଟି ତନ୍ତରେ ରଖିବ ।
 ହୁ କାର ଉକାରେ ଥୋଇ ମନ୍ଦିରୁ ବିନ୍ଦବ । ୧୦ ।
 ରେ କାର ମଧ୍ୟରେ ଦେଲେ ଡୋରବାକ ଚୁଲି ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ହେତୁ ଭକ୍ତ ବାସନାର ଫୁଲି । ୧୧ ।

ଗୁରୁପାଦେ ସେବା କରି ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର ।
 ତେବେଟି ଜୀବର ଗତି ହେବ ତ ଉଦ୍ଧାର । ୧୬ ।
 କରୁପେ ଗୁରୁକୁ ସେବା କଲେ ଗତି ହୋଏ ।
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ଜଳେ ପଶି ପୁଣି ନୋହେ । ୧୭ ।
 ଗୁରୁ ପୁଣି ସୁଦୟା କଲେଣ ସିନା ଚିତ୍ତ ।
 କପଟ କଲେଣ ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଅପ୍ରାପତ । ୧୮ ।
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ଜଳେ ବୋଇତରେ ଯାଇ ।
 ସେବା ଯେ ଭଗତି ଚିତ୍ତ ବୋଇତ ଅଟଇ । ୧୯ ।
 ସେବା ହେଉକର ଗୁରୁ କରିବେ କରୁଣା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦାସ ମନ ତୋର କର ହେ ଫୁରୁଣା । ୨୦ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଘରେ ଗୁରୁ ଯେବେ ହୋଇବେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଅସନ ଦେବ ଯେ ପୁଣି କମଳ ଯେ କୁଣି । ୨୧ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରାମ୍ବର କୃଷ୍ଣାଞ୍ଜନ ଗୁଲି ଆସି ଦେବ ।
 ଏ ଅସନ ନ ମିଳିଲେ ତୃଣ ଶଯ୍ୟା ଦେବ । ୨୨ ।
 ଏକ ପୀଠା ଉପରେଣ ପାଦଦେନି ଥୋଇ ।
 ପତି ପତ୍ନୀ ମିଳି ପାଦ ଧୋଇବେ ଯେ ଯାଇ । ୨୩ ।
 ଚରଣ ଧୋଇବ ପତି, ପତ୍ନୀ ଦେବ ଜଳ ।
 ଯତନ କରି ପୋତୁବ ଚରଣ ଯୁଗଳ । ୨୪ ।
 ନବତନ ଏକବସ୍ତ୍ର ପୋତୁବ ଯେ ପାଦ ।
 ପାଦ ନିଉଁଛୁଳି ସେବା ହେଉ ମନେ ବିଦ୍ଧ । ୨୫ ।
 ଯେଉଁଠାରେ ପାଦ ବେନି ଧୋଇଣ ଯେ ଥୁବ ।
 ମନ୍ତ୍ରକରେ ଜଳ କିନ୍ତୁ ନେଇଣ ଥୋଇବ । ୨୬ ।
 କିନ୍ତୁ ଜଳ ଗର୍ଭକୁ ସେ କ୍ଷେପିବ ଗୁଣିତ ।
 ଭୃତ୍ୟସ୍ତ୍ରୀବେ କରଯୋଡ଼ି ଥୁବ ସେ ସଙ୍ଗତ । ୨୭ ।

ସୁଧାମତ ପୁତ୍ର ଦେବ ଜଳପାନ ଅଖି ।
 ବରଷରେ ଗୁରୁଦିନେ ଗୁହ୍ୟେ ପୁନଃ ଅଖି । ୧୪ ।
 ଦୃତ ଦୁର୍ଘାତ ପିଠାପଣା ଅନ୍ନ ଯେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
 ଫୁଲ ପାନ ଚନ୍ଦନ ଯେ ସେବାଇ ବିଧାନ । ୧୫ ।
 ବାରମାସି ଖଇ ଦେବ ଗୁରୁଙ୍କ ଛମୁର ।
 ବାରଷିକ ବୋଲି ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ବେଞ୍ଚର । ୧୬ ।
 ବାରମାସି ଗୁରୁବିଧି କେତେକ ଅଟଇ ।
 ଏହୁ ବଡ଼ ବିଷୟ ତ ମନକୁ ଲଗଇ । ୧୭ ।
 ବାରଷିକ ଗୁରୁବିଧି ତେମନ୍ତି ପ୍ରକାର ।
 ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମସ୍ପରୁ ହୋଇବ ତ ପାର । ୧୮ ।
 ଷାଠିଏ ଗୌଣୀ ଧାନ ଦେବ ଭୋଜନରେ ।
 ପାଞ୍ଚ ବସ୍ତ୍ର ଦେବ ପୁଣି ଏ ଦିନ କାଳରେ । ୧୯ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ପଦକା ଦେବ ହାଣ୍ଡିର ନିମନ୍ତ୍ର ।
 ଅଗ୍ନିବୋଧ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦିନ କାହାଣୀ ତ । ୨୦ ।
 ଦୃତ ଦୁଧ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରତ୍ନ ଯେ କାହାଣୀ ।
 ଲବଣକୁ ଦେବ ପୁଣି କରଣ ନିର୍ମାଣ । ୨୧ ।
 ଆଦନକୁ ଦେବ ପୁଣି ବସୁପଣ ଲେଖି ।
 ଗୁହ୍ୟ ଗୁରୁବାକୁ ଯେ ଦ୍ଵିକୋଡ଼ି ପଣ ଲେଖି । ୨୨ ।
 ଫୁଲପାନ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦ୍ଵିକୋଡ଼ି ଯେ ପୁଣି ।
 ବାରମାସି ଖରଚ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଭିକ୍ଷା । ୨୩ ।
 ଏଣୁକରି ବାରଷିକ ଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦା ।
 ଶିଷ୍ୟ ଯେ ନ ଦେଲେ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମସ୍ପରୁ ଗୁଡ଼ାଏ । ୨୪ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ଅଂଶ ଗୁରୁ ଅଂଶ ରାଜ ଅଂଶ ଦିନ ।
 ଏ ଦିନଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ ରଖି ଥିବ ଯେନ । ୨୫ ।

୨୨—୧ ବାରମାସ ଚଟି (ଖ); ୨୭—୨ ବଡ଼ ପଣ ଏକ (ଖ);

୨୮—୨ ଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମସ୍ପରୁ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇବାକ ପାର (ଖ);

ଜୀବନ ରଖଇ ସାହୁ ଦେଇଣ ଯେ ଅନ୍ନ ।
 ଜୀବକୁ ଛାଡ଼ିରେ ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇ କର୍ଣ୍ଣ । ୩୬ ।
 ଗୁଣସ୍ଥାନବଳେ ସିନା ମନ ହୋଏ ସ୍ଥିର ।
 ସଂସାରେ ଅଟନ୍ତି ପାର ଏ ତନି ଯେ ନର । ୩୭ ।
 ଏଣୁକରି ଗୁରୁଙ୍କର ଦକ୍ଷିଣାଟି ଦେବ ।
 ଗୁରୁପାଦେ ଏଣୁକରି ତନ ମନ ଅବ । ୩୮ ।
 ବାର ଯେ ଦ୍ଵିଗୁଣ ହୋଏ ଚରଣ କାହାଣ ।
 ତଦର୍ଥ ଲେଖିଲେ ହୋଏ ଦ୍ଵାଦଶ କାହାଣ । ୩୯ ।
 ତଦର୍ଥ ଲେଖିଲେଣ ଯେ ଛତ୍ର ପୁଣି ହୋଏ ।
 ତଦର୍ଥ ଲେଖିଲେ ତନ କାହାଣରେ ରହେ । ୪୦ ।
 ପୁଣି ଶୁଭେଶ ଏହା କରିବା ଉପାଣ ।
 ଦେଉ ଯେ କାହାଣ ତହୁଁ ଅର୍ଥ ହୋଏ ଜାଣ । ୪୧ ।
 ତଦ ଅର୍ଥ ଦ୍ଵାଦଶ ପଣ ଯେ ପରମାଣ ।
 ତଦ ଅର୍ଥ ଛତ୍ର ପଣ କଲେକ ଉପାଣ । ୪୨ ।
 ଏରୂପେଣ ବାରମାସି ଖରତକୁ ଦେଇ ।
 ଖେଳଣି କରିବ ତାକୁ ବିନୟ ଯେ ହୋଇ । ୪୩ ।
 ଏରୂପେଣ ଗୁରୁସେବା କଲେ ମନ୍ତ୍ର ପାଏ ।
 ନିଷ୍ଠଲେ ନିଷ୍ଠନା ହୋଏ ଗୁରୁସ୍ତ ବୃତ୍ତାଏ । ୪୪ ।
 ନାରାୟଣ କହଲେ ଯେ ମୁନିଙ୍କି ପଞ୍ଚରେ ।
 ଗାଗ୍ରବ କହଲେ ପୁଣି ସେତୟା ଯୁଗରେ । ୪୫ ।
 ନାରଦ କହଲେ ପୁଣି ଦ୍ଵାପର ଯୁଗର ।
 ବୃଷାବୁରୁ କହଲେ ଯେ ଏ କଳି ଯୁଗର । ୪୬ ।
 ରାମାନନ୍ଦ, ନିମାନନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି ଏ ଦୁଇ ।
 ମାଧ୍ଵାଗୁଣୀ, ବିଷ୍ଣୁସାମୀ ବୃଷାବୁରୁ କହ । ୪୭ ।

ଏ ଗୁଣ ଗୁରୁ ଯେ କଲେ ବାର୍ଷିକ ପୁଣ୍ୟ ।
 କଳିଯୁଗେ ହରିନାମ ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରବଣ । ୩୮
 ଧନ ଯେ ବସନ ପୃତ ଦୁର୍ଗତ ଯେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ।
 ଆସନ ଜୁଣ ଲବଣ ଫଳ ଯେ ଚନ୍ଦନ । ୩୯
 କାଠ ହାଣ୍ଡି ଲେଖିକର ଦ୍ରାବଣ ଯେ ବେଳ ।
 ପାଞ୍ଚ ଉଣା ଶଏରୁ ଯେ ପାଏ ଲେଖା ଯେନ । ୪୦
 ପାରିଲେ ଶଏ କାହାଣୀ ଦେବ ପୁଣ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ।
 ତଦପାୟେ ଚରଣ ଯେ ଲେଖାରେ ପ୍ରବେଶ । ୪୧
 ମୁକ୍ତିବନ୍ଧୁ ବିଗୁଣଣ ଚଇତନ୍ୟ ହରି ।
 ଉଆସନ୍ତ ଗୁଆସନ୍ତ ଭୋଜନ ଯେ କରି । ୪୨
 କାମିନୀ କୋଳ ତେଜଣ ମସ୍ତକାଂସ ଦୂର ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରଜପ ପାପ ହେବ ଦୂର । ୪୩
 ଶଏ ବାର୍ଷିକ ଦେବ ଗୁରୁଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣା ।
 ନ ରୁଚିଲ ମନକୁ ଏ ମନ ଅପରୁଣା । ୪୪
 ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ କହେ ଶ୍ରୀ କଳିର ଏ ନର ।
 ମାଛ ମାଂସ କାମିନୀ ଏ ନ କରିବେ ଦୂର । ୪୫
 ଗୁରୁକୁ ଦକ୍ଷିଣ ଏହୁ ନ ପାରିବେ ଦେଇ ।
 ଉଶ୍ନାସ କହୁବା ନାମ ଭଜିବେ ଯେ ତେର । ୪୬
 ବାରମାସେ ବାରବୋଡ଼ ଦେବେ ବାର୍ଷିକ ।
 ବାରଦିନ ମାସରେ ଯେ ରତି ଆବଶ୍ୟକ । ୪୭
 ବାର ଯେ ପୁଣ୍ୟମୀ ବାର ସକରନ୍ତି ଲେଖି ।
 ବାର ଏକାଦଶୀ ବାର ଅମାବାସ୍ୟା ଯେ ରଖି । ୪୮
 ଏତେଦିନ ମସ୍ତକାଂସ ନ ଶାଇବେ ପୁଣ୍ୟ ।
 ଅଲେ ଅଲେ ଛାଡ଼ିବେ ହେ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଶୁଣ । ୪୯

ବ୍ରଜନାଥ ବୁଝିଲେ ସେ କପାୟ ଖାଇବେ ।
 ଶ୍ରୀମୁଖି ପୁନା କଲେଣ ବେହାରେ ଛାଡ଼ିବେ । ୧୦ ।
 ଗୁଣ୍ଡମୁର ବରୁର ଯେ ନଦୀଆର କଥା ।
 ଶ୍ରୀଚରଣ ଦାସ ଗୁରୁ ହସ୍ତେ ମୋର ମଥା । ୧୧ ।
 ଯାହା ମୋତେ ବୁଝାଇଲେ କହୁଲୁ ତୁମ୍ଭରେ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ଵାଦଶ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ତୋରେ । ୧୨ ।
 ବାରଟିଆ ଗୋପାଳ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ପବନ ।
 ମଣ୍ଡମାଂସ ଛତାଇଲୁ ଗୋପାଳ ଯେ ଜନ । ୧୩ ।
 ମଣ୍ଡ ମାଂସଖିଆ ଜନ ରାହାସେ ନ ବର ।
 ପୁରାଣେ ନିଷେଧ କୃଷ୍ଣ ଭୋଗର ବରୁର । ୧୪ ।
 ବଦନକାନ୍ତ, ରାମକାନ୍ତ, ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଗୋପୀନାଥ, ଲେଳନାଥ, ବିରହନାଥ ତ । ୧୫ ।
 ବରେନ୍ଦ୍ରନାଥ, ରଙ୍ଗ ଯେ ନାଥ ପୁଣି କହୁ ।
 ମଥୁରାନାଥ, ଦ୍ଵାକୋନାଥ ଯେ ଅବିଚିତ । ୧୬ ।
 ଅନନ୍ତନାଥ ଯେ ପୁଣି ଚୈତନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ତ ।
 ଏତେଠାରେ ଅଶୁଚି ଯେ ଦ୍ରବ୍ୟ ବଦଳିତ । ୧୭ ।
 ଅନନ୍ତ କେଟି ବୈଷ୍ଣବ ଯଜ୍ଞରେ ନିଷେଧ ।
 କୃଷ୍ଣକ୍ଷେପ ନିଷେଧ ହେ ମନକର ବୋଧ । ୧୮ ।
 ଦାନ ଅରୁଣର କଥା ଦୃଢ଼ରେ ଘେନିବ ।
 ଗୋପାଳ ଲେକେ ତରବ ଏ ଓଡ଼ିଶାକ୍ଷେପ । ୧୯ ।
 ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଯେ ପଢ଼ିବ ନିତି ।
 ମରୁ ଯେ ସଂସାର ହେବ ବଢ଼ିବ ଭଗତି । ୨୦ ।

ଉଚିତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଶତ୍ରୁଂଶ ଗୁହ ॥

ସପ୍ତବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ଆତ୍ମ ଲେହରାସ ହରେ ରାମ ଦୁଇ ।
 ହରେ ରାମ ହରେ ରାମ ମନ୍ତ୍ର ସେ ଅଛଇ । ୧ ।
 ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ ସୁମରଣ କର ।
 ସେ ସେ ରାମ ସେ ସେ ହରେ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ବିରୁର । ୨ ।
 ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ ହରଦିଟି କହ ।
 କୃଷ୍ଣାଦି ବାଳ ଗୁଡ଼ିଲେ ହରଦି ସେ ହୋଇ । ୩ ।
 ପଟ୍ଟକୋଟି ଧରିଣ ଏ ବଢ଼ିଣ ଅକ୍ଷର ।
 ଛଡ଼ି ବାଳ ବସାଇବ ମନ୍ତ୍ରର ମଧର । ୪ ।
 ଯନ୍ତ୍ରରେ ରଖିବ ମନ୍ତ୍ର ନାମ ଦେବାବେଳେ ।
 କଳା ମାଳ ବସ୍ତ୍ର ଏକ ବେଢ଼ାଇ ମଣ୍ଡଳେ । ୫ ।
 ଶେଷ ପୂଜାବିଧି ଦେଇ ଶିଷ୍ୟକୁ ସେ କହେ ।
 ତେବେ ସେ ଶିଷ୍ୟ ହୃଦରୁ ଗୁଡ଼ିବ ସଂଶୟେ । ୬ ।
 ହୁ ଅକୁ ଓଁକାରେ ଥୋଇବ ରେ କ ମଧରେ !
 ମ ଅକୁ ବିନ୍ଦୁରେ ଦେଲେ ରା କୁ ଅର୍ଦ୍ଧରେ । ୭ ।
 ଆଉ ଯେଉଁ ଦୁଇକ୍ଷର ଅଟେ ତାର ସାକ୍ଷୀ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ବିଧିରେ ସେ ଶିଷ୍ୟ ହୋଏ ସୁଖୀ । ୮ ।
 ଲେହରାସ ଦାସର ସେ ଏକ ସ୍ତୁତି ଶୁଣ ।
 ଲେଖନ ପୂଜାବିଧି ନ ଥିବ ସେ ଜଣ । ୯ ।
 ସେ ଜନ କେମନ୍ତ ପାଏ ହରିନାମ କର୍ତ୍ତ୍ତ୍ବ ।
 ଏ କଥା କେମନ୍ତ ବିଧି ପାଇବା ସେ ଆନ । ୧୦

ମନର ଶ୍ରେଣି କରିବ ଜଣୁଲ ଯେ ଦହ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଆଙ୍ଗୁଳ ପୂଜା ଯନ୍ତ୍ରରେ ବେଢ଼ାଇ । ୧୧।
 ଭୁଲିଯା ଡେମ୍ଫ ଲେଖନ କରିବ ଯେ ପୁଣି ।
 ନିଜ ନ ଶିଷ୍ୟକୁ ଗତି ଗୁରୁ କରେ ପୁଣି । ୧୨।
 ଯେଉଁ ବାଳ କୃଷି କରି ସେ ବାଳ ଅମଳ ।
 ଇଷ୍ଟ ସଙ୍ଗେ ହୋଇବ କି ଶୁଆ ବାଳଫଳ । ୧୩।
 ବସନ ଫଳ ସଙ୍ଗେତେ କୋଳଥ କି ସରି ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପିତ୍ତଳ ଦୁଇ ସରି ନିକି କରି । ୧୪।
 ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ କର ପୁଣି ଅସାଧୁ କି ହୋଏ ।
 ନିଧନ ଧନ ଯେମନ୍ତ ସଂସାରରେ ରହେ । ୧୫।
 ଧନବନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ପୁଣି ନିଧନ ଯେ ରହେ ।
 ଗୁରୁ ଯେ ସାଧୁତ ମତ ଦୟା ତାକୁ ହୋଏ । ୧୬।
 ନିଜ ନକୁ ଗୁରୁ ଯଦି ମନ୍ତ୍ର ଯେ ନ ଦେବ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟ କେମନ୍ତେ ପୁଣି ଗତି ଯେ ପାଇବ । ୧୭।
 ପାଳକହେ ଲେହରସ ସନ୍ଦେଶ ବିଚାର ।
 ଅରୁଚି ଉଚ୍ଚାର କର ଏ ଭବ ସାଗର । ୧୮।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସପ୍ତବିଂଶ ଛାନ୍ଦ ॥

ଅଷ୍ଟାବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ଅହେ ଚନ୍ଦ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର କଥା
 ରାମ ନାମ ସୁମରହେ ଗୁଡ଼ ମନବ୍ୟଥା । ୧ ।
 ରାମ ହରେ ରାମ ହରେ ସୁମରବ ମନ ।
 ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଷ ଘେନ । ୨ ।
 ଯେ ସେ ରାମ ସେ ସେ ହରେ ସୁମରଣା କର ।
 ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ ବନିଶ ବନ୍ଧୁର । ୩ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୀଜ ଗୁଡ଼ଲେଟି ରାମାଦ ଅଛଇ ।
 ହରାଦ ରାମାଦ କୃଷ୍ଣ ହି ବ୍ୟୁଟି କହୁ । ୪ ।
 ଶୁକ୍ରକୋଷ ବସାଇବ ହରେ ରାମ ଯେ ସେ ।
 ଯଦୁବଧୁ ବୁଝାଇବ ଉତ୍ତମ ଯେ ଶିଷ୍ୟେ । ୫ ।
 ହକାର ଓକରେ ଥୋଇ ରାଜାର ଅର୍ଦ୍ଧରେ ।
 ମକାର ବନ୍ଧୁରେ ଥୋଇ ବ ରେ ସେ ଟିକାରେ । ୬ ।
 ଯେ-ସେ-କୁ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗେ ଦେଲେ ମନ୍ଦ ତହୁ ଭଲ ।
 ଯଦୁବଧୁ ବୁଝାଇଲେ ଶିଷ୍ୟ ହେଉ ଭଲ । ୭ ।
 ବେନ ବସୁ ଯଦୁ ତହେ ଦେବାଇ ଯେ ପୁଣ ।
 କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର ଶିକ୍ଷାଠାରେ ଭୋଗ ଦେବ ଜାଣ । ୮ ।
 ଏକ ସ୍ତୁତି କରୁଅଛୁ ଚନ୍ଦ୍ରୀ ରାମ ଦୁଇ ।
 ନାମ ନ ଘେନଇ ପ୍ରାଣୀ କି ଦୋଷ ଅଛଇ । ୯ ।
 ଅରୁଦ ଦାସର କଥା ଶୁଣ କାବୁ ସୁତ ।
 ଦଶମାସ ଗଉଁ କାତ ହୋଏ ଯେଉଁ ପୁତ । ୧୦ ।

ଅବଦନ ଭିତରେଣ ନବଦନ ହୋଇ ।
 ନବଦନ ହୋଇଲେ ଯେ ଦାକ୍ଷା କର୍ଣ୍ଣେ କହୁ । ୧୧ ।
 ସେହୁକ୍ଷଣି ସେହୁ ପୁଣ ମୃତ୍ୟୁ ଯଦ ପାଏ ।
 ଶ୍ରୀବନ୍ତ ଲୋକର ଘରେ ଜାତ ପୁଣ ହୋଏ । ୧୨ ।
 ଜନ୍ମ ହୋଏ ବଇଷ୍ଣବ ଘରେ ପୁଣ ଯାଇ ।
 ପୁଣର ବାସନା ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୋଷଇ । ୧୩ ।
 ଦାକ୍ଷା ଦେବ ରହେ ଯଦ ନୋହଇ ମରଣ ।
 ତାହାର ପୁତ୍ରତି ହୁଏ ଭଗତି କାରଣ । ୧୪ ।
 ଅଣଦାକ୍ଷା ବାଳକକୁ ଗୃହେ ରଖିଥିଲେ ।
 ମେଶାନ ଅଟେ ସେହୁ ଗୃହରେ ବସିଲେ । ୧୫ ।
 ତାକୁ କୋଳେ ଧରିଥିଲେ ଅମ୍ବରୀଷୀ ଜାଣ ।
 ନବଦନେ ହରିନାମ ଏଣୁ ପରମାଣ । ୧୬ ।
 ନଳନାଦଳରେ ନୀର ପରାସ୍ତେ ଶରୀର ।
 ଶ୍ରବଣେ ବାରେକ ହରିନାମ ହେଉ କର । ୧୭ ।
 ନବଦନଠାରୁ ବାରବରଷ ଧରେ ।
 ଏଥୁମଧ୍ୟେ ବାଳକକୁ ଉପଦେଶ ଦେବ । ୧୮ ।
 ନବଦନେ ଦେବ ଦାକ୍ଷା ତିନି ବରଷରେ ।
 ପାଞ୍ଚ ଯେ ବରଷେ ଦେବ ସାତ ବରଷରେ । ୧୯ ।
 ନବ ଯେ ବରଷେ ଦେବ ଦ୍ଵାଦଶ ବରଷ ।
 ନାମର ବଧୁ ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ଯେ ରସ । ୨୦ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗକୁ ଚାହିଁ ନାମ ଦେଲେ ପୁଣ
 ଗୁରୁଘରେ ଶୋକଜାତ ହୋଇବ ମରଣ । ୨୧ ।
 ନୈର୍ଋତ କେ ଶକୁ ଚାହିଁ ନାମ ଯେବେ ଦେଇ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହୁଅଇ ଏଥୁ ଦୋଷ କହୁ ନାହିଁ । ୨୨ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଉତ୍ତମ ହୋଇ ବାତବ୍ୟରେ ଭଲ ।
 ଉତ୍ତରେ ଗତି ଲଭନ୍ତି ଶିଶୁ ଲୋକ ସୁଖଲ । ୨୩ ।
 ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ହୁଅଇ ଯେ ପର୍ବ ଶୁକ୍ଳେ ପୁଣ ।
 ଅଗ୍ନିକୋଣେ ନିଧେୟ ଯେ ଏକଥା ପ୍ରମାଣ । ୨୪ ।

ବୈଶାଖ ମାସରେ ଦେଲେ ଭଗତି ପ୍ରାପତ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସେ ମୃଗୁ ହୁଏ ଏକଥା ନିସ୍ଵତ । ୨୫ ।
 ଅଷ୍ଟାଦ ମାସରେ ଦେଲେ ଶମ ଭକ୍ତ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ଦେଲେ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧ ପାଇ । ୨୬ ।
 ଭାଦ୍ରବ ମାସରେ ଦେଲେ ଦୟା ଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ।
 ଅଶ୍ଵିନେ ରତ୍ନ ସମ୍ପଦ ହୁଅଇ ପ୍ରାପତ । ୨୭ ।
 କାର୍ତ୍ତିକରେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରାପତ ହୋଇ ।
 ମାର୍ଗଶୀରେ ଧନ ଜନ ସେ ଜନ ଲଭଇ । ୨୮ ।
 ପୌଷେ ଚନ୍ଦ୍ର ହାନି ହୋଏ ପଡ଼େ ଅପବାଦ ।
 ମାଘରେ ଦାକ୍ଷୀ ଦେଲେ ବଡ଼ଇ ସମ୍ପଦ । ୨୯ ।
 ସର୍ବସିଦ୍ଧି ଲଭନ୍ତି ଯେ ଫାଲ୍‌ଗୁଣ ଶୁକଳ ।
 ଚଇସରେ ସର୍ବହାନି ନାଶ ହୋଏ କୁଳ । ୩୦ ।
 ଶୁକଳ ପକ୍ଷରେ ଦେବ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ପୂଣ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ରାମ ତନୁ ବାଜ ଯେ ଗୁଣିଣ ୩୧ ।
 କୃଷ୍ଣପକ୍ଷେ ଦେବ ଦାକ୍ଷୀ ପ୍ରାଣ ଜନକୁହ ।
 ଶୁକ୍ଳେ କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ବୋଲି ଛାଡ଼ି ବାଜ କହ । ୩୨ ।
 ଦାନ ଅନ୍ୟତର ଦାକ୍ଷୀ ମନେ ହେଉ କର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ତୁମ୍ଭେ ସୁଦୃଢ଼ ଆନୁର । ୩୩ ।
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଯେ ବୁଝିବ ମନ ।
 ସର୍ବ ଶାନ୍ତି ବାଜ ଏହି ହେଉ ମନେ ଘେନ । ୩୪ ।

କତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଅଷ୍ଟାବିଂଶ ସ୍କନ୍ଦ ॥

ଉନବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣହେ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ଉପଦେଶ ବାଣୀ ।
 ଦାସ ଯେ ଅନନ୍ତ ଭୁମ୍ଭେ ଅଟ ଦୁଇ ପୁଣି । ୧ ।
 ଗୋମୟ ଛୁଞ୍ଚଣ ଭୂମି ଖଣ୍ଡେ ଲୁପି ଦେବ ।
 ଦଶଦିଗ ବନ୍ଦ କରି ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଲେଖିବ । ୨ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଣ ଧରଣ ହିଁ କୋଣ ବସାଇବ ।
 ଏକ ଏକ କୋଣ ବେନ ଶ୍ରେଣ ରଖିଥୁବ । ୩ ।
 ଉପରେ ରଖିବ ଏକ କୋଣ ପୁଣ ନେଇ ।
 ମଧ୍ୟରେ ଛନ୍ଦିବ ଅଷ୍ଟକୋଣ ପୁଣ ଚର୍ଚ୍ଚି । ୪ ।
 ବେନ କୋଣେ ବସାଇବ ଘାଟଇଁ ଶୀରଇଁ ।
 ମଧ୍ୟ କୋଣେ ବସାଇବ ଅଧର ଜାଲଇଁ । ୫ ।
 ଗୋପୀଜନ ବଲ୍ଲଭସ୍ତ୍ର ଅଷ୍ଟକୋଣେ ବସେ ।
 ନ ମ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ ହିଁ କୋଣେ ପ୍ରକାଶେ । ୬ ।
 ହକାର ଶିଷ୍ୟର ଥାନ ଗୁରୁ ସକାରରେ ।
 କକାରକୁ ଥାନ କଲେ ଧବ ପାପ ହରେ । ୭ ।
 ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ଆସିଣ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଯେ ଧରିବ ।
 ଅସ୍ତ୍ରଦ୍ବୟ ଭୁଲସୀ ବେନ ଠାବରେ ବସିବ । ୮ ।
 ନୋହୁଲେ ଉତ୍ତମ ଗୁହ ଥୁବ ଯେଉଁଠାରେ ।
 ନାମ ଦେବ ଶିଷ୍ୟକୁ ଯେ ଏ ଢଳି ଠାବରେ । ୯ ।
 ହଳଦୀ ଏକ ବସନ ପିନ୍ଧିଥୁବ ଶିଷ୍ୟ ।
 ହଳଦୀ ବସନ ଏକ କନ୍ଦରେ ଥୁବଇ । ୧୦ ।
 ହରିଦ୍ରା ବସନ ବେନ ଗୁରୁଙ୍କର ପାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀଫଳ ହୃତ୍ପା ହସ୍ତେ ଅଞ୍ଜଳି ପୂରାଇ । ୧୧ ।

ଦଣ୍ଡବତ କରିଣ ଯେ ଉତ୍ସ ହୋଇଥିବ ।
 ଗୁରୁ ପୁଣି ଆଜ୍ଞା ଦେଇ ବାମେ ବସାଇବ । ୧୬ ।
 ବାରଧର ଗୁରୁହୀର ପାଣି ସିଞ୍ଚି ଶିର ।
 ମନ୍ତ୍ର ସ୍ନାନ ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟି ସୁମନ୍ତ ମନର । ୧୭ ।
 ଭୂତ ଶୁଦ୍ଧି କରିବ ଯେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ।
 ଛେଦିବ ଯେ ଗୁରୁ ପାପ ସମାଧାର ସଙ୍ଗ । ୧୮ ।
 ମନ୍ତ୍ରବଳେ ଶିଷ୍ୟ ପାପ ଛେଦନ କରାଇ ।
 ଶିଷ୍ୟ ପୁଣି ଯାଇ ବିଷ୍ଣୁ ଲୋକରେ ମିଶର । ୧୯ ।
 ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗେ ପାପ ପୁଣି ହୁଅଇ ପ୍ରବେଶ ।
 ଅଶାନ୍ତର ଏକାନ୍ତର ଷୋଡ଼ଶ ଯେ ଘୋଷ । ୨୦ ।
 ନାରାୟଣ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଭଜନ ଯେ କଲେ ।
 ଗୋହୃତ୍ୟା କାଟଇ ଅଶାନ୍ତର ଜପ କଲେ । ୨୧ ।
 ଏକାକ୍ଷର ଜପ କଲେ ବ୍ରହ୍ମହୃତ୍ୟା ଦୂର ।
 ଷୋଡ଼ଶ ଜପିଲେ ମାତୃ ହରଣରୁ ପାର । ୨୨ ।
 ଭଗ୍ନୀ ହରଣର ପାପ ନାରାୟଣେ ନାଶ ।
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷରେ ପୁରାପାନ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ଧ୍ୟାନ । ୨୩ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଟି ପାପେ ଏହି ପଞ୍ଚ ପାପ ସାର ।
 ଏ ପାଞ୍ଚେ ଯହିଁ ଲୁଚନ୍ତି ଆଉ କେଉଁ ଗୁର । ୨୪ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୁରୁଷ୍ଠ ଗୁରୁ ସୁମରଣା କଲେ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ କୋଟି ପାପ ଯେ ନ ରହେ ଶରୀରେ । ୨୫ ।
 ଅଗ୍ନି କି ଦେଖିଲେ ଯେହ୍ନେ ତମ ଘୃତ୍ନ ଯାଇ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶିଲେ ଯେହ୍ନେ ରାତି ଭୟ ନାହିଁ । ୨୬ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ଜ୍ୟୋତି ସମାଧରେ ପାପ ହୋଏ ନାଶ ।
 ସର୍ବ ମନ୍ତ୍ର ସାର ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ପ୍ରକାଶ । ୨୭ ।
 ଗୁରୁ ଯେ ଅବାଡ଼ ନାମ ଘୋଷୁଣ ଯେ ଥିବ ।
 ଏତେ ଗୁଣ ଘୋଷି କରି ଶିଷ୍ୟ ଯେ କରିବ । ୨୮ ।

ଏତେ ଗୁଣ ନ ଘୋଷିଣ ଶିଷ୍ୟ ସେବେ କରି ।
 ପରଲୋକେ ନ ଭରଇ ଇହଲୋକେ ମରି । ୧୫ ।
 ବାର ସେ ପୁରୁଷ ଗୁରୁ ଦଣ୍ଡବତ ଶିଷ୍ୟ ।
 ନାମ ସେ କହିବ ବାର ଥର କର୍ଣ୍ଣ ଦେଶ । ୧୬ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ବେଷ୍ଟବ ସେ ତେବେ ସେ ହୋଇବ ।
 ଅରୁଣ ବଚନ ବାର ଗୋପାଳ ଧରିବ । ୧୭ ।

ଭକ୍ତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଉନ୍ନତି ଂଶ ଛନ୍ଦ ।

ବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ପୁତ୍ର କରୁଛୁ ଗୋସାଇଁ ।
 ରାମ ଭ୍ରମ ଧର୍ମ ବନ୍ଧୁ ବଡ଼ ପଞ୍ଚକଳ । ୧ ।
 ରାମ ରାମ ନିରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ।
 ମୁଣ୍ଡର କନ୍ଦ ମିଶିଣ ଦ୍ଵାଦଶ ଯେ ଜଣ । ୨ ।
 ରାମ ଭ୍ରମ ଦ୍ଵାଦଶ ଯେ ଆବର କହନ୍ତି ।
 ଉତ୍ଥାନ ପବନ ଯେ ଅନନ୍ତ ତଳ ମୂର୍ତ୍ତି । ୩ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଆନନ୍ଦ ତଳ ଜଣ ।
 ବନ୍ଧୁ ଯେ ଯାଦବ ବେନ ସୁଦାମ ଯେ ପୁଣ । ୪ ।
 ବାଳକ ଯେ ବୃନ୍ଦାବନ ମଧୁସୂଦ ଯେ କହୁ ।
 ଗୁରୁ ଯେ ପ୍ରଣାମ ବଧୂ କେମନ୍ତ ଅଟଇ । ୫ ।
 ଶୁଣ ଅହେ ଗୋପସୁତ ଅରୁଣ ବଚନ ।
 ରୁରୁ ଉପଦେଶ କଥା ଅତି ଯେ ଗହନ । ୬ ।
 ପ୍ରଥମେଣ ମହାଶୂନ୍ୟ ଅଟଇଟି ଶୁଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଖ୍ୟ ହୋଇଲେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମପୁଣ୍ଡ । ୭ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମଶିଖ୍ୟ ହେଲେ ପରବ୍ରହ୍ମ ପୁଣି ।
 ପରବ୍ରହ୍ମ ଶିଖ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମ ଶୁଣି । ୮ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଖ୍ୟ ପୁଣି ବାଜ ଯେ ହୋଇଲେ ।
 ବାଜ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ କାରୁ ଯେ ଶିଖ୍ୟ ବାନ୍ଧା ନେଲେ । ୯ ।
 ଓ କାରୁ ଠାବରୁ ଶିଖ୍ୟ ଅରବ୍ରହ୍ମ ହୋଇ ।
 ଅରବ୍ରହ୍ମ ଠାରୁ ଶିଖ୍ୟ ଆଦି ମୂଳ ପାଇ । ୧୦ ।

ଆଦିମୂଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଲେ ପ୍ରକୃତ ।
 ପ୍ରକୃତ ଠାବରୁ ଶିଷ୍ୟ ବହୁ ବିଦ୍ଧ ହୋନ୍ତି । ୧୧ ।
 ବହୁ ବିଦ୍ଧଠାରୁ ଶିଷ୍ୟ ବ୍ୟୋମ ଯେ ହୋଇଲେ ।
 ବ୍ୟୋମଠାରୁ ପ୍ରଣବ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ଘାସା ନେଲେ । ୧୨ ।
 ପ୍ରଣବ ଠାବରୁ ଶିଷ୍ୟ ମହତତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ।
 ମହତତ୍ତ୍ୱ ଶିଷ୍ୟ ଆଦି ନାରାୟଣ କହୁ । ୧୩ ।
 ଆଦି ନାରାୟଣ ଶିଷ୍ୟ ସନକାଦି ହେଲେ ।
 ସନକାଦିଠାରୁ ଘାସା ନାରଦ ଘେନିଲେ । ୧୪ ।
 ନାରଦ ଠାବରୁ ବ୍ୟାସମୁନି ଶିଷ୍ୟ ହୋଇ ।
 ବ୍ୟାସମୁନି ଠାରୁ ଗର୍ଭଜନ ମୁନି ପାଇ । ୧୫ ।
 ଗର୍ଭଜନମୁନି ଶିଷ୍ୟ ଜାଳାମୁର ମୁନି ।
 ଜାଳାମୁରମୁନି ଶିଷ୍ୟ ନିବାଣ ଯେ ଘେନି । ୧୬ ।
 ନିବାଣ ମୁନିଙ୍କଠାରୁ କୃଷ୍ଣ ମୁନି ଶିଷ୍ୟ ।
 କୃଷ୍ଣମୁନି ଗୋପାଳ ମୁନିଙ୍କି ଉପଦେଶ । ୧୭ ।
 ଗୋପାଳ ମୁନିଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଗରୁଡ଼ ଯେ ମୁନି ।
 ଗରୁଡ଼ ମୁନି ଠାବରୁ ଶ୍ରୀଧର ମୁନି ଘେନି । ୧୮ ।
 ଶ୍ରୀଧର ମୁନିଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମୁନି ।
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଠାରୁ ମହା ଆରାଧ୍ୟ ଯେ ଘେନି । ୧୯ ।
 ମହା ଆରାଧ୍ୟରୁ ବିଷ୍ଣୁ ଆରାଧ୍ୟ ହୋଇଲେ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଆରାଧ୍ୟରୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯେ ଘେନିଲେ । ୨୦ ।
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଆରାଧ୍ୟ ବିଳାସରେ କହୁ ।
 ବିଳାସ ଆରାଧ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଆରାଧ୍ୟ ହୋଇ । ୨୧ ।
 ସ୍ୱରୂପ ଆରାଧ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ମାଧବ ଆରାଧ୍ୟ ।
 ମାଧବ ଆରାଧ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ବଳଭଦ୍ରାଚାର୍ଯ୍ୟ । ୨୨ ।

ବଳଭଦ୍ର ଆର୍ତ୍ତେ କେ କଦମ୍ବ ଆର୍ତ୍ତେ ।
 କଦମ୍ବ ଆର୍ତ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ୟାମ ସେ ଆର୍ତ୍ତେ । ୧୩ ।
 ଶ୍ୟାମ ଆର୍ତ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ କୃପାଳୁ ଆର୍ତ୍ତେ ।
 କୃପାଳୁ ଆର୍ତ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ଗୋପାଳ ଆର୍ତ୍ତେ । ୧୪ ।
 ଗୋପାଳ ଆର୍ତ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ସେ ଆର୍ତ୍ତେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଆର୍ତ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ଦେବ ସେ ଆର୍ତ୍ତେ । ୧୫ ।
 ଦେବ ଆର୍ତ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟଭକ୍ତ ହୋଇ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ସେ ରୂପେନ୍ଦ୍ର ଭକ୍ତ କହୁ । ୧୬ ।
 ରୂପେନ୍ଦ୍ର ଭକ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ପଦ୍ମଭକ୍ତ ପୁଣ ।
 ପଦ୍ମଭକ୍ତ ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ତରଭକ୍ତ ଜାଣ । ୧୭ ।
 ତରଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ରାମଭକ୍ତ ହୋଇ ।
 ରାମଭକ୍ତ ବାମନ ଭକ୍ତ ସେ ପୁଣ ସେହି । ୧୮ ।
 ବାମନଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ହେଲେ ।
 କୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ଗୋପାଳ ଭକ୍ତ ସେ ଦକ୍ଷା ନେଲେ । ୧୯ ।
 ଗୋପାଳ ଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ରବଣ ଭକ୍ତନ ।
 ଶ୍ରବଣ ଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ଅଟେ ନିମାନ୍ତଳ । ୨୦ ।
 ନିମାନ୍ତଳେକ ଶିଷ୍ୟ ଚୁରଙ୍ଗ ଭକ୍ତ ହୋଇ ।
 ଚୁରଙ୍ଗ ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ମାଧବଭକ୍ତ ହୋଇ । ୨୧ ।
 ମାଧବ ଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ରାମ ଭକ୍ତ ପୁଣ ।
 ରାମଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ଗୋପାଳ ଭକ୍ତ ଜାଣ । ୨୨ ।
 ଗୋପାଳ ଭକ୍ତେକ ଶିଷ୍ୟ ବଳଭଦ୍ର କହୁ ।
 ବଳଭଦ୍ର ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଗୋପୀନାଥ ହୋଇ । ୨୩ ।
 ଗୋପୀନାଥ ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଗଙ୍ଗାଭକ୍ତ ହେଲେ ।
 ଗଙ୍ଗାଭକ୍ତ ପ୍ରକାଶ ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ । ୨୪ ।

ସୁକୁମାର ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ରୀଭକ୍ତ ଅଟଇ ।
 ଶ୍ରୀଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ବାପକ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ କହୁ । ୩୫ ।
 ବାପକ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ହରିହର ଦେବ ।
 ହରିହର ଶିଷ୍ୟ ନରହରି ବାପୁଦେବ । ୩୬ ।
 ନରହରି ବାପୁଦେବ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବ ।
 ଚୈତନ୍ୟ-ଦେବ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ରୀମାଧବ ଦେବ । ୩୭ ।
 ମାଧବେନ୍ଦ୍ରଦେବ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ରୀଭଗ୍ନ ଦେବ ।
 ଭଗ୍ନ ଦେବଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦେବ । ୩୮ ।
 ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ ସାରଙ୍ଗ ଗୋସାଇଁ ।
 ସାରଙ୍ଗ ଗୋସାଇଁ ଶିଷ୍ୟ ଶାମ ଘୋଷ ହୋଇ । ୩୯ ।
 ଶାମ ଘୋଷଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ରାମକୃଷ୍ଣ ଦାସ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରୁ ନବକିଶୋର ଯେ ଶିଷ୍ୟ । ୪୦ ।
 ନବକିଶୋରଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଶ୍ରୀଚରଣ ଗୋସାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀଚରଣ ଗୋସାଇଁ ଶିଷ୍ୟ ଅନ୍ୟତ ମୁହିଁ । ୪୧ ।
 ଅନ୍ୟତଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଉତ୍ତାମ ଯେ ପବନ ରାମ ଶିଷ୍ୟ । ୪୨ ।
 ହାଦବ, ଅନନ୍ତ ଯେ ବାଳକ ବୃନ୍ଦାବନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଛଡ଼ି ହେ ଶୁଣ ଗୁରୁ ଘୋଷାମାନ । ୪୩ ।
 ଅନନ୍ଦ ସୁଦାମ ମଧୁ ଅଟ ଉପକର ।
 ହରି ନାମ ଭଗତି ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରପୁରରେ ରହୁ । ୪୪ ।
 କହୁଲୁ ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା ।
 ଗୋପେଶ ରଖି ପାଠକୁ ଯେ କରୁଥିବ ଗୁଣୀ । ୪୫ ।
 ବାର ଯେ ଗୋପାଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଟ ହେ ପ୍ରଧାନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଆଶ୍ରୟଲ ହରିନାମ ଜାଗରଣ । ୪୬ ।

ଖୋଳ ସେ କର୍ତ୍ତାଳ ସିଂହା ଚଢ଼ିଣୀ ସେ କହ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁଳ କଠାଉ ସେ ହୃଦେ ଥିବ ବେଶ । ୪୭ ।
 ଏ ବେଶ ଧରିଣ ରୁମ୍ଭେ ହରି ନାମ ଗାଇ ।
 ଅରୁତ ପଥ ଧାରଣା ଅଟ ବାର କହ । ୪୮ ।
 ତିନି ପୀଢ଼ି ଅବକୁ ତ ପୁଣି ସ୍ବେଚ୍ଛା ଯିବ ।
 ହୃଦୟ ରା(ଉ)ଜନ କାଳେ ହେଲଣ ହୋଇବ । ୪୯ ।
 ନଷ୍ଟଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇବ ସମ୍ଭାରେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ।
 ଗଳା ତଣ୍ଡି ନେଉଥିବ ପରଜାର ଧନେ । ୫୦ ।
 ଗୁରୁଜାତି ଅଷ୍ଟାଦଶ ଛତିଶ ଏ କୁଳ ।
 ମାଳା ଧରି ତିଳକ ସେ ଅଙ୍ଗେ ଥିବ ବୋଲି । ୫୧ ।
 ମାଛ ମାଂସ ଖାଇଣ ସେ ହୋଇଥିବେ ଦାସ ।
 ପର ରମଣୀରେ ରତ କରିବେ ହୃଦୟ । ୫୨ ।
 ପଦାନ୍ତ ରୁରଙ୍ଗ ଚଢ଼ିବାକୁ ବଡ଼ ମନ ।
 ଦମ୍ଭପଣେ କହୁବେ ଗୁରୁଣ କଥାମାନ । ୫୩ ।
 ଅଜାନ୍ୟାସ କରନ୍ୟାସ ପଡ଼ାଙ୍ଗ ନ ଜାଣି ।
 ମାତୃକା ସେ ଭୁତଶୁଦ୍ଧି ନ ପାରିବେ ଗୁଣି । ୫୪ ।
 ମାସର ଅଣ୍ଡିର ମାରି ନ ଜାଣିବେ ପୁଣି ।
 ମନ୍ଦିର ଅଣ୍ଡିର ମାରି ନ ଘେନି ପ୍ରମାଣ । ୫୫ ।
 ଯଦି ମଦ୍ଧ ତନ୍ତ୍ର ହେବୁ ଅଭ୍ୟାସ ନ କରି ।
 ଶିଷ୍ୟ କରୁଥିବେ ଆଶି ବଳେ କର୍ମ ଧରି । ୫୬ ।
 ନଷ୍ଟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଏଶୁକର ହେବ ।
 ଅଠର ଲକ୍ଷ ମାଲିଆ ବାରଳା ଖାଇବ । ୫୭ ।
 ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ମହାଗୁପ୍ତ ନ କରି ପ୍ରକାଶ ।
 ପ୍ରକାଶିଲେ ଦେହ ସେ ହୋଇବ ପ୍ରବେଶ । ୫୮ ।

ବଧୂର କୁଷ୍ଠ ସେ ଆନନ୍ଦକୁ କୁଳ ହେବ ।
 ଧନ ଲେଖେ ଗୁପ୍ତ ଦେଲେ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିବ । ୫୧ ।
 ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ କୃତାଞ୍ଜଳି ଯେ ହୋଇବ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧାବଦ୍ଧ ହୋଇ କର ଶାହାସ୍ର ଶୁଣିବ । ୬୦ ।
 ପରଦାର ମଣ୍ଡମାନ୍ୟ ମାନନ୍ତ ନ ଭୟେ ।
 ଏମନ୍ତ ଚିତ୍ତ ଯାହାର ହୋଇଣ ଯେ ସୁଖେ । ୬୧ ।
 ସେ ଜନ ଅଗରେ ଏହୁ ଗୁପ୍ତକୁ ପଡ଼ିବ ।
 ଅଶରଧା ଅଭଗତେ କେବେ ନ କହିବ । ୬୨ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଚରଣେ ଯାର ଦୃଢ଼ ହୋଏ ଚିତ୍ତ ।
 ଦର୍ଶନେ ଲଭଇ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ଵର । ୬୩ ।
 କୋଟି କୋଟି ଶାର୍ଵତ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ।
 କୋଟି କୋଟି ଗୁପ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନେ । ୬୪ ।
 ମାତା ପିତା ଦେଲେ ନାମ ସନାତନ ପୁଣି ।
 ଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଶ୍ରୀଚରଣ ଦାସ ଶୁଣି । ୬୫ ।
 ଶ୍ରୀଚରଣ ଗୋସାଇଁଙ୍କ ଚରଣକୁ ଆଶି ।
 ଗୁରୁକୁ ପ୍ରଣାମ ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ପ୍ରକାଶି । ୬୬ ।
 ସେ ଯାହା କହିଲେ ମୁଖେ ତାହା ମୁଁ ଲେଖିଲି ।
 ତଳକଣା ଗ୍ରାମରେ ମୁଁ ଉପଦେଶୀ ହେଲି । ୬୭ ।
 ଦାନବେଶୁ ଶୁଣି ଆ ଯେ ମୋହର ପିଅର ।
 ଶଦ୍ରାନାଶ ପଦ୍ମାମାତା ଅଟନ୍ତି ମୋହର । ୬୮ ।
 ଲବଣ ଧାର ଚିତ୍ତ ଉତ୍ପଳାର ଶର ।
 ପଦ୍ମବନ ଲେମ୍ବୁଳ ଯେ ତହିଁ ମୋର ଆଳ । ୬୯ ।
 ପାମର ଅବ୍ୟତ ଗୁରୁ ଚରଣକୁ ଆସ ।
 ଇତି ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଲି ପ୍ରକାଶ । ୭୦ ।
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ହିଂଶ ଗୁପ୍ତ ।

ଏକଦ୍ବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶ୍ରୀଗୁରୁପରମଗୁରୁ ମୁଖରେ ପ୍ରମାଣ ।
ନିମାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ପୁଣ । ୧ ।
ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ହେ ଯାଦବ ଦାସ ଶୁଣ ।
ରାହସ୍ୟ ନାତି ସେବକ ଗୁମ୍ଫେ ତନି ପୁଣ । ୨ ।
ବହୁତ ବହୁତ କଥା ଚେହି ପୁଣ ଅଛୁ ।
ଏକାମନ୍ତ କଥା ଚିନ୍ତା ପରାରିଲ ବାଛୁ । ୩ ।
ସପ୍ରଦା ଅଟନ୍ତି ଗୁର ବଇଷ୍ଣବ ପୁଣ ।
ଧାମ ଯେ ଅଟଇ ଗୁର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଜାଣ । ୪ ।
ଗୁରମଠ ଗୁର ବଇଷ୍ଣବଙ୍କ ଭିଆଣ ।
ସର୍ବ ମନ୍ତ୍ର ଭାଗେ ଭାଗେ ଗୁର କରି ଜାଣ । ୫ ।
କ୍ଷେତ୍ର ଯେ ଅଟଇ ଗୁର ବେଦ ଗୁର କହୁ ।
ଦେବତା ଅଟଇ ଗୁର ନଦୀ ଗୁର ହୋଇ । ୬ ।
ରାସି ଯେ ଅଟନ୍ତି ଗୁର ଯୁଗ ଗୁର ଜାଣ ।
ରାତ୍ର ଯେ ଦିବସ ଗୁର ଗୁର ପରମାଣ । ୭ ।
ବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଅଟଇ ଗୁର ଦିଗ ଗୁର କହୁ ।
ଗୁର ଗୁର ଭେଦଲେ ଦାସ ବୋଲି କହୁ । ୮ ।
ଗୁର ବେଦ ଉପରେ ଯେ ପାଞ୍ଚବେଦ ସାର ।
ଗୁପ୍ତତ ଭଗବତମାନେ କରନ୍ତି ବିଚାର । ୯ ।
ଶିଶୁବେଦ ବୋଲି କରି ନାମ ଯେ ଅଟଇ ।
ଆଦି ଯେ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଯୁଗ ତାକୁ କହୁ । ୧୦ ।
ନିମାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ ମନ୍ତ୍ର ସାଜ ପୁଣ ।
ଛୋଡ଼ରେ ଭଜନ ଯେ କୃଷ୍ଣାଦି ଯେ ଗୁଣ । ୧୧ ।

ବେଦରେ ଯେ ରକବେଦ ବୋଲିକରି କହୁ ।
 ମଠରେ ପ୍ରକାଶ ମଠ ବୋଲିଣ ଅଟଇ । ୧୬ ।
 ରୂପରେ ଯେ କୃପାଜଳ ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁଣି ।
 କ୍ଷେପି ଯେ ଅଟଇ ଦେହୁ ମଧୁର ଯେ ଜାଣ । ୧୭ ।
 ଦ୍ଵାରକା ଅଟଇ ପୁଣି ବିଳାସ ଯେ ପୁଣି ।
 ଗୋମତୀ ଧାମରେ ସ୍ଥାନ ଶୁଣି ଯାଆ ପ୍ରାଣୀ । ୧୮ ।
 ପୁଣି ଯେ ବିଳାସ ବୃନ୍ଦାବନ ଯେ ଅଟଇ ।
 ଭକ୍ତ ଅଟେ ପୁଷ୍ପକ ନନ୍ଦନା ରାଧା ଧ୍ୟାୟି । ୧୯ ।
 କୃଷ୍ଣ ଉପାସନା ଯେ ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ସାର ।
 ଗରୁଡ଼ ବୋଲିଣ ଜାଣ ଦେବତା ଆମ୍ଭର । ୨୦ ।
 ବେଦରେ ଯେ ରକବେଦ ବୋଲି କର କହୁ ।
 ବର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଗଉର ସେ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୨୧ ।
 ଦିନରେ ଯେ ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହର ଅଟେ ପୁଣି ।
 ସଖା ଅଟେ ସୁଦାମ ହେ ହେରମନେ ଶୁଣ । ୨୨ ।
 ଲଳିତା ସଖୀର ସେବା ଯୁଗ ସେ ଦ୍ଵାପର ।
 ବ୍ରହ୍ମରୁଣ ମୁଖରେ ଅନନ୍ତ ମୁଖ ସୁର । ୨୩ ।
 ଶୁଣିକଳା ବିରୁରେ ଯେ ଉତ୍ସବ କଳା କହୁ ।
 ପଞ୍ଚମନ୍ତ ମଧ୍ୟରେଣ ଅକ୍ଷରଟି ଧ୍ୟାୟି । ୨୪ ।
 ଗରୁଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଜାରଜ ଅଟଇ ।
 ଶୁଣିବୀନ ବିରୁରେ ଯେ ନରକର ହୋଇ । ୨୫ ।
 ଜାଲର କୃଷ୍ଣାୟ ମନ୍ତ୍ର ପୁମରଣୀ କର ।
 କୃଷ୍ଣ ହରେ ଯେ ସେ ଛଡ଼ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ବିରୁର । ୨୬ ।
 ଅନାଦି ଯେ ଅଦ୍ଵିତୀୟ ଅକାର ଶବ୍ଦ ।
 ହକାର ଶବ୍ଦ ବିନ୍ଦୁ ପଞ୍ଚ ଯେ ଶବ୍ଦ । ୨୭ ।
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର କୃଷ୍ଣ ହରେ ଅନାଦି ଭଜନ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ରାଧାକୃଷ୍ଣ କରୁଥିବ ଧ୍ୟାନ । ୨୮ ।

ଗୋଲେକରେ ସୁଦାମ ଯେ ନାମ ମୋର ଜାଣ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ କୃପାକଳ ନାମ ହୋଏ ପୁଣି । ୨୫ ।
 ସେତକ୍ଷ୍ମା ଯୁଗରେ ନଳ ଶ୍ରୀରାମ ଗହ୍ମଣେ ।
 ଦ୍ଵାପରେ ସୁଦାମ ନାମ ଗୋରୁ ରକ୍ଷି ବଣେ । ୨୬ ।
 ନବଦ୍ଵୀପେ ସୁଦର୍ଶ ଯେ ନନ୍ଦ ନାମ ମୋର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚକ୍ରତନ୍ୟ ପୁଣି ନଦୀଆ ଠାକୁର । ୨୭ ।
 ବଉଦ ରୂପରେ ଜାତ ରଘୁ ଅରକ୍ଷିତ ।
 ନେମ୍ବାଳ ସ୍ଥଳରେ ଜାତ ନାମ ମୋ ଅରୁଣ । ୨୮ ।
 କୁଣ୍ଡି ନନ୍ଦ ଗ୍ରାମେ ଜାତ ପଶୁପତି ହେବ ।
 ବୀରଜା ମନ୍ଦିରେ ନାମ କେଶବ ଭଜିବ । ୨୯ ।
 କେଶବ ନାମରେ ଢେପ କରିବୁ ଆମ୍ଭେ ତ ।
 କଳଙ୍କି ନାମ ଭଜନ ଏତାନ୍ତ ଥାନେ ତ । ୩୦ ।
 ବଉଦ ଲୀଳାକୁ ବେଳେ ପୁତ୍ରପ ହୋଇଣ ।
 ପଞ୍ଚୁ ପାଣ୍ଡବରେ କଳା ସନ୍ତଦେବ ପୁଣି । ୩୧ ।
 ପଞ୍ଚଭୁଜେ ପୃଥ୍ଵୀରେ କଳିଏ ରହୁଛି ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଜନମ ହେଉଛି । ୩୨ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା କଲେ ଶୂଦ୍ର କୁଳେ ଜାତ ।
 ପ୍ରଭୁର ଆଜ୍ଞାରେ ତୁମ୍ଭେ ଗୋପ କୁଳେ ସୁତ । ୩୩ ।
 ରାହାସ ଯେ ଉପଦେଶ ପାର୍ଶ୍ଵମାନେ ଦିଅ ।
 ଏ ଅଙ୍ଗ ଗୁଡ଼ିଣ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ନଅ । ୩୪ ।
 ଅନ୍ୟଅଙ୍ଗ ଗୁଡ଼ି ପୁଣି ଆଉ ଅଙ୍ଗ ଧର ।
 କଳଙ୍କି ନାଥ ସଙ୍ଗେତେ କରବ ବିହାର । ୩୫ ।
 ରସିକ ଅଟନ୍ତି ବାର ସନ୍ତପ୍ତ ଗୋପାଳ ।
 ତାହାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ରାହାସ ଦାସ ମୂଳ । ୩୬ ।
 ଗୁଣ ସସ୍ତ୍ର ଯୋଗାରୁଡ଼ ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁଣି ।
 କୃଷ୍ଣଦାସ ବାର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ଶୁଣ । ୩୭ ।

ସୋଳ ସ୍ବପ୍ନ ଗୋପସାର ଅକ୍ଷତ ତ ମୁହିଁ ।
 ଗୁପ୍ତ ଭଗତି ଗୀତା ଉକ୍ତ ହୃଦେ କହ । ୩୮ ।
 ସବ ମହାମୟ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥେ ଅଛି ପୁଣ ।
 ଭେଦ ବାନ୍ଧା ପାଇଲେ ଯେ ପାଇବ କାରଣ । ୩୯ ।
 ଅଗ୍ନିହତ ଅଜିକାଳେ କେବେ ନ ହୁଇବ ।
 ଅକ୍ତୁଡ଼ି ଶୁଦ୍ଧ ନୋହୁଲେ ନିଶ୍ଚଳେ ରଖିବ । ୪୦ ।
 ଜାଗ୍ରତେ ସପନେ ଆଜ୍ଞା ଯେମନ୍ତ ହୋଇବ ।
 ଶବଦ ହୁକୁମ ହେଲେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢ଼ିବ । ୪୧ ।
 ବଳହୀନେ ପଢ଼ିଲେ ଯେ ବାଣ ହେବ କ୍ଷୟେ ।
 ଆଜ୍ଞା ନୋହୁ ପଢ଼ିଲେ ଯେ କୁଷ୍ଠ ବ୍ୟାଧି ହୁଏ । ୪୨ ।
 ନିତି ପ୍ରତି ଏ ଗ୍ରନ୍ଥକୁ ଦଶନ କରିବ ।
 ମାସେ ପାଞ୍ଚ ଗୁରୁବାରେ ଭୋଗ ସଞ୍ଚା ଦେବ । ୪୩ ।
 ଘୃତ ଗାପ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ଆଠଦିନେ ଦେବ ।
 ଉଆ ଯେ ଗୁରୁଲ କଥା ଦୁଧରେ ପୁଳିବ । ୪୪ ।
 ଇତି ଗୁରୁ ଭଗବତୀତା ଅଶାସର ଭକ୍ତେ ।
 ଗୁପ୍ତେ ରଖିଲି ଏହା ପଠନ ନିମନ୍ତେ । ୪୫ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ପାଦକୁ ମୁହିଁ ବଳାଉଛି ଆଶ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ କରୁଣା କଲେ ଫିଟୁ ଭବ ଫାଶ । ୪୬ ।
 ପାମର ଅକ୍ଷତ ଭବ ଜଳେ ପଡ଼ି ବଶା ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ବଳଷ୍ଠବ କର ଯେ କରୁଣା । ୪୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭଗବତୀତା କଥନେ ନାମ ଏକଦ୍ବିଂଶ ଛାନ୍ଦ ।

ଦ୍ଵାବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

କୃତ୍ରି ଯେ ବଳଦା ଗ୍ରାମ ବାରସାହୁ ଦେଶ ।
 ମୁତ୍ତ ନନ୍ଦ ଗୁପ୍ତ ତୁଁ କରନ୍ତୁ ଦାସ । ୧ ।
 କେମନ୍ତ ସେ ଶୁଣିବଧୁ ଶୋଭଣ ପ୍ରମାଣ ।
 ସଗୟ ଲଗିଲ ଗୁରୁ ଏ କଥା ତ ପୁଣ । ୨ ।
 ଛଡ଼ ବାଳ ଶୁଣିବର କେମନ୍ତ ଭଜନ ।
 ଏକଥା ଶ୍ରୀମୁଖେ ଗୁରୁ କହୁବା ଫେଡ଼ଣ । ୩ ।
 ହରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଶୋଭଣର ବାଳ ଦଳ ।
 ଶୁଣି ଯେ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବଧୁ ବିଶୁଦ୍ଧିଲେ ଘେନ । ୪ ।
 ବଳଭଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ ଅଟନ୍ତି ଏ ଦୁଇ ।
 ହଳାର ଯେ ସୁଦର୍ଶନ ପ୍ରମୁ ଯେ ଅଟଇ । ୫ ।
 ରେ ଯେ ଅକ୍ଷର ବଳଭଦ୍ରକୁ ପୁମର ।
 କୃଷ୍ଣ ବେନି ଅକ୍ଷର ଯେ ଜଗତ ଠାକୁର । ୬ ।
 ରାମ ବେନି ଅକ୍ଷର ଯେ ସୁଭଦ୍ରା ଅଟଇ ।
 ଶୁଣି ରୂପ ନନ୍ଦ ଦାସ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୭ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବଳଭଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ ଦୁଗା ।
 ଜଗତ ନାଥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଦ୍ରା ସୁଧା ହୋନ୍ତି । ୮ ।
 ହରେ ବଳରାମ ଭଦ୍ରା ଜପ କୃଷ୍ଣ ଭଜ ।
 ଶ୍ୟାମ ସୁଦର୍ଶନ ଶୁଣି ଅଟେ ସତ୍ତ ବାଳ । ୯ ।
 ହାରଂ ଶୀରଂ ଜାଳଂ ନନ୍ଦ ଚତୁର୍ଦ୍ଧା ଯେ କହୁ ।
 ଅଷ୍ଟ ଯେ ନାୟିକା ବେଢ଼ି ଅଛନ୍ତି ଏ ଧାବୁ । ୧୦ ।
 ସ କାରୁ ଲଳିତା ବୃନ୍ଦାବତୀ ଗୋପୀ ଦୁଇ ।
 ହ କାରୁ ରଙ୍ଗ ଯେ ଦେଖା ରହୁରେଣୀ କହୁ । ୧୧ ।
 କ କାରୁ ସୁଭଦ୍ରା ଯେ ପ୍ରିୟମୁଦା ହୋଏ ।
 ମନ୍ଦେ ବୁଝ ଛଡ଼ ସଖୀ ଏମନ୍ତେଟି କହେ । ୧୨ ।

ହୁ କାର ସେ ବଳଭଦ୍ର ନନ୍ଦ ମୁଁ କହୁ ।
 ତର ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଚକ୍ର ମଠ ହୋଇ । ୧୩ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ସ୍ବରୂପ ମଠ ବୋଲି କରି ଜାଣ ।
 ପ୍ରକାଶ ମଠ ସେ କୃଷ୍ଣ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁଣ । ୧୪ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଶୁଣ ମଠ ପୁଣ କହୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃତ୍ତାବନର ଭବ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୧୫ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ନନ୍ଦମଠ ବୋଲି କରି ଜାଣ ।
 ଚକ୍ରଚକ୍ର ମଠ ସେ ଦୁଇକା ପୁଣ ଶୁଣ । ୧୬ ।
 ସ୍ବରୂପ ମଠ ସେ ପୁଣ ସାଧକା ହୁଅନ୍ତି ।
 ପ୍ରକାଶମତ ଭଗବତ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୭ ।
 ରାମବାଳ ବେନ ରାମାନନ୍ଦ ବୋଲି ଶୁଣ ।
 କୃଷ୍ଣବାଳ ଜଗନ୍ନାଥ ନିମାନନ୍ଦ ଶୁଣ । ୧୮ ।
 ହରେବାଳ ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ ବଳଭଦ୍ର ପୁଣ ।
 ବସ୍ତୁଶ୍ୟାମ ରେ ଘାଟ ସୁଦର୍ଶନ ଶୁଣ । ୧୯ ।
 ବସ୍ତୁଶ୍ୟାମ ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ ଏଶୁଟି ଯୁଗଳ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ନିମାନନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି ଏ ମେଳ । ୨୦ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ବାନ୍ଧଗଲେ ମୁନିମାନେ ମଠ ।
 ସେତସ୍ବା ଯୁଗରେ ମୁନି କରୁଥିଲେ ଭେଟ । ୨୧ ।
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଲାଗିଲେ ।
 କଳିଆଦେଃ ରାମାନନ୍ଦ ନାମ ବୋଲିଲେ । ୨୨ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ବସ୍ତୁଶ୍ୟାମ ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ କହୁ ।
 ଏ ଶୁଣିହେଁ ଏକ ଅଂଶ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନୋହୁ । ୨୩ ।
 ସାମବେଦ ରାମାନନ୍ଦ ବୋଲି ପରମାଣ ।
 ଭକ୍ତ ଦେବ ନିମାନନ୍ଦ ସାଧୁମାନେ ଶୁଣ । ୨୪ ।

ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଅଥବା ସେ ବେଦ ବୋଲି କହ ।
 ଯଦୁବେଦ ମାଧ୍ବାର୍ଣ୍ଣବ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୨୫ ।
 ଅନନ୍ତ ଶିଶୁ ସେ ରାମାନନ୍ଦ ବଲ୍ଲଭ ।
 ଯଶୋବନ୍ତ ଦାସ ମାଧ୍ବାର୍ଣ୍ଣବ ବଲ୍ଲଭ । ୨୬ ।
 ବଳରାମ ଦାସ ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଦାସ ହୋଇ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ବଲ୍ଲଭ ଅଚ୍ୟୁତ ଅଟଇ । ୨୭ ।
 ସୁବଳ ସଖା ଅଟନ୍ତି ବଳରାମ ଦାସ ।
 ସୁବାହୁ ସଖା ସେ ଯଶୋବନ୍ତ ପରକାଶ । ୨୮ ।
 ଦାସ ସଖା ଅନନ୍ତ ସେ ଶିଶୁ ପୁଣି ଜାଣ ।
 ସୁଦାମ ସଖା ଗୋପରେ ଅଚ୍ୟୁତ ମୁଁ ପୁଣି । ୨୯ ।
 ଅନନ୍ତ ଶିଶୁ ନାରଦ ମୁନି ସତ୍ୟେ ହୋଇ ।
 ଯଶୋବନ୍ତ ଗାନ୍ଧବ ସେ ମୁନି ବୋଲି କହ । ୩୦ ।
 ମାରକଣ୍ଡ ଋଷି ବଳରାମ ଦାସ ହୋଇ ।
 ଅଚ୍ୟୁତ ଦାସ ସେ କୃପାକଳ ଋଷି ମୁଁ ତ । ୩୧ ।
 ଶେଷଦ୍ବୀ ଯୁଗରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଜାତ ।
 ବଳରାମ ଦାସ ସେ ସୁସେଣ ହୋଇ ଶ୍ୟାମ । ୩୨ ।
 ଜାମ୍ବବ ହୋଇଣ ଯଶୋବନ୍ତ ହେଲେ ନାମ ।
 ଅନନ୍ତ ଶିଶୁ ଧକ୍ଷଲେ ନଳ ବୋଲି ନାମ । ୩୩ ।
 ନଳ ବୋଲି ଅଚ୍ୟୁତ ସେ ନାମ ହୋଏ ତହିଁ ।
 ଗୁରୁ ଯୁଗେ ଗୁରୁ ଅବତାର ସାର ହୋଇ । ୩୪ ।
 ସତ୍ୟେ ନାରାୟଣ ଶେଷଦ୍ବୀରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଦ୍ବୀପରରେ ନାମ ହୋଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେ ତନ୍ତ୍ର । ୩୫ ।
 ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟ କଳିଯୁଗେ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ଜାତ ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଗୁରୁସଖା ହୋଇଲୁ ସେ ଜାତ । ୩୬ ।
 ଅନନ୍ତ ସେ ଶିଶୁ ଅଭରାମ ପୁଣି ହୋଇ ।
 ଗଉର ଦାସ ପଣ୍ଡିତ ବଳରାମ କହ । ୩୭ ।

ସୁବାହୁ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଉଦ୍ଧବ ଯେ ଦତ୍ତ ।
 ସୁନ୍ଦରୀନନ୍ଦ ଯେ ମୁଁ ଅଟଇ ଅରୁଣ । ୩ ।
 ଇତି ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଗୀତାକଥନେ ନାମ ଦ୍ଵାବିଂଶ ଛନ୍ଦ ।

ବନ୍ଦୁକିଂଶ ଛାନ୍ଦ

- ସ୍ତାମବେଦ ପଶ୍ଚିମ ଯେ ରାମାନନ୍ଦ କହୁ ।
 ଚଇତନ ବ୍ରହ୍ମରାଷ୍ଟ୍ର ମଠ ଯେ ଅଟଇ । ୧ ।
 ଚଇତନ ବ୍ରହ୍ମରାଷ୍ଟ୍ର ପଣ ନାହିଁ ଶିଷ୍ୟ ।
 ହରେରାମ ହରେରାମ ମନ୍ତ୍ର ପରକାଶ । ୨ ।
 - ରାମ ରାମ ହରେ ହରେ ମନ୍ତ୍ର ପୁଣି କହୁ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଅଟଇ । ୩ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ହରେ ହରେ ରାଧାନାମ ଧର ।
 ଚଇତନ ମଠ ରାମାନନ୍ଦ ପଦ୍ମ ଧାରୀ । ୪ ।
 ଅସ୍ତବେଦ ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ନନ୍ଦମତ କହୁ ।
 ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଅଟଇ । ୫ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ ରାଧେ ସୁମରଣୀ କର ।
 ରାଧେଶ୍ୟାମ ରାଧେଶ୍ୟାମ ମନ୍ତ୍ରରେ ବିରୁଦ୍ଧ । ୬ ।
 ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମ ରାଧେ ରାଧେ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ବଦଣ ।
 ନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲି ମଠ ଯେ ପ୍ରକାଶ । ୭ ।
 ଯଜୁର୍ବେଦ ସ୍ବରୂପ ଯେ ମଠ ବୋଲି ଜାଣ ।
 ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି କର ବୈଷ୍ଣବ ଯେ ପୁଣ । ୮ ।
 ଆତ୍ମାରାମ ପରମାତ୍ମା ରାମ ବୋଲି ଶୁଣି ।
 ତତ୍ତ୍ବ ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ତାରକ ରାମ ପୁଣି । ୯ ।
 କାଶୀକ୍ଷେତ୍ର ବାରାଣସୀ ସ୍ଥାନ ଯେ ଭଜନ ।
 ତତ୍ତ୍ବ ନିରଞ୍ଜନ ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ରାମ । ୧୦ ।
 ସ୍ବରୂପ ବ୍ରହ୍ମରାଷ୍ଟ୍ର ଯେ ମଠ ପରମଣ ।
 ଏ ମଠରେ ବୈଷ୍ଣବ ମାଧବାଚାର୍ଯ୍ୟ ପୁଣ । ୧୧ ।

ଉକଦେବ ପ୍ରକାଶ ହେ ମଠ ବୋଲି କହୁ ।
 ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ ଏ ମଠକୁ ଧାୟି । ୧୨ ।
 କୃଷ୍ଣାୟ ହେ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଭଜନ ।
 ଗୋପୀଜନ ବଲ୍ଲଭାୟନମ କରି ଧ୍ୟାନ । ୧୩ ।
 ପ୍ରକାଶ ହେ ବ୍ରହ୍ମଭୂଷା ମଠରେ ହେ ଦାସ ।
 ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଗୋସାଇଁ ହେ ହୋଇଲେ ପ୍ରକାଶ । ୧୪ ।
 ଗୁଣ ମଠେ ଗୁଣ ବଇଷ୍ଣବ ହେ ହୋଇଣ ।
 କଳି ଜନ ନିମନ୍ତେଣ ମାଳାଧାରୀ ପୁଣ । ୧୫ ।
 ଚଇତନ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମଭୂଷା ପଣ୍ଡିତରେ ଲଭେ ।
 ନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମଭୂଷା ହେ ଉତ୍ତରଦିଗେ ରହେ । ୧୬ ।
 ସ୍ବରୂପ ବ୍ରହ୍ମଭୂଷା ହେ ଦକ୍ଷିଣକୁ ଲଭେ ।
 ପ୍ରକାଶ ହେ ବ୍ରହ୍ମଭୂଷା ପୂର୍ବଦିଗେ ରହେ । ୧୭ ।
 ପଣ୍ଡିତମନ୍ତ୍ର ଦକ୍ଷିଣ ଶଙ୍କର ହେ ରହୁ ।
 ପୂର୍ବଦିଗ ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି ଜଗିଣ ଅଛଇ । ୧୮ ।
 ଦକ୍ଷିଣଦିଗ ହେ ବିଷ୍ଣୁ ଜଗିଣ ରହଲେ ।
 ଆଦିଶକ୍ତି ଉତ୍ତର ହେ ଦିଗରେ ବସିଲେ । ୧୯ ।
 ଏହି ଗୁଣ ଜନକୁ ହେ ପାଇବଟି ଜାଣି ।
 ତେବେ ସିନା ଜାଣିବ ହେ ବେଷ୍ଟବଟି ପୁଣି । ୨୦ ।
 ଏହା ନ ଜାଣିଣ ହେତୁ ବହୁଥାନ୍ତି ମାଳ ।
 ଅନ୍ଧକୁ ହେପନେ ନ ଦିଶଇ ହେ ସକଳ । ୨୧ ।
 ପଣ୍ଡିତ ଦିଗରେ ଅଛି ନବଧା ଭଗନ ।
 ବାସୁଲ ଭଗନ ହେ ଉତ୍ତରଦିଗେ ଥାନ୍ତି । ୨୨ ।
 ଶାନ୍ତିମ ଭଗନ ପୁଣି ଦକ୍ଷିଣରେ ରହେ ।
 ସତ୍ୟା ସେବା ଭଗନ ହେ ପୂର୍ବଦିଗେ ଥାଏ । ୨୩ ।
 ନବଗୁଣ ବହୁଛନ୍ତି ଶଙ୍କର ପଣ୍ଡିତ ।
 ଦେବା ସତ୍ୟ ଭବ ଘେନି ବ୍ରହ୍ମା ପୂର୍ବେ ରମ୍ୟ । ୨୪ ।

ସତ ବିଷ୍ଣୁ ରହୁଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗର ।
 ବାଳାମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ଉତ୍ତର ଦିଗର । ୧୫ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ଆଦିଶକ୍ତି କହ ।
 ଏ ଗୁଣ ଥାନ ଭେଦରେ ଗୁଣ ତାସ ହୋଇ । ୧୬ ।
 ପଶୁମ ଦିଗରେ ନଦୀ ଗଙ୍ଗା ନାମ ବହେ ।
 ପଦ୍ମଦଳେ ମହୋଦଧି ନାମ ପୁଣି ହୋଏ । ୧୭ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ଶ୍ୱେତ ଗଙ୍ଗା ନଦୀ ନାମ ।
 ଦକ୍ଷିଣେ କାଳନ୍ଦୀ ହେଉ ବୋଲିକର ନାମ । ୧୮ ।
 ଏ ଗୁଣ ନଦୀରେ ସ୍ନାନ ଯଦି କରିପାରେ ।
 ବଳଶ୍ଚକ ଅଟନ୍ତି ସେ ଏ ନର ସଙ୍ଗରେ । ୧୯ ।
 ସ୍ୱରୂପ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ଅଳପା ନଗର ।
 ନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମରାଜର ଗୋପନତ୍ର ସାର । ୨୦ ।
 ଗୋଲେକ ନଗ୍ର ପ୍ରକାଶ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ରହୁ ।
 ଚକ୍ରତଳ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ନଦୀଆ ନଗ୍ରହୁ । ୨୧ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ବୋଲି ସ୍ୱରୂପ ଭଜିଲେ ।
 ନୀଳ ସେ ମାଧବ ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରକାଶ ଗୁଣିଲେ । ୨୨ ।
 ନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମରାଜ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ପୁଣି ।
 ଚକ୍ରତଳ ବ୍ରହ୍ମରାଜ ଗୋପୀଜନ ଗୁଣି । ୨୩ ।
 ଗୋପୀଜନବଲ୍ଲଭ ସ୍ୱରୂପ ଭଜନ ।
 ପାରିଲେ ସୁଜନ ଏହି ଦାକ୍ଷୀ ମନେ ଘେନ । ୨୪ ।
 ସତ୍ୟଗୁଣ ଭଜିଲେ ସେ ରାମାନନ୍ଦ ପୁଣି ।
 ତ୍ରେତୟା ଯୁଗକୁ କଲେ ମାଧ୍ୱାବୃତ୍ତି ଶୁଣି । ୨୫ ।
 ଦ୍ୱାପର ଯୁଗକୁ ନିମାନନ୍ଦ ସେ ରଖିଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ କଳୟୁଗ ଆରାଧିଲେ ପୁଣି । ୨୬ ।
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର ରାମାନନ୍ଦଙ୍କ ଭାଗର ।
 ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର ନିମାନନ୍ଦ ସେ ସୁମର । ୨୭ ।

ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ମାଧ୍ବାବୁଧି ଯେ ସୁମର ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶାମ ତରୁଣି ଯେ ପ୍ରହରକୁ ଧର । ୩୮ ।
 ରାଜ ଦବା ସେବା ଯେ ଭଜନ କଲେ ମନ ।
 ଗୁଣଦ୍ଵାରେ ଗୁଣସଖା କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଧ୍ୟାନ । ୩୯ ।
 ପଶ୍ଚିମେ ସ୍ଵରୂପା ନାଶ ଅଛନ୍ତି ଗୋପୀନା ।
 ପୂର୍ବ ଦିଗେ ପ୍ରେମ-ରୂପା ଅଛନ୍ତି ନାୟିକା । ୪୦ ।
 ଉତ୍ତରେ ଯେ ରୂପାନାମେ ଅଛଇ ଗୋପୀବ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ବିରୂପା ଗୋପୀ ଏକ ରହେ । ୪୧ ।
 ଦ୍ଵାର ଜଗି ରହନ୍ତି ଯେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଥାନ ।
 ସାଧୁଜନମାନେ ଏହୁ ଗୁରୁ ଦେବୁ ଶୁଣ । ୪୨ ।
 ପଶ୍ଚିମ ନୈରୂପ ଦିଗେ ଭଦ୍ରା ଛନ୍ତି ରହୁ ।
 ବଗ୍ନି ଆଦି ସେବାମାନ ତାଙ୍କଠାରେ ଥଇ । ୪୩ ।
 ବିଶାଖା ଗୋପିକା ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଯେ ସେବା ।
 ଭଦ୍ରମାଳା ଅଳଙ୍କାର ସେହୁ ଯୋଗାଇବା । ୪୪ ।
 ଶ୍ରୀମତୀ ଗୋପୀଙ୍କ ସେବା ଉତ୍ତର ଭାଗେ ।
 ସୁମରର ସେବାମାନ ତାଙ୍କ ଦୁଗ୍ଧେ ପୁଣି । ୪୫ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ପଦ୍ମା ଗୋପୀବ ରହଣ ।
 ସତ୍ତରସ ଶ୍ଵେତନ ଯେ କରାବନ୍ତି ପୁଣି । ୪୬ ।
 ଗୁଣ ସେବା ଗୁଣ ଦିଗେ କରନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 ଗୁଣ ମଠ ସେବା ଗୁଣ ଦିଗେ ପୁଣି ବିଧୁ । ୪୭ ।
 ପୂର୍ବର ସମ୍ମୁଖେ ଛନ୍ତି ଲଳିତା ଯେ ପୁଣି ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପରାସ୍ତେ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଟଇ ଯେ ଶୁଣ । ୪୮ ।
 ପୀତ ଯେ ବସନ ପିନ୍ଧ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସେବା ।
 ତାମ୍ବୁଲ ଶ୍ଵେତନ ସେବା ନିରନ୍ତରେ ଦେବା । ୪୯ ।
 ସୁଜନ ଜନ ଜାଣନ୍ତି ଏଥର ବିଷ୍ଣୁର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ଥିତି କରୁଅଛୁ ରହୁ ନିରନ୍ତର । ୫୦ ।

ତାମ୍ରମୁଖୀ ସ୍ତୁତି ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେ କରେ ।
 ଆନନ୍ଦ ମୁଖରେ ପୁଣ୍ୟ ଦିଗେ ସ୍ତୁତି ଧରେ । ୫୧ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ନନ୍ଦ ମୁଖେ ସ୍ତୁତି କରି ।
 ଧନୁ ମୁଖେ ଦକ୍ଷିଣ ଯେ ଦିଗରେ ପୁମଣ । ୫୨ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଯେ ମୁଖ ଅଟେ ଶୁକଳ ଯେ ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଗୌର ଅଟଇ ପୁଣ୍ୟ ପୁଣ୍ୟର ବଦନ । ୫୩ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗର ମୁଖ ଶ୍ଵେତ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୋଭୁ ।
 ନୀଳବର୍ଣ୍ଣ ଦକ୍ଷିଣରେ ବଦନ ଅଟଇ । ୫୪ ।
 ରାମ ବୋଲି ସ୍ତୁତି କରେ ଶୁକଳ ମୁଖରେ ।
 ଗଉର ମୁଖରେ କୃଷ୍ଣ ନାମ ଗୋଟି ଧରେ । ୫୫ ।
 ହରେ ଯେ ଶବ୍ଦ ଦକ୍ଷିଣରେ ନୀଳ ମୁଖ ।
 ଶ୍ଵେତବର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ଶ୍ୟାମ ଦେଖ । ୫୬ ।
 ଏମନ୍ତେ ଷୋଡ଼ଶ ଗୁଣ ମୁଖେ ବ୍ରହ୍ମା ଧର ।
 ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ ଗାଠ ପତଙ୍ଗ ଯେ ଗୁଣ । ୫୭ ।
 ସ୍ଥାବର ଚଉଦ କୋଟି ପଶ୍ଚିମୁ ଜନମ ।
 ଚଉଦ କୋଟି ଯେ ନର ପୁଣ୍ୟ ଦିଗ ସ୍ଥାନ । ୫୮ ।
 ପତଙ୍ଗ ଚଉଦ କୋଟି ଉତ୍ତରରୁ ହୋଏ ।
 ଚଉଦ କୋଟି ଯେ ଗାଠ ଦକ୍ଷିଣ ଉଦୟେ । ୫୯ ।
 ଗବ ଜନ୍ତୁ ଯେ ଛପନା କୋଟି ଜାତ କରେ ।
 ଆତ ସ୍ଥାତ କରୁଥାନ୍ତି ଏହୁ ଯେ ସଂସାରେ । ୬୦ ।
 କୋଡ଼ିଏ ଲକ୍ଷ ସ୍ଥାବର ଚଉଦରୁ ସାର ।
 ଦେଢ଼ଶ କୋଟି ଉତ୍ତମ ନରରୁ ବାହାର । ୬୧ ।
 ଚଉଦ କୋଟିରୁ ସାର ଗାଠ ନବ ଲକ୍ଷ ।
 ଦଶଶ ଲକ୍ଷ ପତଙ୍ଗ ଚଉଦରୁ ବାହ । ୬୨ ।

କୋଡ଼ିଏ ଲକ୍ଷ ସ୍ଥାବରୁ ଗୁଣ ଲକ୍ଷ ସ୍ଥାବର ।
 ଦେବତା କୋଟି ନରରୁ ଗୁଣଲକ୍ଷ ଧର । ୭୩ ।
 କୃମି ଜନ୍ତୁ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଏଗାର ଲକ୍ଷକ ।
 ପଶୁ ଜନ୍ତୁ ଦଶଲକ୍ଷ ଜନମ ଯେ ହୋଇ । ୭୪ ।
 ପଶୁ ଯେ ଉତ୍ତରୁ ଜାତ କୃମି ଦକ୍ଷିଣୁ ତ ।
 ଛପନା କୋଟି ଯେ ଜାତ ଏମନ୍ତ ହୋଇତ । ୭୫ ।
 ଦେବତା ନବ କୋଟି ପଶୁ ମୁଁ ଉଦୟେ ।
 ମାନବ ଯେ ଗୁଣଲକ୍ଷ ପୁଣ୍ୟ ଦିବୁ ହୋଏ । ୭୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣୁ ଯେ ନବଲକ୍ଷ ଜାତ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇ ।
 ଏଗାର ଲକ୍ଷ ଯେ ଶିବ ଉତ୍ତରେ ଅଛଇ । ୭୭ ।
 ଆଦି ଯେ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଯୁଗ ଭିଆଇଲେ ।
 ନିଳାମ୍ବର ବୋଲି ବ୍ରହ୍ମା ନାମ ଯେ ଭାଣିଲେ । ୭୮ ।
 ଆଦି ଯେ ଅନନ୍ତ ଯୁଗ ଶେଷ ପୁଣ୍ୟ ଗଲ ।
 ସତ୍ୟ ବୋଲି ଯୁଗ ଗୋଟା ପୁଣ୍ୟ ଭିଆଇଲ । ୭୯ ।
 ଶେଷସ୍ଥା ଯେ ଯୁଗ ବୋଲି କଲେ ପରକାଶ ।
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗ ବୋଲି ଯୋଇଲକ୍ଷ ଶେଷ । ୮୦ ।
 କଳିଯୁଗ ବୋଲି କବି ଯୁଗ ଯେ ଭିଆଣ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ନିମାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ ଗଣ । ୮୧ ।
 ମାଧ୍ଵାଗୁଣୀ ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଗୁଣ ଭେଦ ଧାରୀ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଦାସ ଗଣରେ ବିରୁଣ । ୮୨ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ଦନ୍ତମାନ ଦେବତା ଭଜିଲେ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ଗରୁଡ଼ ଦେବତା ଆରାଧିଲେ । ୮୩ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ବରୁଣ ଦେବତା କଲେ ସ୍ଥାବର ।
 ମାଧ୍ଵାଗୁଣୀ ଦେବତା ଯେ ହଂସର ବିରୁଣ । ୮୪ ।

ରାମ ତାରକ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ରାମାନନ୍ଦ ଧର ।
 ନିମାନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର । ୭୫ ।
 ମାଧ୍ବାବୁର୍ଦ୍ଧା ବିଷ୍ଣୁ ହଂସ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଭଜନ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଭୂଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଉପାସନା । ୭୬ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ଅଯୋଧ୍ୟା ଯେ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସୁମର ।
 ନିମାନନ୍ଦ ମଥୁରା ଯେ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ବିରୁର । ୭୭ ।
 ମାଧ୍ବାବୁର୍ଦ୍ଧା ଅନନ୍ତ ଯେ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଗୁଣିଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ବିଷ୍ଣୁକାଞ୍ଚୀକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଧରିଣ । ୭୮ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ଧନ୍ତକ ଯେ ଖାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗୁଣିଲେ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ଗୋମଟାଖାର୍ଯ୍ୟକୁ ଯେ ଧଇଲେ । ୭୯ ।
 ନଇମିଷା ରମ୍ୟ ଧାମ ମାଧ୍ବାବୁର୍ଦ୍ଧା ଧରେ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଶ୍ଵେତଜଗାଧାର୍ଯ୍ୟକୁ ସୁମରେ । ୮୦ ।
 ରାମ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ରାମାନନ୍ଦ ଧରେ ।
 କୃଷ୍ଣ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ନିମାନନ୍ଦ ସୁରେ । ୮୧ ।
 ଶ୍ୟାମ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଧର ।
 ହରେ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ମାଧ୍ବାବୁର୍ଦ୍ଧା ସୁର । ୮୨ ।
 ଏମନ୍ତେଷ ଷୋଡ଼ଶ ଉଚ୍ଚାରଣ ବାଳ ସୁର ।
 ପାରିଲେ ସୁଜନ ଜନେ ଏହୁ ଦାକ୍ଷୀ ଧର । ୮୩ ।
 ଶୁଭ ଭଗ ଧରିବ ଯେ ପୁଣି ଶୁଭ କରି ।
 ପୁଣି ଯେ ପଣ୍ଡିତ ବେନ ଦିଗ ହେବ ସର । ୮୪ ।
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୁଣି ଦୋଇବାକ ଦୁଇ ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ବସିବ ଯେ ଶୁଭ ଭଗ ଦୋଇ । ୮୫ ।
 ହରେ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଦକ୍ଷିଣେ ବସାଇ ।
 ରାମ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ପଶ୍ଚିମରେ ହେ । ୮୬ ।
 କୃଷ୍ଣ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ପୂର୍ବଭାଗେ ସ୍ଥାନ ।
 ଉତ୍ତର ଭାଗରେ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଶ୍ୟାମ । ୮୭ ।

ଅଗ୍ନିକୋଣେ ବସାଇବ ହରେ ବାଳ ପୁଣ ।
 ରାମ ବାଳ ନଇରୁତେ ବସାଇଣ ଗୁଣ । ୮୮ ।
 କୃଷ୍ଣ ବାଳ ବସାଇବ ଐଶାନ୍ୟର ଭାଗେ ।
 ଶ୍ୟାମ ଯେ ବସିବ ପୁଣ ବାୟବ୍ୟର ଦିଗେ । ୮୯ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ମରୁଦଧି ସ୍ଥାପିବ ଯେ ପୁଣ ।
 ଶିଷ୍ୟର ଦର୍ଶନେ ହେବ ଭଗତି କାରଣ । ୯୦ ।
 ଶ୍ରେତ ରଜା କଳା ଶ୍ୟାମ ଗୁରୁ ବସୁ ଦେବ ।
 ଧବଳ ଲେଖନ ଧରି ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁବ । ୯୧ ।
 ଓମ୍‌କାର ଅଧିଷ୍ଠାଣେ ହୃଦୟ ଅଟଇ ।
 ଓମ୍‌କାର ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟି ଶ୍ୟାମ ବୋଲି କହୁ । ୯୨ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ରାମ ବାଳ ଅଟଇଟି ପୁଣ ।
 ବିନ୍ଦୁ କୃଷ୍ଣ ଅଟଇଟି ସାଧୁମାନେ ଗୁଣ । ୯୩ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ରାଧା ବିନ୍ଦୁ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି କର କହୁ ।
 ଓମ୍‌କାର ଆଦ୍ୟ ଭାଗ ପୁରୁଷଟି ହୋଇ । ୯୪ ।
 ତକାରକୁ ପ୍ରାଣ ବୋଲି କର ଜାଣ ପୁଣ ।
 ଏଣୁ ଯେ ଅଗ୍ନିର ମାରି ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଗୁଣ । ୯୫ ।
 ଅସ୍ତରେ ଯେ ନନ୍ଦ ବୋଲି କର ସାଦ୍ରା କହୁ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ବଇଷ୍ଣବ ଏ ମଠରେ ରହୁ । ୯୬ ।
 ନାରାୟଣ ସାଦ୍ରା ବୋଲି ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ବଇଷ୍ଣବ ଏମନ୍ତ ଯେ ଜାଣ । ୯୭ ।
 ସାମବେଦ ଚକ୍ରତଳ ମଠ ଯେ ଅଟଇ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ ଏ ମଠେ ଅଛଇ । ୯୮ ।
 ଜ୍ଞାନାର୍ଦ୍ଧ କୃଷ୍ଣାୟ ବାଳ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଧଇଲେ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ ଏ ମଠ ଗୁଣିଲେ । ୯୯ ।

ଯଦ୍‌ବେଦ ସ୍ବରୂପ ଯେ ମଠ ବୋଲି ଜାଣ ।
 ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ ବଇଷ୍ଣବ ଏ ମଠେ ପ୍ରମାଣ । ୧୦୦ ।
 ଅରି ଜାଳି ନାରାୟଣ ସୁମରଣ କର ।
 ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ ବଇଷ୍ଣବ ଏମନ୍ତ ବିରୁର । ୧୦୧ ।
 ଉକ୍ତବେଦ ପ୍ରକାଶ ଯେ ମଠ ପରିମାଣ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ବଇଷ୍ଣବ ଏଥିରେ ଯେ ଜାଣ । ୧୦୨ ।
 ଅରି ଜାଳି ସ୍ବାହା ରାମ ନାମ ବୋଲେ ।
 ମନ୍ଦିର ଗଜମାନ ଏମନ୍ତ ଯେ କଲେ । ୧୦୩ ।
 ନାରାୟଣ ଚାରକ ଯେ ଗୋପାଳ ମନ୍ଦିରେ ।
 ହରେ ଯେ ଷୋଡ଼ଶ ବିଧି ରୁଚି ପରକାରେ । ୧୦୪ ।
 ରୁଚି ମଠ ରୁଚି ମନ୍ତ୍ର ବିରୁଚି ଭଜିଲେ ।
 ରାମାନନ୍ଦ ବିଷ୍ଣୁଶ୍ୟାମ ମାଧ୍ବାଚାର୍ଯ୍ୟ କଲେ । ୧୦୫ ।
 ନିମାନନ୍ଦ ବୋଲିଣ ଯେ ରୁଚି ପୁଣି କହୁ ।
 ରୁଚି ଯେ ସମ୍ପଦା ବିଧି ରୁଚି ମଠ ହୋଇ । ୧୦୬ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ସାର ।
 ଦେବତା ଯୁଗରେ ସାର ଚାରକ ମନ୍ଦିର । ୧୦୭ ।
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ସାର ଗୋପାଳ ମନ୍ଦିର ।
 କଳିଯୁଗେ ଷୋଡ଼ଶ ଯେ ମନ୍ଦିରାର କହୁ । ୧୦୮ ।
 ଅହ ଯେ ଅନନ୍ତ ଯୁଗେ ଏକାକ୍ଷର ସାର ।
 ଏକାକ୍ଷରୁ ଷରୁ ଅହ ଏ ପାଞ୍ଚ ଅକ୍ଷର । ୧୦୯ ।
 ସତ୍ୟ କଳିଯୁଗେ ସାର ସମାଧି ଭଜନ ।
 ଅକ୍ଷର ଷରଲ ଯେ ସମାଧିର ସ୍ଥାନ । ୧୧୦ ।
 ଅକ୍ଷର ଭଜିବେ ଯେ ସତ୍ୟ କଳି ବେଳେ ।
 ରୁଚି ପଥ ମିଳି ତୋଳ ଭଜିବ ଯେ ଠୁଳେ । ୧୧୧ ।

ଅଣ ଯେ ଅନନ୍ତ ପଥ ହୋଇବ ଭିଆଣ ।
 ଅହନ୍ତା ବାଦ ନ ଥବ ସକଳ ଦୃଢ଼େଷ । ୧୧୨ ।
 ଜାଳାନ୍ତୁ ଭୁଅ ଭେଦବେ ସମାଧିରେ ଦୃଢ଼ ।
 ଶୁଦ୍ଧା ଜ୍ୟୋତି ଆଶ୍ରୟିବେ ସାଧୁବେ ଅବାଡ଼ । ୧୧୩ ।
 ଶୁଣିବେଦ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣ ବଞ୍ଚାଣି ।
 ନବଶଶ୍ଚ ବ୍ୟାକରଣ ଗୀତା ଗ୍ରନ୍ଥ ପୁଣି । ୧୧୪ ।
 ଛଡ଼ ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରବତ ସବଦରେ ଥବ ।
 ଚଉତିଶା ଚଉପଦୀ ଯଦୁମାନ ହେବ । ୧୧୫ ।
 ନବତାଳ ଛନ୍ଦିଣ ଯେ ରାଗ ପରକାଶ ।
 ମାଦଳ ଖୋଳ ଯେ ତାଳ କର୍ତ୍ତୀଳର ରସ । ୧୧୬ ।
 ଅମୃତ ଶାରଙ୍ଗୀ ବାଣୀ ଡ଼ାକି ଯେ ଖର୍ଜୁର ।
 ଶଙ୍ଖ ସିଂହା ମୁରଲୀ ଯେ ବେଶୁବାଦ୍ୟ ପୁର । ୧୧୭ ।
 ତରାଣ ତୁଳ ଝାଲେଶ୍ଵ ଟାଇଆ ରୁମର ।
 ଅଭୟ କଳଙ୍କି ବେଳେ ଭକ୍ତଙ୍କ ବିହାର । ୧୧୮ ।
 ଓଡ଼ିଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟେ ହରି କରିବେ ବିହାର ।
 ପରମ ପୁଣ୍ୟ ଲଭିବେ ଭଗତ ସଂସାର । ୧୧୯ ।
 ଉତ୍ତମାନ ପବନ ମଧୁ ବାଳକ ଅନନ୍ତ ।
 ଯାଦବ ମୁଦ୍ରାମ ବସ୍ତ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ ଶୁଣ ତ । ୧୨୦ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ମଧୁସୂଦନ ବୃନ୍ଦାବନ ଘେନ ଚିତ୍ତ ।
 ଭୁମ୍ଭେ ବାର ଗୋପସୁତ ରାଜାସରେ ରତ । ୧୨୧ ।
 କିନ୍ତୁତନ ପୃଥ୍ଵୀ ଫେରି ଅନ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ଧର ।
 ତଳମାଟୀ ଦେଇ କର ତ କାର ସୁମର । ୧୨୨ ।
 ନବ ମାତା ଦେଇକର ଲ କାର ଗୁଣିବ ।
 ତ କାରରେ ନ କାର ଯେ ଅନ୍ତର ବସିବ । ୧୨୩ ।
 ଏ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗରେ ପୁଣ୍ୟ ଜନମ ହୋଇବ ।
 ଅଠ ମାତା ଦେଇ ପୁଣ୍ୟ କ କାର ଧରିବ । ୧୨୪ ।

ସ କାର ସଙ୍ଗତେ ପୁଣ ବସିବ ବ କାର ।
 ସେ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣ କରିବ ବହାର । ୧୨୫ ।
 ଦିନ ଅଙ୍ଗ ଧରିବାକୁ ଠାକୁର କରୁଣା ।
 ଅନନ୍ତ ଆଳରେ ଯାହା ପାଇଅଛୁ ଶୁଣା । ୧୨୬ ।
 ଆଦିଶକ୍ତ ସରସ୍ବତୀ ହୋଇଛନ୍ତି ସାକ୍ଷୀ ।
 ହନୁମନ୍ତ ଗରୁଡ଼ ଲେଚନେ ଛନ୍ତି ଦେଖି । ୧୨୭ ।
 ଶିଶୁ ଯେ ଅଚ୍ୟୁତ ଯଶୋବନ୍ତ ବଳରାମ ।
 ଶୁଦ୍ରକୁ ଉଦ୍ଧାରିବୁ ଅମ୍ଭେ ରାଗ ଜନ । ୧୨୮ ।
 ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ରୁଦ୍ଧେ ଗୋପକୁଳ ତାର ।
 ରୁଦ୍ଧ ଆମ୍ଭ କଳିକାଳେ ଭେଦ ନାହିଁ ଆର । ୧୨୯ ।
 ପାମର ଅଚ୍ୟୁତ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦ୍ଧୃତାର ଶର ।
 ଜନମ ଲଭିଲି ମୁହିଁ ତଳକଣା ପୁର । ୧୩୦ ।
 ଜୟେ ଶ୍ରୀମେ ମହାନଦୀ ଶାରେ ରୁଦ୍ଧେ ଜାତ ।
 ଜଙ୍ଗଲବାସିନୀ ରୁଦ୍ଧ ଭଗରେ ରହେତ । ୧୩୧ ।
 ଆଦିଶକ୍ତି ରହୁଲେ ଯେ ଆମ୍ଭର ଭଗର ।
 ହନୁ ଯେ ଗରୁଡ଼ ରାମ ଭ୍ରମ ଆଶ୍ରେ କର । ୧୩୨ ।
 ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ ଗୀତା ଗୁରୁଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ।
 କୃପା କଲେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଯେ ଅଚ୍ୟୁତ ପ ମର । ୧୩୩ ।
 ଅତି ଗୋପ୍ୟ ଅତି ଗୋପ୍ୟ ନ କହୁବ କାହିଁ ।
 ବରଷ ବାର ସେହିଲେ ଶିଷ୍ୟକୁ ଯେ କହୁ । ୧୩୪ ।
 ଚରଣାମୃତ ଅବଶେଷ ଯେହୁ ସେ ପାଇବ ।
 ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ ଦଣ୍ଡବତ ଯେ ହୋଇବ । ୧୩୫ ।
 ସେ ଜନ ଆଗରେ ଏହୁ ପାଠକୁ ପଢ଼ିଲେ ।
 ଅନ୍ନବସ୍ତ୍ର ସୁଖଭୋଗ ମିଳଇ ଯେ ଭଲେ । ୧୩୬ ।
 ଦାନୁ କି ମିଛୁଆ ପରରମଣୀ ହରଣ ।
 ମତ୍ୟ ମାଂସ ମାଦକ ଭକ୍ତର ଯେହୁ ପୁଣ । ୧୩୭ ।

ଚୁରଙ୍ଗ ଗଳ ଚଢ଼ଇ ଯେବଣ ମନୁଷ୍ୟ ।
 ଚକ୍ଷୁ ପାଦେ ମାଡ଼ଇ ଯେ ଯେବଣ ପୁରୁଷ । ୧୩୮ ।
 ସେ ଜନ ଆଗରେ ଏହୁ ପାଠ ନ କହୁବ ।
 ପାମର ଅରୁଦ କଥା ମନରେ ରଖିବ । ୧୩୯ ।
 ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଭଗବତ୍ ଧନ ।
 ଭଗବତ୍ ମାନେ କରିବ କରିଣ ଯତନ । ୧୪୦ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଗ୍ରନ୍ଥ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଛାନ୍ଦ

କରୁଣା କରିବା ରୁରୁ କଥା ଏକ ଶୁଣ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦିର କମ୍ପା ଲଳିତରେ ପୁଣି ।
 ଶୁଣ ଆଦେ ଗୋପସୁତ ଏଥର ବରୁର
 ଭଗବତ ଲକ୍ଷ ଏହୁ ସହାରରେ ସାର । ୧ ।
 ତନୁଭାଗ ଧରିତ ଯେ ପୁଣି ତନୁ କରି ।
 ଛତ୍ରକୋଣ ବସାଇବ ମନ୍ଦୁକୁ ସୁମରି । ୨ ।
 ଆଦ୍ୟର ଶ୍ରୀ ଶୁଣ ପରେ ସ୍ଵାରସି ବସିବ ।
 ବୁରୁ ଯେ ଅକ୍ଷର ଆର ପାଶରେ ଥୋଇବ । ୩ ।
 ତରି ଯେ ଅକ୍ଷର ତଥ୍ୟ କନ୍ଦରେ ବସିବ ।
 କୃଷ୍ଣ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଦ୍ଵିତୀୟେ ଥୋଇବ । ୪ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ଆର କୋଣେ ବସେ ।
 ଛତ୍ର-କ୍ଷର ବସିଲେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ର ପରକାଶେ । ୫ ।
 ଏ ମନ୍ଦୁ ଆପଣ ଯନ୍ତ୍ରେ ବସ୍ତ୍ର ଏକ ଦେବ ।
 ପାଞ୍ଚ ଯେ ଆଙ୍ଗୁଳ ବୁଝା ଖଡ଼୍ଵା କରବ । ୬ ।
 ସେ ଖଡ଼୍ଵା ଗୋଟିରେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିଣ ।
 ବିବିଧ ପଦାର୍ଥ ଭୋଗ ଦେବ ସେଠାରେଣ । ୭ ।
 ତନ୍ତରେ ବସିବ ପୁଣି ମନ୍ଦିରେ ବରୁଣ ।
 ସ୍ଵାରସି ବସିବ ପୁଣି ଓ କାରକୁ ଧରି । ୮ ।
 କୁ ତହିଁ ବସିବ ପୁଣି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ।
 କୃଷ୍ଣ ହିଁ ବସିବ ପୁଣି ବିନ୍ଦୁ ଯେ ଭିତରେ । ୯ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ଦୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ।
 ତେବେ ସିନା ଶିଷ୍ୟର ଯେ ସଂଗ୍ରହ ହରଇ । ୧୦ ।

ଦ୍ରାଢ଼ଣ ଚଳକ ବସେ ଦ୍ରାଢ଼ଣ ଯେ ସ୍ଥାନ ।
 ବୁଝାଇ କହୁବା ଏବେ ସ୍ଥାନର ବିଧାନ । ୧୨ ।
 ଅ ଅ ଅ ଅ ଶୁଣ ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମରକ୍ତେ ବସେ ।
 ସିଦ୍ଧି ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଚକ୍ଷୁରେ ପ୍ରକାଶେ । ୧୩ ।
 ରସ୍ତ୍ର ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଓଷ୍ଠରେ ବସିବ ।
 ଲ ଇ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଦନ୍ତଭାଗେ ହେବ । ୧୪ ।
 ଓ ଓ ଓ ବେନକ୍ଷର ଲଳିତ ଭାଗର ।
 ର ଋ ବେନକ୍ଷର ବାମ ଯେ ଚକ୍ଷୁର । ୧୫ ।
 ଝ ଝ ବେନକ୍ଷର ଶ୍ରବଣରେ ଥୋଇ ।
 ଏ ଐ ବେନକ୍ଷର କଣ୍ଠରେ ବସଇ । ୧୬ ।
 ଈ ଈ ପେଷି ନରେ ବିରୁଣିଣ ବୁଝି ।
 ପାଶଲେ ସୁଜନେ ଜନେ ଶୁଭୁମୁଖେ ଖୋଜ । ୧୭ ।
 କଞ୍ଜର ଶୁଣକ୍ଷର ତାହାଣ ଭୁଜର ।
 ଚ ଛ ଜ ଝ ଙ ପାଞ୍ଚ ବାମ ଯେ ଭୁଜର । ୧୮ ।
 ଟ ଠ ଡ ଢ ଣ ବୋଲି ପାଞ୍ଚ ଯେ ଅକ୍ଷର ।
 ପାଦମୂଳେ କଟିଭାଗେ ବିରୁଣିଣ ଧର । ୧୯ ।
 ତ ଥ ଦ ଧ ନ ପାଞ୍ଚ ଅକ୍ଷର ଯେ କହ ।
 ବାମପାଦ ଉପରେ ଯେ କଟିଭାଗେ ରହୁ । ୨୦ ।
 ପ ଫ ବ ଭ ମ ଯେ ପାଞ୍ଚକ୍ଷର ନାଭିଭେଗ ।
 ସୁଜନ ଜନ ଜାଣନ୍ତି ସନ୍ଧିଭେଦ ପୁଣ । ୨୧ ।

- ୧୩—୧ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମରକ୍ତରେ ଯେ ବସେ (ଖ);
 ୧୬—୧ ଈ ଈ ପେ ଦୁଇଗୋଟି ନରେ (କ);
 ୧୮—୧ କଞ୍ଜ ଶଞ୍ଜ ରଞ୍ଜ ଘଞ୍ଜ ଙ ଡାହାଣ (ଖ);
 ୧୯—୧ ଟ ଠ ଡ ଢ ଣ ପାଞ୍ଚକ୍ଷର ଦକ୍ଷିଣ କଟୀର (ଖ);
 ୨୧—୨ ଏଥ ଭେଦ (କ);

ମ ଯ ର ନ ଶୁଣିବ ଲିଙ୍ଗରେ ଯେ ବସେ ।
 ବ ଶ ଷ ସ ଶୁଣିବ ଗୁହ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶେ । ୨୨ ।
 ହଂ ଷଂ ବେଦନ୍ତର ତାଳୁକା ଉପର ।
 ଦ୍ଵାଦଶର ଧାନ ଏହୁ ଅଟଇ ବିସ୍ତର । ୨୩ ।
 ତାଳୁକା ଲଲିତ ବ୍ରହ୍ମରତ୍ନ ତିନି ସ୍ଥାନ ।
 ଚକ୍ଷୁ ଓଷ୍ଠ ଶ୍ରବଣ ଯେ ଦନ୍ତ ଶୁଭି ପୁଣ । ୨୪ ।
 କଣ୍ଠ ଦୁଦ ଭୁଜ ଲିଙ୍ଗ ଅଟଇ ଏ ଶୁଭ ।
 ଲିଙ୍ଗସ୍ଥାନ ବିଦିଲେ ଦ୍ଵାଦଶ ହେବ ସରି । ୨୫ ।
 ଏମନ୍ତ ସ୍ଥାନକୁ ଯେଉଁ ସାଧୁ ବିଦିପାରେ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ନ ଲାଗଇ ଏ ଭବ ସଂସାରେ । ୨୬ ।
 ଅ ଆ ବେଦନ୍ତର ବେଦ ରେଖା କହୁ ।
 ଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ କଳିକା ଅଟଇ । ୨୭ ।
 ଅରି ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ବିନ୍ଦୁ ବୋଲି ଜାଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମରତ୍ନେ ଏ ଭେଦ ଯେ ବିଶ୍ଵରବ ପୁଣ । ୨୮ ।
 ହିଁ ଷି ବେଦନ୍ତର ଏକବିନ୍ଦୁ ହୋଏ ।
 ତାଳୁକା ଉପରେ ପୁଣ ଏ ବିନ୍ଦୁ ଯେ ରହେ । ୨୯ ।
 ସିଦ୍ଧି ର ର ଓ ଔ ଅକ୍ଷର ଯେ ଛଡ଼ ।
 ଲଲିତ ଚକ୍ଷୁ ଉପରେ ଏ ଛଡ଼ଙ୍କ ଶେଡ଼ । ୩୦ ।
 ରସ୍ତ୍ର ବେଦ ଅକ୍ଷର ଯେ ଓଷ୍ଠରେ ବିସ୍ତର ।
 କଣ୍ଠର ଉପରେ ଏହୁ କଣ୍ଠେନ୍ଦ୍ର ଘର । ୩୧ ।
 ବେଦ ଶ୍ରବଣକୁ ଡି ଡି ବେଦନ୍ତର ବସେ ।
 ଏ ଧୌ ବୋଲି ବେଦ କଣ୍ଠେ ପରକାଶେ । ୩୨ ।

୨୩—୨ ବିଦିଲେ (କ);

୨୭—୧ ବିଦିପାରେ (କ); ୨୭—୨ ଆ ଯେ (ଖ);

୨୮—୧ ଡି ଯେ (ଖ);

ଏମନ୍ତ ତଳକ ସଦା କାଳରେ ଅଛଇ ।
 ସେ ଦେବତା ଚିହ୍ନିଲେ ସେ ବେଶ କରୁଥାଇ । ୩୩ ।
 ଗୋରତନା ଚନ୍ଦନ ସେ ଧବଳ ମୁଖିକା ।
 ଭୁଲସୀ ମୂଳ ମୁଖିକା ରଜା ସେ ପାଦୁକା । ୩୪ ।
 ଏ କ୍ଷୁରେ ସେ ଅବା ମିଳିବ ଭାଗ୍ୟଲେ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ତଳକ କ୍ଷୁ ଲେଖି ଦେହସ୍ଥଲେ । ୩୫ ।
 ଏମନ୍ତ ଲକ୍ଷ ଘେନିଲେ ସଂସାରରେ ସାର ।
 ପଙ୍କରୁ ବିଲଗ ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ ସେ ସୁନ୍ଦର । ୩୬ ।
 ଦକ୍ଷରୁ ସାର ଅଟଇ ଘୃତ ସେ ସେମନ୍ତ ।
 ଅଗାଡ଼ିରୁ ଧାନ ହୁଏ ସାର ଯେଉଁ ମତ । ୩୭ ।
 ସଂସାରରେ ଥାଇ ଭକ୍ତ ତେମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 ମଲେଶ ସେ ଜନ ପୁଣି କୃଷ୍ଣପାଦ ପାଇ । ୩୮ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ତଳକ ଛଡ଼ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ ପୁଣି ।
 ବିନ୍ଦୁଭେଦ କହୁବା ହେ ଗୋପସୁତ ଶୁଣ । ୩୯ ।
 ତଳକ ହସ୍ତରେ ଘୋରି ଯତନ କରିବ ।
 ନିସ୍ତାରଣ ଥାନ ଚିହ୍ନି ଏକ ବିନ୍ଦୁ ଦେବ । ୪୦ ।
 ଅଶାକାର ଘରେ ଯେଉଁ ବିନ୍ଦୁ ଗୋଟି ଅଛି ।
 ସେ ସ୍ଥାନ ଜାଣିଲେ ସିନା ଦାସରେ ଲେଖିଛୁ । ୪୧ ।
 ହୁ କାର ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ବିନ୍ଦୁ ଏକ ରହେ ।
 ସେ ସ୍ଥାନ ଚିହ୍ନିଲେ ସିନା ସର୍ବ ପ ପ ଦହେ । ୪୨ ।
 ଏଣୁଟି ଲଳିତପରେ ଏକ ବିନ୍ଦୁ ଦେଇ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ସିନା ଦାସ ହୋଇ କହୁ । ୪୩ ।
 ଓଁ କାରେ ଅର୍ଦ୍ଧାଂଶ ବେଦ ଥାଉ ସେ ଅକ୍ଷର ।
 ଏ ପରେ ଓଁ କାର ବିନ୍ଦୁ ଅଟଇଟି ସାର । ୪୪ ।
 ଶ୍ରୀହରିମନ୍ଦିରେ ତେବେ ଦାସପଣେ ପଶେ ।
 ଏହା ଚିହ୍ନ ନ ଥିଲେ ସେ ଭେଟ ପଣେ ଦାସେ । ୪୫ ।

ଶୁଣ ଅହେ ଉତ୍ତମାନ ଶ୍ରଦ୍ଧାସନ୍ନତ୍ୟ ମୋର ।
 ଖୋଳ ଶେଷେ ଏକବିନ୍ଦୁ କଣ୍ଠଠାରେ ଧର । ୪୭ ।
 ହୃଦରେ ଦ୍ଵାଦଶ ଶେଷେ ଏକ ବିନ୍ଦୁ ରହେ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିରେ ସିନା ଦାସପଣ ଶୋଭେ । ୪୮ ।
 ନାହିଁମୂଳେ ଦଶ ଶେଷେ ଏକ ବିନ୍ଦୁ ଜାଣ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଦାସପଣରେ ପ୍ରମାଣ । ୪୯ ।
 ଅନାଦିମଣ୍ଡଳେ ଏକ ବିନ୍ଦୁ ଯେ ଅଟଇ ।
 ଛଡ଼ ବିନ୍ଦୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କହୁଲୁ ଗୁଣାଇ । ୫୦ ।
 ଛଡ଼ ବିନ୍ଦୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଯେ ବିନ୍ଦୁ ଏ ଗୁପ୍ତତ ।
 ଯଦୁବଂଶ ଭଗତ ଜାଣନ୍ତି ତହିଁ ତତ୍ତ୍ଵ । ୫୧ ।
 ଶିରପରେ ବୁଲିଲେ ଅନାଦି ବିନ୍ଦୁ କହ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ଅକ୍ଷୟ ଯେ ବିନ୍ଦୁ ତାଳୁକା ବସଇ । ୫୨ ।
 ଭାର୍ଗବ ମଧ୍ୟେ ଜାଲଇ ବିନ୍ଦୁ ପୁମରଣ କର ।
 କଣ୍ଠରେ ଯେ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ଵ ବିନ୍ଦୁ ପୁମର । ୫୩ ।
 ଠଣ ଯେ ପୁନ୍ଦର ବିନ୍ଦୁ ହୃଦରେ ବସଇ ।
 ନାଭିରେ ଚଳକ ଫଳ ବିନ୍ଦୁ ପୁଣ ଦେଇ । ୫୪ ।
 ଛଡ଼ ବିନ୍ଦୁ ଏମନ୍ତେଣ ହୋଇଛୁ ପ୍ରକାଶ ।
 ବିନା ରୁରୁ ନ କହଲେ ନ ଫଟେ ସନ୍ଦେଶ । ୫୫ ।
 ପଞ୍ଚମାୟା ବିନ୍ଦୁ ପୁଣ ନିସ୍ତାରଣ କରେ ।
 ସେ ସ୍ଥାନକୁ ହସ୍ତ ଅଛୁ ଯା'ବଳ ନ ପାରେ । ୫୬ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ କରୁଣା ପଣେ ସେ ବିନ୍ଦୁ ଚିହ୍ନିବ ।
 ବିନ୍ଦୁ ଭେଦ ନ ଚିହ୍ନିଲେ ବୈଷ୍ଣବ ଗୁହ୍ୟକ । ୫୭ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ଯାଦବ ହେ ଶୁଣ ।
 ଏହୁ ଶ୍ରୀରାଧାକୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଗୁପ୍ତତତ୍ତ୍ଵ ଦୁଃ । ୫୮ ।

୪୭—, ଖୋଳ ହୃଦେ (କ); ୫୨—୧ ଜାଲଇ ଗଳ (କ);

୫୭—, ଭେଦ ନ ଜାଣିଲେ ବୈଷ୍ଣବ ନ କହ (ଖ);

ଧନ ଲେଭେ ଏ ଜନ୍ମେ ହେମନ୍ତ ପୁଣି କହେ ।
 ବଡ଼ପଣ ହୋଇବ ବୋଲିଣ ବକିହୋଏ । ୫୮ ।
 ଜନ୍ମ ଅଳ୍ପେ ଶୃଗାଳ ଯେ ଶୁକର ହୁଅଇ ।
 ଗୋପ୍ୟ ଗୋପ୍ୟ ମହାଗୋପ୍ୟ ନ କହୁବ ନାହିଁ । ୫୯ ।
 ରାମ ଭ୍ରାତା ଧର୍ମ ବୃଷ୍ଟି ବନ୍ଦ ପାଞ୍ଚଜଣ ।
 ସ୍ତୁତି ଘେନି ବାରେକ ଯେ କହୁବା ବଚନ । ୬୦ ।
 କରୁପେ ସମ୍ଭାରଜନ ପାଇବେ କାରଣ ।
 ଏଥକୁ ବଚନ ଗୁରୁ କହୁବା ପ୍ରମାଣ । ୬୧ ।
 ଦମ୍ଭପଣ ଗୁଣିଣ ଯେ ଶିର ନୁଆଁଇବ ।
 ସଜ୍ଜନ ଅଗରେ ପାଠ ଉତ୍ତମ ଉଣିବ । ୬୨ ।
 ଶିଷ୍ୟଆଗେ କହୁଲେ ଯେ କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ ।
 ଶିଷ୍ୟାଚାରୁ କରବ ଯେ ତାକୁ ଦେବ କହୁ । ୬୩ ।
 କାଳକୁ ଭେଦବା ବାଟ ଅଟଇ ଗହନ ।
 ପୁଞ୍ଜରୀ ଥିଲେ ସିନା ସମାଧିରେ ମନ । ୬୪ ।
 ଗୁଣାଭେଦ ସର୍ବଜନେ ନୁହଇ ପ୍ରାପତ ।
 ଅବାଡ଼ ପ୍ରତିମା ସାଧୁ ନୋହେ ସର୍ବ ଚିତ୍ତ । ୬୫ ।
 ସ୍ୱର୍ପଫେଣା ରଖିବାର ବଡ଼ ଯେ କଠୋର ।
 ପାଦପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର ସାଧୁ ଥିବ ନିରନ୍ତର । ୬୬ ।
 ଚନ୍ଦନ ଚଳକ ବେଶ ହୁରିଲି କରବ ।
 ଶ୍ରୀହରି ମନ୍ଦିର ନିରନ୍ତର ସେବା ଥିବ । ୬୭ ।
 ମାଟି ଅଙ୍ଗେ ବୋଲିଲେଟି ନ ବୋଲିବେ ଦାସ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ର ଚର୍ମ ପଶୁ ଜନ୍ମୁଠାରେ ପରବେଶ । ୬୮ ।
 ଗୁଲି ଘେନି ପଶୁ ଯଦି ବ୍ୟାଘ୍ର ପାଲଟିବ ।
 ବିବେକଗୋଷ୍ଠିରେ ଏହୁ ସନ୍ଦି ପରୁଣିବ । ୬୯ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ ଶୁଣ ଆହ୍ୱେ ବିବେକ ବିରୁର ।
 ନାସା ଆଦ୍ୟ ଅଟଇ ଯେ ଅର୍ଦ୍ଧସ୍ତର ଠାର । ୭୦ ।

ନାସା ଅନ୍ୟ କେଣ ପରିହନ୍ତେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତେ ।
 ବାମଭାଗେ ସଦାଶିବ ରେଖା ଗୋଟି ହୋଏ । ୭୦ ।
 ଚାନ୍ଦ୍ରାଣ ସେ ରେଖା ଗୋଟି ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲି କହୁ ।
 ଅଭିମାତା ମଧ୍ୟଭାଗେ ସ୍ୱାଧିକାର ଅଛଇ । ୭୧ ।
 କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ଜାଣ ଶ୍ରୀହରି ମନ୍ଦିର ।
 ନାସା କଲି ଚକ୍ରରେ ଯେ ଦେବତା । ପୁମର । ୭୨ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଥାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସେ ଦେବତା ବସେ ପୁଣି ।
 ଚକ୍ରସ୍ଥାନେ ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଦେବତା ବସେ ଜାଣ । ୭୩ ।
 ତାରାପତ୍ର କର୍ଣ୍ଣମୂଳେ କଣ୍ଠପରେ ବସେ ।
 ଶରୀର ପାଦପଦ୍ମ କଣ୍ଠପରେ ପ୍ରକାଶେ । ୭୪ ।
 ବାମବାହୁ ବିମଳା ଦକ୍ଷିଣେ ସରସ୍ୱତୀ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାଭିପୁଷ୍ପ ଦୃଢ଼ଭାଗରେ ବସନ୍ତ । ୭୫ ।
 ନାଭିରେଖା ଦୁଇ ବାଡ଼ ଦଣ୍ଡ ଅବତାର ।
 ମସ୍ତକ କୃମି ବରହ ବାମନ ଶୁଣି ପୁର । ୭୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ବାଡ଼ରେ ଏହି ଶୁଣି ରୂପ ରହେ ।
 ନୃସିଂହ ସେ ପଶୁ ରାମ ରାମ ରୂପ ହୋଏ । ୭୭ ।
 ସାବିତ୍ରୀକୁ ଘେନି ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ଚର୍ଚ୍ଚି ରହେ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଦୁଇ ବାଡ଼ ନାଭି ରେଖା ହୋଏ । ୭୮ ।
 ବାମ ଦକ୍ଷିଣରେ ମୁର ଦଣ୍ଡ ଅବତାର ।
 କାମଦେବ କାମାକ୍ଷୀ ସେ ଲିଙ୍ଗର ବିହାର । ୭୯ ।
 ଚକ୍ରମୂଳେ ଶଙ୍ଖିନୀ ସେ ଗଣେଶ ଘେନିଣୀ ।
 ଆଦିମୂଳ ଦେବତାର ଅଛଇ ସେ ସ୍ଥାନ । ୮୦ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଆଦିମାତା ବିଷ୍ଣୁର ଏ ସ୍ଥାନ ।
 ଏ ଭେଦ ଭେଦଣ ପଣ ଗୋଲେକ ମଣ୍ଡଳ । ୮୧ ।

୭୭—୧ ରେଖାଦ୍ରୁପ ଦାଡ଼ (କ); ଦକ୍ଷିଣ ଦାଡ଼ରେ (କ),

୭୮—୧ କଳଙ୍କି ରୂପକୁ ଘେନି (କ);

ଏ ଭେଦ ହେ ନ ଜାଣନ୍ତି ସେ ଶୁଣିଲ ହୋଇ ।
 ଅଶୁଭ ଜନ ବୋଲିଣ ସେ ପ୍ରାଣ'କ କହୁ । ୮୩ ।
 ବ୍ୟବା ଯୁବତୀ ହେଲେ ଅସୁନ୍ଦର ହୋଇ ।
 ବନ୍ଦୁଭେଦ ନ ଜାଣିଲେ ତେମନ୍ତି ଅଟଇ । ୮୪ ।
 ନିପ୍ରାଣ ବନ୍ଦୁକୁ ସେ ନିରନ୍ତରେ ଆସ ।
 ଆସି ସେ ଅଣଅନ୍ଧର ବନ୍ଦୁ ଅଟେ ଦୋଷ । ୮୫ ।
 ଶ୍ରେଣୀ ଦଣ୍ଡେ ନିମ୍ନରେ ସେ ଗୁରୁପାଦେ ଚିତ୍ତ ।
 ପାମର ଅରୁଣ ଦୃଶ୍ୟମନ୍ଦିରରେ ଭୁକ୍ତ । ୮୬ ।
 ଶ୍ରୀହରି ମନ୍ଦିରେ ପଶି ପାରିଲେଣ ଦାସ ।
 ପଶି ନ ପାଲେଲେ କହୁ ଲୋକେ ଉପହାସ । ୮୭ ।
 ଇହଲୋକେ ଜନମାନେ କରନ୍ତି ଉପାଳି ।
 ପରଲୋକେ ଜନମାନେ ଦଅଇ ଶାନ୍ତୁଳି । ୮୮ ।
 ଏ ଭୂମିରେ ମୁକାର ହେ ପଣ ସିନା ସିବ ।
 ଯମଆଗେ ସାନ ବଡ଼ ସରି ସମସ୍ତବ । ୮୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ଵର ତନୁ ଦେବତାକୁ ।
 ଜନ୍ମ ଜାତ ବୁଝି ଦଣ୍ଡ ଦଅଇ ତାହାକୁ । ୯୦ ।
 ବିଷ୍ଣୁର ଏ କୁଟ ଲଳା କେ କରିବ ଆନ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ଗୋପସୁତ ପବନ ଉତ୍ଥାନ । ୯୧ ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ ରାମ ଅବତାର ପାଇଁ ।
 ଶବର ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ଶ୍ରେଣୀ ରତି ପାଇଁ । ୯୨ ।
 ବଞ୍ଚିବ କପଟ ମୁଖି କଟବୁଦ୍ଧି ଛିଲେ ।
 ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମହାତ ଯମ ପାଞ୍ଜି ତଲେ । ୯୩ ।
 ଏଶୁକର କୃଷ୍ଣ ଦଶବେଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଏ ।
 ଭକ୍ତମାନେ ବିଷ୍ଣୁ ସନ୍ତାନ ମୃତ୍ୟୁପଥ ବହେ । ୯୪ ।
 ଭକ୍ତଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେଖି ଯମଦଣ୍ଡ ନ କରଇ ।
 ଭରତ ପଥ ଗୁଡ଼ିଲେ ଯମ ହେ ଦଣ୍ଡଇ । ୯୫ ।

ଭଗତରେ ବାହା ଦିନୁ ଦିନୁ କରୁଥିବ ।
 ହୃଦରେ ବିଶ୍ୱାସ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ପୁଞ୍ଜିବ । ୧୭ ।
 ଶ୍ରୀ ଚରଣ ଗୋସାଇଁ ସେ କୃପାକଲେ ମୋତେ ।
 ବୈରାଗ ରୂପରେ ଖେଳୁଥିଲେ ଏ ଜଗତେ । ୧୭ ।
 ଦୟାକଲେ ମୋହଠାରେ ମହାଭେଦ ସେତେ ।
 ପାମର ଅରୂପ ତଥେ ରଖିଲେ ଗୁପତେ । ୧୮ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଛନ୍ଦ ।

ପଞ୍ଚବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ସୁଦୟା କରି ଉଦୟ ଏ ଭବ ସାଗରେ ।
 ଭୁଲସୀମାଳ ଯେ କଳା ଲମ୍ବିବ ଦୃଢ଼ରେ । ୧ ।
 ଏ ମାଳ ଦୃଢ଼ରେ ଥିଲେ କିସ ଗତି ହୋଏ ।
 କି ରୂପେଣ ଶିଷ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ପାୟେ । ୨ ।
 ଶୁଣ ଆହ୍ୱେ ରୋପୟତ ଏ ବଡ଼ ଗୁପ୍ତତ ।
 ଭରତଜନ ଜାଣନ୍ତି ତହିଁର ତଦନ୍ତ । ୩ ।
 ଅଦ୍ୟେ ଲେଖ ସତ୍ୟସୁଗ ହୋଇଲୁ ଭିଆଣ ।
 ଅନନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁ ଯେ ଲୀଳା ଭିଆଇଲେ ପୁଣି । ୪ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍ଗେ ରଞ୍ଜିତଣ ଜନମ ହୋଇଲେ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଯେ ପୁନାବଧମାନ ଭିଆଇଲେ । ୫ ।
 ସ୍ତୁତି କଲେକ କୃଷ୍ଣକୁ ମାନସିକେ ପୁଣି ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀନାଥ ଯେ ଜାଣିଲେ ଦୃଢ଼ସ୍ୱେଣ । ୬ ।
 ରହଲେକ ଦଣ୍ଡେ ଯହୁଁ କଲ୍ଲଣା କରିଣ ।
 କୃଷ୍ଣ କଲ୍ଲଣାରୁ ଜାତ ହି ପୁରା ଯେ ଜାଣି । ୭ ।
 ଜାତ ହୋଇ ହି ପୁରା ଯେ କୃଷ୍ଣକୁ ଜଣାଇ ।
 କେବଣ ଥାନରେ ବାସ କରିବଇ ମୁହିଁ । ୮ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ଥିତି ଗୋପୀ ଘେନି ନିଃସ୍ୱଳେ ବାସ ।
 ଅକ୍ଷୟାମୀ ହି ପୁରା ଯେ ନାମ ପରକାଶ । ୯ ।
 ନିଃସ୍ୱଳେ ଅକ୍ଷୟ ରଖି ମଞ୍ଚପୁର ଯିବ ।
 ଅନନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପାଶେ ବିଶ୍ରାମ କରିବ । ୧୦ ।

ଲବଣ ଜଳଧି ତଟେ କଳ୍ପବଟ ପାଶେ ।
 ଅନନ୍ତ-ଦେବ ଶୟନ ବିଷ୍ଣୁ ପରକାଶେ । ୧୧ ।
 ଭୁଲସୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବ ବୋଲି ନାମ ତୁମ୍ଭେ ବହୁ ।
 ଅନନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଥିବ ତୁମ୍ଭେ ହାଇ । ୧୨ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଆଦି ଯେ ଅନନ୍ତ ଯୁଗ ଯିବ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗ ଗୋଟା ପୁଣି ପରବେଶ ହେବ । ୧୩ ।
 ସତ୍ୟବତୀ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଜନମ ହୋଇବ ।
 ସକଳ ଯେ ପୂଜାବିଧିମାନ ଭିଆଇବ । ୧୪ ।
 ନାରାୟଣ ଅବତାର ହୋଇବେକ ପୁଣି ।
 ଉପଶମମାନେ ଯେବା କରିବେ ଚରଣ । ୧୫ ।
 ନାରାୟଣ ରୂପରେ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ମହପୁର ।
 ତୁମ୍ଭର ପଲ୍ଲବ ବିଷ୍ଣୁ ବହୁବେ ଶିରର । ୧୬ ।
 ବୃକ୍ଷରୂପ ହୋଇବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେଲେ ଜାତ ।
 ସତ୍ୟବତୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ବିରୁଦ୍ଧ ବହୁତ । ୧୭ ।
 କେବଣ ଠାବରୁ ଏହି ପୁଷ୍ପପତ୍ର ଆଣି ।
 ନାରାୟଣ ରୂପକୁ ଯେ ପୂଜା କରି ପୁଣି । ୧୮ ।
 କେବଣ ଏ ବୃକ୍ଷ ଗୋଟି ଦେଖାଇବ ମୋତେ ।
 ଏ ପୁଷ୍ପେ ସନ୍ତୋଷ ହେ'ନ୍ତି ନାରାୟଣ ଜତ୍ୟେ । ୧୯ ।
 ତୁମ୍ଭେ କିଏ କରିବ ସେ ବୃକ୍ଷକୁ ଦେଖିଣି ।
 ଅମ୍ଭେ ଶିରେ ଘେନିବୁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବେଲେ ପୁଣି । ୨୦ ।
 ପଲ୍ଲବ ଯେ ପୁଷ୍ପତାଳ ଗୋଟିଏକ ଆଣି ।
 ଦେଖି ବଡ଼ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁଣି । ୨୧ ।
 ପଲ୍ଲବ ପୁଷ୍ପ ତ ନାରାୟଣ ଅଙ୍ଗେ ଅଛି ।
 ଏହି ତାଳ ଗୋଟିକ ମୋ ମନ ବଳୁଅଛି । ୨୨ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନେ ବିରୁଚିଣ କଲେକ ଭିଆଣ ।
 ଗଳାକୁ ଯେ ଏକ କଣି ଭିଆଇଲେ ପୁଣି । ୨୩ ।

ନାରାୟଣ ଅନ୍ତରେ ଦେଲେ ପୁଣି ନେଇ ।
 ସତ୍ୟବତୀ ଏକ ଯେ ପଦାର୍ଥ ଛନ୍ଦି ଦେଇ । ୧୪ ।
 ନାରାୟଣ କହୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀବାରେ ଶୁଣ ।
 ଏ ଭୁଲିଯା ଗୋଟି ଅଟେ ବହୁତ ଯେ ରାଣ । ୧୫ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗରୁ ଏହୁ ହୋଇଅଛି ଜାତ ।
 ଏହୁ ଅଙ୍ଗେ ଥିଲେ ପୁଣ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରାପତ । ୧୬ ।
 ଏହାର ପରିବ ପୁଣ୍ୟ ଶିରେ ଆନ୍ତେ ବହୁ ।
 ଚଉପଠ କଲା ଏ ଗୋ ଭୁଲିଯା ଅଟଇ । ୧୭ ।
 ଏହାର ପକ୍ଷକୁ ଦେଇ ବ୍ରହ୍ମା ବଡ଼ ହୋଏ ।
 ଏହୁ ପୁଣ୍ୟ ଦେଶଣ ଗୋ ଶିବ ବଡ଼ କହେ । ୧୮ ।
 ଏହାର ଗୋ ଫଳଗୋଟି ଦେଇ ବସୁ ଜାଣ ।
 ଏହୁ ମ'ଲ ଗୋଟି ଭୁଲେ କଳକ ଭିଆଣ । ୧୯ ।
 ଋଷିଗଣମାନେ ଏହା ଗଳାରେ ବହୁବେ ।
 ଭୁଲୁ ଯୋଗୁଁ ପ୍ରାଣୀମାନେ ନିସ୍ତାର ପାଇବେ । ୨୦ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ନାରାୟଣ ମୁନିଜନେ ଦେଲେ ।
 ସକଳ ମୁନିଙ୍କି ମାଳା ଚରିତ୍ର କହୁଲେ । ୨୧ ।
 ଏ ଭୁଲିଯା କଣ୍ଠେ ଥିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଦ ପାଇ ।
 ବାହୁମୂଳେ ଥିଲେ ସର୍ବ ଜୟ ପିଢି ହୋଇ । ୨୨ ।
 କର୍ଣ୍ଣପରେ ଶିରେ ଥିଲେ ସର୍ବ ପାପ କ୍ଷୟେ ।
 ହୃଦୟାଏ ଲମ୍ବି ଥିଲେ ଯମଦଣ୍ଡ ନୁହେ । ୨୩ ।
 ପଞ୍ଚକୋଡ଼ି ଅଷ୍ଟକୋଟି କଣିବ ଯେ ମାଳ ।
 ଭୁଲିଯାରେ ଜପିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାମ ଫଳ । ୨୪ ।
 ଚଉପଠି ଗୋଟି ମାଳ କଣ୍ଠେ ବହୁଥିଲେ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ନ ଲଗଇ ମୃତ୍ୟୁପଥେ ଗଲେ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋଟି ଯେ ମାଳ ବାହୁମୂଳେ ଥିଲେ ।
 ସର୍ବଜୟ ହୁଅଇ ଯେ ଜପ କରୁଥିଲେ । ୨୫ ।

ଚଉବନ ଗୋଟି ମାଳ ଶିରେ ବହୁଥିବ ।
 ଅଷ୍ଟଗୋଟି ପାତକ ଯେ ଅଙ୍ଗ ପଳାଇବ । ୩୭ ।
 ଏ ଗୁଳସା ମନ୍ଦ ପୂଜା କରିବ ନିରତେ ।
 ମୁନିଙ୍କ କହ୍ନେ ନାଶୟିବ ଏହା ସତ୍ୟେ । ୩୮ ।
 ସେତସ୍ତାୟିତା ଯେ ପୁଣ ପରବେଶ ହୋଇ ।
 ମଧୁ ଯେ ମାଳତୀ ସତ୍ୟବତୀ ଅଙ୍ଗ ବହୁ । ୩୯ ।
 ଦ୍ରାପର ପୁଣ ଯେ ପୁଣ ହୋଇଲ ଭାଷା ।
 ବୃନ୍ଦାବତୀ ନାମ ହେଲେ ଗୋପପୁରେ ପୁଣ । ୪୦ ।
 ନିତ୍ୟସ୍ଥଳେ ହି ପୁର ଯେ ନାମ ଅଟେ ପୁଣ ।
 ସତ୍ୟପୁରେ ସତ୍ୟବତୀ ନାମ ଯେ ଭାଷା । ୪୧ ।
 ସେତସ୍ତାୟିତା ପୁଣରେ ମଧୁବତୀ ଯେ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଦ୍ରାପରେ ଯେ ବୃନ୍ଦାବତୀ ବୃନ୍ଦାବନେ ସ୍ଥିତି । ୪୨ ।
 କଳିପୁରେ ଗୁରୁସାର ନାମ ହେଲ ସାର ।
 ଆଦିପୁରେ ଗୁରୁସାର ମୁନିଙ୍କ ହୃଦୟ । ୪୩ ।
 ମନସୁତେ ଗୁରୁସାକୁ କରିବ ଭଜନ ।
 ମନ୍ଦବିଧି କହିବା ହେ ହେତୁ ମନେ ଘେନ । ୪୪ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଣ କରିବ ଯେ ହରେରାମ ଗୁଣ ।
 କୃଷ୍ଣ ବେନ ରଖିବ ଯେ ମାନସିକ କରି । ୪୫ ।
 ପାଟ ବସୁ ଦ୍ରାଦଣ ଯେ ହାତ ନିଉଛନ୍ତି ।
 ଯନ୍ତ୍ର ପୂଜା ଦେଇ ଶିଷ୍ୟ ଦେବ ଯେ ମଉଳି । ୪୬ ।
 ପୋଏଳା ଗୋଟିଏ ଘେନ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ ।
 ଏ ବିଧି ନ କଲେ ବଡ଼ ପରମାତ୍ମ ହେବ । ୪୭ ।
 ହରେ ଯେ ଓଁ କାର ସ୍ଥାନ ରାମ ଅଙ୍ଗ କହୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ବିନ୍ଦୁ ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ଶିଷ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ । ୪୮ ।

୩୭—୧ ଏ ଗୁରୁସା ପୂଜା ଏବେ (ଶି);

୪୫—୧ ସତ୍ୟବତୀ (କ);

ହରେ ସୁଦେ ବୁଝିବ ସେ ରାମ ରାମନୀକ ।
 କୃଷ୍ଣ ନାମ ଭଜିବ ସେ ରାମ ମାଳ ଭକ୍ତ । ୪୯ ।
 ହରେରାମ କୃଷ୍ଣଶ୍ୟାମ ଶୋଭଣ ବରୁର ।
 ଅନାମିକା ମଧ୍ୟଭାଗେ ମାଳଯୋଡ଼ି ଧର । ୫୦ ।
 ଶ୍ୟାମ ଅଷ୍ଟ ଗୋଟି ମାଳ ଚାରିବେଳ ହେଲେ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧେ ନାମ ହୋଇବ ସେ ବିଦିଶ ପାରିଲେ । ୫୧ ।
 ଶୋଳ ଶ୍ରଦ୍ଧେ ଜପିଲେ ସେ ଲକ୍ଷେ ହେବ ପୁଣ ।
 କିନ୍ତୁ ପୁଣ ଅଧିକ ହୋଇବ ଜପେ ଶୁଣ । ୫୨ ।
 ହରେଶ୍ୟାମ ସେତେ ନାମ ଶିଷ୍ୟର ହୋଇବ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସେତେ ନାମ ଗୁରୁଙ୍କର ସ୍ବର । ୫୩ ।
 ଏଣୁ କର ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଅତି ଅର୍ଥ ହୋଏ ।
 ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ଏକ ଅଙ୍ଗ ଭନ୍ନ ଭନ୍ନ ନୋହେ । ୫୪ ।
 ଜର୍ଜର ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଯଦି ଲଗଇ ଭଜନ ।
 ଭଜନ ନିଷ୍ଠାଳ ଯାଏ ହେତୁ ମନେ ଘେନ । ୫୫ ।
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଅଗ୍ରେ ଜପ ସେମନ୍ତେ କରଇ ।
 ବ୍ୟତୀତ ଜପ କଲେ ଯମ ନେଇଣ ଦଣ୍ଡଇ । ୫୬ ।
 ରୁଆପଟ ଗୁଡ଼ ଲକ୍ଷ ନ ଜାଣି ଭଜିଲେ ।
 ମୁକତି ଲଭନ୍ତି ଭକ୍ତ ନ ଜାଣନ୍ତି ଭଲେ । ୫୭ ।
 ଅଲୋକା କର ନପିଲେ ପୁଣ୍ୟ ଦେହ ପାଏ ।
 ଜାଣି ଶୁଣି ଭଜିଲେ ସେ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ରହେ । ୫୮ ।
 ଜନ୍ମ ହୋଇ କୃଷ୍ଣ ଗୁଣ ଗୁଣଇ ସେ ଜନ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଭଗତ ସେ କୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଲୀନ । ୫୯ ।

୫୧—, ବିଦିଶ ପାରିଲେ (କ),

୫୩—, ଗୁରୁଙ୍କର ସ୍ବର (ଖ);

୫୭—, ରୁଆପଟ (କ),

ମହା ଯଦ୍ବ ତଦ୍ବ ଭେଦ ନ ଜାଣିଣ ପୁଣ ।
 ଶତେ ଯେ କପିଳା ବଧ ଦୋଷ ଲଗେ ଶୁଣ । ୭୦ ।
 ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କର ରାଜା ଭୁଲସୀ ଅଟଇ ।
 ଭୁଲଣିଣେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ତାରୁ ବହୁ । ୭୧ ।
 ମନ୍ଦ ପୁରା ଜାଣି ଯେବା ଯେ କରଇ ନିତ୍ୟେ ।
 ଧନ ଜନ ସମ୍ପତ୍ତି ଦିଅଇ ଅଦ୍ଭୁତେ । ୭୨ ।
 ଭୁକ୍ତସା ମହା ନ ଜାଣି ବହୁନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଦଶଜନ୍ମ ଯାଏ ନର୍ତ୍ତକ ପଡ଼ନ୍ତି ସେ ପୁଣି । ୭୩ ।
 ମହା ଜାଣି ଭୁକ୍ତସା ଯେ ଯେଉଁ ଜନ ବହେ ।
 ଜୀବନେଶ ପୁଣ୍ୟ ହୋଏ ମଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଏ । ୭୪ ।
 ଭୁଲସୀ ଯେ କର୍ଣ୍ଣପରେ କଣ୍ଠେ ବହୁଥାଇ ।
 ବାହୁମୂଳେ ହୃଦୟରେ ଯେ ଜନ ଲମ୍ବାଇ । ୭୫ ।
 ଅକାଳେ ରୂପ ଧରି କଟାକ୍ଷର ବହୁ ।
 ଏକ କରୁପୁତ୍ର ମାରି ବେଦକୁ ନିସ୍ତୁଟି । ୭୬ ।
 ସତ ଶାନ୍ତି ଦୟା କ୍ଷମା କିନ୍ତୁ ପଲିଥାଇ ।
 ସେ ଜନ ଅଙ୍ଗରେ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଦୋଷ ନାହିଁ । ୭୭ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ପରମେଶ୍ଵର ସେ ତାଙ୍କ ଦରଶନେ ।
 ଏତେ ଗୁଣ ବହୁଲେ ଯେ ଥିବ ରାମ ଦିନେ । ୭୮ ।
 ଦାରା ଆବୋରିଣ ଯେବେ ହୋଇଥୁବ ଦାସ ।
 ରତିକାଳେ ଭୁଲସୀ ନ ଥିବ ଅଙ୍ଗ ଦେଶ । ୭୯ ।
 ଅସନ କାଳେ ଭୁଲସୀ ଅଙ୍ଗେ ନ ବହୁନ ।
 ମଳମୁତ୍ତକାଳେ ଅଙ୍ଗ କାଢ଼ିଣ ରଖିବ । ୮୦ ।
 ହୃଦୁ କାଢ଼ି ରଖିବ ଯେ ଶ୍ରେୟନ ଜାଳେଣ ।
 ଏତେ ବିଧି କଲେ ଗୁଣ ଦୋଷ ନାହିଁ ପୁଣ । ୮୧ ।
 ରତିକାଳେ ଭୁଲସୀ ଯେ ବହୁଥିଲେ ନର ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ ପୁଣ ଲଗେ ସେ ଅଙ୍ଗର । ୮୨ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ଶାଈ ଭୁଲିଯା ବହୁନ୍ତୁ ଯେଉଁ ନର ।
 ଗୋହୃତ୍ୟା ପାତକ ଦୋଷ ଲଗଇ ତାହାର । ୭୩ ।
 ମାର୍ବ ସ୍ୱ ମାଛ ଶାଈଣ ଭୁଲିଯା ବହୁନ୍ତୁ ।
 ଯମ ନେଇ ଦଣ୍ଡଇ ଯେ କୁନ୍ତୁ ପାକଠାରେ । ୭୪ ।
 ଜୀବହୃତ୍ୟା ଦୋଷ କରି ଭୁଲିଯା ବହୁନ୍ତୁ ।
 ତପତ ବାଲିରେ ଯମଦୂତ ଦଣ୍ଡ ଦାନ୍ତ । ୭୫ ।
 ପରପ୍ତି ଶ୍ୱ ହୃତ୍ୟା ଯେ ବହୁନ୍ତୁ ଭୁଲିଯା ।
 ଶତେ ଜନ୍ମ କୁମ୍ଭି ହୋଏ ନକକୁଣ୍ଡେ ବସି । ୭୬ ।
 ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଶାଈଣ ବହୁଲେ ଭୁଲିଯା ।
 ହାତକାଟ ଜନ୍ମ ଯେ ହୁଅଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ! ୭୭ ।
 କରମାଳି ଗୋଟିରେ ଯେ ଲିପ ପୁଣ କଲେ ।
 ଶୋଳନାମ ଏକମାଳି ଗୋଟିକେ ଧଇଲେ । ୭୮ ।
 ଚିନିଶ କୋଡ଼ିଏ ନାମ ହୋଇଣ ପ୍ରମାଣ ।
 ମେରୁକୁ ଲଙ୍ଘି ଭଜିଲେ ପାପ ହୋଏ ପୁଣ । ୭୯ ।
 ହୃଦମାଳେ କରମାଳେ କୃଷ୍ଣନାମ ଧର ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଗୁରୁମୁଖେ ଶିଷ୍ୟର ବହାର । ୮୦ ।
 ସେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟର ଗତି ହୁଅଇଟି ପୁଣି ।
 ଗୁରୁଙ୍କର ବିଧି ଅଟେ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି । ୮୧ ।
 ଜାନହାନ ହୋଇଲେ ଯେ ଗୁରୁ ବଡ଼ ଦୋଷ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣିଲେ ନରକରେ ବାସ । ୮୨ ।
 ଜାନ ପାଇ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି ଶିଷ୍ୟ ପୁଣ ।
 ସେବା ଯେ ନ କଲେ ନରକବାସୀ ହୋଏ ଜାଣ । ୮୩ ।
 ଗୁରୁକୃପା ଗୁରୁବିଷ୍ଣୁ ଗୁରୁ ମହେଶ୍ୱର ।
 ତିନିଦେବତାର ଫଳ ଗୁରୁ ଦର୍ଶନର । ୮୪ ।
 ଗଙ୍ଗା ଗୋଦାବରୀ ଗୁରୁତମୀ ଯେ କେଦାର ।
 ଗୁରୁ ପାଦ ନର ଭକ୍ତି ଏତେ ପୁଣ୍ୟ କର । ୮୫ ।

ନାଗସ୍ଵର ସମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ଵରୂପ ସେ ଶୁଭସୁରେ ଚନ୍ଦ୍ର । ୮୭ ।
 ଏତେ ଭୋଗ ସିଦ୍ଧି ଫଳ ଗୁରୁମୁଖେ ଦେଲେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଏହି ସମଗ୍ରଲେ । ୮୮ ।
 ଗୁରୁକୃଷ୍ଣ ଶିଷ୍ୟକୁ ସେ ନୁହନ୍ତି ଅଭିନ୍ନ ।
 ଗୁରୁ ଚିନ୍ତାଇଲେ କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ । ୮୯ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଭଜୁଥିଲେ ଭୁଲସୀ ମାଲରେ ।
 ଭୁଲସୀ ଅନ୍ଧଟି ଗୁରୁ ସୁମର ମନରେ । ୯୦ ।
 ମନକୁ ସୁଜାଣ କର ଗୁରୁପାଦେ ଦେଇ ।
 ତେବେ ସିନା ଗୁରୁ ସେ ନିର୍ବାଣ ପଦ ଦେଇ । ୯୧ ।
 ତୁଳସୀ ଗୋଟାର ସେ ପ୍ରାୟ ସବୁ କର ।
 ତୁଳକ ଲଳିତେ କର ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର । ୯୨ ।
 ଓଁ ଭୁଲସୀ ଲଗୁ କାନ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କ ବିରୁର ।
 ଓଁ ଭୁଲସୀ କରୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ବିରୁର । ୯୩ ।
 ଓଁ ଭୁଲସୀ କଣ୍ଠରେ ସାନେ ଭକ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ।
 ଓଁ ଭୁଲସୀ ତାପ ଭୟ ଶୁଖେ ପୁଣି । ୯୪ ।
 ଭୁଲସୀ ଭୁଲସୀ ଅନନ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ।
 ଓଁ ଭୁଲସୀ ଲଗୁ କର୍ଣ୍ଣଦେଶ ମନ୍ତ୍ର ଘୋଷ । ୯୫ ।
 ଜୟ ଭୁଲସୀ ଧ୍ୟାନ ଭୁଲସୀ ଦେଶ ନମସ୍ତୁତେ ।
 ମନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟ ସୁମରବ ଅଛି ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥେ । ୯୬ ।
 କର୍ଣ୍ଣଭେଦେ କଣ୍ଠତଟେ ଭୁଲସୀ ବହୁବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନ୍ଦିର ଘାର ଲଳିତେ ବିହୁବ । ୯୭ ।
 ସପତକୋଟି ପୁରୁଷ ଘାର ଭାଷ୍ୟ ଦିଶେ ।
 ସେ ଜନ ଅନ୍ଧରେ ମାଳା ତୁଳକ ପ୍ରକାଶେ । ୯୮ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ମୁକୁନ୍ଦଦାସ ବସୁଦାସ କହୁ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ସେବା କଲେ ବୃନ୍ଦାବନ ପାଇ । ୧୮ ।
 ଚୁଲପୀ ପଛ ଦେଇ ଖୋଳକୁ ପୁରୁବ ।
 ବାମ ପୁଡ଼ାସ୍ଥରେ ତିନି ପଛବଟି ଦେବ । ୧୯ ।
 ଡାହାଣ ପୁଡ଼ାରେ ଦେବ ବେନି ଯେ ପଡ଼ଇ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କର୍ତ୍ତୀଳେ ଦେବ ପାଞ୍ଚ ଯେ ପଡ଼ଇ । ୧୦୦ ।
 ବାମ କରତାଳେ ଦେବ ବେନି ପଞ୍ଚ ନେଇ ।
 ଖୋଳ ଯେ କର୍ତ୍ତୀଳ ପୁରା ଦ୍ଵାଦଶ ପସନ୍ଦି । ୧୦୧ ।
 ମାଳା ଯେ ତଳକ ପୁଣ ଦୃଢ଼ରେ ଧରିଣ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପୁତ ରାଣ ଅରୁଣର ଟାଣ । ୧୦୨ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ହେଲି ଗୁମ୍ଫେ ଏ ଭବ ସଂସାରେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଗୁମ୍ଫେ ଶୁଣିଲି କର୍ଣ୍ଣରେ । ୧୦୩ ।
 କିଛି ପ୍ରତି ଦଣ୍ଡେ ଦଣ୍ଡେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢ଼ିବ ।
 ଗୁପ୍ତ କରଣ କିଛି ଦିନ ଏହୁ ସ୍ଵପ୍ନ । ୧୦୪ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ପବନ କହୁ ଦିନ ଗୁମ୍ଫେ ରାଣ ।
 ଦିନ ଦୀନବନ୍ଧୁ କିଛି ରଖିବ ଯେ ପୁଣ । ୧୦୫ ।
 କିଛି ଦିନ ଶୁଦ୍ଧ ଶ୍ୟାମ ରଖିବ ଯେ ପୁଣ ।
 ଦିବରାଜ ବେଶରେ କିଛି ଦିନ ସେ ଭ୍ରମଣ । ୧୦୬ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବଜ୍ରରାଜ ପୁଣ ଗୋପସୁତେ ଦେବ ।
 ନିଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ଅଟେ ସେ ଗୋପନା ହେବ । ୧୦୭ ।
 ବଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ବିରୁଣ ଧର ।
 କିଛି ଦିନ ରଖିବ ସେ ପୁଣ ଦୃଢ଼ସ୍ଵର । ୧୦୮ ।
 ତୁ ଫି ଶେଷ ଯେ ଅକ୍ଷର ସେ ରଖିବ କହୁ ।
 କଳଙ୍କି ଭକ୍ତ ନିମନ୍ତେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ରହିବୁ । ୧୦୯ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା କଲେ ଭକତ ମୁଁ କରି ।
ପାମର ଅରୁଣ ଗୀତେ ଲେଖିଲେ ଏ ବୋଇ । ୧୧୦ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚଦଶ ଶ୍ରଦ୍ଧ ॥

ଷଟ୍‌ତ୍ରୀଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ଆହେ ପୁରୁଷ ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପ ପୋଏ ।
 ହିପୁରା ରାଧା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସଖୀ ହୋଏ । ୧ ।
 ଲଳିତା ଭଜନ କରି ସର୍ବ ପାପ ଦୂର ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ହିପୁରା ସେ ନାମକୁ ସୁମର । ୨ ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ରାଧାମନ୍ଦ୍ର ସୁମରଣା କରି ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ଲଳିତା ସେ ମନ୍ଦ୍ରକୁ ସୁମର । ୩ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଶ କରିବ ସେ ମନ୍ଦ୍ରକୁ ବିରୁଣ ।
 କୃଷ୍ଣମନ୍ଦ୍ର ରୁଣ ରୁଣ ରୁଣକ୍ଷର ଧର । ୪ ।
 ଏମନ୍ତେଶ ରୁଦ୍ଧିକ୍ଷଣ ବଦନ ହୋଇବ ।
 ଏକ କୋଶେ ରୁଣ ରୁଣ ଅକ୍ଷର ବସିବ । ୫ ।
 ହିପୁରା ସୁନ୍ଦରୀ ନାମ ବସିବ ଦ୍ଵିକୋଶେ ।
 ରୁଣ ରୁଣ ଅକ୍ଷର ବଦିବ ଯନ୍ତ୍ରସ୍ଥାନେ । ୬ ।
 କୃଷ୍ଣ ବନ୍ଧୁକ୍ଷେ ଯେ ସ୍ଵାହା ରାଧା ମନ୍ଦ୍ର ହୋଏ ।
 ଦ୍ଵିକୋଶେ ବସିବ ଯନ୍ତ୍ରେ ରୁଣ ରୁଣ କହେ । ୭ ।
 ଲଳିତାସ୍ତେ ନମ ସ୍ଵାହା ବସିବ ଦ୍ଵିକ୍ଷଣ ।
 ସାଧୁଜନମାନଙ୍କର ଅଟଇ ଏ ଯେ ଗ । ୮ ।
 ଲଳିତା କୃଷ୍ଣାୟ ନମ ବସିବ ଦ୍ଵିକୋଶ ।
 ରୁଣରୂପେ ବଦନ ସେ ଅକ୍ଷର ପ୍ରମାଣ । ୯ ।
 ଲଳିତା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଏକ ମନ୍ଦ୍ର କରି
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଦୁଇ ମନ୍ଦ୍ର ହୃଦେ ଏକ ଧର । ୧୦ ।

ସର୍ବ ଗୋପୀ ସେବାଫଳ ହିଁ ପୁରା ମନ୍ତରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସଂ କଳା ଅଳ୍ପ ହିଁ ପୁରା ଦୃଢ଼ରେ । ୧୧ ।
 ଏମନ୍ତେଷ ଯନ୍ତ୍ରଗୋଟି କରବ ଲେଖନ ।
 ଗୁଳସୀ ଶିଖାରେ ଯନ୍ତ୍ର ଲେଖିଣ ଯତନ । ୧୨ ।
 କୃଷ୍ଣମୟ ପୀତ ସେ ବସନ ଏକ ଦେବ ।
 ରାଧା ମନ୍ତ୍ରେ ନୀଳ ଶାଢ଼ୀ ଏକ ବେଢ଼ାଇବ । ୧୩ ।
 ରଙ୍ଗଶାଢ଼ୀ ଏକ ସେ ଲଳିତା ମନ୍ତ୍ରେ ଦେବ ।
 ଶୁକଳ ଶାଢ଼ୀ ସେ ଏକ ହିଁ ପୁରା ମନ୍ତ୍ରେ । ୧୪ ।
 କୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ବନ୍ଧୁ ବସେ ଶୁଣ ସାଧୁଜନ ।
 ରାଧାମନ୍ତ୍ର ଅର୍ଚ୍ଚ ମାୟା କରଣ ଭଜନ । ୧୫ ।
 ବେନ ଅଙ୍ଗ ଅର୍ଚ୍ଚ ମାୟା ତଳରେ ଅଛଇ ।
 ଲଳିତା ସଖୀ ସେ ମନ୍ତ୍ର ସେଠାରେ ବସଇ । ୧୬ ।
 ତଥା ଜଳେ ଓଁକାରରେ ହିଁ ପୁରା ମନ୍ତ୍ରେ ।
 ଏମନ୍ତେଷ ତରବିଧି ଶିଷ୍ୟକୁ ସେ କହ । ୧୭ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ତର ସେ ଭେଦଲେ ଶିଷ୍ୟ କହ ।
 ତିନି ଭେଦ ନ ଜାଣିଲେ ଅଗାଡ଼ିଟି ସେହ । ୧୮ ।
 ଗୁରୁ ଏହୁ ତିନି ଭେଦ ନ ଜାଣିଲେ ପୁଣ ।
 ଇହ ପରଲୋକେ ହ୍ରାସ୍ୟ ହୋଏ ଚିତ୍ତମୁଗ୍ଧ । ୧୯ ।
 ଏ ବିଧି କରଣ ସେ ଶିଷ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବ ।
 ନନ୍ଦଦାସ ବାଳକ ହେ ଦାସ ହେତୁ ଥବ । ୨୦ ।
 ପବନ ଗୋବିନ୍ଦଦାସ ହେତୁ କଲ ମନ ।
 ଭ୍ରାତଦାସ ବୃନ୍ଦାବତୀ କୁଞ୍ଜେ ରୁନ୍ଧୁ ସ୍ଥାନ । ୨୧ ।
 ଗୋପକୁଳ ଉଦ୍ଧାରକ ଓଁକାର ଦେଶର ।
 ରାହାସଦାସକୁ ଘେନିଥବ ସେ ସଙ୍ଗର । ୨୨ ।
 ଚନ୍ଦନ ରାହାସଦାସ କର୍ଣ୍ଣଦାସ ଚାଆ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା କଲେ ଠାକୁର ନଦୀଆ । ୨୩ ।

ତାଙ୍କ ନାମ ସୁମରଣ କୃଷ୍ଣ ରାଧା ଘୋଷ ।
 ପାମର ଅନ୍ୟତ କୃଷ୍ଣ ଚରଣକୁ ଆସ । ୨୪ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ପଢ଼ ପାଇବ କାରଣ ।
 ଗୁରୁ ମୁଖେ ପଶୁଗଲେ ସଶୟ ହରଣ । ୨୫ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ସାହିତ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥ ॥

ସପ୍ତବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

ବହୁବା ଶ୍ରୀ ଚିରୁଦେବ ମନ୍ତବ୍ୟ ଯେତେ ।
 ଗୋପାଳ ଯେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଅଟଇ ଯେମନ୍ତେ । ୧ ।
 ଶୁଣ ହେ ବାଳକଦାସ ମନ୍ତବ୍ୟ ବହୁର ।
 ଭଗବତକ ଜାଣନ୍ତୁ ତହିଁର ଯେ ସାର । ୨ ।
 ଜନ୍ମବ୍ୟ ନ ଜାଣିଲେ ପାଦଶୂନ୍ୟ ଯେହ୍ନେ ।
 ମନ୍ତବ୍ୟ ନ ବୁଝଇ ଶୁଣ ସାଧୁମନେ । ୩ ।
 କଟୀ ନ ଥିଲର ପ୍ରାୟେ ଷଡ଼ାଙ୍ଗ ନ ଜାଣି ।
 ମନ୍ତବ୍ୟି ନୁହଇ ଯେ ଷଡ଼ାଙ୍ଗ ନ ଶୁଣି । ୪ ।
 ଅଙ୍ଗନାସ ନ ଜାଣିଲେ ହୃଦ ନୋହେ ପୁଣ ।
 ସାଧୁମନ ଗୋଷ୍ଠିରେ ଯେ ନୁହନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣ । ୫ ।
 ଚରଣାସ ନ ଜାଣିଲେ ଚାହୁ ପୁଣ ନାହିଁ ।
 ମନ୍ତବ୍ୟେ ନ ଜାଣିଲେ ବଜ୍ରମ୍ବର ଚାହିଁ । ୬ ।
 ଧ୍ୟାନ ଯେ ସମାଧି ନ ଜାଣିଲେ ଶିର ନୋହେ ।
 ଦାସପଣେ ଅଲେଖା ସେ ଉପହାସ ପାଏ । ୭ ।
 ସ୍ତମ୍ଭ ଲକ୍ଷ ଭେଦ ଯେହୁ ନ ଜାଣି ଭଲଇ ।
 ଭଗତ ଯେ ଅଗ୍ରାପତ କୃଷିକୁ ନ ପାଇ । ୮ ।
 ମନ୍ତବ୍ୟ ଆସନ ଶୁଦ୍ଧ ନ ଜାଣିଲେ ପୁଣ ।
 ଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟେ ଅଗାଧ ଯେବନ ପରମ'ଣ । ୯ ।
 ମନ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟେ ଜଡ଼ ଯଦ ନ ଜାଣିଣ ଦାସ ।
 ମନ୍ତବ୍ୟ ଜପେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ହୋଇବାକ କର । ୧୦ ।
 ମନ୍ତବ୍ୟେ ଅମଣିବା ଯେ ଜନ ନ ଜାଣି ।
 ମନ୍ତବ୍ୟ କରବାର ବସ୍ତୁ ସେ ପୁଣି । ୧୧ ।

ମନ୍ତ୍ରଭେଦେ ମହାପରସାଦ ଯେ ନ ଜାଣେ ।
 ପଶୁ ଅଟେ ସେ ଜନ ଯେ ବ କୀ ପରମାଣେ । ୧୨ ।
 ମନ୍ତ୍ରବିଧି କହୁବା ହେ ଶୁଣ ହେଉନନ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅକ୍ଷର ଯେ ମନ୍ତ୍ରର ଉଚ୍ଚାରଣ । ୧୩ ।
 ଜନବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ ପଢ଼ ଅକ୍ଷର ଯେ କହୁ ।
 ବଳଭଦ୍ର ସୁଦର୍ଶନ ଅ ବାଜାଉ ହୋଇ । ୧୪ ।
 ଗୋପୀଗୋବିନ୍ଦାୟ ଯେ ପୁରାଣ ବୋଲି ଜାଣ ।
 ଜାଳନ୍ତି କୃଷ୍ଣାୟ ନମ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁଣ । ୧୫ ।
 ବଳଭଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶ୍ରୀ ପୁରାଣକୁ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର, ଶୁଭରୂପ କହୁ । ୧୬ ।
 ଏ ପଞ୍ଚ ମୂରତି ଯେହୁ ମନ୍ତ୍ରରେ ବୁଝେବ ।
 ମନ୍ତ୍ରରେ ଆସନ ଦେଇ ମନ୍ତ୍ରରେ ପୁଜିବ । ୧୭ ।
 ନମ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଯେ ପୃଥ୍ବୀ ଅଟଇ ।
 ଏ ଆସନେ ପଞ୍ଚରୂପ ବସାଇବ ନେଇ । ୧୮ ।
 ବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ ଶୁଭକ୍ଷର ଜଳ ଯେ ଅଟଇ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ରେ ଜଳ କୁମ୍ଭ ଥୋଇବାକ ନେଇ । ୧୯ ।
 ଗୋପୀଜନ ଛତୁରସ ଶୁଭକ୍ଷର ପୁଣ ।
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ଉପହାର ଥୋଇ ସେଠାରେଣ । ୨୦ ।
 ନମ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ପତର ଅଟଇ ।
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ପଞ୍ଚଗୋଟି ରଖିବ ସେଠାରେ । ୨୧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଶୁଭକ୍ଷର ଅମଣିହା ହୋଏ ।
 ଅମଣିହା ଅଇ ତେବେ ସାଧୁ ଯେ ନ ପାଏ । ୨୨ ।
 ବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ ଶୁଭକ୍ଷର ଅଟଇ ଆସନ ।
 କୃଷ୍ଣରୁ ଆସନ ବଧ ଦେବ ସାଧୁଜନ । ୨୩ ।
 ଗୋପୀଜନ ଶୁଭକ୍ଷର ମଣୋହରି ହୋଇ ।
 ସାଧୁଜନ ସେହିଲେ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ପାଇ । ୨୪ ।

ବସିବୁ ଗୁଣକ୍ଷର ଅଟେ ଆଶ୍ରେବନ ।
 ଏ ମନେଣ ମନ୍ତ୍ରପିଞ୍ଜି ଅଟଇ ବିଧାନ । ୨୫ ।
 ମହାପରମାଦ ନମ ଅକ୍ଷର ଯେ ଦୁଇ ।
 ଏମନ୍ତ ଯେ ମନ୍ତ୍ରଭେଦ ଭାଷ୍ୟ ଅଲେ ପାଇ । ୨୬ ।
 କରେ ଜପ କରିବ ଯେ କରନ୍ୟାସ ପୁଣି ।
 ହସ୍ତଗୋଟି ଶୁଦ୍ଧହେବ ଏମନ୍ତେଣ ଶୁଣ । ୨୭ ।
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିରେ ଜ୍ଞାନର ଅକ୍ଷର ଶୁଦ୍ଧ କରି ।
 ତେବେ ସିନା ଭେଗରେ ଯେ ହସ୍ତ ନେଇ ଧରି । ୨୮ ।
 କୃଷ୍ଣାୟ ଚିନ ପରବ ଚର୍ଚ୍ଚନାରେ ଧରି ।
 ଅମଣିଦ୍ଵା ଧଇଲେ ଯେ ପାପଦୋଷୁଁ ଜରି । ୨୯ ।
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଗୁଣକ୍ଷର ଗୁଣ ପରିବରେ ।
 ମଧ୍ୟାଙ୍ଗୁଳି ଶୁଦ୍ଧ କରି ଅମଣିଦ୍ଵା ଧରେ । ୩୦ ।
 ଅନାମିକା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିରେ ଗୋପୀଜନ ଧରି ।
 ତେବେ ସିନା ହସ୍ତଗୋଟି ଶୁଦ୍ଧ କରି ପାରି । ୩୧ ।
 ବସିବୁ ଗୁଣକ୍ଷର କଳ୍ପଶାରେ ଧରି ।
 ଏମନ୍ତ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଭେଗ ଶୁଦ୍ଧି କର । ୩୨ ।
 ନମ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ବେନ କରସ୍ଥଳେ ।
 ନଅବୁ ଦକ୍ଷିଣ କର ମଥ ବାମବେଳେ । ୩୩ ।
 ଅଙ୍ଗୁଳି କରିବ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ।
 ତେବେ ସିନା ଭେଗରେ ଗମିବ ଏବୁ ସରି । ୩୪ ।
 ଜ୍ଞାନର ଅକ୍ଷର ହୃଦ ସ୍ଥାନରେ ବସାଇ ।
 ହୃଦଭାଗ ଗୋଟି ତେବେ ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ । ୩୫ ।
 କୃଷ୍ଣାୟ ଚିନ ଅକ୍ଷର ଶିରରେ ବସିବ ।
 ତେବେ ଅଙ୍ଗ ଶୁଦ୍ଧି ହେବ ଅମଣିଦ୍ଵା ଦେବ । ୩୬ ।

ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଶୁଭକ୍ଷର ଶିଖାରେ ବସାଇ ।
 ତେବେ ସେଲଳଟ ଗୋଟି ଶୁଭ ପୁଣ ହୋଇ । ୩୭ ।
 ଗୋପୀଜନ ଶୁଭକ୍ଷର କବଚରେ ଧରି ।
 କଣ୍ଠଗୋଟି ଶୁଭହେବ ଏମନ୍ତ ସୁମର । ୩୮ ।
 ବସୁଭୟ ଶୁଭକ୍ଷର ନେତ୍ରରେ ଧରିବ ।
 ଅମଣିହାଠାରେ ନେତ୍ର ନିଶ୍ଚଳେ ରହିବ । ୩୯ ।
 ସର୍ବ କରସ୍ଥଳେ ଅଙ୍ଗେ ନମ ବେନିକ୍ଷର ।
 ଅଙ୍ଗନାସ କରନାସ ଏମନ୍ତ ସୁମର । ୪୦ ।
 ଷଡ଼ାଙ୍ଗ କରିବ ପୁଣ ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ପୁଣ ।
 ଷଡ଼ାଙ୍ଗରେ ଡେଇଁ ଅଟେ ବୈଷ୍ଣବ ଲକ୍ଷଣ । ୪୧ ।
 ଜ୍ଞାନର କୃଷ୍ଣାୟ ହୃଦ ପଦ୍ମରେ ବସିବ ।
 ହୃଦଭାଗ ଗୋଟାକୁ ଯେ ପୁଣ ଶୋଧି ନେବ । ୪୨ ।
 ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଶୁଭକ୍ଷର ନେତ୍ରରେ ବସାଇ ।
 ନେତ୍ର ଭାଗ ଗୋଟା ପୁଣ ଶୋଧିବ ଯେ ନେଇ । ୪୩ ।
 ଗୋପୀଜନ ବୋଲଣ ଯେ ମୁଖରେ ଧରିବ ।
 ଏମନ୍ତେଷ ମୁଖଭାଗ ଶୋଧନ କରିବ । ୪୪ ।
 ବସୁଭୟ ଶୁଭକ୍ଷର ଶିରରେ ବସାଇ ।
 ତେବେ ସିନା ଶିରଗୋଟି ଶୋଧନ ଯେ ହୋଇ । ୪୫ ।
 ଗୋପୀଜନ ଶୁଭକ୍ଷର ବାହୁ ବେନି ବସେ ।
 ଏମନ୍ତେଷ ମନ୍ତ୍ରଶୋଧି କରି ପାପ ନାଶେ । ୪୬ ।
 ବସୁଭୟ ଶୁଭକ୍ଷର ହୃଦୟମଣ୍ଡଳ ।
 ନାମକୁ ସୁମର ଶୋଧି ହୃଦୟ କମଳ । ୪୭ ।
 ପୁଣ ଦେହ ଦେହଲକୁ କରିବ ସୁଷମ ।
 ଏକସ୍ଥାନେ ଏକକ୍ଷର ବସିବ ଉତ୍ତମ । ୪୮ ।
 ଜ୍ଞାନର ଅକ୍ଷର ଶିର ଉପରେ ବସିବ ।
 ଶିବାର ଶୋଧନ ପୁଣ ଏମନ୍ତେଷ ହେବ । ୪୯ ।

କୁ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ବସିବ କପାଳ ।
 ଭୋଗ ସେବା ଅଙ୍ଗ ତେବେହୋଇବ ସଫଳ । ୫୦ ।
 ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ବସିବ ଭ୍ରମରେ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କର୍ଣ୍ଣରେ ସ୍ପର୍ଶ କସିବ ସେ ଶୁଭେ । ୫୧ ।
 ଗୋ ଯେ ଅକ୍ଷର ବାମ କର୍ଣ୍ଣରେ ବସଇ ।
 ବି ଯେ ଅକ୍ଷର ନେତ୍ର ଦକ୍ଷିଣେ ବସଇ । ୫୨ ।
 ଘା ଯେ ଅକ୍ଷର ବାମ ନେତ୍ର ବସେ ପୁଣ ।
 ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ନାସା ରହେ, ବସେ ଶୁଣ । ୫୩ ।
 ଗୋ ଯେ ଅକ୍ଷର ବାମ ନାସା ରହେ, ରହେ ।
 ପୀ ଯେ ଅକ୍ଷର ମୁଖେ ବସିବ ସେନେହେ । ୫୪ ।
 ଜଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ କଣ୍ଠରେ ବସଇ ।
 ନ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ହୃଦୟରେ ରହୁ । ୫୫ ।
 ବ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ନାଭିରେଣ ବସେ ।
 ଶ୍ଚ ଶର ଦକ୍ଷିଣ ଯେ କଟୀରେ ପ୍ରକାଶେ । ୫୬ ।
 ଶ୍ଚ ଶର ବାମଭାଗ କଟୀରେ ବସଇ ।
 ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଲିଙ୍ଗରେ ବସଇ । ୫୭ ।
 ନଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଜାନ୍ତୁରେଣ ବସେ ।
 ପଅ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ପାଦରେ ପ୍ରକାଶେ । ୫୮ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅକ୍ଷର ବିଭୁତି ।
 ମାତୃକା କଣିବ ହୃଦେ ଗୁରୁକୁ ସୁମତି । ୫୯ ।
 କୀଳର୍ଚ୍ଚି କୃଷ୍ଣାୟ ସ୍ବାହା କୃଷ୍ଣ ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଭୋଗସିଦ୍ଧି ଏମନ୍ତେଣ ସଂସିଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି । ୬୦ ।
 ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସୁମରଣା କରି ।
 ଭୋଗର ସଂସିଦ୍ଧ ତେବେ ଦାସ କରି ପାରି । ୬୧ ।
 ଜନବିକଳସ୍ତ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକି ସୁମର ।
 ତେବେ ସିଦ୍ଧା ଭୋଗ ସିଦ୍ଧି ଦାସର ବିଭୁତି । ୬୨ ।

ଜନ ଛଡ଼େ ଗୋପୀକାକୁ ପୁନା କର ଦାସ ।
 ଜନ ଛଡ଼େ ଲଳିତା ସେ ହୁଅନ୍ତୁ ସନ୍ତୋଷ । ୭୩ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ପଞ୍ଚରୂପ ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ।
 ସେବାକ୍ଷ୍ମ ନରକରେ ଖଟିବ ତାହାକୁ । ୭୪ ।
 ପାଞ୍ଚଭଗ ଧରବ ସେ ଛଡ଼ ଭଗ କରି ।
 ଯନ୍ତ୍ରଗୋଟି ବସାଇବ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମର । ୭୫ ।
 ବ୍ରଥମେ ବସିବ ଜନ ବଲ୍ଲଭଙ୍କୁ ପୁଣ ।
 ବଳଭଦ୍ର ସ୍ବରୂପ ଅଟଇ ପରମାଶ । ୭୬ ।
 ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ଛଡ଼ ବସାଇବ ପାଶେ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ସ୍ବରୂପ ସେ ତ ସ୍ବୟଂ ପରକାଶେ । ୭୭ ।
 କାଳର କୃଷ୍ଣାୟ ନମ ଜଗନ୍ନାଥ କହୁ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶକର ମନ୍ତ୍ର ଗୋପାଳ ଅଟଇ । ୭୮ ।
 ଜନବଲ୍ଲଭଙ୍କୁ ଛଡ଼ କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ବସେ ।
 ସୁଦର୍ଶନ ସ୍ବରୂପ ସେ ଭକ୍ତଜନ ଘୋଷେ । ୭୯ ।
 ଜନବଲ୍ଲଭଙ୍କୁ ତଥ୍ୟ ପାଶରେ ବସଇ ।
 ଅ ବାଳାଦ ସ୍ବରୂପ ସେ ସିଂହାସନ କହୁ । ୮୦ ।
 ଚୁଲପୀ ଶିଖା ଲେଖନେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ ।
 ବିଦ୍ୟ ସେ ବସୁମାନ ଯନ୍ତ୍ରେ ପୁଣ ଦେବ । ୮୧ ।
 ଶିଷ୍ୟ ବୋଧ ହୋଇବ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଦରଶନେ ।
 ଗୁରୁଦ୍ବେଷବ ଶିଷ୍ୟ ଧରବ ଯେ ମନେ । ୮୨ ।
 ଉଭୟଗ ଗୁଣାଇବ ମନ୍ତ୍ରଗୋଟି ପୁଣ ।
 ତେବେ ଅଶ୍ବତ୍ଥ ଶିଷ୍ୟ ହେଉ ହେବ ପୁଣ । ୮୩ ।
 କାଳର ଅକ୍ଷର ଛଡ଼ ବିନ୍ଦୁରେ ବସାଇ ।
 ଗୋପୀ ଛଡ଼ ଅକ୍ଷର ଯେ ଅର୍ଚ୍ଚମାତା ରହୁ । ୮୪ ।

ନନ ଛଡ଼ ଅକ୍ଷର ଯେ ଅଙ୍ଗୁଳ ଉପର ।
 ଗାରତଳେ ବସିବ ଯେ ତନ ଛଡ଼କ୍ଷର । ୭୫ ।
 ପୁଣ ତଥୁ ତ କାରରେ ଜନକୁ ବସାଇ ।
 ବଳ ସୁଦର୍ଶନ ଅ ବାଜାଦି ତନ ତହିଁ । ୭୬ ।
 ତ କାର ଯେ ଅ ବାଜାଦି ଗାର ବଳଦେବ ।
 ଅଙ୍ଗୁଳ ଯେ ସୁଦର୍ଶନ ଉଦ୍ରା ଅର୍ଦ୍ଧ ଶୁଭ । ୭୭ ।
 ବନ୍ଧୁ କୃଷ୍ଣ ଅଟଇ ଯେ ପଞ୍ଚରୂପ କହୁ ।
 ବନା ଗୁରୁ ନ କହଲେ ଏ ଭେଦ ନ ପାଇ । ୭୮ ।
 ଗୁଣ ବେଦ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁଣ୍ୟଶ୍ରୀ ପଡ଼େ ।
 ଗୀତା ସମବତ ଛଡ଼ ଶାନ୍ତପୁରେ ବଢ଼େ । ୭୯ ।
 ସାକ୍ଷୀ ଯେ ଶବଦ ଚଉତିଶା ପଦ ଗାୟେ ।
 ବିବିଧ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରମାନ ତାନ ଭେଦ ବାୟେ । ୮୦ ।
 ଏ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟଇ ବଡ଼ ପଣ୍ଡର କାରଣ ।
 ମହାଭେଦ ନ ଜାଣିଲେ ରତି ନୋହେ ପୁଣ । ୮୧ ।
 ସଖା ଅଙ୍ଗ ବୁଝିବ ଯେ ଗୋପାଳମନ୍ଦିରେ । -
 ଏକ ସଖା ସୁମତିବ ଏକ ଯେ ଅକ୍ଷରେ । ୮୨ ।
 ଜଳର ଅକ୍ଷରେ କୃଷ୍ଣରୂପକୁ ଗୁଣିମ ।
 କୃଷ୍ଣକ୍ଷରେ ସୁଦାମ ଯେ ମନରେ ସେନମ । ୮୩ ।
 ସୁ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଦାମ ସଖା ଧରି ।
 ଗୋ କ୍ଷର ସୁଦାମ ସଖା ହୃଦରେ ବସୁଣି । ୮୪ ।
 ବି ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଗୁଣିଣ ।
 ଦା ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ସାନ୍ତିକ ପ୍ରମାଣ । ୮୫ ।
 ସୁ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଅବୁର ଅଟଇ ।
 ଗୋ ଲେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ଉଦ୍ଧବ ଯେ କହୁ । ୮୬ ।

ପୀ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ଚତୁର ପ୍ରମାଣ ।
 ନ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ସନ୍ତସ୍ତ ବୋଲଣ । ୮୭ ।
 ନ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ଯାଦବଟି ହୋଇ ।
 ବ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ସୁନନ୍ଦ ବୋଲଇ । ୮୮ ।
 ଶି ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ବୃନ୍ଦନନ୍ଦ ଜାଣ ।
 କୃଷ୍ଣର ଦ୍ଵାଦଶ ସଙ୍ଗ ଏମନ୍ତ ପ୍ରମାଣ । ୮୯ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ସୁମରଲେ ତେର ପୁଣି ହୋଏ ।
 ଯଦୁବଂଶ ଗୋପାଳ ଯେ ଏହୁ ଭେଦ ପାଏ । ୯୦ ।
 କୃ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ବଳଭଦ୍ର ହୋଇ ।
 ଷ୍ଠା ଯେ ଅକ୍ଷର ସଙ୍ଗା ସୁବଳଟି କହୁ । ୯୧ ।
 ସ୍ଵ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ସୁରଥ ପ୍ରମାଣ ।
 ନ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ଲୋକପାଳ ଜାଣ । ୯୨ ।
 ମ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣି ଧର୍ମାନନ୍ଦ କହୁ ।
 ବଳଭଦ୍ର ଶୁଭସଙ୍ଗା ଏମନ୍ତଟି ହୋଇ । ୯୩ ।
 ବଳଭଦ୍ର ମିଶିଣ ଯେ ପଞ୍ଚହୋଏ ପୁଣି ।
 କୃଷ୍ଣ ତେର ମିଶାଇଲେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଗୁଣ । ୯୪ ।
 ସଖୀ ସଙ୍ଗା ଯୁଗଳ ଯେ କରବ ଧୂଆନ ।
 ସଖୀ ଅଙ୍ଗ ମନ୍ତ୍ରଭେଦେ ବୁଝି ସାଧୁଜନ । ୯୫ ।
 ଜଳର ଅକ୍ଷରେ ରାଧାଶ୍ୟାମ କର ଲଘେ ।
 ଷ୍ଠା କ୍ଷରେ ସୁଦାମ ଯେ ସଖୀ କର ଲଘେ । ୯୬ ।
 ସ୍ଵ ଅକ୍ଷରେ ଶ୍ରୀମତୀ ଯେ ସଖୀ କର ସ୍ଥାନ ।
 ଦ୍ଵଶପ୍ତିସ୍ଵା ଗୋ ଅକ୍ଷରେ କରବ ଯେ ଧ୍ୟାନ । ୯୭ ।
 ସୁଗନ୍ଧକା ସଖୀ ବିଛ ଅକ୍ଷରେ ଗୁଣିଣ ।
 ବନ ଚୁରଞ୍ଚଣୀ ସଖୀ ଦ୍ଵା ଅକ୍ଷରେ ପୁଣି । ୯୮ ।
 ସ୍ଵ ଯେ ଅକ୍ଷରେ ପୁଣି ମଧୁବତୀ ହୋଏ ।
 ଗୋ ଅକ୍ଷରେ ପ୍ରିୟା ନାମେ ଗୋପୀ ପୁଣି ରହେ । ୯୯ ।

ପୀ ଅକ୍ଷରେ ସୁପ୍ତିୟା ଯେ ଗୋପୀ ପୁଣ ରହୁ ।
 ନ ଅକ୍ଷରେ ଶଶୀରେଖା ଗୋପୀ ଯେ ଅଛଇ । ୧୦୦ ।
 ନ ଋରେ ହରପ୍ତିୟା ସଖୀ ହୋଏ ପୁଣ ।
 ବ ଋରେ ଲଳାବତୀ ସଖୀ ପରମାଣ । ୧୦୧ ।
 ଙ ଋରେ ନୀଳନ୍ଦୀ ଯେ ସଖୀ ପୁଣ କହୁ ।
 ଏମନ୍ତେ ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପୀ ମନ୍ଦିରେ ଅଛଇ । ୧୦୨ ।
 ରାଧା ସଙ୍ଗେ ତେରଗୋପୀ ରାଧା ମିଶି ପୁଣ ।
 ସାଧୁଜନମାନେ ମନ୍ଦ ଗୁରୁମୁଖେ ଗୁଣ । ୧୦୩ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅକ୍ଷରରେ ପୁଣ ରେବତୀ ଗୁଣିମ ।
 ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଅକ୍ଷର ସଖୀ ମାଳତୀ ଉତ୍ତମ । ୧୦୪ ।
 ସ୍ଵ ଯେ ଅକ୍ଷର ପୁଣ ସେବତୀ ଅଛଇ ।
 ନ ଋ ମରୁତୀ ଯେ ସଖୀ ବୋଲି କହୁ । ୧୦୫ ।
 ଦୟା ସଖୀ ଯେ ମ'ଅ ଅକ୍ଷର ଅଛଇ ।
 ଏମନ୍ତେ ପଞ୍ଚ ସଖୀ ରେବତୀ ସଙ୍ଗେଇ । ୧୦୬ ।
 ଶ୍ୟାମଳେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ସଖୀ ପୁଣ ହୋଇ ।
 ଗୋପୀ ଯେ ଗୋପାଳ ପୁଣ ଯୁଗଳ ଅଛଇ । ୧୦୭ ।
 ଧ୍ୟାନ ଯେ କରବ ପୁଣ ଯନ୍ତ୍ର ହେବୁ କର ।
 ଦାସପଣ ଦିବି କର ଗୁରୁକୁ ପରୁଷ । ୧୦୮ ।
 ପୁତ୍ରଦିନେ ଉଦ୍ଧବ ଯେ ଗୋପାଳ ଅଛଇ ।
 ଗୋପପୋଷ୍ଠେ ସତର ଯେ ସହସ୍ର ସଙ୍ଗେଇ । ୧୦୯ ।
 ଶୈଶାମ୍ୟ କୋଣରେ ପୁଣ ସାହିଲି ରହୁଣ ।
 ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପୁଣ । ୧୧୦ ।
 ଏମନ୍ତ ଯେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁତ୍ରଦିନ କହୁ ।
 ଶୈଶାମ୍ୟ ପୁତ୍ର ବୋଲଣ ଦିନ ପୁଣ ହୋଇ । ୧୧୧ ।
 ସାଦବ ଗୋପାଳ ଯେ ଉତ୍ତର ଦିନେ ସ୍ଥାନ ।
 ତନୁସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ସଙ୍ଗରେ ଘେନିଣ । ୧୧୨ ।

ବାୟୁ୍ୟ କୋଶରେ ନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ଯେ ରହେ ।
 ଶୋଳସ୍ତମ୍ଭ ଗୋପାଳ ଯେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଥାଏ । ୧୧୩ ।
 ଉଷାଲଗ୍ନ ସହସ୍ର ଯେ ଉଦ୍ଧର ଦିଗେଶ ।
 ଉଦ୍ଧର ଦିଗରେ ଅଟେ ବାୟୁ୍ୟ ଯେ କୋଶ । ୧୧୪ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ କୃଷ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 ଦିନସ୍ତମ୍ଭ ଗୋପାଳ ଯେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଥାଏ । ୧୧୫ ।
 ନଳିନୀ ଦିଗରେ ଯେ ବହୁର ସଙ୍ଗେଶ ।
 ଗୋପାଳ ଯେ ସାତସ୍ତମ୍ଭ ଅଛନ୍ତି ପାଶେଶ । ୧୧୬ ।
 ପଶ୍ଚିମ ସେ ନଳିନୀ ଏକ ଦିଗ ହୋଏ ।
 ନବସ୍ତମ୍ଭ ଗୋପାଳ ଯେ ଦୁଇଦିଗେ ଥାଏ । ୧୧୭ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବରଜ ଯେ ଦକ୍ଷିଣଦିଗେ ପୁଣି ।
 ଶତ ଯେ ସହସ୍ର ଗୋପ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେଶ । ୧୧୮ ।
 ଅଗ୍ନିକୋଣେ ସଞ୍ଜୟ ବରଜ ଯେ ରହେ ।
 ଶୋଳସ୍ତମ୍ଭ ଗୋପାଳ ଯେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଥାଏ । ୧୧୯ ।
 ସୁଦାମ ଯେ ସଖା ପୁଣି ପୁରରେ ରହୁଣ ।
 ସଖା ମଧ୍ୟେ ସାର ଏହୁ ଅଛନ୍ତି ଯେ ପୁଣି । ୧୨୦ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ପୁଣି ତାସ ସଖା ରହୁ ।
 ଏହୁ ସଖା ସାର ପୁଣି ଗୋପାଳରେ କହୁ । ୧୨୧ ।
 ସୁବାହୁ ସଖା ଯେ ପୁଣି ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ।
 ପ୍ରଧାନ ଅଛନ୍ତି ଏହୁ ଗୋପାଳ ମଧ୍ୟରେ । ୧୨୨ ।
 ଉଦ୍ଧର ଦିଗରେ ସଖା ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଯେ ରହେ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେ ଦାମ ସଙ୍ଗେ ଥାଏ । ୧୨୩ ।
 ଦାମ ଯେ ସୁଦାମ ସଖା ଅଛନ୍ତି ସୁକଳ ।
 ସୁବାହୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଗୋପଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ କୁଳ । ୧୨୪ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ପଞ୍ଚସେବା ।
 ପାଞ୍ଚସ୍ତମ୍ଭ ଗୋପାଳ ଯେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଶୋଭା । ୧୨୫ ।

ଅଷ୍ଟଦିଗେ ଚନ୍ଦ୍ରସିଂହ ଗୋପାଳ ଅଛନ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସିଂହ ସାର ପୁଣ୍ୟ ସୋଳ ଗୋପ ହେନ୍ତି । ୧୨୭ ।
 ସୋଳରୁ ଯେ ସାର ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇ ରୂପ ଜାଣ ।
 ରମକୃଷ୍ଣ ବୋଲଣ ଯେ ଦୁଇରୂପ ପୁଣ । ୧୨୮ ।
 ଅଶୀସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ଅଷ୍ଟଦିଗେ ରହୁ ।
 ଅଶୀରୁ ସାର ପାଞ୍ଚସହସ୍ର ଯେ ହେଇ । ୧୨୯ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀନାଥ ହୃଦୁଁ ଅନ୍ତ ଗୋପାଳ ।
 ଏକା କୃଷ୍ଣ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ କରୁଅଛୁ ଖେଳ । ୧୩୦ ।
 ନଇରାଜ କୋଣରେ ଯେ ଅଟୁର ରହଣ ।
 ପୁଣି ଅଷ୍ଟଦିଗ ଭେଦ ସାଧୁଜନେ ଶୁଣ । ୧୩୧ ।
 ବଳରାମ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ଛନ୍ତି ପୁଣ ।
 ସୁବଳ ସୁରଥ ଗୋପ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗେ । ୧୩୨ ।
 ଲେକପାଳ ଧର୍ମାନନ୍ଦ ପୁଣ ଦୁଇ କହ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ରାମ ସଙ୍ଗେ ସେବା କହ । ୧୩୩ ।
 ପୁରୁଷଦିଗେ ଗୋପାଳଙ୍କ ସେବା ପୁଣ ଶୁଣ ।
 କୃଷ୍ଣମୁଖେ ତାମ୍ବୁଳ ଯେ ଭୁଞ୍ଜାବନ୍ତି ପୁଣ । ୧୩୪ ।
 ନୈର୍ଋତ ଦିଗରେ ଗୋପପୋଏ ଚଢ଼ି ପୁଣ ।
 ବସୁସେବା କରନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗେ । ୧୩୫ ।
 ଗୋପାଳ ଉତ୍ତରଦିଗେ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହ ।
 ରାମର ସେବା କରନ୍ତି କୃଷ୍ଣକୁ ଯେ ଡ଼େ । ୧୩୬ ।
 ବାୟୁବ୍ୟ କୋଣରେ ପୁଣ ଗୋପାଳ ରହଣ ।
 ଗଜଜୟନ ଯେ ସେବା କୃଷ୍ଣକୁ କରଣ । ୧୩୭ ।
 ଐଶାନ୍ୟକୋଣରେ ପୁଣ ଗୋପାଳ ଯେତେକ ।
 ରତ୍ନମାଳା ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ଚଢ଼ାନ୍ତି ସେବକ । ୧୩୮ ।
 ସତ୍ତରସ୍ର ଶ୍ରେଣୀରେ ଯେ ବଞ୍ଚମାନ କରି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସେବା ପୁଣ ନିନ୍ଦୁରେ କରି । ୧୩୯ ।

ଅଗ୍ନିତୋଷେ ଗୋପାଳ ଯେ ଅଛନ୍ତି ରହୁଣି ।
 ବନ୍ଧ୍ୟା ଯେ ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଯୋଗାନ୍ତି ନେଇଣ । ୧୩୯ ।
 ପଶ୍ଚିମଦିଗରେ ଗୋପପୋଷ୍ପେ ପୁଣି ରହେ ।
 ଦର୍ପଣ ଯେ ସେବାକର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ବୁଝେ । ୧୪୦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ସେବାକର ବୃନ୍ଦାବନେ ଖେଳ ।
 ଏମନ୍ତେ ଗୋପାଳ ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ମେଳ । ୧୪୧ ।
 ଜାନନବନ ଯେ ପୂର୍ବଦିଗରେ ଅଛଇ ।
 ଖଜୁରବନ ଯେ ପୁଣି ଐଶାନେ ବସଇ । ୧୪୨ ।
 କୁଞ୍ଜବନ ବସଇ ଯେ ଉତ୍ତର ଭାଗରେ ।
 ପିଞ୍ଜବନ ବସଇ ଯେ ଦାୟବ୍ୟ ଦିଗରେ । ୧୪୩ ।
 ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନ ଯେ ପୁଣି ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର ।
 କେଳବନ ଅଛଇ ଯେ ନୈର୍ଋତ ଭାଗର ॥
 ମଳୟବନ ଯେ ପୁଣି ଦକ୍ଷିଣେ ଅଛଇ ।
 ଶ୍ରୀବୃନ୍ଦାବନ ମଧ୍ୟରେ ରହୁବେନା ରହୁ । ୧୪୪ ।
 ପୂର୍ବଦିଗେ ସୁଦାମା ଯେ ଏ ଭୂଖଳର ।
 ଖୋଳସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ଅଛନ୍ତି ପାଶର । ୧୪୫ ।
 ଦାମ ଯେ ଗୋପାଳ ପୁଣି ଦକ୍ଷିଣ ବନର ।
 ବାରସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ସଙ୍ଗତେ ତାଙ୍କର । ୧୪୬ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଦାମ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 ସାଧୁଜନମାନେ ଶୁଣ ଭକ୍ତପଥ ଏହି । ୧୪୭ ।
 ଯାଦବ ଉତ୍ତରଦିଗେ ନୀଳବନେ ରହେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣସହସ୍ର ଗୋପପୋଷ ସଙ୍ଗେ ଥାଏ । ୧୪୮ ।
 କପିଣି କଦମ୍ବବନେ ସଙ୍ଗର୍ଷଣ ବିଜେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣସହସ୍ର ଗୋପ ସଙ୍ଗଳରେ ସାଜେ । ୧୪୯ ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦୁଗରେ ।
 ବାରସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗରେ । ୧୫୦ ।

ଉଦ୍ଧବ କଷ୍ଟେବନେ ପୁରୁଷେ ରହୁ ।
 ବାରସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ପଞ୍ଚତେ ଅଛଇ । ୧୩୧ ।
 ଅକ୍ଷର ରହସ୍ୟବନେ ନଇରତ କୋଣେ ।
 ଏକାନ୍ତରେ ଗୀତ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ମୁଖେ ଭଣେ । ୧୩୨ ।
 ଐଶାନ୍ୟ ସାଗୁଣ ହେମବନେ ରହୁ ପୁଣି ।
 ଏକପକ୍ଷେ ହରେକୃଷ୍ଣ ମୁଖେ ଗୁଣେ ପୁଣି । ୧୩୪ ।
 ଅଗ୍ନିକୋଣେ ସତ୍ତ୍ୱନନ୍ଦ ବସନ୍ତ ଯେ ବନେ ।
 ଏକାନ୍ତେ ରବା ବାଘଣ କୃଷ୍ଣନାମ ମନେ । ୧୩୫ ।
 ବସୁଧା ଦିଗରେ ବୃଦ୍ଧନନ୍ଦ ଉପବନେ ।
 ଷୋଳସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ସଙ୍ଗତରେ ଘେନେ । ୧୩୬ ।
 ଏମନ୍ତେଷ ବୃନ୍ଦାବନେ ଗୋପାଳ ମେଲେଣ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଞ୍ଚତେ ଖେଳ କରନ୍ତି ଯେ ପୁଣି । ୧୩୭ ।
 ସୁଦାମ ଗୋପାଳ ଯୁଥ ଶିଘ୍ରା ମୁଖେ ବାସ୍ତେ ।
 ସୁଦାମ ସାଜିଲ ବୋଲି ଜାଣେ ଗୋପପାଠୀ । ୧୩୮ ।
 ଶଙ୍ଖଧ୍ୱଜ ଯାଦବ ଯେ ଗୋପାଳ ବଳାଇ ।
 ଯାଦବ ସାଜିଲ ବୋଲି ଗୋପେ ଧ୍ୱଜ ହୋଇ । ୧୩୯ ।
 ବେଶୁ ଯେ ମୂରଲୀ ପୁଣି ଶ୍ରୀବତ୍ସ ବଳାଇ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଯୁଥ ସାଜିଲେ ଗୋପପୁରେ କହୁ । ୧୪୦ ।
 ହରି ଯେ ଶବ୍ଦ ପୁଣି ଶୁଭିଲେ ଚହଲ ।
 ଜାଣନ୍ତି ଯେ ସତ୍ତ୍ୱନନ୍ଦ ବୋଲି ଗୋପକୁଳ । ୧୪୧ ।
 ଶୁଭବେଳ ଦଡ଼ି ପୁଣି ସାଗୁଣ କୁହିଁଣ ।
 ସାଗୁଣ ଯୁଥ ସାଜନ୍ତି ତୁଣ୍ଡ ବାଦ୍ୟେ ପୁଣି । ୧୪୨ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଅକ୍ଷର ଗୀତ ରାଗ ଗାଇ ପୁଣି ।
 ସତ୍ତ୍ୱନନ୍ଦ ରବା ଯେ ବଜାନ୍ତି ସଙ୍ଗତେଣ । ୧୪୩ ।
 ଦାମ ଯେ ସୁଦାମ କୃଷ୍ଣ ବେନ ପାରୁଣେଣ ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଗୋପାଳକୁଞ୍ଜ ସୁମରଣ । ୧୪୪ ।

ଉଦ୍ଧବ ଗୋପାଳ ଯୁଥ ପାଦୁକା ହସ୍ତର ।
 ପୁଣ୍ୟଦିଗ ଗୋପପୋଏ ଉଦ୍ଧବ ସଙ୍ଗେ । ୧୭୫ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଗୋପାଳ ପୋଏ ଶଶାନାଦ କରେ ।
 ରବା ବାସ୍ତେ ଭଗାନର ଗୋପ ଯେ କୁମରେ । ୧୭୬ ।
 ବାସ୍ତବ୍ୟ ଗୋପାଳ ପୋଏ ମୁକୁତ ସେବାରେ ।
 ଠାକମାନ ଭୁଞ୍ଜେ ଯେ କରନ୍ତି ବନରେ । ୧୭୭ ।
 ସୁଦାମ ହସ୍ତରେ ବେତ ଧରିଣ ଯେ ପୁଣ ।
 ଶ୍ରେକଳ କରନ୍ତି ବସି କୃଷ୍ଣକୁ ପାଶେଣ । ୧୭୮ ।
 ଦାମ ଯେ ଗୋପାଳ ପୁଣ ନଳବଧୁ ଦେଇ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଯେ ସିଂହାସନେ ମୁଖବାସ ଥୋଇ । ୧୭୯ ।
 ଅନୁର ପୁତ୍ରକ ଗୀତ କରଣ ଉଦ୍ଧବ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚୁଲ ପୁଣ ସେନିଶ ଯାଦେବ । ୧୮୦ ।
 ବୃଦ୍ଧନନ୍ଦ ସଉନନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ଯେ ନନ୍ଦ ।
 ଗୋକୁଳାନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେତେ ଦ୍ରାଘଣ ଯେ ନନ୍ଦ । ୧୮୧ ।
 ଗୋକୁଳାନନ୍ଦ ହସ୍ତରେ ଲଢ଼ିବୁ ଧରିଣ ।
 ବୃଦ୍ଧନନ୍ଦ କୃଷ୍ଣଛବି ଧରିଛନ୍ତି ପୁଣ । ୧୮୨ ।
 ଆନନ୍ଦନନ୍ଦ ଯେ ରୁଞ୍ଜି ରୁଞ୍ଜିମାଳି ଧରେ ।
 ସଉନନ୍ଦ କଠାଉ ଯେ ଧରିଣ ହସ୍ତରେ । ୧୮୩ ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗସେବା ବିଧିମାନ ।
 ସେବା ଯେ କରନ୍ତି ମିଳି ଗୋପପୁତ୍ର ଜନ । ୧୮୪ ।

(ଅନ୍ୟକୃତ)

ଦାମ ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗେତେ ପୁଣ ।
 ଅଠ ଗୋପାଳଙ୍କ ନାମ ହେ ଶୁଣ । ୧୮୫ ।
 ମାଧବ ଗୋପାଳ ଏକ ଅଟଇ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ଦୁଇ ବୋଲି କହ । ୧୮୬ ।

ଦବ୍ୟମଣି ବୋଲି ଗୋପକୂମର ।
 ଶ୍ୟାମ ଜଳଦ ଏ ଗୁଣ ସୁମର । ୧୭୭ ।
 କାମଦେବ ବାମଦେବ ଏ ଦୁଇ ।
 ଲବନ୍ୟ ହରି ଗୁଣ ଯେ କହୁ । ୧୭୮ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଅଠ ଗୋପାଳ ।
 ଦାମ ସଖାଙ୍କର ଅଟନ୍ତି ମେଳ । ୧୭୯ ।
 ସୁଦାମ ସଙ୍ଗତେ ଅଠ ଗୋପାଳ ।
 ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗତେ ମେଳ । ୧୮୦ ।
 ଗୁପ୍ତ ସ୍ବଗୁପ୍ତ ଦୁଇ କୁମର ।
 ନାଭରତ୍ନ ବନମାଳୀ ଦୁଇର । ୧୮୧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଅତ୍ତ ଗୋପ ବାଳକ ।
 ପ୍ରୀତିମତ ଯେ ଅଟଇ ଅଷ୍ଟକ । ୧୮୨ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ସଙ୍ଗରେ ଅଠ ସଙ୍ଗତ ।
 କରୁଣା କର କଦମ୍ବକୁ ଯେତ । ୧୮୩ ।
 ବେଶୁଧର ନାମ ଲବଣୀ ସଙ୍ଗ ।
 ଲଲସ୍ତଣ ସିନ୍ଧୁ ଗୁଣିବ । ୧୮୪ ।
 ଅଭୟ ଗୋପ ଦବ୍ୟଗୁପ୍ତ ଦୁଇ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ସଙ୍ଗରେ ଏ ଅଷ୍ଟ ଥାଇ । ୧୮୫ ।
 କୃଷ୍ଣ ସଖା ସଙ୍ଗେ ଅଠ ଗୋପାଳ ।
 ପରାଣ ରାମାବ ଦୁଇ ଏ ମେଳ । ୧୮୬ ।
 ପଦ୍ମନାଭ ମୁକୁନ୍ଦକୁ ଯେ ଘେନି ।
 ଶ୍ରୀଧର ଦାମୋଦର ଏହୁ ବେଳ । ୧୮୭ ।
 ରଘୁନାଥ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଦୁଣ ।
 ଘୋକ କୃଷ୍ଣ ସଖା ଏ ଅଠଗୁଣ । ୧୮୮ ।

ଉତ୍ତର ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣି ।
 ମାଧବ ମଧୁସୂଦନ ଘେନିଣ । ୧୮୧ ।
 ବାମନ ବଳଭଦ୍ର ଦୁଇ କହୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଗିରିଧର ଏ ଦୁଇ । ୧୮୦ ।
 ଗୋପୀନାଥ ବୋଲି ଅନନ୍ତ ପୁଣି ।
 ଉତ୍ତର ସଙ୍ଗତେ ଏ ଅଠଜଣ । ୧୮୧ ।
 ଅଠରୁ ସଙ୍ଗତେ ଅଠ ଗୋପାଳ ।
 ଗଙ୍ଗାଧର ଶାମ ସୁନ୍ଦର ମେଳ । ୧୮୨ ।
 ସାଦବ ଜଗୁଜୀବନ ସୁମର ।
 ଜଗତ ବଞ୍ଚିବ ଗୋପକୁମର । ୧୮୩ ।
 ପରାଶରାଜ ନାମ ଅଟଇ ।
 ରଘୁନାଥର ନାମଟି କହୁ । ୧୮୪ ।
 ଅନୁତ ମତି ଯେ ଏକ ଗୋପାଳ ।
 ଅଠରୁ ସଙ୍ଗତେ ଏ ଅଠମେଳ । ୧୮୫ ।
 ସାଗୁକ ସଙ୍ଗତେ ସାରଙ୍ଗଧର ।
 କଳ୍ପତରୁ ବୁଦ୍ରମଣି ସୁମର । ୧୮୬ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଗୋପ ସଙ୍ଗତେ ରହେ ।
 ଦାମୋଦର ଏକ ଗୋପ ବୋଲୁଏ । ୧୮୭ ।
 ବରଗୁଣୀ ଶୁକଦେବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ସାଗୁକ ସଙ୍ଗତେ ଏ ଅଠଜନ । ୧୮୮ ।
 ଅଠ ଅଷ୍ଟ ଚଉପଠି ଗୋପାଳ ।
 ଦୁଇ ଗୋପାଳ ନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ମେଳ । ୧୮୯ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ପୁଣି ସୋଳଟି କହୁ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଗୋପାଳ ହୋଇ । ୧୯୦ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଅଟଇ ଦାସ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ରଦାସ ଶୁଣ ହେ ରାସ । ୧୯୧ ।

ଭକ୍ତ ପରିଭ୍ରାତା ମୁକୁନ୍ଦ ଶୁଣ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଜାଣନ୍ତି ଭୋଗ ଲକ୍ଷଣ । ୨୦୨ ।
 ସୁଦାମ ଅଭ୍ୟୁତ ନାମ ମୋହର ।
 ତେଣୁ କହୁଛି ଏ ଲଳା ବାହାର । ୨୦୩ ।
 ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣ ।
 କାହ୍ନୁ କୃପାସିନ୍ଧୁ ଗୋପାଳ ପୁଣ । ୨୦୪ ।
 ଶରଣାରାମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ କହୁ ।
 ବଳଭଦ୍ର ଦଳତାର ଅଟର । ୨୦୫ ।
 ଚତୁର୍ଭୁଜ ଲବ୍ଧ କାନ୍ତି ଯେହୁଁନାମ ।
 ଏମନ୍ତେ ଅଷ୍ଟଗୋପାଳ ଗୁଣିମ । ୨୦୬ ।
 ବୃକ୍ଷନନ୍ଦ ବୋଲି ଯେଉଁ ଗୋପାଳ ।
 ଗଉରାଙ୍ଗ ଶ୍ୟାମ ଗୋପାଳ ମେଳ । ୨୦୭ ।
 ନାରାୟଣ ଶ୍ୟାମ ଗୋପାଳ କହୁ ।
 ବିବିଧ ପୁଣ୍ୟ ନାମ ଗୋପ ହୋଇ । ୨୦୮ ।
 ନନ୍ଦନ ଶ୍ୟାମ ରଞ୍ଜିତା ଗୋପାଳ ।
 ଅମୃତ ସିନ୍ଧୁ ଯେ ହୋଇଣ ମେଳ । ୨୦୯ ।
 ରଘୁବିହାରୀ ଯେ ଗୋପାଳ କହୁ ।
 ବୃକ୍ଷନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ଏ ଆଠ ରହୁ । ୨୧୦ ।
 ଆନନ୍ଦ ସଖା ଯେ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଧର ଦାଶରଥ ବୋଲିଣ । ୨୧୧ ।
 ବାଳକଙ୍କୁ ପଶୁ ରାମ ଯେ କହୁ ।
 ରଘୁସ୍ୟ ଗୋପାଳ କାଳନ୍ଦୀ ଦୁର । ୨୧୨ ।
 ଜବହେନା ନାମ କୁଞ୍ଜବନହି ।
 ଆନନ୍ଦ ସଙ୍ଗତେ ଏ ଆଠ ରହୁ । ୨୧୩ ।
 ନନ୍ଦ ସଖା ସଙ୍ଗେ ଗୋପ ବାଳକ ।
 ତମାଳ ବୃନ୍ଦାବନ କଦମ୍ବକ । ୨୧୪ ।

ନବଦଳ ନ ମେ ଅଟେ ମୋହନ ।
 ଉଦ୍ଭବ ଅନନ୍ତ ରଜା ପରମ । ୨୧୫ ।
 ନନ୍ଦ ସଖା ସଙ୍ଗେ ଆଠ ଗୋପାଳ ।
 ଲୀଳା କରନ୍ତି ସେ ବ୍ରଜ-ଶ୍ରୀ । ୨୧୬ ।
 ଯାଦବ ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗେ ପୁଣି ।
 ମାଧବ ଯିଲେବନ ହରିଚନ୍ଦନ । ୨୧୭ ।
 ଅରଣ୍ୟ ମିଶା ସେ କେଳି ସଦନ ।
 ଗୋପକଳାସ ଅପୁଷ୍ପ ମଳିନ । ୨୧୮ ।
 ଗୋପମଣି ବୋଲି ନାମ ଅଟଇ ।
 ଯାଦବ ସଙ୍ଗେ ଏ ଅଠ ରହୁ । ୨୧୯ ।
 ପୁଷ୍ପଦିଗେ ଉଦ୍ଭବ ଗୋପାଳ ବୃନ୍ଦାବନ ।
 ଶିଶୁନୟନ ସାରୁକି ପୁଣି ରହୁଣୀ ବନେଶ । ୨୨୦ ।
 ଲବଣ୍ୟବନ ଭିତରେ ଯାଦବ ସେ ରହେ ।
 ବାସୁଦେବକୋଣରେ ନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ସେ ଆସ । ୨୨୧ ।
 ସଦା ସେ ଆନନ୍ଦ ବନ ଅଛଇ ସେ ଚହି ।
 ଏମନ୍ତ ଗୋପାଳଲୀଳା ବନରେ ହୁଅଇ । ୨୨୨ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ କୃଷ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ସେ ପୁଣି ।
 ବୃଷ୍ଟବନ ବୋଲିଣ ସେ ନାମ ଅଟେ ଶୁଣ । ୨୨୩ ।
 ଅଗ୍ନିକୋଣେ ହେମବନ ସଜ୍ଜନ ସ୍ଥାନ ।
 ରାହାସଲୀର ସେହୁ ଅଟଇ ସେ ସ୍ଥାନ । ୨୨୪ ।
 ନୀଳବନେ ସୁଦାମ ସେ ପୁଷ୍ପସାଗରେ ରହେ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ପଶ୍ଚିମରେ ଦାମ ଶାଖା ଆସ । ୨୨୫ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ବକୁଳ ବନେ ଉଦ୍ଭବ ଦିଗରେ ।
 କଣ୍ଠସୁବନେ ଅଟୁର ନୈରଂତ ଭାଗରେ । ୨୨୬ ।

ସତ୍ତ୍ୱନନ୍ଦ ସଙ୍ଗତରେ ବୃନ୍ଦନନ୍ଦ'ରହେ ।
 ବୃନ୍ଦନନ୍ଦ ବାସନ୍ତୀ ଯେ ଜେରେ ଅକ୍ଷୟେ । ୨୨୭ ।
 ଆନନ୍ଦନନ୍ଦ ଯେ ପୁଣ ବାସୁଦାକୋଣରେ ।
 ସତ୍ତ୍ୱବନ ବିହାର ଯେ କରନ୍ତି ସୁଖରେ । ୨୨୮ ।
 ଏମନ୍ତ ବୃନ୍ଦାବନର କାହାଣୀ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଅରୁଚ ଇଣି । ୨୨୯ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ସପ୍ତତ୍ରିଂଶ ଛାନ୍ଦ ॥

ଅଷ୍ଟାବିଂଶ ଛାନ୍ଦ

କହୁବା କଥାଏ ଗୁରୁ ଏ ବଡ଼ ବିରୁର ।
କେଉଁ ମନ୍ତ୍ରେ କେଉଁ ଗୋପାଳକୁ ସେ ସୁମର । ୧ ।
କେଉଁ କୁଟୀ କେଉଁ ଦିଗେ ଅଛଇ ସେ ପୁଣ ।
କେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ଭଜି ସଖା ଦରଶନ ପୁଣ । ୨ ।
ଶୁଣ ହେ ରାହାସଦାସ ଭଗବତ ବିରୁର ।
ଉତ୍ଥାନ ହାଦବ ମିଳି ଅଟ ଗୋପଦାର । ୩ ।
ହେତୁ ମନେ ଧର ଏହୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ।
କୋଟିକଳ୍ପ ସାଧ୍ୟ ଅଲୋ ଏମନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ । ୪ ।
ଅଷ୍ଟଦିଗେ ଗୋପାଳ ସେ ଦ୍ଵାଦଶ ଅଛନ୍ତି ।
ତାଙ୍କୁ ସୁମରଣ ତାଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରେ କରେ ସ୍ଥିତି । ୫ ।
ଉଦ୍ଧବ ଗୋପାଳ ପୂର୍ବେ ଅଛନ୍ତି ସେ ରହୁ ।
ସେ ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରବଧୁ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୬ ।
କାଳର ମାଧବ ବୋଲି କର ସୁମରଣ ।
ଉଦ୍ଧବ କୃଷ୍ଣ ନମାମ୍ୟହଂ ସେ ବୋଲଣ । ୭ ।
ତେବେ ପୁର ଦଳରେ ସେ ପାତକ ଭରତ ।
ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ଅଷ୍ଟଦିଗ ଚଉକ୍ଳବ । ୮ ।
ସାତୁକ ଗୋପାଳ ପୁଣ ଶିଶୁନୀ ଦିଗେଷ ।
ସେ ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରବଧୁ ହେତୁ ମନେ ଗୁଣ । ୯ ।
ଓଁ କଳ୍ପତରୁ ସେ ସାତୁକ ନାମ ବୋଲି ।
ପୂର୍ବଦିଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଖା ଅଟେ ଏହୁ ବୋଲି । ୧୦ ।

ଯାଦବ ଗୋପାଳ ପୁଣି ଉଦ୍ଧରରେ ଥାନ ।
 ଓଁ କୃଷ୍ଣ ରାଧା ରାଧା କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଧ୍ୟାନ । ୧୧ ।
 କୃଷ୍ଣ ରାଧେ ଶ୍ୟାମ ବୋଲି ମନ୍ଦ୍ରକୁ ଭଜିବ ।
 ତେବେ ସିନା ଉଦ୍ଧର ଯେ ଦଳରେ ମିଶିବ । ୧୨ ।
 ବାୟୁବ୍ୟ କୋଣରେ ନନ୍ଦ ସାଖା ପୁଣି ଥାଏ ।
 ଓଁ ଜ୍ଞାନର ପରମାନନ୍ଦ ପୁଣି ଧ୍ୟାୟେ । ୧୩ ।
 ହରେ ହରେ ବୋଲିଣ ଯେ ମନ୍ଦ୍ରକୁ ସୁମର ।
 ଉଦ୍ଧର ଦର ସଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଏ ବରୁର । ୧୪ ।
 କୃଷ୍ଣସଖା ପଶ୍ଚିମ ଯେ ଦିଗରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଅତି କୃଷ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ ନମାମ୍ୟହଂ ତନ୍ତୁ । ୧୫ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲିଣ ସଖା ସୁମରଣ କଲେ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ସିନା ଗମି ପାରେ ଭଲେ । ୧୬ ।
 ଅନନ୍ଦ ସଖା ଯେ ପୁଣି ବାୟୁବ୍ୟରେ ରହୁ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ମନ୍ଦ୍ରଗୋଟି ଧ୍ୟାୟି । ୧୭ ।
 ତେବେ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦଳ ଭଗବତ୍ରେ ମିଶେ ।
 ଗୋପାଳମଣ୍ଡଳୀ ଲୀଳା ହେତୁରେ ପ୍ରକାଶେ । ୧୮ ।
 ଅଗ୍ନି କୋଣେ ପଞ୍ଚନନ୍ଦ ବରଜ ଯେ ରହେ ।
 କ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ମାଧବ ଯେ ହରେ ରାମ କହେ । ୧୯ ।
 ଅଗ୍ନି କୋଣେ ସଖା ଅଙ୍ଗେ କରିବ ଭଜନ ।
 ତେବେ ସିନା ପାଇବ ଯେ ଭଗବତ୍ରେ ସ୍ଥାନ । ୨୦ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଣ ଉପରେ ଯେ ଶ୍ଵଷ୍ଟକୋଣ ପରେ ।
 ସୁଦାମ ଗୋପାଳ ପୁଣି ଅଛନ୍ତି ପୂର୍ବରେ । ୨୧ ।
 ଜ୍ଞାନର କୃଷ୍ଣ ଯେ ରାମ ହରେ ସ୍ବାହା ବୋଲି ।
 ତେବେ ପୂର୍ବ ଦଳରେ ଯେ ଗମିଲୁଟି ବୋଲି । ୨୨ ।

ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଦାମ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 କାଳର କୃଷ୍ଣାୟ ନମ ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣ କହୁ । ୨୩ ।
 ତେବେ ସେ ପଶ୍ଚିମ ଦଳେ କରବ ଦର୍ଶନ ।
 ତେବେ ସିନା ସଖା ହେଉ ଉଗନ୍ତରେ ମନ । ୨୪ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ସଖା ଶ୍ରୀବତ୍ସ ରହୁଣ ।
 ସ୍ଵରର କୃଷ୍ଣାୟ ନମ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଗୁଣିଣ । ୨୫ ।
 ତେବେ ସେ ଉତ୍ତର ଦିଗେ ପାତକ ଉଗନ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ସଖା ଯେ ପୁଣ ଏହୁ ମନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର । ୨୬ ।
 ନନ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ବୃଦ୍ଧନନ୍ଦ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 କାଳର ରାମ ରାମ ଯେ ମାଧବ ନମ କହୁ । ୨୭ ।
 ଏ ଗୋପାଳ ପୁମରବ ବାୟୁବ୍ୟ ଦିଗରେ ।
 ତେବେ ସିନା ପଶିବ ସେ ଉଗନ୍ତସ୍ଥରେ । ୨୮ ।
 ଅନ୍ତର ଗୋପାଳ ପୁଣ ନଇରୁତେ ରହୁ ।
 କାଳର କୃଷ୍ଣ ରାମ ହରେ ନମାମ୍ୟହଂ କହୁ । ୨୯ ।
 ଏମନ୍ତେ ଦ୍ରାଦଣ ଗୋପ ଅଟନ୍ତି ସାର ।
 ସାଧୁଜନମାନଙ୍କର ଅଟେ ଏ ଚରୁର । ୩୦ ।
 ସୁବଳ ସୁରଥ ଲୋକପାଳ ଧର୍ମାନନ୍ଦ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଯେ ବଳରାମ ସଙ୍ଗରେ ଆନନ୍ଦ । ୩୧ ।
 ସଙ୍କର୍ଷଣ ରାମ ହରେ କରବ ଭଜନ ।
 ଚକ୍ରସ୍ତ୍ରୀ ଗୋପାଳରେ ଦ୍ରାଦଣ ପ୍ରଧାନ । ୩୨ ।
 ବୃନ୍ଦା କୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଭୁବବ ବସିଣ ।
 ଉପଦେଶ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରଣ ଯତନ । ୩୩ ।
 କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରି ଯେ ଭଜନ ।
 ଭୁବବ ଭଜନ କରେ ବାସି ବୃନ୍ଦାବନ । ୩୪ ।

ରାହାସ କୁଟୀରେ ପୁଣି ସାତୁକି ଯେ ରହୁ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ଯେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଜପେ ଚହୁଁ । ୩୫ ।
 ସାତୁକି ରହୁଣୀ ବନେ ରହୁଣୀ ଯେ ପୁଣି ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ପୁରୀ ସଖା ଦୁଇଜଣ । ୩୬ ।
 ଯାଦବ ଗୋପାଳ ପୁଣି ଉତ୍ତର ଦିଗେଣ ।
 ଓଁ ରାଧେ କୃଷ୍ଣବଲ୍ଲଭ ଭଜନ କରିଣ । ୩୭ ।
 ଲବଣ୍ୟବନ କୁଟୀରେ କିଶୋର କିଶୋରୀ ।
 ଯାଦବ ଗୋପାଳ ସେହୁ ବନ ରକ୍ଷା କରି । ୩୮ ।
 ବାୟୁବ୍ୟକୋଟରେ ନନ୍ଦ ସଖା ରହୁଛନ୍ତି ।
 କାଳରୁ ରାମ କୃଷ୍ଣ ନମାମ୍ୟହଂ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ତୁ । ୩୯ ।
 ସଦା ଆନନ୍ଦ କୁଟୀରେ ନିହୁଣ ସେ ଲୀଳା ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗରେ ସଖା କରିଛନ୍ତି ଖେଳା । ୪୦ ।
 କୃଷ୍ଣ ସଖା ପଶ୍ଚିମ ଯେ ଦିଗରେ ରହୁଣୀ ।
 କୃଷ୍ଣାୟ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ନମ ଯେ ବୋଲିଣ । ୪୧ ।
 ବୁଢ଼ି କୁଟୀ ବନରେ ଯେ ରହୁଣୀ ଯତନ ।
 କୃଷ୍ଣ ସଖା ରହୁଛନ୍ତି ହେତୁ ମନେ ଘେନ । ୪୨ ।
 ଅନ୍ତର ଗୋପାଳ ପୁଣି ନଇରୁତ ସ୍ଥାନ ।
 କଣ୍ଠସୁବନ କୁଟୀରେ କରିଣ ଭଜନ । ୪୩ ।
 ଶୂନ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମନାଭ ନମ ଯେ ଗୁଣିଣ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ସଖା ଭଜନ୍ତି ହେ ଶୁଣ । ୪୪ ।
 ଅନ୍ତଃକୋଣେ ସଉନନ୍ଦ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 ହେମବନ କୁଟୀରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଜପ ଚହୁଁ । ୪୫ ।
 ହାରଂ ଶୀରଂ ରାମ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ନିରେ ।
 ହେମବନେ ସଉନନ୍ଦ ଲୀଳାରେ ଚିତ୍ତନେ । ୪୬ ।
 ଆନନ୍ଦ ସଖା ଏ ପୁଣି ବାୟୁବ୍ୟକୋଣେଣ ।
 କୃଷ୍ଣଶୂନ୍ୟ ନମ ବୋଲି ମଦକୁ ଜପିଣ । ୪୭ ।

ସଉବନ କୁଟୀରେ ଯେ କରବ ବିଶ୍ରାମ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଅଷ୍ଟବନ ଅଟେ ନାମ । ୩ ।
 ବସନ୍ତ ବନରେ ବୃଦ୍ଧନୟ ଯେ ନୟଣ ।
 ବାସୁବଂଶୋତ୍ତରେ ନୟ ସଙ୍ଗତେଣ ପୁଣ । ୪୧ ।
 ଜାଲର ଶୂନ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ନମାମ୍ୟହଂ ଯେ ଗୁଣିଲେ ।
 ସଖା ସେବା ଭଗବତ୍ ଯେ କୃଷ୍ଣକୁ ଗୁଣିଲେ । ୫୦ ।
 ପଶ୍ଚିମ ପୁଷ୍ପ ଦଗ୍ଧରେ ପୁଦାମ ରହଣ ।
 ନାଳବନ କୁଟୀରେ ଯେ ବିଶ୍ରାମ କରଣ । ୫୧ ।
 ଜାଲର କୃଷ୍ଣାୟ ଗୋପୀଜନ ଯେ ଗୁଣିଣ ।
 ମାଧବାୟ ନମାମ୍ୟହଂ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ । ୫୨ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦଗ୍ଧରେ ଦାମ କରଣ ବିଶ୍ରାମ ।
 କଦମ୍ବବନ କୁଟୀରେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଗୁଣିଣ । ୫୩ ।
 କୃଷ୍ଣାୟ ଗୋପୀଜନ ବୋଲଣ ନମୋନମ ।
 ଦାମ ସଖା ରହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଶେଣ । ୫୪ ।
 ଉତ୍ତରେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ପୁଣ ରହଣ ଅଛନ୍ତି ।
 କକୁଳବନ କୁଟୀରେ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଜପନ୍ତି । ୫୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ ନମାମ୍ୟହଂ ସୁମରଣ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ କୁଟୀକ ବାର ବୃନ୍ଦାବନ ପୁଣ । ୫୬ ।
 ତମାଳବନ ଯେ ଅସ୍ତ୍ର କୁଞ୍ଜବନ ପାଶେ ।
 ବାସନ୍ତୀବନ ନିକଟ ତାଳବନ ଦଶେ । ୫୭ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ବୃନ୍ଦାବନର ବିହାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତେ ସେବା କରନ୍ତି ପୟର । ୫୮ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ବାର ସଖା ପୁଣ ଭଜେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସୁମର ପୁଣ ବୃନ୍ଦାବନ ବିଜେ । ୫୯ ।
 ଏହୁ ବାର ମନ୍ତ୍ର ପୁଣ ଶିଷ୍ୟକୁ ନିଦ୍ରବ ।
 ତେବେ ସିନା ଶିଷ୍ୟ ମନ ବୋଧ ଯେ ହୋଇବ । ୬୦ ।

ଚକ୍ରପତି ଗୋପାଳ ଯେ ବାର ମନ୍ତ୍ର ଗୁଣି ।
 ବାର ମନ୍ତ୍ର ଲପିତା ଯେ କୃଷ୍ଣ ସେବା ପୁଣି । ୭୧ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଣେ ଚକ୍ରଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ ।
 ଚକ୍ରଣ ମୁରୁତ ବସ୍ତ୍ର ନିଉଁଛୁଳ ଦେବ । ୭୨ ।
 ଦାମ ସୁଦାମ ସୁବାହୁ ସୁବଳ ଯେ ଗୁଣି ।
 ଗୁଣି ଛଡ଼େ ଚକ୍ରଣ ଯେ ଗୋପାଳ ବିଗୁଣି । ୭୩ ।
 ଷୋଳ ବେନ ମିଶିଲେ ଯେ ହୋଇବ ବଚନ ।
 ଆବର ଗୁଣି ଆଠରେ ବଚନ ଯେ ଘୋଷ । ୭୪ ।
 ପୁଣି ତନ୍ଦବଧୁରେ ଯେ କରବ ବିଗୁଣି ।
 ରିକାର ଅଟଇ ପୁଣି ନିକୋଟ ପଟର । ୭୫ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ଅଟଇ ଯେ ଅଷ୍ଟର ପଶୁ ମ ।
 ରିକାର ମଣ୍ଡଳ ଷୋଳଦଳ ଦକ୍ଷିଣେ । ୭୬ ॥
 ଚକାର ଅଟଇ ପୁଣି ଉତ୍ତର ଦିଗଇ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗରୁ ଆସି ପୁଷ୍କଦିଗେ ରହ । ୭୭ ।
 ପୁଷ୍କ ଯେ ଉତ୍ତର ପୁଣି ଏକ ବୋଲି କହେ ।
 ଦକ୍ଷିଣଦିଗରୁ ଗମ ପଶ୍ଚିମକୁ ଲଘେ । ୭୮ ।
 ଚକାର ବଚନ ଦଳ ତଥ୍ୟପରେ ଷୋଳ ।
 ତଥ୍ୟ ଯେ ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟି ଅଟେ ଅଷ୍ଟଦଳ । ୭୯ ।
 ତଥ୍ୟପରେ ଅର୍ଦ୍ଧମାତ୍ରା ଛଡ଼ଦଳ କହ ।
 ଛନ୍ଦୁ ଅଟେ ଷଡ଼ଦଳ ସାଧୁଭେଦ ପାଇ । ୮୦ ।
 ତଥ୍ୟପରେ ବେନଦଳେ ଦୁଇ ଛଇ ଜାଣ ।
 ବେନ ପରେ ଏକଦଳ ମଣ୍ଡଳ ପ୍ରମାଣ । ୮୧ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଉପରେ ଯେ ରାହାସ ବହାର ।
 ତନ୍ତେ ବୁଝ ଗୋପପୋଷ୍ଠେ ଗୁରୁକୁ ପରୁର । ୮୨ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ସିନା ଗୁରୁଦକ୍ଷା ପାଇ ।
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟ କଲେ ବାଧା ହୋଇ । ୮୩ ।

ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ବସନ୍ତ ସେ ପଥର ନାବରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଶିଳା ପ୍ରାଣୀ ସେହେ ପଡ଼ଇ କୂପରେ । ୭୪ ।
 ଶୟନେ ସ୍ୱପନେ ଗୁରୁଠାରେ ଭବି ଭବ ।
 ବନ୍ଧୁ ପୁନଶ୍ଚ ପ୍ରାୟେ ମନ ଗୋଟି ହୁଅ । ୭୫ ।
 ବସୁ ଅନ୍ନ ଧନ ଜନ ପଣ ଆଦି ଥୁବ ।
 କି ନିବେଦି ଅଗ୍ନିଭୋଗ ତା କରବ । ୭୬ ।
 ପୁଣ୍ୟକାଳ ହେଲେ ଗୁରୁଠାରେ ଘାଣ୍ଟା ନେଇ ।
 ଅନ୍ନ କମାଇଲେ ଗୁରୁମୁଖରେ ଭୁଞ୍ଜାଇ । ୭୭ ।
 ବସୁ ଆଦି ମିଳିଲେ ସେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗେ ଦେବ ।
 ଭଗତି ସମ୍ପାଦ ଅଙ୍ଗେ ତେବେ ସେ ହୋଇବ । ୭୮ ।
 ପଣ ଥିଲେ ଗୁରୁକାର୍ଯ୍ୟେ ହୋଇବ ତତ୍ପର ।
 ଚରଣ କଟିବ ଆସି ଗୁରୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର । ୭୯ ।
 ଏତେ ଗୁଣ ଥିଲେ ଶିଷ୍ୟ ଅତି ନୁହଇ ।
 ସେବାବଧି ଶିଷ୍ୟର ସେ ବହୁତ ଅଟଇ । ୮୦ ।
 ମନ୍ଦହସ ତରବଧି ଗୁରୁଙ୍କର ପଣ ।
 ଅବାଜି କୋପ ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସମାଧି ନିବୁଣ । ୮୧ ।
 ନିଶ୍ଚଳ ହେଜବା ହେବୁ ନ ଜାଣିଲେ ଗୁରୁ ।
 ନିଶ୍ଚେ ବାଦ ପଡ଼ଇ ସେ ବିଅର୍ଥେ ସେ ଗୁରୁ । ୮୨ ।
 ଛନ୍ଦ ପଢ଼ାଇ ଅଜ୍ଞାନୀୟ କରନ୍ୟାସ ।
 ସକଳ ସାହାସ ମୁଖେ କରୁଥୁବ ଘୋଷ । ୮୩ ।
 ରୁଆପଟ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲକ୍ଷ ଭଜନ ଜାଣିମ ।
 ଏହା ନ ଜାଣିଲେ ଗୁରୁ ପଣ ସେ ଅଧମ । ୮୪ ।
 ଅଣ୍ଟି ର ମାଇ ସେ ମନ୍ଦ ଜାଣିବ ପ୍ରମାଣ ।
 ତଥୁ ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ବରଷଟି ଶୁଣ । ୮୫ ।

ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟ କଲେ ବଡ଼ ମନ୍ଦ ।
 ସାଧୁଜନ ଗୋଷ୍ଠିରେ ଯେ ପଡ଼େ ବଡ଼ ଦୁନ୍ଦ । ୮୭ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତଦାସ ଗୋପଲାଳା ଶୁଣ ।
 ହେବୁ ଶିଷ୍ୟେ କହୁବ ଯେ ଘଟକୁ ଦେଖିଣ । ୮୮ ।
 ପଣ୍ଡିତ ଘଟରେ ହରିମହମ୍ମା ରହଇ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଶିଷ୍ୟର ଭେଦ ଏଥୁ ପୁଣି କାହିଁ । ୮୯ ।
 ଶ୍ରୀଅରୁଣ ବଚନ ହେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଘୋଷ ।
 ଭୟ ବଡ଼ ବିଷ୍ଣୁ ଧନୁ ମନକର ଗୋଷ । ୯୦ ।
 ଭସଦେଶ ଦାସ ରୁମ୍ଭେ ବାରଜଣ ଶୁଣ ।
 ରାହାସଦାସ ଯେ ବାରଜଣ ମନେ ଶୁଣ । ୯୧ ।
 ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ବଢ଼ିଲେ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀଚରଣଦାସ ଗୁରୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି । ୯୨ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଚରିତ ଯେ କହୁଲେ ଗୁପ୍ତରେ ।
 ଶ୍ରୀସାରଳପଣିବାରଜନର ଯେ ହୃଦେ । ୯୩ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଅଷ୍ଟାଂଶ ଗ୍ରନ୍ଥ ।

ଭନଚତୁରଂଗ ଛାନ୍ଦ

ସୁଦାମ ଦାମ ସେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ କହୁ ।
ସ୍ରୋକ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଉଦ୍ଧବ ରହୁ । ୧ ।
ଅତୁର ସାତୁକି ସାଦବ ପୁଣ ।
ସଉନନ୍ଦ ବୃଜନନ୍ଦ ଘେନଣ । ୨ ।
ନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ସେ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣ ।
ଆନନ୍ଦନନ୍ଦ ସେ ଅଛନ୍ତି ଜାଣ । ୩ ।
ସୁବାହୁ ସୁବଳ ସୁରଥ ମିଳି ।
ଲେକପାଳ ଧର୍ମାନନ୍ଦ ମଣ୍ଡଳୀ । ୪ ।
ଭ୍ରମକୃଷ୍ଣ ବେନ ସଙ୍ଗତେ ସେବା ।
ଜନମେ ଜନମେ ସଙ୍ଗତେ ଥିବା । ୫ ।
ସତ୍ୟ ଫଳସ୍ତୁ ସେ କଳି ଦ୍ଵାପର ।
ଲୀଳା କରନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତର । ୬ ।
ନୀଳ କୁଟୀରେ ସେ ସୁଦାମ ରହୁ ।
ନବୀନ ତରୁ ଚଉପାଶେ ରହୁ । ୭ ।
ବର୍ଦ୍ଧଣୀ କାହ୍ନାଳୀ ଶିଂଘା ଶବଦ ।
ବେଣୁ ବର୍ଦ୍ଧଣୀ ସେ ସୁସ୍ଵର ନାଦ । ୮ ।
ଫୁଟିକର ବେଦ ଶ୍ରୀରାମ ଖମ୍ବ ।
ମାଣିକ୍ୟଜଡ଼ିତ ଅତି ସୁଲଭ । ୯ ।
ପ୍ରଦୀପର ବତୀ ମୁକୁତା ପ୍ରଭ ।
ବାଇଶି ପାବଛ ଯିବାକୁ ତହିଁ । ୧୦ ।
ବିବିଧ ପୁଷ୍ପ ସେ ଚଉପାଶେଣ ।
ଅମୋଦ କରଇ ରାସ ଦିନେଣ । ୧୧ ।

ବିବିଧ ଯନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ନ ଦ କରନ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକ୍ଷିତକୋଟି ଏହି ଗୁପ୍ତ । ୧୬ ।
 କୁଟୀ ଗୋଟିକରେ ଏକ ଗୋପାଳ ।
 ବ୍ୟାକୁଳରେ ସେବାରେ ଶ୍ରେଣ । ୧୭ ।
 ଦିବାନିଶିରେ ଯେ ଅଠ ପ୍ରହର ।
 ସେବା କରନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମର । ୧୮ ।
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର ଦାମ ସଖାଙ୍କର ସେବା ।
 ବାୟୁବ୍ୟ ପଶ୍ଚିମେ ଗୋପପୋଏ ମିଳିଥୁବା । ୧୯ ।
 ସେବା ଯେ ସୁଦାମ ଚରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହରେ ।
 ଶ୍ରୀନାଥ ପଦରେ ପୋଏ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗରେ । ୨୦ ।
 ସୁବାହ ଗୋପାଳ ପୁଣ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗର ।
 ସୁବଳ ଗୋପାଳ ପୁଣ ଉତ୍ତର ଦିଗର । ୨୧ ।
 ତୃତୀୟ ପ୍ରହରେ ପୁଣ ସୁବାହ ସେବଣ ।
 ଏମନ୍ତେଶ ରାଜ ଦିବା କୃଷ୍ଣପାଦେ ମନ । ୨୨ ।
 ସୁବଳ ଚତୁର୍ଥ ପୁଣ ପ୍ରହରେ ସେବଣ ।
 ପଞ୍ଚମପ୍ରହରେ ସେବା ଦାମ ପୁଣ । ୨୩ ।
 ଷଷ୍ଠମପ୍ରହରେ ସେବା ସୁଦାମ ଯେ ମିଳ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶିରରେ ସେବା ଯେ ପୁଷ୍ପ ଅଞ୍ଜଳି । ୨୪ ।
 ସପ୍ତମପ୍ରହରେ ପୁଣ ସୁବାହ ସେବଣ ।
 ଅଷ୍ଟମପ୍ରହରେ ସେବା ସୁଗାଳ କରଣ । ୨୫ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାବନ ଗୋପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେବା ନାମରେ ହୋଇ ଚତୁର୍ଥ । ୨୬ ।
 ପାମର ଅରୁଚ ଗୀତେ ଲେଖିଲୁଁ ବୋଲି ।
 ଯି କୁଟ ସନ୍ନି କୁଟୀରେ ପାଗବ କି ପେଲି । ୨୭ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକ୍ଷିତକୁଟୀ ତେବେ ଦର୍ଶନ କରିବ ।
 ଏ କୁଟୀକି ନ ପଶିଲେ ସଖାସ୍ତ୍ର ରହୁବ । ୨୮ ।

ଏ କୁଟୀରେ ପଶି ଯେବେ ସେବା କରିପାରି ।
 ଶ୍ରୀଗୋପାଳ ରୂପ ତେବେ ଦର୍ଶନ କରି । ୧୫ ।
 କେତେବେଳେ ସେ ବେଶ ଯେ ଅଟଇ ଶୁକଳ ।
 କେତେବେଳେ ସେ ବେଶ ଯେ ଅଟଇ ଶ୍ୟାମଳ । ୧୬ ।
 କେତେବେଳେ ସେ ବେଶ ଯେ ଗନ୍ଧର ଅଟଇ ।
 କେତେବେଳେ ସେ ବେଶ ଯେ ରଙ୍ଗମୟ ହୋଇ । ୧୭ ।
 ମାଳବର୍ଣ୍ଣ ଅଟଇ ଯେ କେତେବେଳେ ବେଶ ।
 ଅନନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ କେତେବେଳେ ହୋଏ ଦୃଶ୍ୟ । ୧୮ ।
 ଦବାନ୍ତରୀ ବୃନ୍ଦାବନେ କରୁଥିବ ଚିତ୍ତ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଦୁଇ ମନେ ହେବୁ ଚିନ୍ତ । ୧୯ ।
 ହେବୁମନେ ବୃନ୍ଦାବନେ ଯାଇଣ ତ ପାରି ।
 ଲେଚନ ପାଦେ ଗମିଲେ ଫୁଟି ସିନା ମରି । ୨୦ ।
 ଘନ ଅରୁଣକୁ ଶୁଭ ହେବୁ ଦେଲେ କହ ।
 ଶୁଭ ନ କହଲେ ବୃନ୍ଦାବନ ହେବୁ ନୋହୁ । ୨୧ ।

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚରଣାବଳୀକଥନେ ନାମ ଉନବିଂଶତିଶ୍ଳୋକ

ଚତୁର୍ଥାଂଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ସୁଜନ ଗୋପାଳ ସାର ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଯେଉଁ ବରୁଣ । ୧ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଦୁଆରେ ଶ୍ରୀଦାମ ପୁଣ ।
 ସଙ୍ଗତେ ଏକ ସେ ଗୋପାଳ ଜାଣ । ୨ ।
 ସେହି ପଶ୍ଚିମ ସେ ତୃତୀୟ ଦ୍ଵାରେ ।
 ଯୋକ କୃଷ୍ଣ ଏକା ଘେନି ସଙ୍ଗରେ । ୩ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଗୋପାଳଗଣ ହେ ଚହ୍ନି ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଗୋପାଳ ରହୁ । ୪ ।
 ଉତ୍ତର ପୁରୀ ସେ ବରଣ ଖେଳ ।
 ଦୁଇ ଆଉରଣେ ଦୁଇ ଗୋପାଳ । ୫ ।
 ତୃତୀୟ ଆଉରଣେ ସେ ସେ ଦୁଇ ।
 ସୁଦାମ ସଖାର ଗୋପାଳ ଚହ୍ନି । ୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ଗୋପାଳ ପୁଣ ।
 ତୃତୀୟ ଦୁଆରେ ଅଛନ୍ତି ଜାଣ । ୭ ।
 କିଙ୍କିଣୀ ସଙ୍ଗତେ ଦୁଇ ଚୋପାଳ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ କରନ୍ତି ଖେଳ । ୮ ।
 ତୃତୀୟ ଦୁଆରେ ରହୁ ଅଛନ୍ତି ।
 ଲବଙ୍ଗ ଗୋପାଳ ମିଳଣ ଦୁଇ । ୯ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଗୋପାଳ ପୁରୀଦିଗରେ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଗୁଣ ସ୍ଵରରେ । ୧୦ ।

ପଶ୍ଚିମ ପଞ୍ଚମଦ୍ଵାରେ ଯେ ପୁଣି ।
 ପାରିଜାତକ ଯେ ବୃକ୍ଷ ଚଢ଼ିଣ । ୧୧ ।
 ଉତ୍ତର ପଞ୍ଚମଦ୍ଵାରେ ଯେ ପୁଣି ।
 ହରିଚନ୍ଦନ ଯେ ବୃକ୍ଷ ଚଢ଼ିଣ । ୧୨ ।
 ପୂର୍ବଦିଗେ ବ୍ରହ୍ମକୁଣ୍ଡ ଅଛଇ ।
 ନିରଞ୍ଜନକୁଣ୍ଡ ପଶ୍ଚିମେ ରହୁ । ୧୩ ।
 ଦକ୍ଷିଣେ ଅଛଇ ରୁଦ୍ର ଯେ କୁଣ୍ଡ ।
 କୃଷ୍ଣକୁଣ୍ଡ ଅଛି ଉତ୍ତରାଂଶ । ୧୪ ।
 ବ୍ରହ୍ମକୁଣ୍ଡେ ପଣି ସ୍ନାନ କରିବ ।
 ରୁଦ୍ରକୁଣ୍ଡରେ ଯେ ରୂପ ଗୁଣିବ । ୧୫ ।
 କୃଷ୍ଣକୁଣ୍ଡରେ ଯେ ସ୍ନାନ କର ।
 କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗତେ ଗୋପାଳ ସୁମର । ୧୬ ।
 ନିରଞ୍ଜନକୁଣ୍ଡେ କରି ସ୍ନାନ ।
 ଲଳିତା ସିଦ୍ଧା କରି ଦର୍ଶନ । ୧୭ ।
 ତେବେ ସିନା ଶ୍ୟାକୁଣ୍ଡକୁ ପାଇ ।
 ଶ୍ୟାକୁଣ୍ଡ ଛନ୍ତି ପଶ୍ଚିମେ ରହୁ । ୧୮ ।
 ପ୍ରଥମ ଦୁଆରେ ଗୋପୀ ରହଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପତି ଗୋପୀ ସେବା କରିଣ । ୧୯ ।
 ପୂର୍ବଦିଗରେ ଯେ ଲଳିତା ପୁଣି
 ଅଠର ଗୋପୀ ଯେ ସଙ୍ଗତେ ଜାଣ । ୨୦ ।
 ବିଶାଖା ଶ୍ରୀୟା ଯେ ଦୁଇ ମିଳଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦଳୋଟି ଯେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେଣ । ୨୧ ।
 ହରିପ୍ରିୟା ସଙ୍ଗେ ଶ୍ରୀମତୀ ରହୁ ।
 ନଳରାଜ କୋଣେ ଏ ଦୁଇ ରହୁ । ୨୨ ।

ଉତ୍ତାପଶ ଗୋପୀ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଗ୍ରମୁରେ । ୧୩ ।
 ଉଦ୍ଧବଦିଗରେ ଶ୍ରୀମତୀ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀମତୀ ଧନ୍ୟା ଚନ୍ଦ୍ରା ଦିନ ଜାଣ । ୧୪ ।
 ପନ୍ଦର ଗୋପୀ ସେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ସେବା କରନ୍ତି ସେ ରାଧା ପୟର । ୧୫ ।
 ବାସୁଦେବରେ ଶ୍ରୀମତୀ ପୁଣି ।
 ଚିତ୍ତରେଖା ଗୋପୀ ଅଛୁ ସଙ୍ଗେ । ୧୬ ।
 ପନ୍ଦର ଗୋପୀ ସେ ସଙ୍ଗରେ ରହୁ ।
 ରାଧାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସେବା ସେ କହୁ । ୧୭ ।
 ଦକ୍ଷିଣେ ପଦ୍ମା ସେ ଅଛନ୍ତି କାଣ୍ଡ ।
 ମଧୁମତୀ ସଖୀ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ । ୧୮ ।
 ବଦିଶ ଗୋପୀ ସେ ସଙ୍ଗରେ ଛନ୍ତି ।
 ରାଧାଙ୍କ ଚରଣସେବା କରନ୍ତି । ୧୯ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରା ଗୋପୀ ଛନ୍ତି ନଇର ତରୁ ।
 କୃଷ୍ଣପ୍ରିୟା ଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ । ୨୦ ।
 ବଦିଶ ଗୋପୀ ସେ ଅଛନ୍ତି ପାଣି ।
 ରାଧାସେବା କର ରାତି ଦିବସ । ୨୧ ।

୧୩—୧ ରାଧା ଗ୍ରମୁରେ (ଖ);

୧୮—୧ ଶ୍ରୀରେଖା ସଖୀ ସଙ୍ଗରେ ଜାଣ (ଖ);

୧୯—୧ ସଙ୍ଗରେ ଚନ୍ଦ୍ର (ଖ); ୧୯—୧ ରାଧା ଠାକୁରାଣୀ ସେବାରେ
 ଥାଏ (ଖ); ୨୦—ସବ୍ୟା ଗୋପୀଛନ୍ତି ଅଗ୍ନି ସେ ଲୋଣ । ମଧୁମତୀ ସଖୀ
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ (ଖ); ୨୧—୧ ଗୋପୀ ସେ ସଙ୍ଗରେ ଥାନ୍ତି (ଖ);

୨୧—୧ ରାଧାଙ୍କ ଚରଣେ ସେବା କରନ୍ତି (ଖ);

ପଶ୍ଚିମ ସୁଗଳ ସୁଧକା କୃଷ୍ଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେବା କରିଣ ଧାନ । ୩୨ ।
 ଶଏ ନନ୍ଦରୋପୀ ସଙ୍ଗତେ ରହେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣିସ୍ଥଳ ସେବା ସେ ହୋଏ । ୩୩ ।
 ମୁରୁଜସେବା ହେ ଶ୍ୟାମଳା କରେ ।
 ବାଣୀ ବଜାନ୍ତି ଶ୍ରୀମତୀ ହସ୍ତରେ । ୩୪ ।
 ହରିତ୍ରୟା ସଖୀ ରବା ବଜାଇ ।
 ବିଶାଖା ପୁଷ୍ପେ ହେ ଛନ୍ଦ ଧରାଇ । ୩୫ ।
 ସେବ୍ୟା ସଖୀ ପୁଣ ମୁଦଙ୍ଗ ବାସ୍ତେ ।
 ପଦ୍ମ ଅଳଙ୍କାର ଭଦ୍ରା ଯୋତାଏ । ୩୬ ।
 ରାଧାଙ୍କଠାବରୁ ଶୁଣି ହେ କଳା ।
 କଳା ଶ୍ୟାମ ବୋଲି ଏକ ହୋଇଲୁ । ୩୭ ।
 କୁକୁମ ଶୁକଳ ରଙ୍ଗ ହେ କହୁ ।
 ଏ ଶୁଣି କଳାର ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇ । ୩୮ ।
 ପ୍ରେମରୂପା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ହେ ପୁଣ ।
 ରତ୍ନରେଖା ହରିତ୍ରୟା ବୋଲିଣ । ୩୯ ।
 ଏହାଙ୍କଠାବରୁ ଆଦର ଶୁଣି ।
 ଆଠ ଅଷ୍ଟା ହେ ଚନ୍ଦ୍ରସିଂହ ନାୟ । ୪୦ ।
 ପୁଷ୍ପେ ଲଳିତା ବୃନ୍ଦାବତୀ ମିଳି ।
 ମଧୁମତୀ ତମ୍ବା ଲଳିତା କେଳି । ୪୧ ।
 ଦୟା ମଦନା ଶଶୀ ହେ ରେଖା ।
 ଶିପୁରଦେବୀ ହେ ସଙ୍ଗତେ ଦେଖା । ୪୨ ।
 ତାମ୍ରଳ ଗୁମର ସେବା କରନ୍ତି ।
 ସୋନଲକ୍ଷ ନାୟ ସଙ୍ଗତେ ଥାନ୍ତି । ୪୩ ।

୩୨—୨ କରିଣ କୃଷ୍ଣ (କ);

୪୧—୧ ତମ୍ବାଲିତା ମଳି (ଖ);

ଶ୍ରୀରାମଚରିତା

ଶ୍ରୀରାମେ ପୁରୁଷ ଏ ରାଜଦେବ ।
 ଅହରା ତାର ଦିନୋଦୟ ଅହ । ୪୪ ।
 ମାଳତୀ ସୁଧ ସେ ଏ ଗୋପଗୋପ ।
 ରତ୍ନବିଜୟ ଶକ୍ତିବଳ ଦେବ । ୪୫ ।
 ବୁଦ୍ଧଲକ୍ଷ ଗୋପୀ ଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗରା
 ଶ୍ରୀରାମେ ପୁରରେ ଗୋପୀ ପୁମର । ୪୬ ।
 ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀମତୀ ସେ ଉତ୍ତରେ ପୁଣି ।
 ଶଶିରେଖା ଦୁର୍ଗା ଶ୍ୟାମ ସଙ୍ଗେଣ । ୪୭ ।
 ବସନ୍ତ ମୁକୁଳୀ ଏ ଗୋପନୀୟ ।
 ରତ୍ନବିଜୟମାନ ହସ୍ତରେ ଧରି । ୪୮ ।
 ସେବା କରନ୍ତି ସେ ରାଧା ଶ୍ରୀମୁର ।
 ଛତ୍ରଲକ୍ଷ ନାୟକ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗର । ୪୯ ।
 ବାସୁଦେବ ଦିଗରେ ସେବା ସେ ରହୁ ।
 କୁମାରୀ କାମରେଣୀ ସଖି ଦୁଇ । ୫୦ ।
 ମେନକା ବିଦ୍ୟାଧର ରମ୍ୟା ପୁଣି ।
 ପୁଣିଲୀ ସଖୀ ଶାକାମ୍ବେରୀ କାଣ । ୫୧ ।
 ତାମ୍ବୁଳ ପୁଷ୍ପ ସେ ସେବା କରନ୍ତି ।
 ବୁଦ୍ଧଲକ୍ଷ ନାୟକ ସଙ୍ଗେତେ ଧାନ୍ତି । ୫୨ ।
 ଦକ୍ଷିଣେ ପଦ୍ମା ସେ ଅଛନ୍ତି ରହୁ ।
 ଦିନୋଦୟ ବିଦ୍ୟାଧର ସେ ଦୁଇ । ୫୩ ।
 ଅନ୍ନପୁଷ୍ପୀ ଶାକାମ୍ବେରୀ ସେ ପୁଣି ।
 ତନ୍ଦ୍ରାଳା ମଦନା ଗୋପୀ ସେ ଗଣ । ୫୪ ।
 ବୁମରସେବା ସେ କରନ୍ତି ରହୁ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ନାୟକ ସଙ୍ଗେତେ ଧାନ୍ତି । ୫୫ ।

ଶ୍ରୀମତୀ ଗୋପୀ ଯେ ଅନ୍ନିକୋଷରେ ।
 ମାଳତୀ ରତ୍ନରେଖା ଯେ ସାଗରେ । ୫୭ ।
 ବୁଦ୍ଧମ ସୁଗନ୍ଧକା ନାଶ ପୁଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଦୟା ଯେ ମିଶ୍ରିଣ । ୫୮ ।
 ପରମଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରମାନନ୍ଦ ଯେ ।
 ଯୋଗେଶ୍ଵର ନାଶ ଯେନିଶ ବିଜେ । ୫୯ ।
 ହୃଦୟ ନାଶ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀଗରେ ଗୀତ ଗାଇଣ । ୬୦ ।
 ଶଙ୍ଖ କରତାଳ ମୁଦ୍ରା ତାଳ ।
 ଗୁଣ୍ଡରାଗରେ କର ମଙ୍ଗଳ । ୬୧ ।
 ଏ ବେଶ ସେବା ଯେ ରାଧାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
 ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ଯେ ବିବିଧ ରଙ୍ଗେ । ୬୨ ।
 ଗୋପୀମାନଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ବେଶ ।
 ରାଧାଠାକୁରାଣୀ ଦେଖି ହରଷ । ୬୩ ।
 ଅହଲ୍ୟା ଗୋପୀ ଯେ ନଇରୁ ତରେ ।
 ତାର ମନ୍ଦୋଦରୀ ଛନ୍ତି ପାର୍ଶ୍ଵରେ । ୬୪ ।
 ଗଉରୀ ଦ୍ରୌପଦୀ ରେବତୀ ପୁଣ ।
 କାନ୍ତିମାଳା ସୁକୁମାରୀ ସଙ୍ଗେଣ । ୬୫ ।
 ତାମ୍ବୁଳ ସେବା ଯେ କରନ୍ତି ରତ୍ନ ।
 ରାଧା ଠାକୁରାଣୀ ମୁଖକୁ ଧାୟି । ୬୬ ।
 ପଶ୍ଚିମେ ବିଶାଖା ଅଛନ୍ତି ପୁଣ ।
 କମଳା ତୁଳସୀ ସଙ୍ଗତେ ଜାଣ । ୬୭ ।
 ଜମ୍ବୁବତୀ ସତ୍ୟଭାମା ବୁଦ୍ଧିଣୀ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶ୍ରୀଆ ସଙ୍ଗେ ସାରଦା ପୁଣି । ୬୮ ।

ଦମନା ମିଶିଣ ଏ ଗୋପୀଗଣ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ନାୟା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେଣ । ୭୮ ।
 ଶୂନ୍ୟ ସେବା ସେ ଶୁଧା ଗ୍ରହରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପତି ଗୋପୀ ଅସ୍ତ୍ର ଦଗରେ । ୭୯ ।
 ଅଠାବନଲକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି ନାୟା ।
 ଶୁଦ୍ଧି ଦିବା ଶୁଧାସେବା ସେ କରି । ୮୦ ।
 ସକ୍ରାନ୍ତ କେଶ ସମ୍ମୁଖେ ପୁଣ ।
 ନୟନ ନାଗରା କେଶ ସାଜଣ । ୮୧ ।
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ କେନ୍ଦ୍ର ଶିଖଣ୍ଡ ଦେଇ ।
 କପ୍ତଳ ଚିତା ଲଳିତା ଯୋଗାଇ । ୮୨ ।
 ଗନ୍ଧସ୍ୟ କପୋଳେ ଶୋଭା ଦଶିଲ ।
 ଶିଖଣ୍ଡ ଶୋହେ ତ ଶ୍ୟାମ ବୋଇଲ । ୮୩ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବୋଲେ ଚୁଡ଼ା ସୁନ୍ଦର ।
 ଗୋପୀ ସେବା କରେ ଶୁଧା ଅଙ୍ଗର । ୮୪ ।
 ଯାହା ମାଳତୀ କେତକୀ ଗୋ ପୁଣ ।
 ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ସେବା କରନ୍ତି ଜାଣ । ୮୫ ।
 ଅସ୍ତ୍ରରତ୍ନ ମିଶି ମୁକୁତାମାନ ।
 ସୀମନ୍ତଳା ଗୋପୀ ଦିଏ ଶକ୍ତି ଶ । ୮୬ ।
 ବୁଝୁନ କବେଶ ଉପରେ ପୁଣ ।
 କେ ଗୋପୀ ଓଡ଼ଣୀ ଯୋଗାଏ ପୁଣ । ୮୭ ।
 ଅସ୍ତ୍ରରତ୍ନ କାପ ଶ୍ରବଣେ ଦେଇ ।
 କେଉଁ ଗୋପୀ ନେଇ କେଶ ଯୋଗାଇ । ୮୮ ।
 ଫୁଲ ମଲ୍ଲୀକର୍ଜି କେ ଗୋପୀ ଦେଇ ।
 କେ ବୋଲେ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ରକୁ ନିନ୍ଦଇ । ୮୯ ।

ଲଳିତେ ସିନ୍ଦୂର କେ ଗୋପୀ ଦେଇ ।
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ କେ ଗୋପୀ ଯୋଗାଇ । ୮୦ ।
 କେ ଗୋପୀ ଦିଅଇ ନାସେ ବସଣୀ ।
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବଅଙ୍ଗ କି ସେ ଏ ଦଳମଣି । ୮୧ ।
 ମଦନ ଧନୁକୁ ଗଞ୍ଜେ ଭ୍ରୁଲତା ।
 କେ ବୋଲେ କମଳ ନୟନ ଜିତା । ୮୨ ।
 ନୟନେ କଙ୍କଳ କେ ଗୋପୀ ଦେଇ ।
 ଦିମିଶିକି ପୁଣ ଏହୁ ଜିତଇ । ୮୩ ।
 ଭଲ ଫୁଲକୁ ଗୋ ନାସିକା ଗଞ୍ଜେ ।
 ମୁକୁତାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦନ୍ତ ବସାଳେ । ୮୪ ।
 କେ ବୋଲେ ବଧୂଲୀ ନିନ୍ଦେ ଅଧର ।
 କଣ୍ଠେ ପୁନା ପୁତା କେ ଦିଏ ହାର । ୮୫ ।
 ଅଶ୍ବରାତ୍ରି ମିଶି ଶ୍ରେ ବସାଳେ ।
 ହୃଦରେ ପଦକ ପୁନ୍ଦର ସାଜେ । ୮୬ ।
 କରେ ରତ୍ନଚୂଡ଼ୀ କଟକି ପୁଣ ।
 ବାହୁଟି ବଦମାଳ ସେ ଭୂଷଣ । ୮୭ ।
 ତାଳି ସେ ମୁଦ୍ରକା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ସାଜେ ।
 ବିଚିତ୍ର ବସନ ହୃଦେ ବସାଳେ । ୮୮ ।
 ପୁଷ୍ପ କୁଚରେ କାଞ୍ଚିଲ ଦେଇ ।
 ଗୋପୀମାନେ ସେବା କରନ୍ତି ତହିଁ । ୮୯ ।
 ଉଲଟି କଦଳୀ ଜୟନ ଜଣି ।
 ପଦ୍ମରେ ନୁପୁର ବାଜେ ବାଜେଣି । ୯୦ ।
 ପୁରଧନ୍ ନିନ୍ଦେ ପାଦ ଅଳତା ।
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠିରେ ଅଶ୍ବରାଜନ ଜିତା । ୯୧ ।

କରଣେ ଅଛନ୍ତି ଅମୃତ ଘେନି ।
 ତଳ ଭୁବନରେ ଅଟେ ଜନନୀ । ୧୨ ।
 ଗୋପୀରାଗମାନେ ସେହି ଅଛନ୍ତି ।
 ସବ ଗୋପୀସାର ଲଳିତା ହୋନ୍ତି । ୧୩ ।
 ଲଳିତା ତି ପୁରୀ ଭଜନ କର ।
 ନିରଞ୍ଜନକୁଣ୍ଡେ ସ୍ନାତ୍ତାନ କର । ୧୪ ।
 ନିରଞ୍ଜନ କୁଣ୍ଡେ ସ୍ନାତ୍ତାନ କଲେ ।
 ଗୋପୀ ଅଟେ ତେବେ ଧରଣ ଭଲେ । ୧୫ ।
 ଶୁଦ୍ଧା ରୂପକୁ ପାଇ ଦର୍ଶନ ।
 ହେତୁ ମନେ ସାଧୁଜନେ ହେ ଘେନ । ୧୬ ।
 ଶୁଦ୍ଧା ଶାଧା ମିଳି ପ୍ରଥମ କାଲେ ।
 ତମ୍ଭେ ଫଳ ହେ ହୃଦୟମଳେ । ୧୭ ।
 ବେଶ କରନ୍ତି ସେ ଶୁଦ୍ଧାକୁ ପୁଣି ।
 ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରେ ସେ ଗୋପୀରାଗ । ୧୮ ।
 ତତ୍ପରେଣା ଗୋପୀ ଦୁଇପ୍ରହରେ ।
 ନାଗେଶ୍ଵର ପୁଷ୍ପ ଘେନଣ କରେ । ୧୯ ।
 ଶୁଦ୍ଧାତାକୁଶଳୀ ସେବାନେ ରହୁ ।
 ସବ ଗୋପୀ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଥାଇ । ୨୦ ।
 ତୃତୀୟପ୍ରହରେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସେ ।
 ମାଧବୀ ବେଶରେ ଶୁଦ୍ଧାକୁ ପୁନେ । ୨୧ ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗୀରଣ ସଙ୍ଗତେ ଘେନି ।
 ଶୁଦ୍ଧାସେବାରେ ହୋଇ ଦଇନି । ୨୨ ।
 ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରେ ମଦନା ଗୋରୁ ।
 କନ୍ୟାପୁଷ୍ପ ସେ ଅଙ୍ଗେ ଘୋରାଇ । ୨୩ ।

ରାଧାଠାକୁରାଣୀ କରଣ ବେଶ ।
 ତେ କହ ପାରିବ ଗୋପୀଙ୍କ ରସ । ୧୦୪ ।
 ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହରେ ଯେ ମଧୁମତୀ ।
 ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପମାଳା ଯେ ଘେନି । ୧୦୫ ।
 ସେବା କରନ୍ତି ଯେ ରାଧାକୁ ପୁଣ ।
 ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହରେ ସୁବେଶ ଜାଣ । ୧୦୬ ।
 ଷଷ୍ଠମ ପ୍ରହରେ ଶ୍ରୀମତୀ ପୁଣ ।
 ସେବା କରନ୍ତି ଯେ ଘେନି ଗଣ । ୧୦୭ ।
 ଲବଙ୍ଗ ପୁଷ୍ପରେ ଚିନୋଦ ବେଶ ।
 ମଧୁମତୀ ଥାନ୍ତି ତାଙ୍କର ପାଣ । ୧୦୮ ।
 ଶଶିରେଖା ଗୋପୀ ସପ୍ତ ପ୍ରହରେ ।
 କୁନ୍ଦପୁଷ୍ପ ଘେନି ସେବା ସେ କରେ । ୧୦୯ ।
 ହରିଦ୍ରାସ୍ତ୍ରା ଗୋର ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହରେ ।
 ବିବିଧ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ପୁଷ୍ପ ଅଗାରେ । ୧୧୦ ।
 ରାଧା ଠାକୁରାଣୀ କରଣ ବେଶ ।
 ଅନନ୍ତ ଗୋପୀ ଯେ ରାଧାଙ୍କ ଦାସ । ୧୧୧ ।
 ଅଷ୍ଟଦଳରେ ଯେ କେଶର ପରେ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବିଳେ କରନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରରେ । ୧୧୨ ।
 ସମ୍ମୁଖେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଯେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଅଛନ୍ତି ରାଧିକା ବାମ ଯେ କନ୍ତି । ୧୧୩ ।
 ବିଳେ ଚରିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁଣ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଗୋପୀ ସେବା କରଣ । ୧୧୪ ।
 ସମ୍ମୁଖେ ଅଷ୍ଟରତ୍ନରେ ନିର୍ମାଣ ।
 ମାଳତୀ ଲତା ଯେ କୁଟୀ ପାଶେଣ । ୧୧୫ ।
 ତାମ୍ବୁଳ ସେବା ଯେ କରନ୍ତି ଗୋର ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣେ ପୀତ ବସ୍ତ୍ର ଶୋଭୁ । ୧୧୬ ।

ବାସୁଦେବରେ ଶ୍ୟାମ ଯେ ରହୁ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଅଙ୍ଗ ତାଙ୍କ ଶ୍ୟାମ ଦଶଇ । ୧୧୭ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଅଙ୍ଗ ତାଙ୍କ ଗହ୍ୱର ସୁଖ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣଲତା ଯେ ଗୁହ୍ୟ ପାଶେଣ । ୧୧୮ ।
 ମାଳ ବସନ ଯେ ଅଙ୍ଗକୁ ସାଜେ ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ୟାମଳା କରଣ ବିଜେ । ୧୧୯ ।
 ଶ୍ରୀମତୀ ଗୋପୀ ଯେ ହୃଦରେ ରହୁ ।
 ପଦ୍ମପ୍ରାୟେ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ଦଶଇ । ୧୨୦ ।
 ଶୁକଳ ବସନ ପିନ୍ଧଣ ସୁଖ ।
 ମହିତାଲତା ଯେ ଗୁହ୍ୟ ପାଶେଣ । ୧୨୧ ।
 ଶ୍ରୀମତୀ ରୁମର ସେବା ଯେ କରେ ।
 ଶ୍ୟାମଳା ଗଜଚନ୍ଦନ ଯେ କରେ । ୧୨୨ ।
 ହରିସ୍ତ୍ରୀୟା ଯେ ଐଶାନ୍ୟଦିଗରେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣକୁ ଅଙ୍ଗ ନନ୍ଦର ତାରେ । ୧୨୩ ।
 କାଞ୍ଚନଲତା ଯେ ଗୁହ୍ୟ ପାଶରେ ।
 ମାଳବସନ ଯେ ପିନ୍ଧ ଅଙ୍ଗରେ । ୧୨୪ ।
 ରତ୍ନ ପଦ୍ମରଣ ସେବା ଯେ କରେ ।
 ସେବା କରନ୍ତି ଯେ ଏ ନିରନ୍ତରେ । ୧୨୫ ।
 ବିଶାଖା ନାୟିକା ପୁଷ୍ପରେ ରହୁ ।
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ଦଶଇ । ୧୨୬ ।
 ମାଳବସନ ଯେ ଅଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର ।
 ଲବଙ୍ଗଲତାରେ ତାଙ୍କର ଘର । ୧୨୭ ।
 ରତ୍ନମାଳା ଅଳଙ୍କାର ଯେ ସୁଖ ।
 ସେବା କରନ୍ତି ଯେ ରାଧା ଅଙ୍ଗେଣ । ୧୨୮ ।
 ସେବା ନାୟିକା ଯେ ଅଗ୍ନିକୋଣର ।
 ଆରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଅଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର । ୧୨୯ ।

ଶୁକଳ ବସନ ପିନ୍ଧିଣ ଗୋରୁ ।
 ମାଧବଲତା ଯେ ଗୁହ୍ୟ ପାଶେଇ । ୧୩୦ ।
 ନାନା ବ୍ୟସନ ସେବା ତାଙ୍କର ।
 ମାଧବଲତାରେ ଅଟଇ ଘର । ୧୩୧ ।
 ପଦ୍ମ ନାମେ ଗୋପୀ ଦକ୍ଷିଣେ ରହେ ।
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ଯେ ଶୋହେ । ୧୩୨ ।
 ପଦ୍ମଲତା ପୁଷ୍ପ ବେନୁ ହସ୍ତର ।
 ଘୋର ବସନ ଯେ ଅଙ୍ଗେ ସୁନ୍ଦର । ୧୩୩ ।
 ଶୈଳନ ପତ୍ରରସ ଯେ କରନ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତେଣ ପଦ୍ମ ଦକ୍ଷିଣେ ଥାନ୍ତି । ୧୩୪ ।
 ଭଦ୍ରା ନାୟିକା ରହୁ ଯେ ନୈର୍ଋତ ।
 ଶ୍ୟାମ ଅଟଇ ଯେ ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ ତ । ୧୩୫ ।
 ମାଧବଲତାରେ ଅଛନ୍ତି ରହୁ ।
 ବସନ ଧୁଳର ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ । ୧୩୬ ।
 ବସନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ଯେ ସେବା ତାଙ୍କର ।
 ନରଋତରେ ଯେ ଭଦ୍ରା ସୁନ୍ଦର । ୧୩୭ ।
 ଲଳିତା ଗୋରୁ ଯେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ।
 ପଶ୍ଚିମେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଶ୍ଚିମେ ଶେଳ । ୧୩୮ ।
 ଦପଣ ସେବା ଯେ ଲଳିତା କରେ ।
 ଅଷ୍ଟ ନାୟିକା ଯେ ଅଷ୍ଟ କୋଣରେ । ୧୩୯ ।
 ଛତ୍ର ନାୟିକା ଯେ ଅଛନ୍ତି ରହୁ ।
 ବୃନ୍ଦାବତୀ ରାଜଦେବୀ ଯେ କହୁ । ୧୪୦ ।
 ରାଧା କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜଗିଣ ଦ୍ଵାର ।
 ସେବା କରେ ବୃନ୍ଦାବତୀ ହ୍ରମୁର । ୧୪୧ ।

ବ୍ୟାକୁଳ ଭକ୍ତ ଦେବେ ପାଇବ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମଞ୍ଜରେ ଏହା ପୁଞ୍ଜିବ । ୧୪୬ ।
 ଭୁଗନ୍ଧ ଅଛନ୍ତି ଉତ୍ତରେ ପୁଣ ।
 ଶ୍ରୀଗନ୍ଧ ଅଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣେ ଜାଣ । ୧୪୭ ।
 ସୋଳ ଦଳରେ ଯେ ଦୁଆରୀ ହୋଇ ।
 ତ୍ରିପୁରା ପୂର୍ବରେ ଅଛନ୍ତି ରହି । ୧୪୮ ।
 ତାରଣୀ ଦକ୍ଷିଣେ ଅଛନ୍ତି ଜାଣ ।
 ଛମା ଯେ ପଶୁ ମ ଦଗରେ ପୁଣ । ୧୪୯ ।
 ଭଇରବୀ ଯେ ଉତ୍ତରେ ଅଛଇ ।
 ସୋଳ ଦଳରେ ଯେ ଦୁଆରୀ ସେହି । ୧୫୦ ।
 ଅନନ୍ତ ଗୋପୀରୁ ସାର ଯେ ପୁଣ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଗୋପୀଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ଗଣ । ୧୫୧ ।
 ନବ ଲକ୍ଷ ସାର ଅଛନ୍ତି ଗୋର ।
 ସୋଳ ସହସ୍ର ଯେ ସାର ଅଛଇ । ୧୫୨ ।
 ସୋଳ ସହସ୍ର ସାର ଏ ଚଉପଠି ।
 ଚଉପଠିରୁ ଯେ ଅଠର ଗୋପୀ ୧୫୩ ।
 ଅଠରୁ ସାର ଅଛନ୍ତି ବାର ।
 ବାରରୁ ସାର ଯେ ଅଠ ସୁମର । ୧୫୪ ।
 ଅଠରୁ ସାର ଯେ ଚାରି ଅଛଇ ।
 ଚାରିକଳାରୁ ଚାରି ଗୋପୀ ହୋଇ । ୧୫୫ ।
 ଶ୍ରୀଗାନୀ ଦଗରେ ବ୍ରହ୍ମମ କଳା ।
 ଶ୍ୟାମକଳା ନଇର୍ ତେ ରହିଲ । ୧୫୬ ।
 ଅରକ୍ତ କଳା ଯେ ଅଗ୍ନିକୋଣରେ ।
 ପଦ୍ମବର୍ଣ୍ଣ ପୁଣ ରହେ ଉତ୍ତରେ । ୧୫୭ ।

ପୁରୁଷେ ପୀତଳା ରତ୍ନ ।
 ଗଜରକଳା ପଶ୍ଚିମେ ରତ୍ନ । ୧୫୪ ।
 ଶ୍ୟାମକଳା ପୁର ବାୟବ୍ୟେ ରତ୍ନ ।
 ପୀତବର୍ଣ୍ଣ କଳା ଦକ୍ଷିଣେ ରତ୍ନ । ୧୫୫ ।
 ପୀତ କୁନ୍ଦୁସ ଯେ ପୁର ଇଶାନ୍ୟ ।
 କୁନ୍ଦୁସ ରତ୍ନ ଐଶାନ୍ୟକୋଣ । ୧୫୬ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ପୁର ଅଟଇ ।
 କୁନ୍ଦୁସ କଳାଟି ଏ ଦିଗେ ରତ୍ନ । ୧୫୭ ।
 ପୀତ ଅରବିନ୍ଦ ଦକ୍ଷିଣେ ପୁର ।
 ଅରବିନ୍ଦ ରତ୍ନେ ଦକ୍ଷିଣକୋଣ । ୧୫୮ ।
 ପଦ୍ମ ଶୁକଳ ଯେ ଶ୍ୟାମ ଗଜର ।
 ଦିନ କଳା ଯେ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର । ୧୫୯ ।
 ଶ୍ୟାମ ଗଜର ଯେ ବାୟବ୍ୟେ ରତ୍ନେ ।
 ଏମନ୍ତେ ଶୁକଳ ଉତ୍ତରେ ଶୋଭେ । ୧୬୦ ।
 ପଶ୍ଚିମେ ନୈର୍ଋତେ ଗଜର ଶ୍ୟାମ ।
 ନୈର୍ଋତେ ଶ୍ୟାମ କଳା ଉତ୍ତମ । ୧୬୧ ।
 ଶ୍ଵେତ ରଜକଳା କୁନ୍ଦୁସ କଥୁ ।
 ବୃଷକଳା ସ୍ୟା ଅଙ୍ଗୁ ହୋଇ । ୧୬୨ ।
 ପ୍ରେମରୁପା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଯେ ଦୁଇ ।
 ରତ୍ନରେଣା ହରିପ୍ରସାଦ ଯେ ଶୋଭୁ । ୧୬୩ ।
 ସ୍ୟାଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁ ବୃଷ ନାହିଁକା ।
 ଏ ବୃଷକଳାରୁ ଅନନ୍ତ ଶାଖା । ୧୬୪ ।
 ହରିପ୍ରସାଦ ଛନ୍ଦ୍ର ନୈର୍ଋତର ।
 କୁନ୍ଦୁସ କଳା ଯେ ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗର । ୧୬୫ ।
 ରତ୍ନରେଣା ଅଗ୍ନିକୋଣରେ ରତ୍ନ ।
 ଅରବିନ୍ଦ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଙ୍ଗରେ ଶୋଭୁ । ୧୬୬ ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁକୃତ ଗୀତା

ନଇର୍ଘତ କୋଣେ ଭଦ୍ରା ଅଛଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କଳା ଯେନୁଣ ସେହୁ । ୧୭୭ ।
 ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ ଭଦ୍ରା ଅଛଇ ପୁଣ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଛି ପଶ୍ଚିମ କାଣ । ୧୭୮ ।
 ସ୍ତେମରୂପାଠାରୁ ଶ୍ୟାମତା ପୁଣ ।
 ଶୁକଳ ପଦ୍ମ ଯେ କଳା ବୋଲଣ । ୧୭୯ ।
 ଗୁଣକଳା ପୁଣ ଏମନ୍ତ ହୋଇ ।
 ପୁଷ୍ପ ପଶ୍ଚିମ ଯେ ଦକ୍ଷିଣେ କହୁ । ୧୮୦ ।
 ଉତ୍ତର ପଶ୍ଚିମ ଗୁଣ ଯେ ପୁଣ ।
 ଓଁକାର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ହେ ଜାଣ । ୧୮୧ ।
 ଚକାର ପୁଷ୍ପ ଯେ ବନ୍ଧୁ ପଶ୍ଚିମ ।
 ଚକାର ଉପରେ ଦକ୍ଷିଣ ସ୍ଥାନ । ୧୮୨ ।
 ଓଁକାର ବନ୍ଧୁ ଯେ ଉତ୍ତର କହୁ ।
 ଗୁରୁମୁଖେ ଭବ ଭେଦରେ ପାଇ । ୧୮୩ ।
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମନ୍ତର କର ଦର୍ଶନ ।
 ଶୁଦ୍ଧକୃଷ୍ଣାମ କରଣ ନମ୍ । ୧୮୪ ।
 ସୁଗଳ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଭଜନ କରି ।
 ଅଷ୍ଟ ସଖୀଙ୍କର ସେବା କରୁଣ । ୧୮୫ ।
 ହି ଗୁଣ ଉପରେ ହି କୋଣ ଥୋଇ ।
 ସୁଗଳ ଗଳ ଯେ ମନ୍ତ୍ର କଥାଇ । ୧୮୬ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ରେ କରି ଦର୍ଶନ ।
 ତେବେ ପାଇବ ଭଗବତ ସ୍ଥାନ । ୧୮୭ ।
 ପିତ୍ରୀକୁ ଏ ଭେଦ ଗୁରୁ ନ କହୁ ।
 ଅଯୋଗ୍ୟ ବାହୁଣୀ ଗୁରୁ ଅଛଇ । ୧୮୮ ।

୧୭୯—୨ ରିକାର (ଖ);

୧୭୭—୧ ହି କୋଣ ଉ ପଥ (କ);

ଶିଷ୍ୟ ଦରସିତା ଅଲୁଣି ଜାଣ ।
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଦୁହେଁ ଏମନ୍ତ ଦୁଃଖ । ୧୭୯ ।
 ସରସରେ ଯେପନ ପଡ଼ଇ ବାଛ ।
 ଏକଥା ବିବେକ ମୁଖରେ ପୁଛ । ୧୮୦ ।
 ଦାତାର ପଦାର୍ଥ ନାଶକୁ ଯାଇ ।
 ରାଜୁଣୀ ଗୋଟାତ ଲାଳେ ମରଇ । ୧୮୧ ।
 ଦେଲଲେକର ତ ମନ ବିରସ ।
 ହରିର କଥା ଯେ ଅମୃତ ରସ । ୧୮୨ ।
 ହରିରସର ଯେ ଭେଦ ନ ଜାଣି ।
 ଶିଷ୍ୟକର୍ଣ୍ଣେ ଦାସୀ କହନ୍ତି ପୁଣି । ୧୮୩ ।
 ଶୁଧାର୍ଥ ହୋଇଣ ଶିଷ୍ୟ ପୁଛଇ ।
 ଗୁରୁ ହରିରସ ଭୁଞ୍ଜାଏ ନାହିଁ । ୧୮୪ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟର ଶୁଧା ନୁହଇ ନାଶ ।
 ଗୁରୁକୁ ଲଗଇ ଆଶା ଯେ ଦୋଷ । ୧୮୫ ।
 ଯଦ୍ବିମଳ ଏଣୁ ଗୁରୁ ପାଧବ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଯତନେ ଗୁପ୍ତେ ଦେବ । ୧୮୬ ।
 ହରି ମହିମା ଅଯାତକେ ଦେଲେ ।
 ଶୂକର ହୁଅଇ ସେ ପ୍ରାଣୀ ମଲେ । ୧୮୭ ।
 ମରାଯନ୍ତି ଶିଷ୍ୟଠାର କହୁବ ।
 ଯାତକେ କହଲେ କୁଣ୍ଠ ଜନ୍ମିବ । ୧୮୮ ।
 ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ପଦାଙ୍କ ଯେହୁ ନ କରେ ।
 ଗୁରୁ ଅପରାଧ ସେହୁ ଆବୋରେ । ୧୮୯ ।
 ଶୁଦ୍ରମତି ଦାନ ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ଭ୍ରାତ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ କରୁଣା କଲେ ଚିତ୍ତର । ୧୯୦ ।

ଚକ୍ର ଶୁଭରେ ଅଟ୍ଟତ ଦାସ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଲେ ପ୍ରକାଶ । ୧୧୧ ।
 ପାଶାଣ୍ଡ ନନ୍ଦକୁ ଏହା ନ କହ ।
 ପଣ୍ଡିତ ଚକ୍ରରେ ଏ ଶାସ୍ତ୍ର କହ । ୧୧୨ ।
 ବାରବରଷ ଏ ପାଠ ଶୁଣିମ ।
 ବୋଧ ଭେଦ ଗୁରୁ ବଚାଇ ଦେବ । ୧୧୩ ।
 ତେବେ ପାଞ୍ଜବ ଏ ଗୁରୁର ସନ୍ଧି ।
 ପଦବନ୍ଧରେ ଯେ ଅଛଇ ଛନ୍ଦି । ୧୧୪ ।
 ପାମର ଅଟ୍ଟତ ନ ଧର ଦୋଷ ।
 ସାଧୁଜନମାନେ ମୁଖରେ ଘୋଷ । ୧୧୫ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଗୁଣ ॥

ଏକ ଚତ୍ୱାରିଂଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଯେ ଅଛଇ ।
ଶଏ ଯୋଜନର ଦୀର୍ଘ ବୃକ୍ଷକୋଣ ହୋଇ । ୧ ।
ପୁଣ ଶଏ ଯୋଜନ ଅଛଇ ପୁଣ ବୃକ୍ଷ ।
ଅଷ୍ଟକୋଣ ଏମନ୍ତ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି କର । ୨ ।
ସହସ୍ର କେଶର ଚର୍ଚ୍ଚି ପାଶର ଯେ ସ୍ଥଳ ।
ରାଧାସଙ୍ଗେ ବିହାର ଯେ ମଦନଗୋପାଳ । ୩ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ବେଶସେବା ଗୋପାଳ କରନ୍ତି ।
ସେଠାବର ନ ଚ ପ୍ରିୟ ନ ଚ ପୁରୁଷ ହୋନ୍ତି । ୪ ।
ଯୁଗଳମନ୍ଦ ନପିଲେ ଭକ୍ତି ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ବେଶ ନେଇ ଗୋପାଳ ଯୋଗାଇ । ୫ ।
ବରହପୁଞ୍ଜ ଯେ ଚୁଡ଼ାମନ୍ଦ ପତି ପୁଣ ।
ସୁଦାମ ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣ ଶିରରେ ଦେଇଣ । ୬ ।
ଗୁଞ୍ଜରୁଞ୍ଜ ମାଳି ପୁଣ ଦାମ ଯୋଗାଇଣ ।
ଅଷ୍ଟରଶ୍ମି ଝଲକ ଯେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଖଞ୍ଜିଣ । ୭ ।
ସୁବାହୁ ଗୋପାଳ ପୁଣ ଶ୍ରୀ ଖଣ୍ଡ ଦେଇ ।
ଗୋରଚନା ଚିତା ପୁଣ ସୁବଳ ଯୋଗାଇ । ୮ ।
ଅରୁଣ ଚରୁଣ ମୃଦୁ କୋମଳ ଲେଚନ ।
କେଉଁ ସଖା ଦିଅନ୍ତି ଯେ ନୟନେ ଅଞ୍ଜନ । ୯ ।
ହେମସୂତେ ନାସାରେ କେ ଦିଅନ୍ତି ମୁକୁତା ।
ମଦନବାଣକୁ ଭରୁରଙ୍ଗି ଅଟେ ଜିତା ୧୦ ।
ସର୍ବରଙ୍ଗ କୁଳକୁ ଯେ ନିନ୍ଦଇ ଅଧର ।
ଦନ୍ତମୋହି ଝଟକ ଯେ ଦଶଜ ସୁନ୍ଦର । ୧୧ ।

ବୃଦ୍ଧନନ୍ଦ ଅଶ୍ବରହ କୁଣ୍ଡଳ କର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ସେବା ସେ କରନ୍ତି ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗରେ । ୧୨ ।
 କମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ବ୍ୟାଘ୍ରନଖ ଅଶ୍ବରହେ ଶୋଭେ ।
 କଞ୍ଚୁକମଣି ହୃଦେ ଶୋଭିବନ ପାଏ । ୧୩ ।
 ଚରଟି ବାହୁଟି କରେ କଞ୍ଚଣ କେ ଦେଇ ।
 ହୃଦରେ ପଦକ କେତୁ ଗୋପାଳ ଖଞ୍ଜଇ । ୧୪ ।
 ଅଶ୍ବରହ ମୁଦ୍ରିକା କେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠରେ ଦେଇ ।
 ଥ୍ରୋକ କୃଷ୍ଣ ମୁରଲୀ ସେ ହସ୍ତରେ ଯୋଗାଇ । ୧୫ ।
 କଟୀରେ ଘଣ୍ଟା ଘ ଗୁଡ଼ି କେ ଗୋପାଳ ଦେଇ ।
 ଶ୍ରୀଚକ୍ରସ୍ଥ ନଟ କର କେ ପୁଣି ପାଳଇ । ୧୬ ।
 ପାହୁଡ଼ି ନୁପୁର ପୁଷ୍ପ ସାତୁକ ସେ ଦେଇ ।
 ରତ୍ନକଠାଉ ଉଦ୍ଭବ ପଦ୍ମରେ ଯୋଗାଇ । ୧୭ ।
 ହେମନ୍ତନ ଗୋ ଅଙ୍ଗେ ପାଏ ଶୋଭିବନ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କରେ ମୁରଲୀ ଗୋପୀଙ୍କ ଭଜନ । ୧୮ ।
 ଭଗବତ୍ସ୍ଥଳ ବାନା ବାମକରେ ଧରେ ।
 ହିକରମୋହନ ବିଜେ ରତ୍ନବେଦୀ ପରେ । ୧୯ ।
 ଦକ୍ଷିଣକନ୍ଧରେ ଶୋଭେ ପଇତା ଧୂଳିର ।
 କେଶବଶ୍ଚ ନୀଳମେଘ ନନ୍ଦନ ମନ୍ଦର । ୨୦ ।
 ଖଞ୍ଜନ ନୟନ କିସେ କୁଞ୍ଜର ଆନନ ।
 ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ନନ୍ଦଇ କିସେ ଦଳିତ ଅଞ୍ଜନ । ୨୧ ।
 ନୀଳ ଉଦ୍ଭୟଳ କିସେ କାଳନ୍ଦୀର ଜଳ ।
 ରତ୍ନବେଦୀକାରେ ରୂପ ଦଶଇ ଉତ୍ତଳ । ୨୨ ।
 ଥ୍ରୋକକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଥମ ସେ ପ୍ରହରରେ ପୁଣି ।
 ତମ୍ବା ପୁଷ୍ପ ଅଙ୍ଗରେ ସେ ସେବା ଯୋଗାଇଣ । ୨୩ ।
 ବୃଦ୍ଧନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ସେ ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହରେ ।
 ନାଗେଶ୍ଵର ପୁଷ୍ପ ବେଶ କରନ୍ତି ଅଙ୍ଗରେ । ୨୪ ।

ଶରବାହୁ ଗୋପାଳ ଯେ ତୃତୀୟ ପ୍ରହରେ ।
 ମାଧବପୁଷ୍ପ ଯେ ସେବା କରନ୍ତି ଅଙ୍ଗରେ । ୨୫ ।
 ସଞ୍ଜୟ ଗୋପାଳ ପୁଣି ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରେ ।
 କଦମ୍ବ ଯେ ପୁଷ୍ପ ସେବା କରନ୍ତି କୃଷ୍ଣରେ । ୨୬ ।
 ସାର୍ବଜ୍ଞ ଅର୍ଜୁନ ପୁଣି ପଞ୍ଚମ ପ୍ରହରେ ।
 ବୈଜୟନ୍ତୀ ପୁଷ୍ପ ସେବା କରନ୍ତି ଅଙ୍ଗରେ । ୨୭ ।
 ସୁବାହୁ ଗୋପାଳ ପୁଣି ଷଷ୍ଠ ପ୍ରହରେ ।
 ଲବଙ୍ଗପୁଷ୍ପରେ ବେଶ କରନ୍ତି ସୁନ୍ଦରେ । ୨୮ ।
 ସପ୍ତମପ୍ରହରେ ଗୁଣ ବିନୋଦ ଗୋପାଳ ।
 ବୁଦ୍ଧପୁଷ୍ପେ ସେବା ଯେ କରଣ ସେ ନିଶ୍ଚଳ । ୨୯ ।
 ସୁଦାମ ଦାମ ଗୋପାଳ ଅଷ୍ଟମପ୍ରହରେ ।
 ବନମାଳପୁଷ୍ପ ସେବା କରନ୍ତି ଅଙ୍ଗରେ । ୩୦ ।
 କୃଷ୍ଣମତ୍ ସୁମରିଣ ଦର୍ଶନ କରିବ ।
 ଜଳର କୁଣ୍ଡାୟ ନମ ମନ୍ଦରେ ଧରିବ । ୩୧ ।
 ଅଷ୍ଟକୋଣ ବସାଇଲେ ନନ୍ଦ ସରି ହୋଏ ।
 ଜଳର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ମତ୍ତ ଭେଦ କହେ । ୩୨ ।
 କୃ ଅଟେ ସୁଦାମ ଯେ ଶ୍ରୀ ଦାମ କହ ।
 ସ୍ବ ଅଟେ ବଳଭଦ୍ର ନମ ସଖା ଦୁଇ । ୩୩ ।
 ଲୋକପାଳ ଧର୍ମ ନନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଦୁଇ ।
 ନ ଲୋକପାଳ ମ ଧର୍ମ ନନ୍ଦ କହ । ୩୪ ।
 ଏଣୁକରି ରାମକୃଷ୍ଣ ଗୋପାଳ ସେବଣ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବେଶ ଯେ କରନ୍ତି ଅନୁଷ୍ଠଣ । ୩୫ ।
 ରାମଦତ୍ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ସେବାରେ ବିଭେଳ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ସ୍ଥଳେ ବିଜେ ମଦନଗୋପାଳ । ୩୬ ।

ଗୁରୁ ବୁଝାଇଲେ ତବ ଭେଦ ଘାରେ ଶିଷ୍ୟ ।
 ତକାର ସଖା ଅଟନ୍ତି ବଳଦେବ କୃଷ୍ଣ । ୩୭ ।
 ବନ୍ଧୁ କୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତିଟି ଶୁଣ ହେ ସୁଜନ ।
 ଓଁକାରର ଆଦ୍ୟ ଅଟେ କୃଷ୍ଣ ସଖା ପୁଣ । ୩୮ ।
 ସେବା ବେଶ ଯନ୍ତ୍ର ତବ ମତ୍ତ ହେବୁ କର ।
 ଗୁରୁ ବୁଝାଇଲେ ଶିଷ୍ୟ ନରକୁ ଉଦ୍ଧାର । ୩୯ ।
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗ ଯଦି କର ।
 ଅଳେ ଅଳ ସଙ୍ଗ ଯେହ୍ନେ ପଥରେ ନ ତର । ୪୦ ।
 ଶୁଣ ହେ ମୁରୁଦ ନନ୍ଦ ଅଭ୍ୟାସ ବଚନ ।
 ତ୍ରାପ୍ୟ ବନ୍ଧ ବଞ୍ଚୁଦାସ ମନେ ହେବୁ ସେନ । ୪୧ ।
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଗୁରୁଙ୍କର ଧନ ।
 ଅଶାନ୍ତର ମତ୍ତ ଅଟେ ଗୁରୁ ହେବୁ ଧ୍ୟାନ । ୪୨ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଏକଚତୁର୍ଦ୍ଦଶତ ଛନ୍ଦ ।

ଦ୍ଵିଚତୁରାଂଶର ଛାନ୍ଦ

ପ୍ରଥମ ପୂର୍ବ ସେ ଦୁଆରେ ପୁଣି ।
ଗୋପକନ୍ୟାମାନେ ଦ୍ଵାର ଜଗିଣି । ୧ ।
ଦ୍ଵିତୀୟ ଦୁଆରେ ଗୋପାଳ ପୁଣି ।
ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ସ୍ଥଳ ରକ୍ଷା କରଣି । ୨ ।
ତୃତୀୟ ଦୁଆରେ ଗୋପାଳେ ରହୁ ।
ଚତୁର୍ଥ ଦୁଆରେ ସୁରଭ କହୁ । ୩ ।
ପାଗଳାତ ବୃକ୍ଷ ପଞ୍ଚମ ଦ୍ଵାରେ ।
ବିଷ୍ଣୁବଳେ କରୁ ଶେଷ ମୂଳରେ । ୪ ।
ଅଷ୍ଟପାଟକଣୀ ବିଷ୍ଣୁ ସଙ୍ଗର ।
ଉଦର ଗୋପାଳ ଗଣ ତହିଁର । ୫ ।
ଅଷ୍ଟ ଆଦରଣେ ବିଷ୍ଣୁ ରହଣି ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସରସ୍ଵତୀ ସଙ୍ଗତେ ପୁଣି । ୬ ।
ଅନନ୍ତ ଶଙ୍କର ଅଛନ୍ତି ତହିଁ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାମଣିସ୍ଥଳ ଏମନ୍ତ ହୋଇ । ୭ ।
ସପ୍ତ ଆଦରଣେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଛନ୍ତି ।
ଶୁକଳବିଷ୍ଣୁ ଚତୁର୍ଭୁଜ ହୋଇ । ୮ ।
ଉଦର ପ୍ରଥମ ଦୁଆରେ ପୁଣି ।
ଶ୍ରୀକନ୍ୟାମାନେ ତହିଁ ରହଣି । ୯ ।
ଦ୍ଵିତୀୟ ଦୁଆରେ ଗୋପବାଳକ ।
ସୁଦାମ ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗ ବାଳକ । ୧୦ ।
ତୃତୀୟ ଦୁଆରେ ରହଣି ଗୋପ ।
ଚତୁର୍ଥେ ଧେନୁ ଶାମଳସ୍ଵରୂପ । ୧୧ ।

ପଶ୍ଚିମ ଦୁଆର ହୃଦୟନ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ଦିରେ ସେହୁ ସ୍ଥାନେଣ । ୧୦ ।
 ବଳଦେବ ବିଳେ ରେବତୀ ଯେନି ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦୁଆରେ ଦେବଗଣେନି । ୧୧ ।
 ସପ୍ତମ ଦୁଆରେ ବିଷ୍ଣୁ ରହଣି ।
 ଚକ୍ରଚକ୍ର ବିଷ୍ଣୁ ନାମ ସେ ପୁଣି । ୧୨ ।
 ପ୍ରଥମେ ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆରେ ପୁଣି ।
 ଦେବକନ୍ୟାମାନେ ଦ୍ଵାର ଜଣେ । ୧୩ ।
 କିଳିଣୀ ଗୋପାଳ ଦ୍ଵିତୀୟ ଦ୍ଵାରେ ।
 ଲବଙ୍ଗ ଗୋପାଳ ତୃତୀୟ ଦ୍ଵାରେ । ୧୪ ।
 ଚତୁର୍ଥ ଦୁଆରେ କୃଷ୍ଣ ବିଷ୍ଣୁ ସେ ।
 ଅବତାର ବିଷ୍ଣୁ ସେଠାରେ ବିଳେ । ୧୫ ।
 ପଶ୍ଚିମଦିଗେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ରହୁ ।
 ଏକାଦଶ ବନ ଚଉପାଶୁ । ୧୬ ।
 ମଧ୍ୟରେ ଅଟଇ ଏକଇ ବନ ।
 ଉତ୍ତରେ ଯମୁନା ନଦୀର ସ୍ଥାନ । ୧୭ ।
 ପଶ୍ଚିମେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବିଳେ କର ।
 ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ ସେ ଦିଗ ବିରୁଦ୍ଧ । ୧୮ ।
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ଅଟଇ ଦୁଇ ।
 ରୁଚିଦିଗେ ସେବା କରଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ୧୯ ।
 ଅଗ୍ନି ବାୟୁରା ସେ ନିକଟ ତରେ ।
 ଶିଖାନ୍ତ ମିଶ୍ରିତ ଅଷ୍ଟ ଦିଗରେ । ୨୦ ।
 ଅଠଅଷ୍ଟ ଚକ୍ରପତି ଦୁଆର ।
 ଅଷ୍ଟଦ୍ଵାର ଜଗି ସେବା ବିଧିର । ୨୧ ।
 ବିରାଜିତ ରାମ ନାମ ତହିଁ ।
 ପଦ୍ମପଦରେ ସେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଛଇ । ୨୨ ।

ଯିଶାନ୍ ଦରେ କୃପବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣିସ୍ଥଳ ଜଗି ରହୁଣି । ୧୫ ।
 ବରହବିଷ୍ଣୁ ଯେ ଉଦରେ ସ୍ଥାନ ।
 ରତ୍ନବେଦୀସ୍ଥାନେ ସେବା ଭଜନ । ୧୬ ।
 ନୃସିଂହ ବିଷ୍ଣୁ ବାୟୁବ୍ୟଘରେ ।
 ରତ୍ନଅଛନ୍ତି ଯେ ସେବା ଭବରେ । ୧୭ ।
 ବାମନ ପଶୁ ରାମ ଦୁଇ ପୁଣି ।
 ନଳର ତଳୋଦ୍ଭବେ ରହୁଣି । ୧୮ ।
 ଦକ୍ଷିଣଦତ୍ତ ଶ୍ରୀରାମ ମୁରତି ।
 ରତ୍ନବେଦୀପରେ ଶୋଭା ଦିଶନ୍ତି । ୧୯ ।
 ଅଗ୍ନିକୋଣେ ବିଜେ ଜଗତନାଥ ।
 ପଞ୍ଚମୂରତି ଯେ ଘେନି ସଙ୍ଗତ । ୨୦ ।
 ଏମନ୍ତେ ଅଷ୍ଟବିଷ୍ଣୁ ଚଉପାଶେ ।
 ବେଦି ରହୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପାଶେ । ୨୧ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବିଜେ ପଶ୍ଚିମ ଦଳ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣିସ୍ଥଳ । ୨୨ ।
 ଅଷ୍ଟବିଷ୍ଣୁ ସେବା କଲେଣି ପୁଣି ।
 ଅବତାର ବିଷ୍ଣୁ ସେବା କରିଣି । ୨୩ ।
 ତେବେ ସିନା ରାଧା କୃଷ୍ଣକୁ ପାଇ ।
 ବିଷ୍ଣୁବାଟ ତେବେ ଗୁଡ଼ିଣ ଦେଇ । ୨୪ ।
 ଅଜପା ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଜପ କରିଣି ।
 ଅବତାର ବିଷ୍ଣୁ ସନ୍ତୋଷ ପୁଣି । ୨୫ ।
 ଅଜପା ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଜପଇ ନାହିଁ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେହୁ ଦୃଶ୍ୟ ନ ପାଇ । ୨୬ ।

ପ୍ରଥମେ ଶୁଣ ତଥ୍ୟପରେ ଶୁଣ ।
 ତଥ୍ୟ ପାରୁଣେ ଶୁଣ ଶୁଣ ଧର । ୩୭ ।
 ଶୁଣ ଅଠରେ ଯେ ହେବ ବଦନ ।
 ଗଳମନ୍ତ୍ର ଅଠ ଅକ୍ଷର ଘୋଷ । ୩୮ ।
 ତପ୍ତବିନ୍ଦୁ ବରେଣୀୟୋ ଯେ କହୁ ।
 ଭଗୋଦେବତା ଧର୍ମହିଁ ଅଟଇ । ୩୯ ।
 ଧର୍ମୋଦ୍ଧୃତ ପ୍ରଭେଦଦ୍ଵାରା ପୁମର ।
 ପର ରଜ ଶସ୍ତ୍ର ବଦ ଆଠର । ୪୦ ।
 ପ୍ରଥମରେ ଶୁଣି ଗଳକୁ ଧର ।
 ଯନ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ ଯେ ଲେଖି ଭୂମିର । ୪୧ ।
 ସେ ଯନ୍ତ୍ର ଏକ ବସନେକ ଦେଇ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଶୁପତ ଠାବରେ କହୁ । ୪୨ ।
 ତତ୍ତ୍ଵେ ବସାଇବ ଅଠ ଅକ୍ଷର ।
 ପରଂ ବିଷ୍ଣୁରୂପ ତତ୍ତ୍ଵ ପୁମର । ୪୩ ।
 ରଜ ବିଷ୍ଣୁ ଚରଣେ ଶୁଭାଶ୍ରମ
 ଏମନ୍ତେ ଅଜପା ମନ୍ତ୍ର ଜପିଣ । ୪୪ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ମହତ ରୁଦ୍ରବିଷ୍ଣୁ କହୁ ।
 ବଦ ସର୍ବଦେବ ଅବନ୍ତ ଧାୟୁ । ୪୫ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଅଗ୍ନିରେ ପର ବସଇ ।
 ପୁରା ଐଶାନ୍ୟ ଯେ ରଜକୁ କହୁ । ୪୬ ।
 ବଦ ବସଇ ବାୟୁବ୍ୟଘରରେ ।
 ଏମନ୍ତ ଅଜପା ଅଷ୍ଟ ହୋଇଲେ । ୪୭ ।

୩୭—୧ ତଥ୍ୟ ପାଶେଣ (ଖ);

୪୧—୧ ପ୍ରଥମେ ଅଠ ଶୁଣ କର ଧର (ଖ); ୪୮—୧ ମହତ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣ (କ)

୪୭—ଶକ୍ତ ବେଳକ୍ଷର ନଇରୁ ତର । ବଦ ବସଇ ବାୟୁବ୍ୟଘର (ଖ)

ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଶୁଭ ବୋଲଇ ।
 ଶୁଭଅଙ୍ଗ ବୋଲି ସଂସାରେ କହୁ । ୩ ।
 ଶିଷ୍ୟର କିଛି ସେ ହୋଏ କାରଣ ।
 ମଲେଶ ଗତି ସେ ଲଭଇ ପୁଣି । ୪୧ ।
 ବାସନା ରହଇ ଶୀଘ୍ର ପାତଣ ।
 ବୃକ୍ଷ ଅକ୍ଷରଇ ଇଚ୍ଛା ସୁଖେଷ । ୪୦ ।
 କେହି ଶୁଣି ପରାଏ ଝଡ଼ି ନ ପଡ଼େ ।
 ଦରଧ ମୂର୍ଖିକା ରହେ ମୃତ୍ୟୁରେ । ୪୧ ।
 ଏଶୁକର ହରିନାମ ଘୋଷିକ ।
 ହରିଚରଣରେ ଶରଣସ୍ଥକ । ୪୨ ।
 ଶ୍ରବଣେ ହରିକଥା ଶୁଣୁଥିବ ।
 ବିଦନରେ କରକଥା ଗୁଣିବ । ୪୩ ।
 ହସ୍ତରେ ହରିର ଚରଣ ପୁଣି ।
 ତାଳ କର୍ତ୍ତୃକ ଖୋଲି ବାଣୀ ଗୁଣି । ୪୪ ।
 ତମ୍ଭ ଶାରଙ୍ଗୀ ଯେ ଅମୃତ ରସ ।
 ଶକ୍ତିର ରାମଚାଳରେ ଯେ ଘୋଷ । ୪୫ ।
 ଭଜନ ଚୁଲସୀ ମାଳ ଯେ ପୁଣି ।
 ଲେଖନେ ଲେଖିବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଗୁଣ । ୪୬ ।
 ରେଖାପଞ୍ଜରରେ ଚୁଲସୀ ମାଳ ।
 ରୁଆଗ୍ରହ ପଦ ଲକ୍ଷ ଉଲ୍ଲୋଳ । ୪୭ ।
 ଛଡ଼ିଛାଣି ଯେ ଛଡ଼ିଣ ରାଗେଣି ।
 ନବତାଳେ କୃଷ୍ଣକଥା ଯେ ଗୁଣି । ୪୮ ।
 ଦନ୍ତ ତାଳବ୍ୟ ହରଷ ଘାସରେ ।
 ମୂର୍ଖ ଶ୍ୟା ପ୍ରାଣାନ୍ତରାୟ ବିଷରେ । ୪୯ ।
 ଏତେ ଗୁଣରେ ଯେ ଲେଖନକରେ ।
 କୃଷ୍ଣର ଗୁଣ ଲେଖିବ ହସ୍ତରେ । ୫୦ ।

ଜ୍ୟୋତି ଅବାଦ୍ଧ ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସମାଧି ।
 ଶିକାର ପଞ୍ଚ ଜଳାନ୍ତ୍ର କି ଭେଦ । ୭୧ ।
 ଯେଉଁ ଜନର ଏତେ ସିନା ଗୁଣ ।
 ସେ ଜନ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ଦରଶନ । ୭୨ ।
 ଦେହ ବହୁଣ ସେ ଗୁଣ ଶୁଦ୍ଧ ।
 ଦେହ ଅନ୍ତେ ପୁଣି ଗୋଲ୍ଲକ ପାନ୍ତି । ୭୩ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ସାଦର ।
 ଶୁଣ ବିଷ୍ଣୁଦାସ ଭଗବତ୍ସବ । ୭୪ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପତି ବିଷ୍ଣୁ ମଞ୍ଚରେ ଲୀଳା ।
 ଦୁଷ୍ଟ ନିକାରଣ ସମ୍ଭବ ଭେଳା । ୭୫ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପତିରୁ ଯେ ବଦନ ଜାଣି ।
 ବଦନୁ ସାର ଦଶରୂପ ପୁଣି । ୭୬ ।
 ଦଶରୂପ ସାର ଯେ ଅଠ ଅଟକ ।
 ଅଠରୁ ସାର ପାଞ୍ଚରୂପ ହୋଇ । ୭୭ ।
 ଶ୍ଵେତ ପୀତ ଲେହନାରକ୍ତ ପୁଣି ।
 ନୀଳ ସ୍ଵରୂପ ପାଞ୍ଚରୂପ ଜାଣ । ୭୮ ।
 ଶ୍ଵେତସ୍ଵରୂପ ନାରାୟଣ ନାମ ।
 ପୀତସ୍ଵରୂପ ଗୁଣିମ ଶ୍ରୀରାମ । ୭୯ ।
 ଲେହନ ସ୍ଵରୂପ ଗୋପେ କହ୍ନାବଳ ।
 ଅରକ୍ତରୂପ ଚକ୍ରତ୍ୟା କହ୍ନୁ । ୮୦ ।
 ନୀଳ ସ୍ଵରୂପ ଯେ କଳଙ୍କିରୂପ ।
 ନାଶନ୍ତି ଭଗବତ୍ଜନର ତାପ । ୮୧ ।
 ଅଭି ଯେତେ ରୂପ ନୀଳ ବିହାର ।
 ନୀଳା କରଣ ରହନ୍ତି ଭବର । ୮୨ ।

ବଳୀର ନିମନ୍ତେ ବାମନ ହୋଇ ।
 ହୃଦୟ ଛଳେ ନୃସିଂହ ରୂପେ । ୭୩ ।
 ପୃଥ୍ବୀର ଛଳେ ବରହ ସେ କର୍ମ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବେଦଛଳେ ମାନ ବିବମ । ୭୪ ।
 ମୃତ୍ୟୁ ଛଳେ ବଞ୍ଚଇ ମୂରତି ।
 ବିପ୍ର ଛଳେ ପଶୁ ରାମ ହୋଇ । ୭୫ ।
 ପାତାଳ ଛଳେ ଅନନ୍ତ ସ୍ବରୂପ ।
 ଧନ୍ୟନ୍ତୀସ୍ବରୂପ ନରକ ହୃତ । ୭୬ ।
 ଭ୍ରମ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଏ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ।
 ଶିବୀ ନିସ୍ତାରଣେ ଏ ରୂପ ପୁଣି । ୭୭ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ସୁଦ୍ଧି (ସୁଦର୍ଶନ) ଅଗାଧରେ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ସଂସରେ । ୭୮ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଆଦିତ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତାରଣେ ।
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ଅହଂକାର ଯେ ବୁଝେ । ୭୯ ।
 ହସ୍ତଶୀବ ବ୍ୟାସ ଶୁକ ଅଟଇ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶେ ନୀଳା କରନ୍ତି ମନ୍ତ୍ର । ୮୦ ।
 ବିଷ୍ଣୁର ଲୀଳାରେ ଖେଳ ଏ ମନ୍ତ୍ର ।
 ମୁକ୍ତମାନେ ଏହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ୮୧ ।
 ଧନ ଜନ ପଣ ମାୟାରେ ମର ।
 ଗୁରୁଚରଣରେ ନ ଦେଇ ଚିତ୍ତ । ୮୨ ।
 ଗୁରୁକୁ ଯେଣୁ ଯେ ନ ପୁଚ୍ଛେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ତେଣୁ ବିଷ୍ଣୁମାୟା ନ ପାରେ ଜଣି । ୮୩ ।
 ଯେଣୁ ବିଷ୍ଣୁ ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଘୋଷନ୍ତି ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଗୁରୁ ତେଣୁ ଭଦ୍ର ନୁହନ୍ତି । ୮୪ ।
 ଗୁରୁ ଆଗେ ଶିଷ୍ୟ କହୁଲେ ମିଛ ।
 ଲଗଇ ଗୋହତ୍ୟାଦୋଷ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ୮୫ ।

ଗୁରୁଠାରେ ଯଦି କପଟ କରି ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ ପାତକ କରି । ୮୭ ।
 ଛନ୍ଦକରି ଗୁରୁଠାରେ କହିଲେ ।
 ସୁରାପାନଦୋଷ ଲଗଇ ଭଲେ । ୮୮ ।
 ମାୟାକଥା ଯେବେ ଗୁରୁକୁ କହି ।
 ବିଶୁଦ୍ଧ ମାତୃହରଣ ଯେ ହୋଇ । ୮୯ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପରାଏ ଗୁରୁକୁ ମଣିବ ।
 ଶିବ ପରାଏ ଗୁରୁକୁ ପୁଜିବ । ୯୦ ।
 ଗୁରୁକୁ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ତ୍ରାସ୍ତେ ସ୍ମୃତି କରି ।
 ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇଥିବ ଅବଧାର । ୯୧ ।
 ଏତେ ଶୁଣ ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି ଜାଣିବ ।
 ଏମନ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଭରତ ଜଣିବ । ୯୨ ।
 ରାଜ ଦବସେ କହୁଥିବ ଲାଞ୍ଜି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁଣ ଯେ ଧ୍ୟାନରେ ଚିନ୍ତ । ୯୩ ।
 ଯଦି ତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଯୋଗୁଣ ଥିବ ।
 ଗୁରୁର ଭଗତ ତେବେ ହୋଇବ । ୯୪ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଚରଣେ ଶରଣ ପଶ ।
 ପାମର ଅରୂପ ନ ଧର ଦୋଷ । ୯୫ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଶିଷ୍ୟକାରଣେ ।
 ପାମର ଅରୂପ ଏ ଗୀତେ ଭଣେ । ୯୬ ।

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ଦ୍ଵିଚକ୍ରାଗଙ୍ଗ ଗୁପ୍ତ ।

ବିଚିତ୍ରାବଂଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

କହୁବା କଥାଏ ଶ୍ରୀରୁ ରୁଦେବ ।
 କପଟରୂପ ସେ ବଢ଼ଦରାବ । ୧ ।
 ମୁଦଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କପା ଦୁଃସ୍ତ ।
 ପତିତଦର୍ଶନେ ଭଗନ୍ତ ପାନ୍ତି । ୨ ।
 ଶୁଣ ହେ ମୂଢ଼ର ସୁତ ବଚନ ।
 ମନ୍ତ୍ରମୂର୍ତ୍ତି କରି କର ଭଜନ । ୩ ।
 କପଟ ରୂପକୁ କଲେ ଦର୍ଶନ ।
 ମନ୍ତ୍ରମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା କରିବ ମନ । ୪ ।
 ଓଁକାର ବୋଲିଣ ଯେଉଁ ଅକ୍ଷର ।
 ଶକ୍ତ ବୋଲି କରି ମନେ ସୁମର । ୫ ।
 ମ ଅକ୍ଷରଟି କଳାବଦନ ।
 ରା ଅକ୍ଷରଟି ରଜାଧର ଧ୍ୟାନ । ୬ ।
 ହ୍ର ଅକ୍ଷର ଡାହାଣ ଭୁଜରେ ।
 ବାମ ଭୁଜରେ ରେ ଅକ୍ଷର ଧରେ । ୭ ।
 ଡାହାଣ ନୟନ କୁରୁ ଟି କହୁ ।
 ଶୁ ଶର ବାମ ନୟନ ହୋଇ । ୮ ।
 ମ ଶର ବେନ ଶ୍ରବଣ ହୋଏ ।
 ଜୀବଆତ୍ମା ରା ଅକ୍ଷର କହେ । ୯ ।
 କୁରୁ ଅକ୍ଷର ସେ ଦେହ ଅଟଇ ।
 ଦେହମଧ୍ୟେ ଶୁଅ ଆତ୍ମା ବୋଲଇ । ୧୦ ।

—୧ ଓଁକାର (କ);

୧୦—, ଦେହ ମଧ୍ୟେ କୁରୁ (କ, ଖ);

ସିଂହାସନ ଅଟେ ରା ଅକ୍ଷର ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ମନ୍ତ୍ର ସୁମର । ୧୧ ।
 କପଟ ରୂପକୁ ତେବେ ଦର୍ଶନ ।
 ସୁଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ କରଣ ମନ । ୧୨ ।
 ରାଜ ଦବସରେ କର ଭଜନ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ମୁଖରୁ ପରାଣ ଯେନ । ୧୩ ।
 ସଖୀଅଙ୍ଗ ତହିଁ କରଦା ଲୟେ ।
 ଅକ୍ଷର ଗୋଟିକେ ସଖୀଏ ହୋଏ । ୧୪ ।
 ହୁ ଶର ବୃନ୍ଦାବନ ଅଟଇ ।
 ରେ ଅକ୍ଷର ରଜାଦେଶ କହୁ । ୧୫ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଅଟଇ ରା ଅକ୍ଷର ।
 ମ ଶର ପ୍ରସନ୍ନଦା ସୁମର । ୧୬ ।
 ରତ୍ନରେଖା କୁରୁ ଶର ଅଟଇ ।
 ଶୁ ଶର ନିଜାଦେଶଟି କହୁ । ୧୭ ।
 ଏମନ୍ତେ ଛଡ଼ ଯେ ସଖୀ ଗୁଣିଣ ।
 ଶୁଭୁକ୍ତ ଏ ଭେଦ ପରାଣ ପୁଣ । ୧୮ ।
 ରେ ଶର ବୋଲି ରେବତୀ ଗୁଣ ।
 ରା ଅକ୍ଷରରୁ ଦୁଇକା ପୁଣ । ୧୯ ।
 ମ ଅକ୍ଷରରୁ ସାବିତ୍ରୀ ଗୋଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁରୁ ଶରେ କଥଇ । ୨୦ ।
 ରାଧା ସୁମରଣ କୁରୁ ମନ୍ତ୍ରେଣ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଗୋପୀ ଗୁଣିଣ । ୨୧ ।
 ଚିନ୍ତାମଣିରେ ସଖୀ କର ଭଜନ ।
 ଶୀରାଣି ବୃନ୍ଦାବନ ରାଧା ପୁଣ । ୨୨ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ରେବତୀ ପ୍ରେମରୂପାହିଁ ।
 କଳରା ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ରାଧା କହୁ । ୨୩ ।

- ହରେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଛଡ଼େ ଭଜିବ ।
 ହରାରି ଶୀରାରି ଜାଲ* ବୁଝିବ । ୨୪ ।
 ଏମନ୍ତ ସ୍ବରୂପ ଗୋଟି ବସାଇ ।
 ପଦ୍ମମୁଖେ ରୁରୁ ବସିବ ଧାନ୍ତି । ୨୫ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ପଶ୍ଚିମ ମୁଖ କରିବ ।
 ଶିଷ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର କହିବ । ୨୬ ।
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ ମନ୍ତ୍ର ସୁମର ।
 ଶାମ ଶବଦ ଯେ ରୂପତ କରି । ୨୭ ।
 ହରେ ବାଳଗୋଟି ପ୍ରଥମେ ଥୋଇ ।
 ରାମ ବାଳ ତଥ୍ୟ ପାଶେ ବସାଇ । ୨୮ ।
 କୃଷ୍ଣ ବାଳ ତଥ୍ୟ ପାଶେ ରହିବ ।
 ଶାମ ବାଳ ତଥ୍ୟ ପାଶେ ବସିବ । ୨୯ ।
 ହରେ ରାମ ବାଳ ତଳେ ବସାଇ ।
 ତହିଁ ତଳେଣ ପ୍ରଣବକୁ ଥୋଇ । ୩୦ ।
 ଗୁରୁପୀତି ତଥ୍ୟ ତଳେ ଲେଖିବ ।
 ଶେଷେ ପରାପର ଗୁରୁ ଗୁଣିବ । ୩୧ ।
 ପରମ ଗୁରୁ ଯେ ତଥ୍ୟ ତଳେଣ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଆପଣେ ତଥ୍ୟ ତଳେଣ । ୩୨ ।
 ଶାମବାଳ ପାଶେ ଚନ୍ଦ୍ର ବସାଇ ।
 ବିଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ପୂଜା ଯେ ଥୋଇ । ୩୩ ।
 ବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଯେବା ମିଳିବ ।
 ହମର୍ପଣ ନେଇ ମନ୍ତ୍ରେ କରିବ । ୩୪ ।

୧୯—୧ ରେ ଋରୁ ଗୁଣ (ଖ);

୩୧—୨ ଶେଷେ ତହିଁ ପରାପର ଗୁଣିବ (କ);

ଫୁଲ ପାନ ବଧୂ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେତେ ।
 ଦୁବ ଅନ୍ଧକ ଶ୍ରୀଫଳ ସହଚେ । ୩୫ ।
 ହରିଡ଼ା ଗୁଆ ଯେ ବିଦ୍ୟ ଫଳ ।
 ଗୁରୁଚରଣରେ ସେବା ନିଶ୍ଚଳ । ୩୬ ।
 ନବହନେ ପୁଟେ ଘାନ୍ଧା କହୁଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଗୋଷ୍ଠି ଲେଖି ନାମ କହୁଲେ । ୩୭ ।
 ହୁଅଇ ତାହାର ପରମ ଗତି ।
 ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ଲଭନ୍ତି । ୩୮ ।
 ବରଷେ ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ମନ୍ତ୍ର ବହୁଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ହିମାଳୟ ଲେଖି ପୃଥ୍ବୀରେ । ୩୯ ।
 ଶିଷ୍ୟର ହୁଅଇ ଭରତ ନାତି ।
 ମଲେଷ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ଘରରେ ଜାତି । ୪୦ ।
 ତୃପ୍ତାୟ ବରଷେ ନାମ କହୁଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚରୁକୀଳ ଲେଖିବ ଭଲେ । ୪୧ ।
 ପ୍ରଣବ ଗୋଷ୍ଠିଏ ପୁଣି କହାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ରଯୋଗୀ ଘରେ ମଲେ ଜନ୍ମଇ । ୪୨ ।
 ପଞ୍ଚମ ବରଷେ ନାମ କହୁଲେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରବାଜ ପ୍ରଣବ ଭଲେ । ୪୩ ।
 ଗୁରୁ ପ୍ରଣବ ଯେ ବହୁବ ଚହ୍ନି ।
 ମଲେଷ ଦେବତା ଶରୀର ପାଇ । ୪୪ ।
 ପଞ୍ଚମ ବରଷେ ନାମ କହୁବ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରମନ୍ତ୍ର ଗୁରୁ ପ୍ରଣବ ଥିବ । ୪୫ ।
 ଶିଳାର ବସାଇ ବଢ଼ିଶଦଳ ।
 ମଲେ ଜନ୍ମ ବଞ୍ଚିଷ୍ଠବରେ ମେଳ । ୪୬ ।

୪୬—୧ ମନ୍ତ୍ର କହୁଲେ (ଶ);

ନବମ ବରଷେ ଘାଣ୍ଟା ବହୁଲେ ।
 ଜାଳାନ୍ତି ଯଦ୍ୱା ଯେ ଲେଖିବ ଭଲେ । ୪୭ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁଲେ ଭରତ ହୋଏ ।
 ମଲେ ସେହୁ ବାଜ ବନାଶ ନୋହେ । ୪୮ ।
 ଲେଖିବି ସେ ଜନ ହରି ଭଜନ ।
 ଭରତ ଭବରେ ବଳଭ ମନ । ୪୯ ।
 ବାରବରଷରେ ଘାଣ୍ଟା ବହୁବ ।
 ଜାଳାନ୍ତି ସମାଧି ଗୁପ୍ତା କହୁବ । ୫୦ ।
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଅଶୀକ୍ଷର ଯେ ପୁଣ ।
 ଅଶୀକ୍ଷର ଲେଖି କହୁ ଅଗ୍ରେଣ । ୫୧ ।
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷର କର୍ଣ୍ଣ ଦେଶରେ କହୁ ।
 ଏ ଘାଣ୍ଟା ପାଇଲେ ଭରତ ହୋଇ । ୫୨ ।
 ଏ ଘାଣ୍ଟା ଯାହାକୁ ହୋଏ ପ୍ରାପତ ।
 ଜାଣିବା ସେ ଜନ କୃଷ୍ଣ ଭରତ । ୫୩ ।
 ଏ ଘାଣ୍ଟା ଯେନ ଯେ ସୁରଜ ନାହିଁ ।
 ଯଦୁବଂଶ ଭକ୍ତ ତାକୁ ନ କହୁ । ୫୪ ।
 ଯେ ଅଣ ଅକ୍ଷରେ ହୁଅନ୍ତି ଭକ୍ତ ।
 ଅନନ୍ତ ଭକ୍ତରେ ଭରତେ ସେତ । ୫୫ ।
 ଦକ୍ଷିଣାୟନ ହୃଦରେ ବସିବ ।
 ରବି ଶନ ଗୁରୁ ମଙ୍ଗଳ ଭବ । ୫୬ ।
 ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ଯେ ତଥ୍ୟ ବିରୁଣ ।
 ପୁରୁଷ ଅଙ୍ଗକୁ ଶିଷ୍ୟ ଯେ କର । ୫୭ ।

୫୪—୧ ଦେନ ଯେ ଶେଞ୍ଜ (କ),

୫୭—୧ ବହୁବ (କ); ୫୮—୧ ଦଦେ ବିମର (ଖ);

ଯୋମ ଶୁକ ଗୁପ୍ତବାସ ସୁମର ।
 ଉଦ୍ଧବପୁଷ୍ପ ସେ ହୃଦେ ବସୁର । ୩୮ ।
 ପ୍ରତିଷ୍ଠାପନକୁ ସେ ଦାକ୍ଷୀ ଦେଲେଣି ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରମାଦ ନ ପଡ଼େ ପୁଣି । ୩୯ ।
 ହରେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପୁରୁଷେ ଦେବ ।
 ରାଧେ କୃଷ୍ଣାମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କହୁବ । ୪୦ ।
 ଦକ୍ଷିଣାୟନେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦେଲ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରମାଦ ନିଶ୍ଚେ ପଡ଼ଇ । ୪୧ ।
 ଉଦ୍ଧବପୁଷ୍ପେ ପୁରୁଷକୁ ଦେଲେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ବସନ୍ତି ପଡ଼ଇ ଭଲେ । ୪୨ ।
 ଶିଷ୍ୟହୃଦେ ଭକ୍ତ ନୁହଇ କାତ ।
 ମୁକ୍ତମତି ତାର ହୃଦୟ ଚିତ୍ତ । ୪୩ ।
 ଏଶୁକର ଦେହ ଅଶ୍ୱିର ମାତ୍ସ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ୱରାସ ବାୟୁ ଏଶୁ ଖେଳଇ । ୪୪ ।
 ମତ୍ସ୍ୟ ଶୁକ ଗୁରୁ ଅଜା କରବ ।
 ମନ ଚିତ୍ତ ସେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକେ ଥିବ । ୪୫ ।
 ଅର୍ଚ୍ଚି କୃଷ୍ଣମତ୍ସ୍ୟ ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱରେ ।
 ନମ ବୋଲି ଶୁକ କରି ମନ୍ତ୍ରରେ । ୪୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣାୟନ ନମ ଏ ପୁରୁଷନେ ।
 ଉଦ୍ଧବର ପୁଣି କରବ ମନେ । ୪୭ ।
 ଅର୍ଚ୍ଚିତର ପୂଜା ସ୍ଥାପନେ କରି ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦକ୍ଷର ପୂଜା ଶ୍ରେୟଶୀ । ୪୮ ।

୨୦—୧ ହରେକୃଷ୍ଣ ରାମ (ଖ);

୨୧—୧ କୃଷ୍ଣମୂର୍ତ୍ତି (କ); ୨୨—୨ ନମ ଶୁକ ସିଦ୍ଧ (ଦ);

ଉଦ୍ଧବ ଦଶକୁ ପୂଜା କରିବ ।
 ନୈରଂଗ ଦଶକୁ ପୁଣି ବନ୍ଧବ । ୬୧ ।
 ବାୟୁବ୍ୟାଘ୍ରକୁ ପୂଜା ଯେ କରି ।
 ଐଶାନୀଦଶକୁ ପୂଜା ପ୍ରମର । ୬୦ ।
 ପୂର୍ବଦଶକୁ ଯେ ପୂଜା କରିଣ ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦଶକୁ ପୂଜା ଚନ୍ଦ୍ରଣ । ୬୧ ।
 ପାତାଳ ଅନନ୍ତ ଦେଶ ବନ୍ଧଣ ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ବ୍ରହ୍ମଦଶ ବନ୍ଧବ ପୁଣି । ୬୨ ।
 ଦଶଦଶ ପୂଜା ଏମନ୍ତ କରି ।
 ପୂର୍ବମୂଳେ ବସି ଗୁରୁ ପ୍ରମର । ୬୩ ।
 ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ନମ ନୋଲିଣ ।
 ଦଶଦଶ ସୁଦର୍ଶନ ଯେ ପୁଣି । ୬୪ ।
 ବାମପାର୍ଶ୍ୱେ ଗୁରୁକୁ ବସାଇ ।
 ଅଗ୍ନେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବିଜେ କରାଇ । ୬୫ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱେ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଗଣ ।
 ଏମନ୍ତେ ପୂଜା ଯେ ଉଧ୍ୱ କରିଣ । ୬୬ ।
 ନଗମସ୍ତାନରେ ବସିଣ ପୁଣି ।
 ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଦାକ୍ଷା ଗୋପ୍ୟ ସ୍ୱବେଶ । ୬୭ ।
 ପାଦାନ୍ତ ପ୍ରହରେ ସ୍ନାନ କରିଣ ।
 ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଭକ୍ତି ହୃଦୟ ପୁଣି । ୬୮ ।
 ରାତ୍ର ପାଞ୍ଚଦର୍ଶୀଠାରେଣ ପୁଣି ।
 ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଭଲ ହୋଏ କାରଣ । ୬୯ ।
 ରାତ୍ର ଏକଦର୍ଶୀଠାକରେ ପୁଣି ।
 ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଭଲ ହୃଦୟ ଶୁଣ । ୭୦ ।
 ଦିବା ପାଞ୍ଚଦର୍ଶୀଠାକରେ ଦେବ ।
 ଶିଷ୍ୟର ଉଦ୍ଧମ ହୃଦୟ ଲଭ । ୭୧ ।

ନିର୍ନୟନରେ ଭଲପାଁ ତଳେ ।
 ନିଶ୍ଚୟକେ ବା ଓଷ୍ଠମଳେ । ୮୨ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ମନ୍ତ୍ରରେ ଶୁଦ୍ଧ କରଣ ।
 ଶିଷ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ମନରେ ଗୁଣ । ୮୩ ।
 ଅତି ଶୁଦ୍ଧ ବସ୍ତ୍ର ବସ୍ତ୍ର ତୋଳଣ ।
 ହର* ହର* ବୋଲି ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଣ । ୮୪ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଏମନ୍ତେ ସ୍ନାନ କରାଇ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଯେ ସ୍ନାନର ଫଳ ଲଭଇ । ୮୫ ।
 ଗୁରୁଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ କରଣ ଲଭେ ।
 ଅତି ବସ୍ତ୍ର ବସ୍ତ୍ର ହରି ହରି ଯେ । ୮୬ ।
 ଅଶ୍ୱିନ ଦେଲେ ଏମନ୍ତେ ସ୍ନାନ ।
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଦୁହେଁ କରି ଭଜନ । ୮୭ ।
 କାର୍ତ୍ତିକମାସରେ ଦେଲେଶ ପୁଣି ।
 ଶିଷ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ମନେ ସୁମରେ ପୁଣି । ୮୮ ।
 ଅତି କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ହରଇ କହୁ ।
 ହରଇ ପାଶ ଅତି ନମ ହୋଇ । ୮୯ ।
 ଗୁରୁମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ ଯେ ଚିତ୍ତେ ।
 ଓ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନମ କରି ନିତ୍ୟେ । ୯୦ ।
 ଗୁରୁଅଙ୍ଗ ଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗେଶ ଶ୍ରୀ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଅଙ୍ଗ ସେବଇ । ୯୧ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗେ ମନ ନେଇ ଯୋଇବ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାମଣିସ୍ଥଳେ ଧ୍ୟାନ କରଇ । ୯୨ ।

୧୦—, ଓ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିଣ ନିତ୍ୟେ (୧),

ଅତି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନମ କରି ନିତ୍ୟେ । (୩):

ସେ ଅଷ୍ଟ ଦଳର କେଶର ପରେ ।
 ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବଳେ ପ୍ରେମସ୍ନାବରେ । ୧୩ ।
 ଏକକଟୀ ବେନି ପାଦ ଅଟଇ ।
 ପାଦେ ଶ୍ୟାମ ପାଦେ ଗହ୍ୱର ଦୋଇ । ୧୪ ।
 ଭୁଲେ ଗହ୍ୱର ଯେ ଭୁଲେ ଶ୍ୟାମଳ ।
 ଲପନ ଗହ୍ୱର କାଳିନ୍ଦୀ କଳ । ୧୫ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଲଳା କରଣ ଚକ୍ଷୁ ।
 ଭଗବତନ ତା ଦର୍ଶନ ପାଇ । ୧୬ ।
 ଅଧେ ପ୍ରିୟ ଅଧେ ଅଟେ ପୁରୁଷ ।
 ଶ୍ରୀବାଳ ସୁମରୀ କାଳରୀ ଘୋଷ । ୧୭ ।
 ସୁନାମ ଅବାଜ ଏକତ୍ର ତର ।
 ପୁରୁଷ ଅଙ୍ଗକୁ ଧ୍ୟାନ ଯେ କରି । ୧୮ ।
 ଶୁଭୁ ଶୁଭା ବାଜ କର ଏକତ୍ର ।
 ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷ ଯେ ଜୀବରେ ଚନ୍ଦ୍ର । ୧୯ ।
 ଜୀବ ପରମରେ କର ଭଜନ ।
 ଜ୍ୟୋତି ସମାଧିରେ କରଣ ଧ୍ୟାନ । ୧୦୦ ।
 ଅଶେଷଜନ୍ମର ଦୁରିତ ଯାଇ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣିଲେ ଶିଷ୍ୟ ବୋଲଇ । ୧୦୧ ।
 ଏ ଭେଦ ପୁଣି ଯେ ଶିଷ୍ୟ ନ ଜାଣେ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ଦୁହେଁ ଭ୍ରମେ ଏ କଣେ । ୧୦୨ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରେ ଭ୍ରମିଣ ନ ପାଏ ପଥ ।
 ଅମତା ମାତୁଣ କେଳି ଜାତ । ୧୦୩ ।
 ଜନ୍ମ ଅକାରଣେ ଏମନ୍ତ ଯାଏ ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମେଣ ଭକ୍ତ ଉଦୟେ । ୧୦୪ ।

ସମାଧି ଅଟଇ ଭରତ ମୂଳ ।
 ଅରୁଣର ସେବା ହିଁ କୁଟସ୍ଥଳ । ୧୦୫ ।
 ନୟନାମଦେଶେ ରାମର ହୃଦ ।
 ତଙ୍ଗରାସିନୀଲୀଳାରେ ଥିତ । ୧୦୬ ।
 ପୁରାଣମାନେ ରାମକୁ ମୁହିଁ ।
 ଏ ଦାକ୍ଷୀ କହଇ ସେନେହ ବହୁ । ୧୦୭ ।
 ରାମ ବହୁଳ ଯେ ରୁମୁକ୍ତ ପୁଣି ।
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ଧନ୍ୟ ଶ୍ରବଣ । ୧୦୮ ।
 ଭରତ ଶିଷ୍ୟକୁ ଏ ଦାକ୍ଷୀ ଦେବ ।
 ନିର୍ମଳ ଶିଷ୍ୟର ମନ ବୁଝିବ । ୧୦୯ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟ ଦୃଢ଼ରେ ଏ ଦାକ୍ଷୀ ରହେ ।
 ଛଦ୍ରମ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ଏହା ନ ପାଏ । ୧୧୦ ।
 ଛନ୍ଦିତେ, ଭରତ ଚରଣ ସୁତ ।
 ପୁରାଣ ସଖା ମୁଁ ତାହା ଅରୁଣ । ୧୧୧ ।
 ଏ ଗୀତା ଗୁପ୍ତ କଲେ ବର୍ଜୁକ ।
 ଫେଡ଼ିଲେ ବିପତ୍ତି ପଡ଼ଇ ସତ । ୧୧୨ ।
 ଭରମ ଶିଷ୍ୟକୁ ଏ ପାଠ କହ ।
 ମୁକ୍ତାନୁ ଶିଷ୍ୟ ଯେ ବୁଝିବ କାହିଁ । ୧୧୩ ।
 ମୁକ୍ତାନୁ ଦାମ୍ଭିକ କପଟୀନନେ ।
 ମିଥ୍ୟା ପରଦାସି ଯେ ଚିନ୍ତେ ମନେ । ୧୧୪ ।
 ସେ ଜନ ଘଟେ ଏ ପ୍ରବେଶ ନୋହୁ ।
 କହଲେ ଏଶୁଟି ଅପ୍ରାଧ ହୋଇ । ୧୧୫ ।
 ଶରଧା କର ଯେ ବୁଝି ଯେନବ ।
 ହରଷେ ସେ ଜନ ଆଗେ ଭଣିବ । ୧୧୬ ।

ଏ ପାଠ ଶରଧା ରସିକ ହୃଦେ ।

ପାମର ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ଲେଖିଲ ଗୀତେ । ୧୧୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁଭକ୍ତିଗୀତାକଥନେ ନାମ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀଶର ପ୍ରାୟ ।

ଚତୁର୍ଥାଂଶଂ ଗୀତଂ ଛାନ୍ଦ

କରୁଣା କରବା ସୁଦୟା ତତ୍ତ୍ୱେଷ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ ବିଧି ପରମାଣ । ୧ ।
 ଦେବଣ ଅନ୍ତର ମାର କେ ଅଷ୍ଟ ସୁରୁଷ ।
 ବୁଝାଇ କହବା ଗୁରୁ ଚିତ୍ତିବ ସନ୍ଦେଶ । ୨ ।
 ଭକ୍ତ୍ୟ ପରିଭକ୍ତ୍ୟ ରୂପେ ଦୁଇ ଦାସ ଶୁଣ ।
 ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ରୂପେ ଅଟ ହେ ସୁଜାଣ । ୩ ।
 ପରାକୃତ ସ୍ୱପ୍ନା ଗୀତ କରଣ ଯେ କହ ।
 ଗୋପାଳ ସୁତେ ହେ ବୁଝ ଏହୁ ଗୀତ ଗାଇ । ୪ ।
 ବଦନ କୋଠା ଧରବ ଶୁଣ ଅଷ୍ଟ କର ।
 ଭୂମି ଶଶ୍ୱେ ଲିପିଶ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର । ୫ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ ବନିଶ ଲେଖିଣ ।
 ନାନା ଉପହାର ସେବ ଦେବ ସେଠାରେଣ । ୬ ।
 ବସ୍ତ୍ର ପୂଜା ଦେଇଣ ଯେ ଶିଷ୍ୟକୁ କନ୍ଦିବ ।
 ଶିଷ୍ୟର ସଂଶୟ ଦୋଷ ମନରୁ ଛାଡ଼ିବ । ୭ ।
 ତନ୍ତେ ବୁଝାଇଲେ ଶିଷ୍ୟ ମନ ହୋଏ ଛିରି ।
 ନିଜମତ ସଞ୍ଚଳ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ଦୃଢ଼ସ୍ୱର । ୮ ।
 ତତ୍ତ୍ୱଭେଦ କହବା ହେ ମନ୍ତେ ହେଉକର ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଗୁରୁଗଣାର ବିସ୍ମୟ । ୯ ।
 ହରେ ଯେ ଚିନ୍ତାର କୃଷ୍ଣ ବିଦ୍ୟା ବୋଲି ପୁଣି ।
 ଅର୍ଚ୍ଚନା ମନ୍ତ୍ର ସମକୁ କର ସୁମରଣ । ୧୦ ।

ଉତ୍ତମ ଦିନରେ ଏହୁ ଯଦ୍ବଦ୍ୟ ପୁଣି ।
 ଶିଷ୍ୟଦ୍ବୟେ ଭଗବତ ଅକ୍ତୁର ହୋ ଏ ପୁଣି । ୧୧ ।
 ମନ୍ଦଦିନେ କହିଲେ ଭକ୍ତି ନୀତି ନୋହୁ ।
 ଶିଷ୍ୟ ମୁଖମନ୍ଦ ପୁଣି ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ପ୍ରକଟ । ୧୨ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଶିରେ କରଦେଇ ଉଷ ।
 ଏସବେ ସଂଶୟ ଗୁରୁ ଫେଡ଼ାଣ କହିବା । ୧୩ ।
 ଶୁଣ ଅହେ ରାମସୁତ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ବିଧି ପରମ ଗୁପ୍ତ । ୧୪ ।
 ବିଶ୍ବାସ ଭଗବତ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେଲେ ଯେ ପାଇ ।
 ବିଶ୍ବାସ ଭକ୍ତ ନୋହୁଲେ ଭ୍ରମ ମଧୁଆଇ । ୧୫ ।
 ଗୁରୁ ଏଶ୍ବକର ଯେ ଉତ୍ତମ ବିଶ୍ବରତ୍ନ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଦଅନ୍ତ ହେବୁ ପୁରତ୍ତ ବୁଝିଣ । ୧୬ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଦିନରେ ଦେଲେ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ହୋଇ ।
 ପ୍ରତିପଦ ଉତ୍ତମ ତେଜ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରକାଶଇ । ୧୭ ।
 ଦ୍ବିତୀୟାରେ ଉତ୍ତମ ଯେ ସିଦ୍ଧି ହୋଏ ଫଳ ।
 ତୃତୀୟାରେ ଆନନ୍ଦ ଯେ ହୁଅଇ ମଙ୍ଗଳ । ୧୮ ।
 ଚତୁର୍ଥୀଦିନରେ ଦେଲେ ବଶ ଯେ ହୁଅଇ ।
 ପଞ୍ଚମୀଦିନରେ ହେଲେ ଧନ ବନ୍ତ ହୋଇ । ୧୯ ।
 ଷଷ୍ଠୀ ସପ୍ତମୀରେ ଉତ୍ତମ ହୋଏ ପୁଣି ।
 ଅଷ୍ଟମୀରେ ନିଷେଧ ନବମୀ ଭଲ ଶୁଣ । ୨୦ ।
 ଦଶମୀଦିନରେ ଯେ ଦାୟଦ୍ର୍ୟ ଯୋଗ ହୋଇ ।
 ଏକାଦଶୀଦିନରେ ସୁଜ୍ଞାନ ଭକ୍ତି ପାଇ । ୨୧ ।
 ଦ୍ବାଦଶୀଦିନରେ ଦେଲେ ମୁଖ୍ୟ ହୋଏ ଗଳ ।
 ପୁର ଦାସ ଧନସ୍ତୟେ ସନ୍ତୋଷୀ ବୁଝ । ୨୨ ।
 ବଳସିଦ୍ଧି ହୁଅଇ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଦିନେ ।
 କଳହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ଅମାସ୍ୟାରେ ଦେନେ । ୨୩ ।

ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଚିତ୍ତମାନଙ୍କର ପୁଣି ।
 ଗୁରୁଦକ୍ଷା ଭରଣ ହେ ଗୋପସୁତ ଶୁଣ । ୨୪ ।
 ପୁଣି ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯାହା ନାରଦେ କହୁଲେ ।
 ଚୁମ୍ବେତ ଶୁଣିଲି ପୁଣି ପୁଣି ସୁଖ୍ୟଦଳେ । ୨୫ ।
 ରବିବାରେ ଦକ୍ଷା ଦେଲେ ଦୁଃସଂଯୋଗ ହୋଇ ।
 ସମ୍ପର୍କରେ ପୁଣ୍ୟଯୋଗ ପରାପତ ପାଇ । ୨୬ ।
 ମଙ୍ଗଳବାରରେ ସର୍ବସିଦ୍ଧ ହୋଏ ଯୋଗ ।
 ବୁଧବାରେ ବିଦ୍ୟାଭକ୍ତ ଲଭଇ ସଂଯୋଗ । ୨୭ ।
 ଗୁରୁବାରେ ଦିପିତ ସେ ଭେଦବଳ ହୋଇ ।
 ସ୍ବର୍ଗଜନ ବଂଶ ଶୁଦ୍ଧିଦଳରେ ଲଭଇ । ୨୮ ।
 ଶନିବାରେ ପୁଣି ଧନ ଶୟ ଧାନ ହୋଏ ।
 ଏଶ୍ବକର ଗୁରୁ ସର୍ବଠାକୁ ପୁଣ୍ୟମୟେ । ୨୯ ।
 ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ବଲ୍ଲଭବ ଦିନ ଅଙ୍ଗ ଏକ ।
 ସୁମରଲେ ଶଶ୍ବତ ସେ ହୁଅଇ ପାତକ । ୩୦ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରମାସରେ ଦେଲେ ଅନ୍ଧ ସେ ଲୋଚନ ।
 ବୈଶାଖମାସରେ ଦେଲେ ପାଇ ଭକ୍ତି ସ୍ଥାନ । ୩୧ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସେ ଦକ୍ଷାଦେଲେ ମରଣ ଲଭଇ ।
 ଅଷ୍ଟାଦିମାସରେ ଦେଲେ ବନ୍ଧୁନାଶ ହାଇ । ୩୨ ।
 ଶ୍ରାବଣମାସରେ ଦେଲେ ମହାପୁଣ୍ୟ ପାଏ ।
 ସ୍ବତ୍ବ ଅଶ୍ବିନେ ରହୁ ପରାପତ ହୁଏ । ୩୩ ।
 କାର୍ତ୍ତିକରେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରାପତ ଯୋଗ ।
 ମାର୍ଗଶିରେ ଧନସ୍ତୟ ହୁଅଇ ସଂଯୋଗ । ୩୪ ।
 ପୁଷ୍ୟେ ମୁକତିଯୋଗ ପରାପତ ହୋଏ ।
 ମାଘେ ସମ୍ପତ୍ତିଯୋଗ ହୁଅଇ ଉଦୟ । ୩୫ ।
 ସର୍ବ କର୍ମଜଳ ସେ ଫଗୁଣମାସେ ହୋଇ ।
 ଦ୍ବାଦଶମାସର ବିଧି ଏମନ୍ତ ଅଟଇ । ୩୬ ।

ଶିଖ୍ୟରେ ଏମନ୍ତ ଯୋଗ ଜାଣିଣ କହୁବ ।
 ହରେକୃଷ୍ଣ ହରେକୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଭବ । ୩୭ ।
 ହରେ ହରେ ବୋଲଣ ଯେ ବରୁଣ ଚୂଡ଼ିବ ।
 ଛଡ଼ାକ୍ଷର ମନ୍ତବ୍ୟ ଏମନ୍ତ ଯେ ଭବ । ୩୮ ।
 ହରେଶ୍ଵର ହରେଶ୍ଵର ବରୁଣଣ କର ।
 ଶମ ଶମ ହରେ ହରେ ବଢ଼ିଣ ସୁମର । ୩୯ ।
 ଶୋଳଗୋଟି ଅକ୍ଷର ଯେ ଅଣ୍ଟିର ଅଟଇ ।
 ବେନିଆଁ ଏଥିରେ ଯେ ଦ୍ଵିଗୁଣ ଅଟଇ ୪୦ ।
 ହକାର ଅକ୍ଷର ଯେ ବମଳା ସଖୀ କହୁ ।
 ଶ୍ରୀଦାମ ସଖା ରେକାର ଅକ୍ଷର ଅଟଇ । ୪୧ ।
 କୁକାରକୁ ସାରଦା ଯେ ସଖୀ ବୋଲି ଜାଣ ।
 ସୁଦାମ ସଖା ଅଟନ୍ତି ଛକାର ଯେ ପୁଣ । ୪୨ ।
 ହକାରକୁ ମେଧା ସଖୀ ବୋଲିକରି କହୁ ।
 ରେ ଯେ ଅକ୍ଷର ବସୁ ଦାମ ସଖା ହୋଇ । ୪୩ ।
 କୁକାରକୁ ଲଳିତା ଯେ ସଖୀ ବୋଲି ଜାଣ ।
 ମନ୍ଦାବଳ ସଖା ଏଡ଼ୁ ଷଣ ଅଟେ ପୁଣ । ୪୪ ।
 କୁକାରକୁ ଚାରି ସଖୀ ବୋଲିକରି କହୁ ।
 ସୁବାହୁ ସଖାବୋଲିଣ ଷଣ ଯେ ଅଟଇ । ୪୫ ।
 କୁକାର କୁନ୍ତଳାସଖୀ ବୋଲି କଜି ଜାଣ ।
 ଷଣ ଷର ଗାର୍ଥ ସଖା ଅଟନ୍ତି ଯେ ପୁଣ । ୪୬ ।
 ଦକ୍ଷର ହୁଂସିନୀ ଯେ ସଖୀ ବୋଲି କହୁ ।
 ଦେବସଖା ବୋଲି ରେ ଯେ ଅକ୍ଷର ଅଟଇ । ୪୭ ।

୩୭—, ରେ କାର ଅକ୍ଷର ଯେ ସୁଦାମ ହୋଇ (ଖ);

୩୮—, ମନ ଅକ୍ଷର (ଖ); ମନ ଅଟେ (କ);

୪୫—, ମନ ଯେ (କ, ଖ); ୪୬—, ମନକ୍ଷର (ଖ, ଗ);

ହୁ ଯେ ଅକ୍ଷର ବୋଲି ନାଗସ୍ଵର ସଖୀ ।
 ରେକାର ସୁବଳ ସଖା ଏଣୁକରି ଲେଖି । ୩୮ ।
 ହୃଦାବକୁ କେଶୀସଖୀ ବୋଲିକରି ଜାଣ ।
 ଅକ୍ଷୟ ସଖା ବୋଲିଣ ରେକାରକୁ ଗୁଣ । ୪୧ ।
 ରା ଯେ ଅକ୍ଷର ପଦ୍ମସଖା ବୋଲି କହୁ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ସଖା ଯେ ମ ଅକ୍ଷର ଅଟଇ । ୪୦ ।
 ହୃଦାବକୁ ବନ୍ଦୁସଖୀ ବୋଲି କରି ଜାଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସଖା ବୋଲିଣ ରେକାରକୁ ଗୁଣ । ୪୨ ।
 ସୁଶୀଳା ସଖୀ ଯେ ରାଆ ଅକ୍ଷର ଅଟଇ ।
 ମ ଯେ ଅକ୍ଷର ପ୍ରିୟ ସଖା ବୋଲି କହୁ । ୪୧ ।
 ବର୍ଣ୍ଣିନୀ ସଖୀ ବୋଲିଣ ରାଆକୁ ବିଚାର ।
 ଲବଙ୍ଗ ସଖା ବୋଲିଣ ମଞ୍ଚକୁ ସୁମର । ୪୩ ।
 ରଜଶ୍ରୀ ସଖୀ ବୋଲିଣ ରାଆ ଯେ ଅଟଇ ।
 ମହାବାହୁ ସଖା ବୋଲି ନାମ ଅଛି କହୁ । ୪୪ ।
 ହୃଦାବକୁ ପ୍ରିୟାସଖୀ ବୋଲିକରି ଜାଣ ।
 ରାମ ସଖା ବୋଲିକରି ରେକାରକୁ ଗୁଣ । ୪୫ ।
 ସର୍ବସ୍ୱ ସଖୀ ବୋଲିଣ ହୃଦାବକୁ କହୁ ।
 କୃଷ୍ଣସଖା ବୋଲିଣ ଯେ ରେକାର ଅଟଇ । ୪୬ ।
 ଏମନ୍ତେ ବଦନକ୍ଷର ହରେକୃଷ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଶିଷ୍ୟର ହୋଇବ ହେରୁ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ୱ । ୪୭ ।
 ଚକ୍ରସ୍ତ୍ରୀ କୋଠା ଗୋଟି ଶଳଖି ଲେଖିବ ।
 ଅଂଗୋଟି ଅକ୍ଷର ଯେ ପ୍ରଥମେ ଲେଖିବ । ୪୮ ।
 ସଖୀସଖା ସୁଗଳ ସେଂଆଠ ବସଇବ ।
 ପୁଣି ଅଂଧରଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଦେବ । ୪୯ ।

ପୁଣ ସଖୀସଖା ତଥ ପାଶରେବସାଇ ।
 ପୁଣ ଅଠ ଅକ୍ଷର ସେ ତଥ ତଳେ ଥୋଇ । ୭୦ ।
 ପୁଣ ସଖୀ ସଖା ଅଠ ବସାଇବ ତଳ ।
 ପୁଣ ଅଠ ଅକ୍ଷର ସେ କେଶି ଭୂମିତଳ । ୭୧ ।
 ପୁଣ ସେହୁ ସଖୀସଖା ଅଠ ବସାଇବ ।
 ଚକ୍ରପତି ଆନକୁଶି ଶିଷ୍ୟ ଭକ୍ତ ହେବ । ୭୨ ।
 ବମଳା ସାରଦା ମେଧା ଲଳିତା ସେ କହୁ ।
 ଗୁରୁ ସେ ବୁଦ୍ଧଳା ହଂସୀ ନାରାୟଣୀ ତହୁ । ୭୩ ।
 କେଶୀ ପଦ୍ମଶୀଳାବତୀ ରଜଶୀ ସେ ପୁଣ ।
 ପ୍ରିୟାସଖୀ ଶଙ୍କରୀ ସେ ସଖୀ ବୋଲି ଗଣ । ୭୪ ।
 ଶ୍ରୀଦାମ ସୁଦାମ ବସୁଦାମ ମହାବଳ ।
 ସୁବାହୁ ଶର୍ପ ଡେବ ସେ ଆବର ସୁବଳ । ୭୫ ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରିୟ ଲବଙ୍ଗ ସେ କହୁ ।
 ମହାବାହୁ ରାମ କୃଷ୍ଣସଖା ସଙ୍ଗାୟି । ୭୬ ।
 ଏମନ୍ତ ଦଶନେ ଏତେ ଜଳଗଣ ପାଇ ।
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ ଭଜ ମନ ତତ୍ତ୍ୱ ଦେଇ । ୭୭ ।
 ମୋହନକୃଷ୍ଣରେ ଛନ୍ତି ଲଳିତା ସେ ପୁଣ ।
 ତାମ୍ରନ ସେବାକରନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ପୁଣ । ୭୮ ।
 ଲଳିତକୃଷ୍ଣରେ ସେ ବିଶାଖା ଛନ୍ତି ରହୁ ।
 କପୁରସେବା କରନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ଧାୟି । ୭୯ ।
 ଚପାଦେଶା ଚନ୍ଦ୍ରକୃଷ୍ଣରେ ସେ ଛନ୍ତି ପୁଣ ।
 ବସୁସେବା ବିଧୁମାନ ଯେବା ଯୋଗାଇଣ । ୮୦ ।
 ବସନ୍ତକୃଷ୍ଣରେ ରଜଦେଶା ଛନ୍ତି ହେ ।
 ନୃତ୍ୟଗୀତ ସୁରମାନ ଆଳାପ ସେ ଗାଇ । ୮୧ ।
 ସୁଦେଶା ସୁଗନ୍ଧକୃଷ୍ଣରେ ଅଛନ୍ତି ରହଣ ।
 ଜଳସେବା କରନ୍ତି ସେ ମନ ହରସେଣ । ୮୨ ।

ଭୁବନାଂଶ୍ୟାମବୁଦ୍ଧେ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହୁ ।
 ବହୁପତି ତାନ ଯେ ଛାଡ଼ି ଶୁଣ ଗାଇ । ୭୩ ।
 ଅବୁଝାକ୍ଷୁଦ୍ରେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟେଣ ରହୁ ପୁଣି ॥
 ବାଦ୍ୟବିଧି କରନ୍ତି ଯେ ମନ ହରଷେଷ । ୭୪ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଦେବାରେ ସଖୀ ସଖା ଛନ୍ତି ରହୁ ।
 ମୁକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଗୁଣିଲେ ଯେ ମୁକ୍ତି ଲଭଇ । ୭୫ ।
 ହୃଦୟ ଶକତି ବସେ ନ ସିକାରେ ପୁଣି ।
 ରେକାର ଶବଦ ରଖ ବଦନେ ଗୁଣିଣ । ୭୬ ।
 କୃତାରକୁ ଚକ୍ରପାରେ ରଖ ମନଦେଇ ।
 ଶୃଙ୍ଗାରକୁ ଚାଳୁକା ଯେ ମଧ୍ୟରେ ବସାଇ । ୭୭ ।
 ଚକ୍ରମଧ୍ୟେ ରକାର ଯେ ବସାଇଣ ପୁଣି ।
 ମକାର ଚାଳୁକାମଧ୍ୟେ ଅଛଇ ବସିଣ । ୭୮ ।
 ଓଁ ନମ କୃଷ୍ଣ ରାମହରେ ବୋଲି ପୁଣି ।
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ ତନି ଅଭେଦଟି ଜାଣ । ୭୯ ।
 ଗୋପୀ ଅଙ୍ଗ ହରେ ବୋଲି ରାମ ଅଙ୍ଗ ରାଧା ।
 କୃଷ୍ଣନାମ କୃଷ୍ଣ ହୋଇ ଏକ ଯେ ନିବିଧି । ୮୦ ।
 ଗୋପୀ ଭକ୍ତଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ରାଧାରାଧା ପୁଣି ।
 କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତଛନ୍ତି ରାଧାରାଧା ଗୋପୀନିଧି । ୮୧ ।
 ରାଧାଅଙ୍ଗ ଗୋପୀମାନେ ହୁଅନ୍ତି ଜନମ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗ ବାହାର ଗୋପାଳ ଯେଉଁ ନାମ । ୮୨ ।
 ଏଶ୍ବରଙ୍କ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅର୍ଦ୍ଧ ହୋଏ ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ହୋଇ ଭଗତି ହୃଦୟେ । ୮୩ ।
 ଏଶ୍ବର ରୁଚିଶିଷ୍ୟ ଅନୁକୃତେ ପୁଣି ।
 ମନୁ ଯଦୁ ଶିଶୁପାଳ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଶେ । ୮୪ ।

ବିନାଗୁରୁ ନ କହଲେ ସଖିୟ ନ ହରେ ।
 ବିଦ୍ୟା ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଫୁଟିକରି ମରେ । ୮୫ ।
 ଗୁରୁସେବା କରି ଘେନେ ବିଦ୍ୟା ପୁଣି ଘୋଷେ ।
 ପୁରଲ ବୁଝଇ ପ୍ରାୟେ ହୃଦେ ପରକାଶେ । ୮୬ ।
 ବୃକ୍ଷରୁ ବାହାର ପୁଷ୍ପ ପରାୟେ ଅଟଇ ।
 ମଲେଶ ସେ ଜନର ବାସନା ନ ଲୁଚଇ । ୮୭ ।
 ଦେହ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଇଟି ବୃକ୍ଷର ପରାୟେ ।
 କୃଷିଭକ୍ତି ବାସନା ପରାୟେ ରହିଥାଏ । ୮୮ ।
 ଭଗନ ବାସନା ରୁମ୍ଭ ସଂସାରେ ରହିବ ।
 ଗୋପସୂତ ଅନୁବ୍ରତେ କୃଷି ଭଜୁଥୁବ । ୮୯ ।
 ଘରେ କୃଷି ରାମ ଭଜ ଯତନେ ହୃଦେଶ ।
 ନାମରୂପ ସଂସାରରେ ନାହିଁ ବଡ଼ ପୁଣ । ୯୦ ।
 କୃଷିରାଧେ କୃଷିରାଧେ ନିରନ୍ତରେ ଭଜ ।
 ସକଳ କଳୁଷ ଯାଉ ପାଦପଦ୍ମେ ମଜ୍ଜ । ୯୧ ।
 ତ୍ରିକୂଟସନ୍ଧରେ ଲାୟେ କରଣ ହୋ ମନ ।
 ମନକୁ ଅମନେ ଦେଇ ପାଦପଦ୍ମେ ଧ୍ୟାନ । ୯୨ ।
 ରାମହରା ଏ ଧ୍ୟାନକୁ କରୁଥୁବ ଲାୟେ ।
 ସ୍ୱହୃଦେ କହିଲୁ ଏ ତରଣ ଗୋପ ପୋଏ । ୯୩ ।
 ଏ ଭବଜଳକୁ ଏହୁ ନାବ ଅଟେ ପୁଣ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା ଗୁଣ ପାଇବ କାରଣ । ୯୪ ।
 ପାମର ଅବ୍ୟତ ଗୁରୁଚରଣକୁ ଧ୍ୟାୟି ।
 ଶ୍ରୀଶରଣପରିବାର ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୯୫ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାକଥନେ ନାମ ଚତୁଷ୍ପଦାଶଂଶ ଛନ୍ଦ ।

ପଞ୍ଚରତ୍ନାବଳୀ ଛାନ୍ଦ

ସମ୍ପଦ ଦାସର ଏକ ସ୍ତୁତି ଘେନ ।
 ଫଣ୍ଡା ଲଗିଲ ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଝିବାର ସ୍ଥାନ । ୧
 ହରେକୃଷ୍ଣ ରାମର ଯେ ଲବ୍ଧଭେଦ ରୁଚୁ ।
 ବୁଝିଲେ ଶିଷ୍ୟର ଭେଦ ଶୁଣିବ ଯେ ମୁଖ । ୨
 ନିଜର ଯଜ୍ଞକୁ ଧରି ରହୁଅଛୁ ପୁଣ ।
 ରେକାର ମୁଖ ନିଠାରେ ବସଇଟି ଶୁଣ । ୩
 କୁଳାର କୁଳାପରେ ବହୁର କରଇ ।
 ଶୁଣିବ ସାମକୁ ଯେ ଧରିକରି ରହୁ । ୪
 ରାଜାର ରଜକୁ ଧରି ଅଛଇଟି ପୁଣ ।
 ମହାର ଅଥବା ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଅଛୁ ଜାଣ । ୫
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ବେଦେ ମନ୍ତ୍ର ଅଛୁ ରହୁ ।
 ପୁଣି ବିପ୍ର ଶୁଭ ଜାତି ବୈଷ୍ଣବ ଜାଣଇ । ୬
 ବେଦରେ ଗାୟତ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ଅଛଇ ରହୁଣ ।
 ପର ରଜ ଯେ ବଦ ଶଳ ଅଠ ପୁଣ । ୭
 ପର ବସ୍ତ୍ର ଯନ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ମିଶିଣ । ୮
 ରଜ କ୍ରନ୍ତ ରଜ ଘେନି ଲଳା କରେ ପୁଣ । ୯
 ଶସ୍ତ୍ର ତେଜ ମହେଶ ଯେ ସାମ ସଙ୍ଗେ ରହୁ ।
 ବଦ ସ୍ବଦ ଦେବରଣ ଅଛୁ ଘରେ ପାଇ । ୧୦
 ଅର୍ଚ୍ଚନା ସ୍ବଦ ବୋଲି ଧାନକର ତହିଁ ।
 ଓଁ ନାମ ଯେ ଗୋପୀଅଙ୍ଗ ବୋଲିକରି ରହୁ । ୧୧

୪—୨ ନ ବାର (୦, ୫);

ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ସହଜନ ଶୁଣ ।
 ଏମନ୍ତ ଯେ ବେଢ଼ିଛନ୍ତି ସଖୀସଖୀଗଣ । ୧୧ ।
 ରକ୍ତ ଯନ୍ତୁ ଏ କେଳ ଯେ ଏକ କଳ ଜାଣ ।
 ଅଥବା ସାମ ନୁହନ୍ତି ବେଗନ ଯେ ପୁଣ । ୧୨ ।
 ବୁଣ ଯେ ଦୁଗୁଣେ ଅଠ ବୋଲିକଣ କହ ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ବଳ ଯେ ଗାୟତ୍ରୀମନ୍ତ୍ର କହ । ୧୩ ।
 ପୁଣ ଯେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗ ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ !
 ଅଗ୍ନି ଯେ ବାୟବ୍ୟ ବୋଲି ନୈର୍ଋତ ଐଶାନ୍ୟ । ୧୪ ।
 ଏ ଅଷ୍ଟଦିଗରେ ଅଷ୍ଟ ଅକ୍ଷର ବସଇ ।
 ଏ ଅଷ୍ଟ ବିନ୍ଦୁଲେ ଯେ ଗୋଲକ ସ୍ଥାନ ପାଇ । ୧୫ ।
 ପ ବୋଲି ଯାହା କହ ସେ ଅଟେ ଲଳିତା ।
 ପୁଣଦିଗ ଜଗତ ସେ ଅଛନ୍ତି ବଳିତା । ୧୬ ।
 ର ବୋଲି ଯାହା କହ ବ୍ୟସ୍ତୁଖୀ ଜାଣ ।
 ଦକ୍ଷିଣଦିଗ ଜଗିଣ ରହୁଛନ୍ତି ପୁଣ । ୧୭ ।
 ର ବୋଲି ଯାହା କହ ଐଶାନ୍ୟ ଅଟଇ ।
 ରଜଶୀ ବୋଲିଣ ତାଙ୍କ ନାମ ପୁଣ କହ । ୧୮ ।
 ଜ ବୋଲି ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ନାମ ଅଟେ ପୁଣ ।
 ଅଗ୍ନି ଯେ କୋଣରେ ପୁଣ ଅଛନ୍ତି ରହଣ । ୧୯ ।
 ଶ ବୋଲି ଶଶିରେଖା ବିରୁରଣ କର ।
 ପଶ୍ଚିମଦିଗରେ ତାଙ୍କ ଅଟଇ ବିହାର । ୨୦ ।
 ଆଦର ପ ଯେ ଶ୍ୟାମା ବୋଲି କବି କହ ।
 ବାୟବ୍ୟଦିଗରେ ପୁଣ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହ । ୨୧ ।
 ବ ବୃନ୍ଦାବତୀ ଯେ ଉତ୍ତରେ ଛନ୍ତି ପୁଣ ।
 ଦ ଦୟାଳା ତହିଁ ନୈର୍ଋତ ଦିଗେଣ । ୨୨ ।
 ଏ ଅଷ୍ଟକୁ ବେଢ଼ିଛନ୍ତି ଚକ୍ର ଯେ ପୁଣ ।
 ଚକ୍ର ଅକ୍ଷର ନାମ ବୁଝି କବି ଗୁଣ । ୨୩ ।

ଅକ୍ଷର ଗୋଟିକେ ପ୍ରାଣ ଅଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ।
 ହେତୁରୁ ବୁଝାଇଲେ ସେତା ଶିଷ୍ୟ ପାଏ । ୨୪ ।
 ଇସ୍ତବହୁବରଣୀସୋଇଗୋଟେବ କହୁ ।
 ସ୍ୟ ଧମସ୍ୟ ଧସୋସ୍ତନପ୍ରସ୍ତୋଦୟାତ୍ ଏହୁ । ୨୫ ।
 ଏ ଚକ୍ରଣ ବିନ୍ଦୁଲେ ପାଇବ ହେତୁ ପୁଣି ।
 ଗୁରୁ ବୁଝାଇଲେ ଶିଷ୍ୟ ସ୍ତବ୍ଧ ହରଣ । ୨୬ ।
 ଏ ନାଶକ କେହିଛନ୍ତି ଆବର ବଦଣ ।
 ଛନ୍ଦଣ ଯୁକ୍ତ ନାନା ବେଶରେ ପୁବେଶ । ୨୭ ।
 ମଳବିନ୍ଦ ପବନହିଁ ବୋଲିଣ ଯେ ନାମ ।
 ମେରୁଭେଦ ରସ ଦେହିଁ ବୋଲିଣ ଉତ୍ତମ । ୨୮ ।
 ଏହୁ ପ୍ରାୟେ ଅନ୍ତନଶ କରୁଥିବ ଲୟେ ।
 ଏଣୁ ତାର ସିଦ୍ଧବାଣୀ ହୋଇବ ଯେ କୟେ । ୨୯ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଚଉପଠି ଛନ୍ତି ଗୋର ।
 ବେଦ ମନ୍ତ୍ର ରୁଚି ବ୍ରହ୍ମା ପୁନାକରେ ତହିଁ । ୩୦ ।
 ଭୁବ୍ବ ବସୁ ମହୁ କରଣ ଭଜନ ।
 ଜନ ତପ ପତ୍ୟ ଆପଜ୍ୟୋତ୍ ଲଗା ଧ୍ୟାନ । ୩୧ ।
 ରସୋଽମୃତ ବ୍ରହ୍ମଗୁରୁ ଅନନ୍ତ ଆବୋର ।
 ଭୁବୋସ୍ତବୋ ଦୟାକର ଏମନ୍ତ ସୁମର । ୩୨ ।
 କାମନା କରବ ସିଦ୍ଧ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଜପି ।
 କାମନାଗାୟତ୍ରୀ ଅନ୍ତନ ଶି ମନେ ସ୍ଥାପି । ୩୩ ।
 ଶ୍ରୀରାଧକାୟେ ବେଦେ ପୁଷ୍ପବାଣୀୟରେ ।
 ଧମହୁ ତନ୍ମୋରାଧା ପ୍ରସ୍ତୋଦୟ ତରେ । ୩୪ ।

୨୭—୧ ବିନ୍ଦୁଲେ (କ),

୩୨—୧ ବ୍ରହ୍ମଗୁରୁ ସୋଂହଂହଂସକୁ ଆବୋର (ଖ),

୩୨—୨ ଭୁବ୍ବ ବ ସ୍ତବୋ ଚର ଏମନ୍ତ ଯେ କର (ଗ),

୩୪—୧ ଶ୍ରୀସ୍ତ୍ରୀ ରାଧକାୟ (କ ଙ)

ଏ କାମଗାୟତ୍ରୀ ନପ କଲେ ଭକ୍ତ ପାଇ ।
 ଶ୍ରୀୟଂ ଅର୍ଚ୍ଚ ପୁଜା ସାଧୁ ବୈଷ୍ଣବ ଭଜଇ । ୩୫ ।
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ ସେ ଅନପା ଆଠକ୍ଷର ।
 ଗାୟତ୍ରୀ ଚକ୍ରଗଣର ବୁଝିବ ବିରୁର । ୩୬ ।
 ଛନ୍ଦବଧୁ ବ୍ରହ୍ମା ସେ ଗାୟତ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ଶୁଣ ।
 କାମ ସେ ଗାୟତ୍ରୀ ମିଶି ଏ ଛନ୍ଦରେ ପୁଣ । ୩୭ ।
 ବଦନ କୋଟି ଧରଣ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ ।
 ବସନ ପୁନା ଦେଇଣ ଶିଷ୍ୟକୁ କହୁବ । ୩୮ ।
 ଗାୟତ୍ରୀଛନ୍ଦକୁ କର ବଦନ ବଦନ ।
 ଶିଷ୍ୟର ହୃଦରୁ ଧନ୍ଦ ଫିଟିବ ସନ୍ଦେଶ । ୩୯ ।
 ବ୍ରହ୍ମଗାୟତ୍ରୀ କ ସେ ପାଞ୍ଚଭଗ ଧର ।
 ଛତ୍ରଭଗ ଧଇଲେ ତିରଣ ହେବ ସର । ୪୦ ।
 ଓଁ କାରକୁ ବସାଇଣ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଧରିବ ।
 ଶିଷ୍ୟ ସେ ଦର୍ଶନକର ମନବୋଧ ହେବ । ୪୧ ।
 ପାଞ୍ଚଭଗ ସେ ଧରିବ ଗାୟତ୍ରୀକାମକୁ ।
 ଚକ୍ରଣ ହେବ ପଡିଣ ଶ୍ରୀୟଂ ବେନିଠାକୁ । ୪୨ ।
 ଉତ୍ତମ ବାର ସେ ଘଡ଼ି ଯୋଗ ବୁଝିକର ।
 ଗୁହ୍ୟ କର ଉତ୍ତମଶିଷ୍ୟକୁ କରୁଣ । ୪୩ ।
 ରବିବାରେ ନିଷେଧ ଅଟଇ ଦାକ୍ଷା ପୁଣ ।
 ଶନିବାରେ ନ କରିବ ଶିଷ୍ୟଦାକ୍ଷାଗଣ । ୪୪ ।
 ସୋମବାର ଦିନ ବଧୁ ମନେ ହେତୁକର ।
 ଶିଷ୍ୟଦାକ୍ଷା ହେତୁଗୋଟି ମନରେ ବିରୁର । ୪୫ ।
 ପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରହରେ ସୋମବାରରେ ନ ଦେବ ।
 ପ୍ରହରେ କେ ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ମୃତମତ ହେବ । ୪୬ ।
 ପ୍ରହରେକ ଉତ୍ତରେଣ ଅଷ୍ଟଘଡ଼ି ଭଲ ।
 ନାମେ ସୁଖୀ ଶିଷ୍ୟ ପୁଣ ହୁଅଇ ଅମୂଲ । ୪୭ ।

ଦ୍ଵାଦଶଯନ୍ତ୍ର ଉତ୍ସବୁ ପ୍ରହରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ।
ଏଥିରେଣ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ କଞ୍ଚ ଅନ୍ତ । ୪୮ ।
ସୋମବାରେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ପ୍ରହରେ ଉତ୍ତମ ।
ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରେମଭରତରେ ହୁଅଇ ଉଦ୍ୟମ । ୪୯ ।
ପ୍ରହର ଉତ୍ସବେ ଛଡ଼ ଘଡ଼ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇ ।
ଏହୋଗରେ ଦାକ୍ଷାଦେଲେ ମୂଢ଼ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ । ୫୦ ।
ଦଶଯନ୍ତ୍ର ଉତ୍ସବେ ଯେ ଛଡ଼ଘଡ଼ ଭଲ ।
ଏକାଳେ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ମନ ସମତୁଲ । ୫୧ ।
ରାହଦିବା ସୋମବାରେ ଏମନ୍ତ ବୁଦ୍ଧିବ ।
ଏହା ନ ଜାଣିଲେ ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ସ୍ଥାନ ହେବ । ୫୨ ।
ମଙ୍ଗଳବାରଦିବାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତେ ନିଷେଧ ।
ଏ ହୋଗେଣ ଦାକ୍ଷାଦେଲେ ଦକ୍ଷେ ଯେ କନ୍ଧ । ୫୩ ।
ବେନଘଡ଼ି ଉତ୍ସବେଣ ଭଲ ଆଠ ଘଡ଼ି ।
ଗୁରୁପାତୁଁ ଶିଷ୍ୟମନ ନ ଯାଇ ଯେ ହୁଡ଼ି । ୫୪ ।
ଦଶଯନ୍ତ୍ର ଉତ୍ସବେଣ ଛଡ଼ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇ ।
ଶିଷ୍ୟକର୍ଣ୍ଣେ ଦାକ୍ଷାଦେଲେ ଦୁଃ ଘୋର ଥାଇ । ୫୫ ।
ମଙ୍ଗଳସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପୁଣି ଅଟଇ ନିଷେଧ ।
ଦାକ୍ଷାଦେଲେ ଗୁରୁଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ଇ ଯେ ବାଧ । ୫୬ ।
ପ୍ରହର ଉତ୍ସବେ ଆଠଘଡ଼ି ଭଲ ହୋଇ ।
ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟକର୍ଣ୍ଣେ ଗୁରୁ ପୁଣି ହୋଇ । ୫୭ ।
ଦ୍ଵାଦଶଯନ୍ତ୍ର ଉତ୍ସବେ ପ୍ରହରେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ।
ଏ ଯେ ଗେଣ ଦାକ୍ଷାଦେଲେ ଶିଷ୍ୟଅଙ୍ଗେ ବାଧ । ୫୮ ।
ମଙ୍ଗଳବାରର ବଧୁ ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ।
ଗୁରୁଶିଷ୍ୟତଥା ବଡ଼ ପରମାଦ ମତ । ୫୯ ।

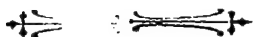
ବୁଧବାରେ ବେନିଘଡ଼ି ପ୍ରସ୍ତରେ ଉଦ୍ଭବ ।
 ଭଜନ ଦୃଢ଼ ନିର୍ମଳ ହୋଏ ତାର ମନ । ୭୧ ।
 ବେନିଘଡ଼ି ଉତ୍ତରେଣ ଛତଘଡ଼ି ନାହିଁ ।
 ଏ ଯୋଗେଣ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଜଡ଼ମତି ହୋଇ । ୭୨ ।
 ଦବସ ଅର୍ଦ୍ଧଠାରୁ ଆଠ ଘଡ଼ି ଭଲ ।
 ଏ ଯୋଗରେ ଦାକ୍ଷାଦେଲେ ସେବା କରେ ଭଲ । ୭୩ ।
 ବୁଧବାରେ ରାତ୍ରେ ଛତଘଡ଼ି ସେ ନ ଦେବ ।
 ଏମନ୍ତ କାଳେଣ ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ନ ସେବକ । ୭୪ ।
 ଛତଘଡ଼ି ଉତ୍ତରେଣ ଆଠ ଭଲ ହୋଇ ।
 ଏ ଯୋଗେଣ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ମନ ଦୃଢ଼ ହୋଇ । ୭୫ ।
 ଚଉଦ ଘଡ଼ି ଉତ୍ତରୁ ବେନିଘଡ଼ି ମନ୍ଦ ।
 ବୁଧବାର ଦିବାନିଶି ଏମନ୍ତ ସେ ଛନ୍ଦ । ୭୬ ।
 ଗୁରୁବାର ଦବସରେ ଛ ଘଡ଼ି ନିଷେଧ ।
 ଛତଘଡ଼ି ଉତ୍ତରେ ସେ ଛତଘଡ଼ି ଶୁଭ । ୭୭ ।
 ଦ୍ଵାଦଶଘଡ଼ି ଉତ୍ତରୁ ଗୁଣଘଡ଼ି ନାହିଁ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଗୁଣଘଡ଼ି ପୁଣି ନିଷେଧ ଅଟଇ । ୭୮ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଗୁଣ ଉତ୍ତରେଣ ଆଠଘଡ଼ି ଭଲ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଦାକ୍ଷା ଦେନିଲେ ସେ ହୁଅଇ ଅମୂଳ ୭୯ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଉତ୍ତରୁ ଗୁଣଘଡ଼ି ସେ ନ ଦେବ ।
 ଏହୁକାଳେ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଗୁରୁ ଦୁର୍ଗା ଦେବ । ୮୦ ।
 ଶୁକରବାର ପ୍ରସନ୍ନ ଛତ ସିଦ୍ଧ ଘଡ଼ି ।
 ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଗୁରୁପାଦେ ଶିଷ୍ୟ ଆଇ ଜଡ଼ି । ୮୧ ।
 ଛତ ଉତ୍ତରେଣ ଛତ ଘଡ଼ି ମନ୍ଦ ହୋଇ ।
 ଏ ଯୋଗେ ଦାକ୍ଷା ଦେନିଲେ ଦରିଦ୍ର ଲଭଇ । ୮୨ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଉତ୍ତରୁ ଦଶଘଡ଼ି ଭଲ ହୋଇ ।
 ଏ ଯୋଗେଣ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ସୁଖୀ ପାଇ । ୮୩ ।

ଦଶଦିଗ୍ ଉପରେଣ ଛତ୍ରପତ୍ର ମଦ ।
 ଛତ୍ର ଉତ୍ତରଲେ ଗୁଣପତ୍ର ଶୁଭ ଦେବ । ୭୩ ।
 ବାର ଯୋଗମାନଙ୍କରେ ଏମନ୍ତ ଅଛଇ ।
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଯେବେ ଶିଷ୍ୟ କରି ଯାଇ । ୭୪ ।
 ଛତ୍ରମୁଣ ବଟାମାନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ହୁଅଇ ।
 ଶିଷ୍ୟବୃଦ୍ଧି ସ୍ଵାସକତ ମୁଦମତ ସେହି । ୭୫ ।
 ଅନେକପ୍ରକାରେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ କହଲେ ।
 ଶିଷ୍ୟର ଭଗତିମାନ ହୁଅଇ ଯେ ଭଲେ । ୭୬ ।
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଅଭେଦଟି ବେଗଲ ନୁହଇ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାୟେ ଯେବେ ମନ ମନ୍ତ୍ରପାଇ । ୭୭ ।
 ତରଣ ଗୁପ୍ତକ ଗୁରୁ ସୁହୃଦ ମନେଣ ।
 ବଳପୁଷ୍ପ ଯେ ମିଳିବ ପୁଣେ ଦେବ ପୁଣ । ୭୮ ।
 ପ୍ରସାଦେଣ ଗୁରୁରୂପ ସୁମଧକ ଚିତ୍ତେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ ଭଜିବ ହୃଦୟେ ଜରତେ । ୭୯ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ଭଜିଲେ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ପାଇ ।
 ଗୁରୁ ନ ସେବିଲେ ଯେ ଭଗତିହୀନ ହୋଇ । ୮୦ ।
 ଅଗତି କି ଗତି ପିନା ଗୁରୁ ଅଟେ ପୁଣ ।
 ଦୃଶନାମ ଗୁରୁ ପୁଣ ଦିଅନ୍ତି ଶ୍ରଦ୍ଧା । ୮୧ ।
 ଦୃଶର ନାମକୁ ପୁଣି ଗୁରୁ ନୁହେଁ କହ ।
 ଏଶୁକର ମୁକବନ୍ଧ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଲେଖିବ । ୮୨ ।
 ସଂସାରେ ଯେତେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅଛଇଟି ପୁଣ ।
 ନାମକୁ ଯେ ସମଗ୍ର ଗୁରୁକଟି ଜାଣ । ୮୩ ।
 ପୁଣ୍ୟଜନ୍ମ ସାଧ୍ୟଥଲ ଗୁରୁସେବା କଲ ।
 ନାମ ହୃଦେ ଜପିଲେ ସଂସାରେ ହେବ ଭଲ । ୮୪ ।
 ପ୍ରସାଦ ବା ପୁରୁଷ ନର ଜନ୍ମ ହେବ ମସ୍ତ ।
 କୃଷ୍ଣ ଯେ ଭଜିବ ସର୍ବବର୍ଣ୍ଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ । ୮୫ ।

ସ୍ଵପତ ହୋଇଣ ଯେବେ କୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରେ କରେ ।
 ସେ ଜନକୁ ଦେଖିଲେ ସକଳ ପାପ ହରେ । ୮୭ ।
 ଶତେସସ୍ତ୍ର ଶାଳଗ୍ରାମ ଦେଖିଲର ଫଳ ।
 ବାରକୋଟି ବିପ୍ର ଦରଶନ ଅଟେ ଭୁଲ । ୮୮ ।
 ଶତେ ଶମ୍ଭୁ ଦରଶନ ପୁଣ୍ୟଫଳ ପାଇ ।
 ନାମ ଆଶ୍ରେ କଲ ପ୍ରାଣୀ କର୍ମଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ । ୮୯ ।
 ସକଳ ବର୍ଣ୍ଣରୁ ସେ ତ ହୁଅନ୍ତି ବାହାର ।
 ଅତ୍ୟୁତ ସେ ଜାନିଗୋଷ୍ଠ ଅଟଇ ତାହାର । ୯୦ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପାଦପଦ୍ମ ଅଟଇ ତା ଧନ ।
 ସକଳ ଭରସା କରିଥାନ୍ତି ପାଦେ ଥାନ । ୯୧ ।
 ବାଡ଼ୀବୃଦ୍ଧି ଆଶା ସେହୁ ଚରଣକୁ କରି ।
 ଦୁଃଖ ସୁଖ ଜାଣନ୍ତି ସେ ପାଦପଦ୍ମ ଧରି । ୯୨ ।
 ଅତ୍ୟୁତ ଗୋପରେ ରୁନେ ପଶିଲ ଶରଣ ।
 ଆଶ୍ରେ ଏକା କରିଥିବ ଶ୍ରୀରଜାଚରଣ । ୯୩ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସଙ୍କର ସଙ୍ଗ ଆଶ୍ରେ କର ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ରୁନେ ଅଟ ଶ୍ରେଷ୍ଠସାର । ୯୪ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସି ସୁଦାମ ଶୁଣିଲ ।
 ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ଚୁରିବାର ମନ ହେଲୁ ଭଲ । ୯୫ ।
 ହୃଦୟରୁ ଆଶ୍ରେ କଲ ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ପାଇଁ ।
 ହୃଦୟରୁ ନ ସେବିଲେ ହେତୁ ହେବ କାହିଁ । ୯୬ ।
 ବିଦ୍ୟାବନ୍ତ ସତେଜହସ୍ତେ ଦୟା କରେ ।
 ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ହେତୁ ସମାଧି ଯୁମରେ । ୯୭ ।
 ଅବାଡ଼ ହେନିବା ହେତୁ ଛୁୟା ଦରଶନ ।
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଅଞ୍ଚଳର କରନ୍ତି ଭଜନ । ୯୮ ।
 ଅଷ୍ଟାକ୍ଷର ଷୋଡ଼ଶ ଯେ ଛଡ଼ାକ୍ଷର ଜପି ।
 କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର ଠାକୁରାଣୀମନ୍ତ୍ର ହୃଦେ ସ୍ଥାପି । ୯୯ ।

ଚକ୍ରଚନ୍ଦ୍ରମୟ କାମଗାୟତ୍ରୀ ଭଜନ ।
 ପଞ୍ଚନାମ ଦୁଃସ୍ବରେ କରନ୍ତି ସାଧନ । ୧୧ ।
 ଅଙ୍ଗନାସ କରନ୍ୟାସ ପଡ଼ାଙ୍ଗ କପଟ ।
 ମାତୃକା ଯେ ଭୁବଶୁକ୍ତି ଦୁଃସ୍ବେ କର ଜପ । ୧୨ ।
 ଗୀତା ସ୍ବରବତ କାବ୍ୟ ପୁରାଣେ ବଖାଣି ।
 ଓଁକାର ଅକ୍ଷର ଭେଦ ପାରନ୍ତି ଯେ ଜାଣି । ୧୩ ।
 ନଳାକ୍ଷୟଭେଦେ ପଣିଆନ୍ତି ଯେଉଁ ଜନ ।
 ଏତେ ଗୁଣ ଯେ ଜାଣନ୍ତି ସେହୁ ଭକ୍ତଜନ । ୧୪ ।
 ଏ ଜନ ସଙ୍ଗରେ କ୍ଷଣେ ଦଣ୍ଡେ ଯେବେ ବସି ।
 ପାତକମାନେ ଯେ ଦୂରୁଁ ପଳାବନ୍ତି ଖସି । ୧୫ ।
 ପୁଞ୍ଜନ୍ତୁ ସ୍ବର୍ଗ ଅଲେ ଏ ଗୁରୁ ମିଳଇ ।
 ପାକ ଘଟ ବୋଲିବନ୍ତ ଏ ଜନକୁ କହୁ । ୧୬ ।
 ଏହା ଯେ ନ ସାଧେ ସେହୁ କଥାମାଟି ଘଟ ।
 ଭବ ମାୟା ମୋହ ତମ କରନ୍ତି ମୁଗ୍ଧ । ୧୭ ।
 ମୋହମାୟାବଳରେ ମୁଁ ବୁଡ଼ି ହେଲି ବଣା ।
 ଏ ଜନପାଦକୁ ଧ୍ୟାନ ଅରୁଣ ଭଜନ । ୧୮ ।

୧୯ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ବାବିଶିଷ୍ଟ ଗ୍ରନ୍ଥ ।

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ବାଳକ ବସ କହୁବା ବଚନ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଘାସ ପୁରାମ ହେ ଘେନ । ୧ ।
 ପ୍ରେମମୟ ଭଜିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ପାଇ ।
 ଚିନ୍ତାମଣି ସ୍ଥାନ ପୁଣି ସେ ଜନ ଲଭଇ । ୨ ।
 କ୍ଷଣେ ଦଣ୍ଡେ ସେହୁ ମନ୍ତ୍ର ଜପି ଧ୍ୟାନ କର ।
 ହସ୍ତାରତାପର ପାପ ନ ଥିବ ଶରୀର । ୩ ।
 ମୃତମନ୍ତ୍ର ଜନ ଆମ୍ଭେ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମପୁରୁ ମୁଖରେ ପ୍ରମାଣ । ୪ ।
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମପୁରୁ ଭଜନର ସାର ।
 ଲେଖନପଥରେ ଦରଶନ ନିରନ୍ତର । ୫ ।
 ପୁରାଣର ଭାଷ୍ୟ ଥିଲା ଦର୍ଶନ ଲଭିଲୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଜନ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଦ୍ଧେ ଶୁଣିଲୁ । ୬ ।
 ମହାଭେଦ ମନେ ଘେନ ହେଉ ମନ ଦେଇ ।
 ଯଦି ମନ୍ତ୍ର ବିଧି ପୁଣି କେମନ୍ତ ଅଟଇ । ୭ ।
 ବେଳ ପାଞ୍ଚ ଧରିବ ସେ ଦଣ୍ଡ କୋଠି ହେବ ।
 ପ୍ରେମମୟ ଗୋଟି ତଥ ମଧ୍ୟରେ ଲେଖିବ । ୮ ।
 ରାଧା ରାଧା ଆବୋରଣ ପାଞ୍ଚ ପୁଣି ଧର ।
 ରାଧା ରାଧା କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ଏ ଦଣ୍ଡ ଅନ୍ତର । ୯ ।
 ଏ ଯଦି ଲେଖିଣ ଦସ୍ତପୁରା ପୁଣି ଦେଇ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ କହଲେ ଗୁରୁ ଭଗବତ ସେ ପାଇ । ୧୦ ।
 ରାଧା ରାଧା ବୁଦ୍ଧିର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗେଣ ଦେ ।
 ରାଧା ରାଧା ବୁଦ୍ଧିର ଔକାରେଣ ଛନ୍ଦ । ୧୧ ।

କୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବେନିକର ବନ୍ଧୁରେ ବସଇ ।
 ପ୍ରେମ ମନ୍ଦ୍ର ଯଦ୍ବ ତନ୍ଦ୍ର ଏମନ୍ତ ଅଟଇ । ୧୨୮
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଦମ ଯୋଗେ ଏଡ଼ୁ ମନ୍ଦ୍ର ଦେବ ।
 ଶୁକଳପକ୍ଷ ଯେ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ବୁଝୁଥିବ । ୧୨୯
 କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ନିଷେଧର କଥାମାନ ଶୁଣ ।
 ତୃତୀୟା ନିଶିରେ ମନ୍ଦ୍ରଯୋଗ ହୋଏ ପୁଣି । ୧୩୦
 କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଦଶମୀ ଯେ ନିଶିରେ ନ ଦେବ ।
 ଏ ଯୋଗରେ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ନ ସେବକ । ୧୩୧
 କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ସପ୍ତମୀ ଦିବସରେ ଯେ ମନ୍ଦ୍ର ।
 ଏଡ଼ୁ କାଳେ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ମୁଦ୍ରମତି ଛନ୍ଦ । ୧୩୨
 କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଦିନରେ ନ ଦେବ ।
 ଏ ଗୁରୁଦିନ ଏ ପକ୍ଷେ ନିଷେଧ କରିବ । ୧୩୩
 ଶୁକଳପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ନିଶିରେ ନ ଦେବ ।
 ଏ ଯୋଗେଣ ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଅକ୍ରୁର ବୁଝିବ । ୧୩୪
 ନ ଦେବ ଶୁକଳ ଏକାଦଶୀ ନିଶିଠାରେ ।
 ଦାକ୍ଷା ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ପୁଣି ସେବା ଯେ ନ କରେ । ୧୩୫
 ଦିବସେ ଶୁକଳପକ୍ଷେ ଅଷ୍ଟମୀ ନ ଦେବ ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଉଭୟ ଯେ ବଡ଼ମୁଣି ଭାବ । ୧୩୬
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଦିବସେ ପୁଣି ଦାକ୍ଷା ଯେ ନ ଦେଇ ।
 ଏଡ଼ୁ ଅଷ୍ଟଦିନ ପୁଣି ନିଷେଧ ଅଟଇ । ୧୩୭
 ତୃତୀୟା ଦଶମୀ ଦିନ ଦିବସରେ ଦେବ ।
 ଦ୍ଵାଦଶୀ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଯେ ଶୁଦ୍ଧେ ଭଲ ହେବ । ୧୩୮
 କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 ଗୋପସୁତ ଗୁରୁହେତୁ ବୁଝୁ ମନ ଦେଇ । ୧୩୯
 ଏକାଦଶୀ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଯେ ଦିବସେ ଉଦ୍ଦମ ।
 ଅଷ୍ଟମୀ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଶୁଦ୍ଧେ ଦେବ ହରିନାମ । ୧୪୦

ଗୁରୁଙ୍କର ବିଧି ପୁଣି ମନ୍ତ୍ର ଅଟଇ ।
 ଗୁମୁକ୍ତ କହୁଲୁ ହେଉ ଅକ୍ଷରବା ପାଇଁ । ୨୫।
 କରଯୋଡ଼ି ଜଣାଇଲୁ ଗୁରୁଦେବ ପୁଣି ।
 ଏହା ଜାଣି ସମାରେ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରାଣୀଜନ । ୨୬।
 ଶୁଣ ଆହେ ଗୋପପୁତ ଭଗବତ ବରୁର ।
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ପୁଣି ଅଛନ୍ତି ସମାର । ୨୭।
 ପଣ୍ଡିତ ପୁରୁଷ ଏକ ଏକ ସିନା ଆଏ ।
 ସହସ୍ରେ ମୁରୁଖ ତାଙ୍କୁ ସମରୁଲ ନୋହେ । ୨୮।
 ଏକ ସ୍ବାଗ ଗୋଟିକକୁ ପଥର ଲେରୁଏ ।
 ମୂଳ କଲେ ସେ ପୁଣି ଯେ କହୁଲୁ ନୋହେ । ୨୯।
 ମୁକୁତା ଗୋଟାକୁ ଗରଗଡ଼ ଯେ ଲେରୁଏ ।
 ଲକ୍ଷ କଲେ ସେ ପୁଣି ଯେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଏ । ୩୦।
 ହରିର ଯେ ଯେଉଁ ଜନ ଦିନେ ମଞ୍ଚେ ଥାଉ ।
 ତାହାର ସୁଫଳ ଲାଭ ମୁଖେ କେବା କହୁ । ୩୧।
 ତଳ ଭୁବନରେ ପର ସେ ଜନ ଅଟଇ ।
 ସେ ଜନ ଦର୍ଶନ କଲେ ଫଳ ଅନ୍ତ ନୋହୁ । ୩୨।
 ହରିଭକ୍ତ ଜନ ଯଦି ପ୍ରସନ୍ନ ଦର୍ଶନ ।
 ସେ ଦିନର ପାତକ ଯେ ହୁଅଇ ଦମନ । ୩୩।
 କର୍ମଦୀକ୍ଷା ଗୁରୁ ଯଦି ପ୍ରସନ୍ନ ଦର୍ଶନ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦରଶନୁ ପୁଣି ଅଧିକ ଯତନ । ୩୪।
 ଦିବା ଅର୍ଦ୍ଧେ ପୁଣି ଯଦି ଦର୍ଶନଟି ପାଇ ।
 ସେ ଦିନର ଫଳ ପୁଣି ଅନ୍ତ କରି ନୋହୁ । ୩୫।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଯଦି ସନ୍ଧ୍ୟା କାଳେ ହୁଏ ।
 କୋଟିପାର୍ଥ କଲର ଯେ ଫଳ ପୁଣି ପାଏ । ୩୬।
 ଶ୍ରୀଅର୍ଦ୍ଧେ ଗୁରୁ ଯଦି ଦର୍ଶନଟି କରି ।
 କୋଟି ସ୍ବର୍ଗଦାନ ପୁଣି ନୋହେ ସମସ୍ତର । ୩୭।

ଗୁରୁମୁଖେ ଶେଷ ଦେଲେ ଅନ୍ତ କେବା କରି ।
 ଶକ୍ତେ ଶମ୍ଭୁ ଶକ୍ତେ ବିପ୍ର ପୁଣ୍ୟଫଳ ସରି । ୩୮ ।
 ବସ୍ତୁ ଅଳଙ୍କାର ଯଦି ଗୁରୁଅଙ୍ଗେ ଦେଇ ।
 ମୃତ୍ୟୁଅନ୍ତେ ଦେହ ହେଲେ ଦୁଃଖଯୋଗ ନୋହୁ । ୩୯ ।
 କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର କୃଷ୍ଣଚିହ୍ନଂ ପ୍ରାପ୍ତେ ମଣି ତତ୍ତ୍ୱ ।
 କୃଷ୍ଣ ଶୁଭ୍ର ବୈଷ୍ଣବ ଚିହ୍ନ ଏକ ମତ । ୪୦ ।
 ମନ୍ତ୍ରଜପ ଗୁରୁସେବା ବୈଷ୍ଣବେ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ଜିହ୍ୱେ ପଡ଼ି ଇନ୍ଦ୍ରଜାଳ ହୋଇଲେ ତ ଦାସ । ୪୧ ।
 ଭେଷ ବହୁ ବିଚିତ୍ରମୃଗ କଥା ଯଦି କରି ।
 ବୈଷ୍ଣବପଥକୁ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ବଇଶ । ୪୨ ।
 ଗୁରୁଧର୍ମ ଗୁଡ଼ାବନ୍ଧୁ ଆପଣେ ସେ ନାଶ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକେ ପରଲୋକେ ହୁଏ ଉପହାସ । ୪୩ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକ ଜନମାନେ କରନ୍ତି ତମାଳ ।
 ପରଲୋକେ ସମ ନେଇ ଦିଅଇ ଶାକୁଳ । ୪୪ ।
 ଗୁରୁଘରୀ ଏଣୁ କରି ମନେ ଧରିଷ୍ଟବ ।
 ପାମର ଅତ୍ୟୁକ୍ତ କହେ କୃଷ୍ଣ ହୃଦେ ଶବ । ୪୫ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାବଧନେ ନାମ ଷଷ୍ଠୋଽଂଶଃ ପ୍ରାଚୀନ

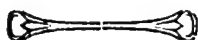
ସପ୍ତଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ଚକ୍ର ଗୋପ ପଞ୍ଚନାମ କଥା ।
ପଞ୍ଚନାମ ମହାମନ୍ତ୍ର ଜପର ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୧।
କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ସପ୍ତକ୍ଷର କହ ।
ସ୍ବୟେ କୃଷ୍ଣ ଚରୁରେ ପଞ୍ଚନାମ ହୋଇ । ୨।
ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟିଏ ବେଢ଼ାଇବ ଯେ ଯତନ ।
ସୁଗନ୍ଧରେ ସୁଗନ୍ଧ ଯେ ମଣ୍ଡଳ କରି ସ୍ଥାନ । ୩।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଣ ନିଜ ଅକ୍ଷର ଉପର ।
କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ କୃଷ୍ଣ ଛଡ଼ ଚକ୍ରରେ ଧର । ୪।
ସ୍ବୟେ ବୋଲି ବେଦକ୍ଷର ମଧ୍ୟରେ ବସିବ ।
ଯନ୍ତ୍ରଗୋଟି ବିଛାଲେ ଯେ ଶିଖ୍ୟ ହେତୁ ହେବ । ୫।
ଧ୍ୟେ କୁ ଓଁକାରେ ଦେଇ ସାଥୀ ଅର୍ଦ୍ଧରେ ।
କୃଷ୍ଣ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ନବ ଅକ୍ଷର ବିନ୍ଦୁରେ । ୬।
ପଞ୍ଚାବଧି ଦେଇ ଯନ୍ତ୍ର ତହିଁ ବୁଝାଇବ ।
ମନ୍ତ୍ରମୁଖେ ଶିଖାଇଲେ ଶିଖ୍ୟ ବୋଧ ହେବ । ୭।
ପଞ୍ଚ ମହାପାତକ ଏ ନାମେ କ୍ଷୟ ହୋଇ ।
ଗୋବିନ୍ଦନାମେ ଗୋବିନ୍ଦ୍ୟା ପାତକ ହରଇ । ୮।
ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟାପାତକ ଯେ କୃଷ୍ଣନାମେ ହରେ ।
କୃଷ୍ଣନାମ ପୁମରିଲେ ବିଶୁଦ୍ଧିରୁ ତରେ । ୯।
କୃଷ୍ଣନାମ ପୁମରଣ ମାତୃଦୋଷ ହର ।
ସ୍ବୟେନାମ ଗୁଣିଣ ଯେ ପୁରାପାୟୁଁ ତର । ୧୦।
ଦେହ ପାପମାନ ଯେହୁ ପ୍ରାଣୀ ଜଗଥାନ୍ତି ।
ସେ ଜନକୁ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଯେ କୁଠାର ହୁଅନ୍ତି । ୧୧।

ହେତୁ କରି ଯେଉଁ ଜନ ପାପ କରୁଥାନ୍ତି ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଜପିଲେ ପାପ ଗ୍ରସ୍ତକ ବୋଲନ୍ତି । ୧୬ ।
 ଏଥିର ପ୍ରମାଣ ଗୁରୁ କହୁବା ବିଶ୍ୱର ।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଶୁଣିଲେ ମନ ହୋଇବାକ ଥିବ । ୧୭ ।
 ଶୁଣ ଯେ ଭଗବତ୍ପ୍ରସନ୍ନ ନରଜନ୍ମ କଥା ।
 ଏ ଭବଦ୍ରପାର ବଡ଼ ଅଟଇଟି ବ୍ୟଥା । ୧୮ ।
 ଅଣଦେହ ମତେ ଯେବେ ପାପ କରିଥାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଜପ କଲେ ସିନା ପାପ ଉତ୍ସ ହୋଇ । ୧୯ ।
 ଜାଣି ଶୁଣି ପାପ କଲେ ନୋହଇ ଛେଦନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁରାଣେ ଏହୁ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ । ୨୦ ।
 ହେତୁ କରି ଗୁରୁଠାରେ ପାପ ଯଦି କରେ ।
 ଅବିଶ୍ୱାସ ହୋଇଲେ ଯେ ପାତକ ନ ଦୂରେ । ୨୧ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଠାବରେ ମିଥ୍ୟା ଚରନ ନ କହ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ପୂଜିବ ପୁଣି ଜନ ମନ ଦେଇ । ୨୨ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଆଉ ସଂସାରରେ ନାହିଁ ।
 ବଚନ କହଲେ ଗତି ମୋକ୍ଷ ପୁଣି ହୋଇ । ୨୩ ।
 ଯେଉଁ ଜନ ଗୁରୁସେବା କରେ ନିରନ୍ତର ।
 କୋଟି କୋଟି ଶାର୍ପଙ୍ଗଲ ସେ ଜନ ଠାବର । ୨୪ ।
 ଗୁରୁମୁଖ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣି ଶିଷ୍ୟ ଭକ୍ତ ହୋଏ ।
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଧନ ହରିନାମେ ସରି ନୋହେ । ୨୫ ।
 ଗୁରୁ କୃଷ୍ଣ ସୁମରବ ଅନନ୍ତଳ ବେଳେ ।
 ଦହନ ହୋଇବ ଥିବ ଯେତେ ଅମଙ୍ଗଳେ । ୨୬ ।
 ଦବାନିଶି କୃଷ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବଙ୍କ ମାତେ ଭଜ ।
 ଜନମତି ସୁଫଳ ହୋଇବ ତେବେ କାର୍ଯ୍ୟ । ୨୭ ।
 ଗୁରୁ ବଇଷ୍ଣବ ସେବା ଯେ ଜନ ନ କଲ ।
 ଜନମ ବିଅର୍ଥ ଧିକ ଧିକ ଜନ୍ମ ଗଲ । ୨୮ ।

ଅନଳ ନିମ୍ନରେ ଭାଗ୍ୟ କରୁଥିଲେ ପୁଣି ।
 ପଡ଼ିଲି ଗୁହ୍ୟରେ ଆସି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ । ୨୫ ।
 କୋଟି କୋଟି ପୁରୁଷ ଯେ ଉଦ୍ଧରିଣୀ ଯାଇ ।
 ଯେଉଁ ବୁଲେ ବଳସ୍ତବ ଗୋଟିଏ ହୁଅଇ । ୨୬ ।
 ନଟା ଫଟା ଭେକତଳେ ସମସ୍ତେ ହେଁ ଦାସ ।
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ସାର ଚନ୍ଦ୍ରମନ ଶିଷ୍ୟ । ୨୭ ।
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ସାର ଏକ ମନ୍ତ୍ର ପାଏ ।
 ଖୋଜି ଭେଦ ସେବାକର ଶିଷ୍ୟ ଘେନିଯାଏ । ୨୮ ।
 ଖୋଜି ଭେଦ ଗୁରୁମୁଖେ ମନ୍ତ୍ର ଶିଖେ ଶିଷ୍ୟ ।
 ସହ ବଳସ୍ତବରଣେ ହୁଅଇ ସେ ଦାସ । ୨୯ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ ନ ପୁଛଇ ଅଗାଧ ସେ ପୁଣି ।
 ହେତୁ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କର ରଖଇ ସେ ପ୍ରାଣ । ୩୦ ।
 ଗୁରୁ ପାଦେ ହେତୁ କଲ ଚବିଶ ହେ ଦାସ ।
 ରାମ ଧର୍ମ ମୁକୁନ୍ଦ ହେ ଅତୁଳ ବିଶ୍ୱାସ । ୩୧ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିରାଜା କଥନେ ନାମ ସପ୍ତଚତୁର୍ଦ୍ଦଶଂଶ୍ଚ ଶ୍ରୀ ।

ଅଷ୍ଟଚତ୍ୱାରଂଶଫଳାନ୍ତ

ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ଶୁଣ ଦଶାକ୍ଷର ପୁଣି ।
 ଗୋପୀକନ ବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ ସ୍ୱାହା ବୋଲି ପୁଣି । ୧
 ଗାଳର ଅକ୍ଷର ସବୁ ମନ୍ତ୍ରଙ୍କର ଗଳ ।
 ଏ ଅକ୍ଷରୁ ଶରୀର ଦଶାକ୍ଷର ବୁଝ । ୨
 ଗୋପୀ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ସେ ଅଟେ ଲକାର ।
 ଜନ ନେତ୍ରକ୍ଷର ଯେ ବସଇ ଇକାର ର । ୩
 ବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ ଗୁଣକ୍ଷର କକାର ବସଇ ।
 ନାଦ ବନ୍ଧୁ ଉପରେ ଯେ ସ୍ୱାହା ପୁଣି ଯହୁ । ୪
 ଲକାରରେ ଗୋପୀ ଦୟା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଟେ ପୁଣି ।
 ଇକାରେ ଯେ ଜନ ବସେ ପ୍ରେମଶ୍ରୀଗଣ । ୫
 ବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ କକାରରେ କୃଷ୍ଣ ବୋଲି କହୁ ।
 ସ୍ୱାହା ଯେ ଅକ୍ଷର ଅକ୍ଷମାତ୍ରା ଚହୁ ଲହୁ । ୬
 ସ୍ୱାହା ବନ୍ଧୁ ବସଇ ଯେ କୃଷ୍ଣରୂପ ସେହୁ ।
 ଏହୁ ଦଶ ଅକ୍ଷର ଯେ ଏକାକ୍ଷର ହୋଇ । ୭
 ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ୱରୂପ ଏ ଏକାକ୍ଷର କହୁ ।
 ମନ୍ତ୍ରରୂପ ବନ୍ଧିଲେ ଯେ ସେ ରୂପ ଦେଖଇ । ୮
 ଜନ ଯେ ଇକାର ପାଦ ଅଟଇଟି ପୁଣି ।
 ଗୋପୀ ଯେ ଲକାର ସେହୁ ସ୍ୱରୂପଟି ଜାଣ । ୯
 ବଲ୍ଲଭସ୍ତୁ କକାର ଯେ ମୁଣ ସେ ଅଟଇ ।
 ଗୋପୀ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ଅଧର ସେ ହୋଇ । ୧୦

୩—, ପ୍ରେମଶ୍ରୀ ପୁଣି (କ);

ଜନ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ଅଟଇ ଲୋଚନ ।
 ବରଷାୟ ନାସା ମୁଖମଣ୍ଡଳ ବୋଲିଣ । ୧୧
 ବିନ୍ଦୁ ଗୁନ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଣଟି କହୁ ।
 ଦଶାକ୍ଷର ବିନ୍ଦୁଲେଟି ଜଗନ୍ନାଥ ପାଇ । ୧୨
 ଗୋପୀ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ସେ କଣ ଅଟଇ ।
 ଜନ ବୋଲି ଦୁଇକ୍ଷର ପିଠି ପୁଣ କହୁ । ୧୩
 ବରଷାୟ ବୋଲିଣ ଯେ କଟି ଅଟେ ପୁଣ ।
 ଗୋପୀ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ବାହୁ ଅଟେ ଜାଣ । ୧୪
 ଜନ ଯେ ଶରୀର ପୁଣ ବୋଲି କର କହୁ ।
 ବରଷାୟ ଶିର ପୁଣ ଅଟଇଟି ସେହୁ । ୧୫
 ପଞ୍ଚମୂର୍ତ୍ତି ଏକ ଅଟେ ସାଧୁ ଜାଣେ ପୁଣ ।
 ସଦଗୁରୁ ସେବିଅଲେ ଜାଣଇ ପ୍ରମାଣ । ୧୬
 ପାଦବେନ ଜନ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ଅଟଇ ।
 ବରଷାୟ ବୋଲିଣ ଯେ କଟି ବୋଲି କହୁ । ୧୭
 ଗୋପୀ ବୋଲି ଯାହା କହୁ ଅଟଇ ଶରୀର ।
 ବାହୁ ବେନ ଅଟଇ ଯେ ଗୋପୀ ବେନକ୍ଷର । ୧୮
 ଜନ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ପିଠି ପୁଣ କହୁ ।
 ଗୋପୀ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ କଣ ପୁଣ ହୋଇ । ୧୯
 ବରଷାୟ ମୁଖନାସା ଅଟଇଟି ଜାଣ ।
 ଜନ ବେନ ଅକ୍ଷର ଯେ ଲୋଚନ ଶ୍ରବଣ । ୨୦
 ବରଷାୟ ଶିର ପୁଣ ବୋଲି କର କହୁ ।
 ମନ୍ଦକୁ ସ୍ବରୂପ କର ଦରଶନ ଧ୍ୟାୟ । ୨୧
 ଏଣୁକରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ରୂପ ଧ୍ୟାନ କର ।
 କାଳକାହ ମନ୍ଦ ବୀଜ ଭଗବତରେ ସାର । ୨୨

ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ରୁମ୍ଭେ ସୁଦୃଢ଼େ ବସୁର ।
 ଘନ ଅଭ୍ୟୁତର ସଖା ସଙ୍ଗରେ ବହାର । ୨୩।
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଭଗବତ ହୃଦ ।
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ପଢ଼ିଲେ ଭଗବତ ପ୍ରାପତ । ୨୪।

ଭବି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥାରେ ନାମ ଅସ୍ତ୍ରଚକ୍ରାଂଶୁର ଗୁହ ।

ଉନପଞ୍ଚାଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସ୍ଥିତି ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ ।
 ଶିଂଘାଧୁନି ମହିମା ଯେ କେମନ୍ତ ଅଟଇ । ୧ ।
 ଶୁଣ ହେ ଗୋପର ସୁତ ଭଗବତ ହୃଦ ।
 ଏହୁ ଶିଂଘା ବିଷୟାତ ଯେ କବିବ ନଗର । ୨ ।
 ଶୁଣ ଶୁଣ ଧରିବ ଯେ ମନ୍ଦକୁ ବିରୁଣ ।
 ମନ୍ଦକୁ ଆସିବ ତହିଁ ଅକ୍ଷରକୁ ଧରି । ୩ ।
 ପୁଣି ଶୁଣ ଧଇଲେ ଯେ ହୋଇବାକ ବାର ।
 ଓଁ ନମୋ ଶି ବୋଲି ଶୁଣ ଯେ ଅକ୍ଷର । ୪ ।
 ବ ଶଙ୍କର ବୋଲି ପୁଣି ପୁଣି ଶୁଣ ଧର ।
 ନମାମ୍ୟହଂ ବୋଲିଣ ଯେ ପୁଣି ଶୁଣ କର । ୫ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ମନ୍ତ୍ର ଲେଖି ଯନ୍ତ୍ର ଗୋଟି କର ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ବସାଇ ପୂଜା ବସନ ବିରୁଣ । ୬ ।

ଓଁ	ନ	ମୋ	ଶି
ବ	ଶ	ଙ୍କ	ର
ନ	ମା	ମ୍ୟ	ହଂ

ହୃଦରେ ଦେଇଣ ଶିଂଘା ମହୁମା କହୁବ ।
 ତେବେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରିଣ ଶିଂଘା କନ୍ଦରେ ବହୁବ । ୭ ।
 ଭରୁ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣିଣ ବହୁ ।
 ଶବ ଜନ୍ମ ଯାଏ ନର୍କ ବୁଣ୍ଡେ ବୁଝିଥାଇ । ୮ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଗୁରୁଶିକ୍ଷା କରି ଶିଂଘାନାଦ ବାଇ ।
 ଯମ କାଳଦଣ୍ଡଭୟ ତାକୁ ନ ଲଗଇ । ୯ ।
 ଆଦି ଯେ ଅନନ୍ତ ପୁରକାଳେ ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣ ।
 ସ୍ମର କରି ବସିଲେ ଯେ ଅନନ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରେଣ । ୧୦ ।
 ବୁଝିବିଷ୍ଣୁ କୋଳେ ଥୋଇ ନାମ ଗୁଣଧୁଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇଁ କପିଳା ମିଳିଲେ । ୧୧ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବୁଣ ବିଷ୍ଣୁ ଖାଇଲ ଯେ ଯାଇଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମାହୁତ୍ର ପଡ଼ିଲ କପିଳା ଶିଂଘ ଠାଇଁ । ୧୨ ।
 କପିଳାର ଶିଂଘଗୋଟି ପଡ଼ିଲକ ତଳ ।
 ଦେଖି କରି ବ୍ରହ୍ମା ବଡ଼ ହୋଇଲେ ବିକଳ । ୧୩ ।
 ମନଦୁଃଖ କରି ବ୍ରହ୍ମା ଶିବଠାକୁ ଗଲେ ।
 ଏହୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ କଥା ବୋଲିଣ କହୁଲେ । ୧୪ ।
 ମନକୁ ଚରୁର ଚନ୍ଦ୍ରା ନ କରି ହେ ପୁଣ ।
 ଶବଦ ଯତନ କରି କରବାକ ଜାଣ । ୧୫ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଶିବ ବିରୁଗଣ ଶିଂଘା ବଜାଇଲେ ।
 ଅଗରୁ କାଟି ଖଣିଏ ଯନ୍ତ୍ର ଶିଂଘା କଲେ । ୧୬ ।
 ପ୍ରଥମଶକ୍ତି ଯେ ବଡ଼ ସୁସ୍ବର ଶୁଭଇ ।
 ପଛର ଖଣି ଯେ ଶିବ ନ ପାରିଲେ ବାଇ । ୧୭ ।
 ବେନ ଶିଂଘା ଦେନଶ ଯେ ଶିବ ଚଳିଗଲେ ।
 ବଇକୁଣ୍ଠପୁରେ ବିଷ୍ଣୁ ଅଗ୍ରତେ ମିଳିଲେ । ୧୮ ।
 ଏହୁ ଧୂଳି ଗୋଟି ବଡ଼ ଅଟଇ କଠୋର ।
 ଆଉ ଧୂଳି ଲୋଟି ବଡ଼ ଅଟଇ ସୁନ୍ଦର । ୧୯ ।

ସୁସ୍ବର ଶବ୍ଦଗୋଟି ଶିବ ଯେ ରଖିଲେ
 କଠୋର ଶବ୍ଦଗୋଟି ବନ୍ଧୁ ରଖିଥିଲେ । ୧୦ ।
 ଗୋଲେକରେ ଗୋପାଳଙ୍କ ହସ୍ତରେଣ ଦେଲେ
 ଯଜନ କରି ରଖିବ ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ । ୧୧ ।
 ଆଦି ଯେ ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ ସେତସ୍ବର ଶେଷେ ।
 ଏହୁ ଶିଂଘା ଧୁନି ହେବ ଦ୍ବୀପର ପ୍ରବେଶେ । ୧୨ ।
 ଯୁଗସେଣ ହୋଇଣ ଯେ ଦ୍ବୀପର ପ୍ରବେଶ ।
 ଗୋପସୁରେ ଜନମିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଅଂଶ । ୧୩ ।
 ଗୋପରେ ସୁଦାମ ଯୁଥେ ଶିଂଘାଧୁନି ରହେ ।
 ଗୋପ ପୋଏ ବଜାଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାଏ । ୧୪ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଅନନ୍ତ ହୋଏ ଶିଂଘାଧୁନି ଶୁଣି ।
 ଏ ଧୁନି ଶୁଣିଲେ କାଳ ଭୟ କରେ ପୁଣି । ୧୫ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବନ୍ଧୁ ମହେଶ୍ବର ହୁଅନ୍ତି ଅନନ୍ତ ।
 ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲେ ପାପ ନ ରହଇ କହ । ୧୬ ।
 ଦିବା ପାଞ୍ଚଦଣ୍ଡଠାରେ ଶିଂଘା ବାସ୍ତବେ ଯେହୁ ।
 ସେ ଜନର ପୁଣି ପୁଣି ମୁଖେ କେବା କହୁ । ୧୭ ।
 ବେଳ ଅବସାନକାଳେ ଧୁନି ଯେ କରଇ ।
 ସକଳ ପାତକମାନ ସ୍ବୟଂକରି ଯାଇ । ୧୮ ।
 ଗୋପର ବାରତା ଉନ୍ମେ ଜଳିରେ ଉଜଜ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଭୁଲେ ଅଟ ସଖା ସଙ୍ଗୀ ଭକ୍ତ । ୧୯ ।
 ଶିଂଘା ଅଧିକାର ଯେ ମୁକୁନ୍ଦ ହସ୍ତେ ରହେ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ଟେକି ଅଭ୍ୟୁତ ଆଜ୍ଞାଏ । ୨୦ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଶୁରଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଉନପଞ୍ଚାଶତ୍ ସ୍କନ୍ଧ ।

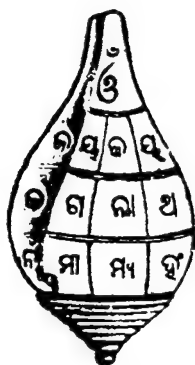

ପଞ୍ଚାଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସେ ବାଳକ ତନୁ କହୁ ।
 ଶଙ୍ଖର ମହୁମା ଗୋଟି କେମନ୍ତ ଅଟଇ । ୧ ।
 ଶୁଣ ଦେ ରାହାସ ଦାସ ଶଙ୍ଖର ବରୁର ।
 ସତ୍ୟସିଂହେ ଶଙ୍ଖାସୁର ଥିଲେ ଏ ପୃଥ୍ବୀର । ୨ ।
 ହରି ନେଲ ବ୍ରହ୍ମାର ସେ ବେଦପୋଥି ପୁଣି ।
 ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ମୃତି କଲେ ପୁଣି ଅତି ଆଦିତ୍ୟେ । ୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ମୃତି କରନ୍ତେଣ ମୀନ ରୂପ ହୋଇ ।
 ଶଙ୍ଖାସୁର ମାଇଲେ ସେ ସିନ୍ଧୁରେ ଗୁଡ଼ାଇ । ୪ ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଦୁଖ ଦେଇ ପୃଥ୍ବୀ ନ ସହଇ ।
 ତତେଣ ଛେଦିଲେ ଶଙ୍ଖା ମଉଳ ପଡ଼ିଲ । ୫ ।
 ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଲେ ହରି ଶୁଭଚିତ୍ତ ହୋଇ ।
 ବଇକୁଣ୍ଠପୁରେ ବସ୍ତି ରଖିଲେକ ନେଇ । ୬ ।
 ସେ ଅସୁର ଅଂଶ ସେତେ ଥିଲେକ ପୃଥ୍ବୀରେ ।
 ସମସ୍ତେହେଁ ନାଶ ଗଲେ ବସ୍ତିର ଚନ୍ଦରେ । ୭ ।
 ଗୋଲେକନେ କିଛି ଦିନ ରହିଲ ସେ ପୁଣି ।
 ଦ୍ରାପର ଯୁଗରେ ଗୋପେ କଲେନ ଭୁଅଣ । ୮ ।
 ଦାମ ସଖା ଯୁଧ ସଙ୍ଗେ ଶବଦ ଆନନ୍ଦ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଅନନ୍ଦ ଧୁନି ନୋପରେ ସେ ବନ୍ଦ । ୯ ।
 ଅତି ସେ ଧବଳ ଦେଖି ଶରଧା ମନରେ ।
 ଧଇଲେକ ବସ୍ତି ପୁଣି ଶ୍ୟାବାମ ସେ କରେ । ୧୦ ।
 ପଞ୍ଚସୁର କଶିଣ ସେ ବଜାଇଲେ ଧୁନି ।
 ବସ୍ତି ଦେଲେ ଗୋପ ପୋଏ କରେ ଥବ ଘେନି । ୧୧ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ପୂଜା ନ କାଶିଣ ନାହିଁ ।
 ତିନି ଜନ୍ମ ଲୋଚନ ସେ ଅଛା ତାର ହୋଇ । ୧୨ ।

ମନ୍ତ୍ର ଜାଣି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ କରେ ।
 ଜୀବନ୍ତେଣ ସୁଖୀ ମଲେ ମିଳେ କୃଷ୍ଣ ସୁରେ । ୧୩ ।
 ତନି ତରୁ ଧରଣ ଯେ କୋଟି ବସାଇବ ।
 ତେର ଗୋଟି ଅକ୍ଷର ଯେ ତହିଁରେ ଲେଖିବ । ୧୪ ।
 ଓଁ ଅକ୍ଷର ଆଦ୍ୟ ଉପରେ ମିଶାଇ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ନମାମ୍ୟତ୍ତଂ କହୁ । ୧୫ ।
 ଜୟ ଜୟ ଚତୁଃକ୍ଷର ଜଗନ୍ନାଥ ଚାରି ।
 ନମାମ୍ୟତ୍ତଂ ଚାରି ଓଁ ମନ୍ତ୍ରରେ ସୁମରି । ୧୬ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ଲେଖିଣ ବସ୍ତ୍ର ଏକ ଦେଇ ।
 ପୂଜାବିଧି ଦେଇଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଶିଖାଇ । ୧୭ ।
 ଖୁଲି ପାନ ଚନ୍ଦନ ବସନ ଭିଆଇବ ।
 ମକର ସ୍ତୋତ୍ର କରି ବିବିଧ ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟ । ୧୮ ।
 ଅଚ୍ୟୁତ ଆଜ୍ଞା ଏ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ଦେନ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ଉତ୍ତରାନ ହସ୍ତେ ପୁଣି । ୧୯ ।
 ଉତ୍ତରାନ ଅନନ୍ତ ଅଟେ ଶଙ୍ଖେ ଅଧିକାରୀ ।
 ଏ ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦ ଯେ ଅପୁଂ ବରୁରି । ୨୦ ।

ଶିଖା

ପ୍ରସ୍ତୁତେଣ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ଶୁଣିଲେକ ପୁଣ୍ୟ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ୍ୟା ପାତକ ଦୋଷ ହୁଅଇ ଦୂରଣ । ୨୧ ।
 ହରିଆଳାଳେ ଯେଉଁ ଜନ ଶଙ୍ଖ ଧ୍ବଜ ଶୁଣି ।
 ତାଳମାନେ ଥାନରୁ ଯେ ଦୁଷ୍ଟ ଯାନ୍ତି ପୁଣି । ୨୨ ।
 ଆନନ୍ଦ ମଙ୍ଗଳ ଅଟେ ଏହୁ ପୁଣ୍ୟ ଧ୍ବଜ ।
 ଦେବସ୍ଥାନେ ସ୍ବର୍ଗଜନମାନେ ଥାନ୍ତି ଘେନି । ୨୩ ।
 ଅନ୍ୟସ୍ଥାନେ ଏ ଧ୍ବଜକ ନ କରି ପ୍ରକାଶ ।
 ଜଗ୍ନ ଅପମୃତ୍ୟୁ ଏ ଧ୍ବଜରେ ହୋଏ ନାଶ । ୨୪ ।
 ଶଙ୍ଖା ବନ୍ଧୁରୁ ଯେ ବର ମାଗିଲକ୍ଷ ।
 ଦେବଗର୍ବେ ସ୍ବହୃଦ୍ବସ୍ତେ ମସ୍ତକ ମୋ ରକ୍ଷ । ୨୫ ।
 ଦେବଗର୍ବେ ସ୍ବହୃଦ୍ବସ୍ତେ କିନ୍ତୁ ଭେଗ ଥୁବ ।
 ଏଣୁ ଭର ପୂଜାଦିଧି ଶଙ୍ଖଠାରେ ଦେବ । ୨୬ ।
 ଭେଗଦିଧି ବେଳେଣ ବାଳକ ବଜାଇବ ।
 ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ବଚନ ବାର ଗୋପାଳ ପାଲବ । ୨୭ ।
 ଗୁରୁହେତୁ ନିମନ୍ତେଣ ଏହୁ ଗୀତା ପାଠ ।
 ଭକ୍ତ ଜନମାନଙ୍କ ଅଟଇ ଏ କୋଠ । ୨୮ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚାଶତ୍ ସ୍କନ୍ଧ ।

ଏକପଞ୍ଚାଶଦ୍ ଛାନ୍ଦ

ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସର ପୁତ୍ର ଦେବମା ଗୋସାଇଁ ।
 ମୁରଲୀର ଜନ୍ମ ପୁଣି କହୁବା ବୁଝାଇ । ୧ ।
 ଶୁଣ ହୋ ଗୋବିନ୍ଦ ବସ୍ତ୍ର ଆନନ୍ଦ ପୁଦାମ ।
 ମୁରଲୀ ମହୁମା ହୃଦେ ବିରାଜ ଉଦ୍ଦିପ । ୨ ।
 ଅବଲେଖ ସତ୍ୟଧର ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ତପ କରୁଥିଲେ ସେ ପୁରୋଜ ପୁଣି । ୩ ।
 ମେଦାନାମେ ଦଇତ ଗୋଟାଏ ଜନ୍ମିତଲ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ତପ କରୁଥିଲେ ସେଠାରେ ମିଳିଲ । ୪ ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ହି ଦଣ୍ଡୀ ଦୈତ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଲଳିତ ତହିଁ ।
 ଶ୍ରୀ ପକାଇଲ ଅତିକୋପଭର ହୋଇ । ୫ ।
 ପିତାମହ ଶାପ ଦେଲେ ବେଶୁ ବୃକ୍ଷ ହେବ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଶାପ ଗୋଟାଏ ପୁଣି କେ ଆନ କରିବ । ୬ ।
 ବୃକ୍ଷ ସେ ଗୋଟାଏ ହେଲ ଏ ମଞ୍ଚମଣ୍ଡଳ ।
 ବିଶ୍ଵର କରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ହୃଦୟକମଳ । ୭ ।
 ସେ ବୃକ୍ଷ ଗୋଟିକି ସେ କାଟିଲେ ହସ୍ତରେଣ ।
 ଛଡ଼ଗୋଟି ଧନୁ ସେ ନିର୍ମାଣିଲେକ ପୁଣି । ୮ ।
 ତଥୁର ଉପର ଖଣ୍ଡି ବେଶୁ କଲେ ନେଇ ।
 ଆଉ ପବ ମୁଖର ସଙ୍ଗୀତା ସେ ଭିଆଇ । ୯ ।
 ଆବର ପବେକ କଲେ ମୁଲେ ସେ ପୁଣି ।
 ତଥୁ ଅଗ ଖଣ୍ଡି ନାକ କରୁଣୀ ଭିଆଣ । ୧୦ ।
 ପତର କାହାଳୀ ଅଗେ ତଥୁ ପବ ଦେଇ ।
 ବେଶୁବୃକ୍ଷ ଗୋଟିକୁ ସେ ଏତେ ବିଧି କହି । ୧୧ ।

ପ୍ରଥମ ପଦ ଶକ୍ତି କ ଦୁଇ ସ୍ବର କର ।
 ଅନଗ ପିନାକ ଦୁଇ ନାମ ତହିଁ କର । ୧୨ ।
 କୋଦଣ୍ଡ ଗାଣ୍ଡି ବ ବୋଲି ଆଉ ପଦ କଲେ ।
 ଆଉ ପଦ ଗୁପ୍ତ ଯେ ବୈଷ୍ଣବୀ ଧନୁ ହେଲେ । ୧୩ ।
 ଅନଗ ପିନାକ କୋଦଣ୍ଡ ଗାଣ୍ଡି ମ ଗୁପ୍ତ ।
 ବେଶୁ ଯେ ସଙ୍ଗୀତା ବୈଶୀ ନାକ ବର୍ଦ୍ଧଶୀଳ । ୧୪ ।
 ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନେ ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଲେ ଯତନେ ।
 କେହୁ ରଖି ନ ପାରିଲେ ତାହାକୁ ଯେ ଆନେ । ୧୫ ।
 କିନ୍ତୁଦନ ରହୁଲେ ଯେ ଗୁପ୍ତ ଗବେଷ ।
 ଲଳା କରବାରୁ କୃଷ୍ଣ କଲେକ ଭିଆଣ । ୧୬ ।
 ଗୁପ୍ତ ଧନୁ ଗୋଟିକି ଯେ ଭଦ୍ର ଆରାଧିଲେ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ଧନୁକୁ ପଶୁ ରାମ ହାତେ ଦେଲେ । ୧୭ ।
 କୋଦଣ୍ଡ ଧନୁକୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ହାତେ ନେଇ ।
 ପିନାକ ଧନୁକୁ ନାରାୟଣ ଥିଲେ ବହୁ । ୧୮ ।
 ଅନଗ ଧନୁକୁ ଶିବ ବହୁଲେ ହସ୍ତେଶ ।
 ଗାଣ୍ଡି ମ ଧନୁ ଅର୍ଜୁନ ବହୁଥିଲେ ପୁଣି । ୧୯ ।
 ମୁଖର ସଙ୍ଗୀତା ଗୋପୀମାନେ ଚଳାଇଲେ ।
 ବର୍ଦ୍ଧଶୀ ଗୋଟିକି କୃଷ୍ଣହସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ । ୨୦ ।
 ନାକର ବର୍ଦ୍ଧଶୀ ହୋକକୃଷ୍ଣହସ୍ତେ ଦେଇ ।
 ପତର କାହାଳୀ ବଶୀ ସାବୁକି ନିଳାଇ । ୨୧ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ବଶୀ ହୋଇଲେ ଭିଆଣ ।
 ଏଥିର ମହିମା ବଡ଼ ଗୁପ୍ତତା ନାଶ । ୨୨ ।
 ଏ ବେଶୁ ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ବହୁନ୍ତି ଯେ ଜନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକଳପ ନର୍କ ଗହରେ ଜନମ । ୨୩ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଜାଣି ଶିଷ୍ୟ ଯେବେ ମୁଖେ ବଳାଇ ।
 ଲବଳେଶ ପୁଣି ମଲେ କୃଷ୍ଣପାଦ ପାଇ । ୨୪ ।

ଯନ୍ତ୍ର ହେ ଗୋଟିଏ ଆସି ମନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ ।
 ବସନ ଗୋଟିଏ ଦେବ ଶ୍ରେଣ ବଧୁ ହେବ । ୨୫ ।
 ମୂରଲୀ ବେଶୁ ସଙ୍ଗୀତା ଶିଷ୍ୟକୁ ହେ ଦେବ ।
 ଏହୁ ବଧୁ କଲେଣ ହେ ଶିଷ୍ୟ ହେତୁ ଦେବ । ୨୬ ।
 ନିବଧୁ କରଣ ପାଞ୍ଚ ଭାଗ ଭିକ୍ଷୁକ ।
 ମୂରଲୀର ମନ୍ତ୍ରଗୋଟି ତଥ୍ୟରେ ଲେଖିବ । ୨୭ ।
 ଓଁ ବ୍ୟାଶ୍ୟାମ ବ୍ୟା ସପ୍ତାକ୍ଷର ଧର ।
 ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମ ବ୍ୟଧେ ବ୍ୟଧେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର । ୨୮ ।
 ଶ୍ୟାମ ବୋଲି ବ୍ୟାମୁଖେ ବଳାନ୍ତୁ ସଙ୍ଗୀତା ।
 ଶ୍ୟାମ ବ୍ୟଧେ ବୋଲଣ ହେ ବଣୀରେ ଫୁଲି ତା । ୨୯ ।
 ବ୍ୟଧେ ଶ୍ୟାମ ବୋଲଣ ହେ ପ୍ରୋକକୃଷ୍ଣ ବାଜ ।
 ଶ୍ୟାମବ୍ୟଧେ ବୋଲଣ ହେ ସାତୁକି ଫୁଲି ତା । ୩୦ ।

ବଂଶୀ

ଓଁ	ବ	ଧା
ଶ୍ୟା	ମ	ବ
ଧା	ଶ୍ୟା	ମ
ଶ୍ୟା	ମ	ବ
ଧେ	ବ	ଧେ

ଗୋପରେ ବଞ୍ଚିଣୀ ଧୁନି କଲେ ଗୋପସୁତ ।
 ଜନମ ଜନମେ ଅଟ ଗୋଲେକ ଭଗତ । ୩୧ ।

ଏ ଗୋପକୁଳକୁ ତୁମ୍ଭେ ଏ ଭେଦ କହୁବ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଗୁରୁରୂପ ହୋଇ ପଥ ଭ୍ରଷ୍ଟଭବ । ୩୨
 ଗୋଲେକ ଗୋପମହିମା କଲିରେ ଉକତ ।
 ଶୁଣ ହେ ବ୍ରହ୍ମାସ ଦାସ ଦ୍ଵାଦଶ ଭଗତ । ୩୩ ।
 ହଜୀତାର ଅଧିକାର ମୁକୁନ୍ଦ ଅଟଇ ।
 ମୂରଲୀର ମହିମା ତ ଗୋବିନ୍ଦ ରଖଇ । ୩୪ ।
 ନାକର ବଞ୍ଚିଣୀ ରଖ ଅନନ୍ତ ହସ୍ତର ।
 ପତର କାହାଳୀ ବସ୍ତ୍ର ଥିବ ତୋ ପଙ୍କର । ୩୫ ।
 ଦାନ ଅଭ୍ୟୁତର କଥା ହୃଦେ ଧରିଥିବ ।
 ଏ ଗୋପକୁଳକୁ ତାର କଥା ରହିଥିବ । ୩୬ ।
 ବେଶୁର ମହିମା ରଖ ବସ୍ତ୍ର ତୋ ହସ୍ତର ।
 ଗୁପ୍ତରେ କହୁବ ଶିଷ୍ୟ ଭଗତି ଠାକୁର । ୩୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଏକପଞ୍ଚାଶତ ଛନ୍ଦ

ଦ୍ଵିପଞ୍ଚାଶଦ୍ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ଯାଦବ ଦାସ ଗୁଞ୍ଜର ବରୁର ।
 ମେଢାଦେବ୍ୟ ନାଶ ଗଲ ବସ୍ତ୍ରର ଚନ୍ଦ୍ର । ୧ ।
 ମେଢାଦେବ୍ୟ ଅଛି ଗୋଟି ଗୁଞ୍ଜର ଜନ୍ମଲ ।
 ଶୁଣିକାଲେ ଅଗ୍ନି ଶିଖା ପ୍ରାୟେକ ଦଶିଲ । ୨ ।
 ସେ ଗୁଞ୍ଜର ପଣି ପୁଣ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର ।
 ଶରଧା କରଣ ବ୍ରହ୍ମା ଧଇଲେ ହସ୍ତର । ୩ ।
 ସେହୁ ମାଳଗୋଟି କୃଷ୍ଣ ହସ୍ତେ ଘେଲେ ନେଇ ।
 କପାଳେ ଖେଳିଲେ କୃଷ୍ଣ ଚୁଲ ସେ ବନାଇ । ୪ ।
 ଦାମ ସେ ପୁଦାମ ଗୋପ ଗୋପାଳଙ୍କ ସାର ।
 ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଖେଳି ଚୁଲ ସେ ଉପର । ୫ ।
 ଗୋପୀଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଦେଲେ ଗୋପାଳଙ୍କ ଶିର ।
 ଗୁଞ୍ଜର ମହୁମା ପୁଣ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାର । ୬ ।
 ବେନ ସପ୍ତ ଧରଣ ସେ ମହୁକୁ ଲେଖିବ ।
 ସବୁ ଗୋଟି ଆସି ତହିଁ ପୂଜାବଧି ଦେବ । ୭ ।
 ଗୁଞ୍ଜର ସେ ଗୋପୀଜନ ସପ୍ତକ୍ଷର କହୁ ।
 ବନ୍ଧୁକ୍ଷୟ ନମ ଓ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଏହୁ । ୮ ।

ଗୁଞ୍ଜର।

ଓଁ	ଘ	ଞ	ଘ	ଗୋ	ପୀ	କ
ନ	ବ	ଛ	ଝ	ସ୍ଵ	ନ	ମଃ

ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣିଣ ଯେହୁ ଗୁଞ୍ଜରା ବହୁନ୍ତ ।
 ତେର ନନ୍ଦ ସେହୁ ପ୍ରାଣୀ ନର୍କ ଗନ୍ତ ହୋଇ । ୧୦ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଜାଣି ଗୁଞ୍ଜରା ବହୁନ୍ତ ଯେତେ ନର ।
 ଜବ ଅନ୍ତେ ପଶନ୍ତୁ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପୁର । ୧୧ ।
 ଯନ୍ତ୍ର ଲେଖି ମନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାପି ଶିଷ୍ୟ ଶିରେ ଦେବ ।
 କେବେ ସିନା ଶିଷ୍ୟ ହୃଦେ ଭଗନ୍ତ ହୋଇବ । ୧୨ ।
 ତୁଳ ବନାର୍ଦ୍ଧକ ସେ ଗୁଞ୍ଜରା ଚନ୍ଦ୍ରକାରେ ।
 ଗୋପାଳ କୁଳ ଭାଗବ ଓଡ଼ିଶା ଦେଶରେ । ୧୩ ।
 ଗୁଞ୍ଜରା ବହୁବ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ବେଳେଣ ।
 ପୁଜା କରୁଥବ ତାକୁ ସ୍ବାସ୍ଥାନ ସାଗଣ । ୧୪ ।
 ଶୁଚିବନ୍ତ ହୋଇ କର ଗୁଞ୍ଜରା ବହୁବ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ଶୁଣ ଗୁଞ୍ଜରାର ଶବ । ୧୫ ।
 ଗୁଞ୍ଜରା ବହୁଲେ ଜବହତ୍ୟା ପାପକ୍ଷୟ ।
 ଗୁଞ୍ଜରା ବହୁଲେ ସେ ବିପତ୍ତି ଅଙ୍ଗୁ ଯାଏ । ୧୬ ।
 ଗୁଞ୍ଜରା ଦର୍ଶନ ଯେହୁ ଜନ ନିତ୍ୟ କରେ ।
 ଯମ କାଳରୟ ତାକୁ ଦେଖି କର ଡରେ । ୧୭ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ପବନ ସେ ଗୁଞ୍ଜରା ଅଧିକାର ।
 ଅରୁଣ ସମ ପବନ ଗୁପ୍ତ ବରୁର । ୧୮ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦରେ ଲେଖିଲୁ ।
 ଭଗବତୁଳକୁ ଏହୁ ଧନ ରଖିଗଲୁ । ୧୯ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାକଥନେ ନାମ ଦ୍ଵିପଞ୍ଚାଶତ୍ ସ୍କନ୍ଧ ।

ବିପ୍ରାଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ଉତ୍ଥାନ ଦାସ ଗୁପ୍ତର ମନ୍ତ୍ରମା ।
ଅନାଦି ପୁରୁଷ ଲୀଳା କି ଦେବା ଉପମା । ୧ ।
ଅନାଦି ପୁରୁଷ ସେ ଆପଣା ଦୁଦ ଗୁହ୍ୟ ।
ନୟନରୁ ଲୋଚକ ସେ ପଡ଼ିଲକ ବହୁ । ୨ ।
ଅକ୍ଷରଶ୍ଚି ହୋଇ ଲୁହ ପଡ଼ିଲକ ତଳ ।
ତହୁଁ ଜାତ ହୋଇଲ ସେ ଗୁପ୍ତ ବୋଲି ଫଳ । ୩ ।
ଶିର ତାର କଳାବର୍ଣ୍ଣ ଦେହ ଗଙ୍ଗା ଦିଶି ।
ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଲତା ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଶି । ୪ ।
ଦେହ ସେ ଧବଳ ଶିର ଶ୍ୟାମଳ ଦିଶଇ ।
ବାମନସ୍ଥାନରୁ ଏହୁ ଫଳ ଜାତ ହୋଇ । ୫ ।
ସର୍ବାଙ୍ଗ ଧବଳ ଦିଶେ ଏକଗୋଟି ହୋଇ ।
ଆରଗୋଟି ଫଳ ପୁଣି ଏମନ୍ତ ଦିଶଇ । ୬ ।
ସର୍ବାଙ୍ଗେ ଦିଶଇ କଳା ଏକ ଫଳ ତହିଁ ।
ସ୍ଵରବର୍ଣ୍ଣ ଗୁପ୍ତ ଦିଶେ ବୃକ୍ଷେ ଫଳ ଆଜ । ୭ ।
ସେହୁ ଲତାଗୋଟି କିନ୍ତୁ ଦିନରେ ସେ ହେଲ ।
ଆବରମାନଙ୍କେ ସେହୁ ବିଶ୍ୟାତ ହୋଇଲ । ୮ ।
ଆଦି ସେ ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ ସେତସ୍ଵାର ଶେଷେ ।
ଗୋଲେକର ପୋଏ ଜାତ ଗୋପସୁର ଅଂଶେ । ୯ ।
ଧବଳ ମାଳକୁ ଚୂଳମୂଳରେ ଶଞ୍ଜିଲେ ।
ତଥ୍ଵର ଉପରେ ରଜମାଳ ପୁଣି ଦେଲେ । ୧୦ ।
ତଥ୍ଵର ଉପରେ କଳା ମାଳିକି ଶଞ୍ଜିଣ ।
ତଥ୍ଵପରେ ଗଢ଼ର ସେ ମାଳ ବେଢ଼ାଇଣ । ୧୧ ।

ସମସ୍ତ ଗୋପାଳ ପୋଏ ଶିର କଣ୍ଠେ ବହୁ ।
 ଗୁଞ୍ଜର ରୂପକୁ ବେଶ ସୁନ୍ଦର ଦର୍ଶଇ । ୧୨ ।
 ମନ୍ଦ ଜାଣି ଗୁଞ୍ଜମାଳ ବହନ୍ତି ଦେହରେ ।
 ହମଦଣ୍ଡ କାଳମାନ ନ ଲଗଇ ତାରେ । ୧୩ ।
 ନ ଜାଣିଣ ଗୁଞ୍ଜମନ୍ଦ ଦେହରେ ବହଇ ।
 ନକେ ଜାଣି ସାତ ଜନ୍ମ ହାଏ ସେହୁ ହୋଇ । ୧୪ ।
 ସପ୍ତକ୍ଷର ଲେଖିଣ ସନ୍ଧକୁ ବସାଇବ ।
 ସପ୍ତକୋଟି ବସାଇଣ ପୂଜାବଧି ଦେବ । ୧୫ ।
 ମଧ୍ୟ ସବୁ ପୂଜା ଦେଇ ଶିଷ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ଦେବ ।
 ତେବେ ସେ ଶିଷ୍ୟ ଚିହ୍ନିଣ ସେ ଗୁଞ୍ଜ ବହବ । ୧୬ ।
 ଓଁ କୃଷ୍ଣ ରୁଦ୍ଧ୍ୟଂନମ ମନ୍ଦ ଏହୁ ହୋଇ ।
 ଗୁଞ୍ଜମାଳ ବହବ ସେ ମୁଖେ ଏହା କହୁ । ୧୭ ।
 ତରଳ କୁକୁମ ବେନି ନ ଘେନିବ ଦେହେ ।
 ତରଳ କୁକୁମେ ତାର ଜ୍ୟୋତି ନାଶ ହୁଏ । ୧୮ ।
 ଅଶଉଚ କାଳରେ ସେ ଅଙ୍ଗରେ ନ ଥିବ ।
 ରାହାସ ବେଳରେ ଏହୁ ମାଳ ସେ ଶକ୍ତିବ । ୧୯ ।

ଗୁଞ୍ଜମାଳ

ଓଁ	କୃ	ଷ୍ଣ	ରୁ	ଦ୍ଧ୍ୟଂ	ନ	ମ
----	----	-----	----	--------	---	---

ସତ ସତ ଅଙ୍ଗରେ ସେ ଏମାଳ ଲମ୍ବାଇ ।
 ସେ ଜନକୁ ଏହୁ ମାଳ ବର ପୁଣ ଦେଇ । ୨୦ ।

ରାଧା ରୁହିଁ ଏକ ଦିନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚୂଳରେ ।
 ଧବଳ ଅଙ୍ଗକୁ ତାର ରଖିଲେ ଅଙ୍ଗରେ । ୨୧ ।
 ଏଣୁକରି ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଅଙ୍ଗକୁ ସୁନ୍ଦର ।
 ଗୋପସୁଅମାନ ଏହା ବହୁଲେ ହୃଦର । ୨୨ ।
 ଗୁଞ୍ଜ ଅଧିକାଶ୍ଚ ଅଟେ ଯାଦବ ଉଦ୍ଭିଦାନ ।
 ଅରୁଣର ବଚନ ହେ ଘେନ ବାର ଜଣ । ୨୩ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସୁନ୍ଦରୀରେ ଅରୁଣ କରୁଣା ।
 ଗୋପ ନାଚ ଗୋପକଥା ରୁମ୍ଭକୁ କି ବଣା । ୨୪ ।
 କଳିଜନ ଭଗତି ନିମନ୍ତେ ଏହୁ ପାଠ ।
 ବୁଝିଲ ଶିଷ୍ୟକୁ ଏହୁ ଅଟେ ବଡ଼ ମିଠ । ୨୫ ।
 ନ ବୁଝିଲ ଶିଷ୍ୟକୁ ଏ ବିମୁଖ ଲଗଇ ।
 ଅଣ ସେ ଗୁରୁଆ ଶିଷ୍ୟ ପାଇବଟି କାହିଁ । ୨୬ ।
 ବାର ସେ ବରଷ ବାରଦିନ ଖଟିଥିବ ।
 ଏ ଗ୍ରନ୍ଥର ଭେଦ ଅବା ସେ କିନ୍ତୁ ପାଇବ । ୨୭ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଯାଦବ ସେବା ରାମର ଚରଣ ।
 ରାମ ସେବା କରନ୍ତୁ ଅରୁଣ ଚରଣ । ୨୮ ।
 ଅରୁଣ ଦାସକୁ କଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା ।
 ଲେମ୍ବୁଲ ଉଦ୍ଭିର ପାଶେ ଶ୍ରୀମାତଲକଣା । ୨୯ ।
 ସେହୁ ଶ୍ରୀମେ କୃଷ୍ଣ ମୋତେ କଲେକ କଟାକ୍ଷ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା ମୁହିଁ କହୁଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ୩୦ ।
 କୋଟିକରେ ଗୋଟିକକୁ ଏ ପାଠ କହୁବ ।
 ଅଗରଧା ଅଭକ୍ତକୁ ଏ ଭେଦ ନ ଦେବ । ୩୧ ।
 ଧନ ଲୋଭ ବଡ଼ପଣେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ସେ କହେ ।
 ଅପ୍ରମାଦେଣ ବିପତ୍ତି ତାହାକୁ ସେ ହୋଏ । ୩୨ ।
 ଭକ୍ତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା କଥନେ ନାମ ଦିପପାଣତ ଗୁହ ।

ଚତୁଃପଞ୍ଚାଶଦ୍ ଛାନ୍ଦ

ପବନ ଦାସ କରଯୋଡ଼ି	। ପୁଛଇ ରୁନୁ ପାଦେ ପଡ଼ି । ୧ ।
ମୟୁର ପକ୍ଷୀ କାହୁଁ ଜାତ	। ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମ ଶୁଭୁ ତ ॥
ଶୁଣ ସୁତର ସୁତ ଚନ୍ଦ୍ର	। ଉତ୍ଥାନ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ॥
ଆଦି ଅନନ୍ତ ସୁଗ ଯେବେ	। ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସଜନାର ଭାବେ ॥
ନୟନୁ ଲେଖକ ଶୟଳ	। ମୟୁର ପକ୍ଷୀ ସେ ହୋଇଲ ॥
ଆଦି ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟ କଲ	। ତେଜସ୍ବୀ ସୁଗ ଶେଷ ହେଲ ॥
ଦ୍ରାପର ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ	। ଜନମ ହେଲେ କୃଷ୍ଣଅଂଶ ॥
ବସା ରଖିଣ ବନେ ଗଲେ	। ସେ ପକ୍ଷୀ ବନସ୍ତେ ଦେଖିଲେ ॥
ଯଜନ କରି ତାହା ଆଣି	। ଦାମ ସୁଦାମ ସଖାପୁଣି ॥
ସୁବାହୁ ସୁବଳ ଶ୍ରୀବତ୍ସ	। ସଖା ସମୁଦ୍ର ଗୋପ ମୋକ୍ଷ । ୧୦ ।
କୃଷ୍ଣର ତୁଳରେ ଶ୍ରୀଲେ	। ବିବଧ ପୁଷ୍ପ ଚର୍ଚ୍ଚି ଦେଲେ ॥
ଅଳକାବଳି କେ ବନାଇ	। କୃଷ୍ଣର ଲଳିତେ ଶକ୍ତିଭ ॥
କେ ପୁଣ ବନାନ୍ତି ତରସ	। ଧଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପାଶ ॥
କେ ପୁଣି ବିଚାର ବନାଇ	। କୃଷ୍ଣକୁ ପବନ ଡାଳଇ ॥
ପଞ୍ଚା କରନ୍ତି କେ ଯଜନ	। ତୁରୁରୁ ଦିଅନ୍ତି ପବନ । ୧୫ ।
କେ ପୁଣ ଛନ୍ଦ କମ କରି	। କୃଷ୍ଣର ପ୍ରମୁଦେଶ ଧର ॥
କେ ପକ୍ଷୀ ମୂଳ ଏକ କରି	। ବେଦକୁ ବେଦ ପଛ କରି ॥
ଅଳମ୍ବ ଛନ୍ଦ କେ ବନାଇ	। କୃଷ୍ଣପ୍ରମୁଦେ ଉଭା ହୋଇ ॥
ବର୍ତ୍ତଣୀ ମାନେ କେ ଲମ୍ବାଇ	। ସମସ୍ତେ ବେଶେ ବନାଇ ॥
କେ ଶିଆ ମାନଙ୍କେ ଲମ୍ବାନ୍ତି	। କେ ବାହୁମୂଳେ ଶକ୍ତି ଥାନ୍ତି । ୨୦ ।
କେ ରେଳୁ ଶିରରେ ବାନ୍ଧଣ	। ନାନା ବିନୋଦ ବେଶ ପୁଣ ॥
କେ କ୍ଷୁଦ୍ର ତରସ କରନ୍ତି	। କୃଷ୍ଣ ପ୍ରମୁଦେ ଧର ଥାନ୍ତି ॥
ଏ ପକ୍ଷୀ ମହିମା ଅପାର	। କୃଷ୍ଣର ଅଙ୍ଗରୁ ବାହାର । ୨୩ ।

ନନ୍ଦିନୀ ଆଗରେ ବାଜଣ	କେ ପୁଣି ଧରନ୍ତି ପାଶେଣ ॥
ମୟୂର ମୁଠା ହସ୍ତେ ଧରି	ଆନନ୍ଦେ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କରି । ୨୫।
ଶ୍ୟାମ ଶ୍ୟାମ ଯେ ବୋଲି କରି	ବଚନ ପକ୍ଷୀ ନମଃ କରି ॥
ଓଁ ମିଶିଣ ବାଜନ୍ତର	ମୟକୁ ପୁମର ମନର ॥
ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟିଏ ଦେଖାଇ	ଅଳଗେ ବାଜନ୍ତର ଥୋଇ ॥
ମୟକୁ ଚଢ଼ିରେ ଲେଖିବ	କୃଷ୍ଣ ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟେ ଥିବ ॥
ମୟୂର ପକ୍ଷୀକ ରଖିବ	ବସୁଗୋଟିଏ ଯଦ୍ରେ ଦେବ । ୩୦।
ତାମ୍ବୁଳ ଚନ୍ଦନ ଯେ ଫୁଲ	ପୁଜା କରିବ ଯେ ଅମୂଲ୍ୟ ॥

ଚରଣ ରୁଲ ଆଦି ଯେତେ	ଶିଷ୍ୟକୁ ଟେକି ଦେବ ହସ୍ତେ ॥
ମୟ ଯଦ୍ରେ ଯେ ତେବ କହୁ	ଶିଷ୍ୟ ବହୁବ ଦେବୁ ହୋଇ ॥
ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ବହୁବ	ହେଲ ସେ କରି ପକାଇବ ॥
ମୟ ନ ଜାଣି ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ	ଚନ୍ଦ୍ରକା ରୁଲ ବହେ ପୁଣି । ୩୫।
ଶ୍ୟାମ ଜନମ ନକେ ଜାତ	ଯେ ନର ନ ଜାଣି ବହେ ତ ॥
ମୟ ଜାଣିଣ ଯେ ବହୁଇ	ଯମରଦଣ୍ଡ କାକୁ ନାହିଁ ॥
ମୟ ମାୟୋଂସ ଭୋଗ କରି	କୁକୁମ ପରନ୍ତି ଶ୍ୟା ହରି ॥

ଯେ ନର ଏ ପଣୀ ବହନ୍ତି	। ଦତ୍ତ ଦାନକ ଜନ୍ମ ପାନ୍ତି ॥
ତରସ ଅଧିକାର ପୁଣି	। ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସର ପ୍ରମାଣ ।୪୦।
ଚୁଲର ଅଧିକାର ପୁଣି	। ଦାସ ସେ ଅଟନ୍ତି ପବନ ॥
ପଙ୍ଗାର ଅଧିକାର ଯେତେ	। ଅନନ୍ତ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଚିତ୍ତେ ॥
ଆଳମ୍ବ ଛନ୍ଦ ଅଧିକାର	। ଉଚ୍ଚିତାନ ଦାସର ବିଚାର ॥
ମୟୂର ଦଉଡ଼ି ବଳିଣ	। ଯାଦବ ଅଧିକାର ପୁଣି ॥
ବିଚଣା ଅଧିକାର ପୁଣି	। ବାଳକ ଦାସର ପ୍ରମାଣ ।୪୧।
ବର୍ଦ୍ଧଣୀ ଅଧିକାର ଯେତେ	। ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସର ପୁରତେ ॥
ଛବିର ଅଧିକାର ମାନ	। ବସୁ ସେନଶ୍ରୀ ଅବ ଜନ ॥
ଅଳକାବଳି ଯେତେ କମ	। ଏ ସ୍ବର ଦାସ ସେ ପୁଦାମ ॥
ହାତ ତରସମାନଙ୍କର	। ଅନନ୍ତ ଅଟ ଅଧିକାର ॥
ହସ୍ତିମୁଠାରେ ସ୍ବର ଯେତେ	। ବୃନ୍ଦାଦାସ ହେ ରଖ ଚିତ୍ତେ ।୪୨।
ଟାଣ୍ଡାର ଅଧିକାର ମାନ	। ମଧୁଦାସ ହେ ସେନ ମନ ॥
ପୁର ଜନମ ଗୋପପୁର	। ଅଲେ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗର ॥
ଗଉର ଚନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଜାତ	। ଶର୍ମିଷ୍ଠ ସ୍ବରରେ ଉନ୍ନତ ॥
ଓଡ଼ିଶା ଦେଶରେ ରାହାସ	। ପ୍ରକାଶ କର ଗୋପ ଅଂଶ ॥
ଚୁମୁକ୍ତ ଦେଖିଣ ଶିଖିବେ	। ପାସଣ୍ଡ ଜନ ସେ ଶୁଣିବେ ।୪୩।
ଓଡ଼ିଆ ରୀତି ବୃନ୍ଦାବନ	। ଖେମଟା ଜାନ ମାନ ସେନ ॥
ଓଡ଼ିଶା ଗୋପାଳ ଶିଖିବେ	। ଚୁମୁକ୍ତ ଗୁରୁ ପୂଜା ଦେବେ ॥
ଚୁମୁକ୍ତ ସେ ରାମପାଦେ ସେବ	। ରାମ ତ ଅରୁଣ ପୂଜକ ।୪୪।

କବି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାକଥନେ ନାମ ଚତୁଃପଞ୍ଚଶତ ଛନ୍ଦ ।

ପଞ୍ଚପଞ୍ଚାଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

ବାଳକ ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସର	। ମନର ସନ୍ତସ୍ତ ହେ ହର । ୧ ।
ଟୋପି ଜନମ ମନ୍ଦ ଯେତେ	। ଶୁଭୁଙ୍କ ବଚନ ପରତେ ॥
ଶୁଣ ହେ ବାରଟିଆ ଦାସ	। ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ଦାସ ହେ ହରଷ ॥
କନ୍ଦୁଠାବରୁ ଲୁଅ ଜାତ	। କୁମ୍ଭରେ ପଡ଼ିଲ ସେହୁ ତ ॥
ବୃକ୍ଷ ଗୋଟିଏ ଜନମିଲ	। ତହିଁରୁ ପୁଣେ ଉତ୍ପଳିଲ । ୩ ।
ସେ ପୁଣି ଦେବଧନୁ ଶୁଣି	। ହରଷ ତଥେ ତାକୁ ନେଇ ॥
ବରଷ ନାରାୟଣ ପୁଣି	। ସେ ଟୋପି କଲେକ ନିର୍ମାଣ ॥
କନ୍ଦୁଠାବରୁ ଏକଦାଳ	। ପଡ଼ିଲ ବୃକ୍ଷର ଯେ ତଳ ॥
କୁସୁମା ବୋଲି ଏକଜାତ	। ଅମଳ ବସ୍ତ୍ର ଏ ସମୂତ ॥
ଧନୁ ବରଷ ନାରାୟଣ	। ଟୋପି ଯେ ଅମଳାଶ ପୁଣି । ୧୦ ।
ପାଟ ଯେ ଟୋପି ଏଣୁ ହୋଏ	। ସୁଦେ ଶୁକଳ ଟୋପି କହେ ॥
ନେଲୀ ପୁଅମ ଆଡୁଆଣୀ	। ଲିପି ହଳଦୀ ଦାଉ ପୁଣି । ୧୧ ।
ପ୍ରଥମେ ଗଜ ବୋଲି କଲେ	। ଅଗ୍ର ସମ୍ମୁଖକୁ ଡାଳିଲେ ॥
କର୍ଣ୍ଣକୁ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଯେ ରଖିଣ	। ଉପରେ ଫୁଲି ଯେ ନିର୍ମାଣ ॥
ଦୁଃଖସ୍ଥେ ଉଗବତ କଲେ	। କର୍ଣ୍ଣକୁ ପୋଡ଼ାଇ ରଖିଲେ । ୧୩ ।
ତୁମ୍ଭସ୍ଥେ ମଣ୍ଡଳ କରଣ	। ଟୋପି ଗୋଟିଏ ନିର୍ମାଣ ॥
ଦିନୋଗ ପ୍ରାୟେ ଶରା କର	। କନ୍ଦୁ ପଡ଼ିଲ ବସ୍ତ୍ରାଣ ॥
ଉପରେ ସୁତ ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ	। ଛନ୍ଦଣ ରଖିଲେ ଯତନ ॥
ବରକ୍ର ଟୋପି ବନାଇଲେ	। ଏ ଶୁଣି ଯତନେ ରଖିଲେ ॥
ବରଷ ବସ୍ତ୍ର ଶିରେ ନେଇ	। ଗଜ ଯେ ବେନି ଟୋପି ଦେଇ । ୨୦ ।

୧୨—୧ ପୁଅମ ଅଛୁ (କ) :

୧୨—୨ ଠାଉ ପୁଣି (ଖ, କ) !

ମଣ୍ଡଳ ଟୋପି ଶିବ ଶିବ
 ବରକୁ ଟୋପି ବ୍ରହ୍ମାଶିବ
 ଦେବଗଣଙ୍କ ଠାରେ ପୁଣି
 ଏ ଶୁଭ ଭେଦକୁ ଅନାଇ
 ସତ୍ୟ ହେତୁ ବେନି ଯୁଗ
 କଳିଯୁଗରେ ଶେଷ ପାଇଁ
 ଦୁଃଖସ୍ଥେ ନିମାନନ୍ଦ ଜାତ
 ମାଧ୍ଵାଗୁରୁ ଯେ ଚତୁର୍ଥେଣ
 ବରକୁ ଟୋପି ରାମାନନ୍ଦ
 ଗଜ ଯେ ବେନି ଟୋପି କାଣ୍ଡ
 ମଣ୍ଡଳ ଟୋପି ବିଷ୍ଣୁଶ୍ୟାମ
 ମାଧ୍ଵାଗୁରୁ ଯେ ଭଗବତ୍
 ଏମନ୍ତ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତେ
 ଏ ଭେଦ ତାହାକୁ କହଣ
 ଏମନ୍ତ ବୈଷ୍ଣବ ପ୍ରକାଶ
 ଗୋପାଳ ଭୁଲ ଶିଷ୍ୟ କର
 ସନ୍ତରେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ନେଶିବ
 ନିମାନନ୍ଦଙ୍କୁ ସୁମଣ୍ଡଳ
 ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଣ ଶିରେ ଦେବ
 ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ଭେକ ବହୁ
 ମନ୍ତ୍ର ଜାଣିଣ ଟୋପି ବହେ
 ଅମଳାଏଣ ଟୋପି ପୁଣି
 କଳିଯୁଗରେ ଟୋପି ବଡ଼
 ପଣ୍ଡିତ ସହଜ ଜାଣନ୍ତି

। ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ଦେଇ ଯୋଡ଼େ ବର । ୨୮ ।
 । ରଖିଲୁ ଆପଣା ଠାବର ॥
 । ଭଗବତ୍ ଟୋପି ରଖିଣ ॥
 । ବହୁତ ଭେକ ଜାତ ହୋଇ ॥
 । ଦ୍ଵାପର ଯୁଗ ଗଲୁ ଭେର । ୨୯ ।
 । ରାମାନନ୍ଦ ଯେ ଜାତ ହୋଇ ॥
 । ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଯେ କୃଷ୍ଣସ୍ଥେ ତ ॥
 । ଏ ଶୁଭ ଜନମ ମଞ୍ଜେଣ ॥
 । ଶିରରେ ବହୁଲେ ଅନନ୍ଦ ॥
 । ନିମାନନ୍ଦ ଯେ ମନ୍ତ୍ରକେଣ । ୩୦ ।
 । ଶିରରେ ବହୁଣ ଭୂଷଣ ॥
 । ଏ ଟୋପି ବହୁଲେ ଶିରେତ ॥
 । ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ଯେ ପୁତ୍ରନ୍ତେ ॥
 । ଭେକ ଯେ ଦେଲେ ତାକୁ ପୁଣି ॥
 । ଶୁଣ ହେ ଗୁମ୍ଫା ବାରଦାସ । ୩୧ ।
 । ଶୁଣ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରବିର ବରୁର ॥
 । ବସ୍ତ୍ର ଯେ ପୁନା ବ୍ୟୁ ଦେବ ॥
 । ଗଜେନ୍ଦ୍ର ଟୋପି ଯେ ରଖିଣ ॥
 । ଶିଷ୍ୟର ଭଗତ ହୋଇବ ॥
 । ତନି ଜନମ ଗଣ୍ଡ ହୋଇ । ୩୨ ।
 । ଦୁପ୍ପର ତା ଅଙ୍ଗେ ନ ଥାଏ ॥
 । ବହୁନ୍ତ ଭଗବତ ଗଣ ॥
 । ଦେଖିଲେ ତରବେ ସେ ମୂଢ଼ ॥
 । କଲିର ଜନ ଦେଖି ଗତ ॥

ଅଳ୍ପ ତାଳକ ଚଉତନା । ଏ ଗଳ ବେନର ଲକ୍ଷଣ । ୪୫ ।
 ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ ଯେ ବେନ କର । ଉପରେ ଯିଗୁଣ ଯେ ଧର ॥
 ଓଁ ହର ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲି ପୁଣି । ବସନାୟ ଯେ ସୁମରଣ ॥
 ଜମ ଯେ ଯିକୋଣେ ବସାଇ । ଉପରେ ଅକ୍ଷର ନ ଥୋଇ ॥
 ଏଗାର ଅକ୍ଷର ସୁମର । ଏ ଟୋପି ମନ୍ଦର ଭିରୁର ॥

ଟୋ ପି
 ମଃ

ଓଁ	ହ	ର	ବ୍ର	ହ୍ରା
ବ	ସ	ନା	ୟ	ନ

ଟୋପର ଅଧିକାର ମାନ । ମୁକୁନ୍ଦ ହସ୍ତରେ ପ୍ରମାଣ । ୫୦ ।
 ଏ ଚଉତନା ଅଧିକାର । ଅନନ୍ତ ଦାସ ତୋ ଠାବର ॥
 ଗୋପ ଗୋପାଳ ଭେଷ ଏହି । ବସ୍ତୁକୁ ବ୍ରହ୍ମା ପୂଜଇଁ ॥
 ବସ୍ତୁର ଅଂଶ ଗୋପ ପୋଏ । ଟୋପି ଭେଁ ତୁନା ଶିରେ ଗୋଡ଼େ ॥
 ଏଣୁଟି ତୁମ୍ଭେ ସାର ହେଲ । ଟୋପି ଭେଁ ତୁନାକୁ ବହୁଲ ॥
 ଅନନ୍ତ ଗୋପାଳ ବହୁଣ । ଗୋପରେ ଯେତେ ଶାଖାଗଣ । ୫୫ ।
 ଜଙ୍ଗର ବିଷେ ତୁମ୍ଭେ ଜାତ । ଗୋପାଳ କୁଳରେ ମୁଁ ଖ୍ୟାତ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରର କଥାମାନ । ଶୁଣିଲି ଧନ୍ୟ ହୋ ଜୀବନ ॥
 ଏଣୁଟି ତୁମ୍ଭେ ସାର ହେଲ । ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ଲାଳାରେ ମଜ୍ଜିଲ ॥
 ଜାମ ଶାନ୍ତିନେ ଦିନ ହର । ଜନମ ଭାଗ୍ୟ ଯେ ତାହାର ॥
 ଯେ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ସେବା କରେ । ତା ଭାଗ୍ୟ ଅନ୍ତ କେବା କରେ । ୬୦ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଗୁରୁକୁ ପଢ଼ୁର । ବାଳ ସେ ବୋଲିଣ ଭିରୁର । ୬୧ ।

୪୫-୧—ଅଳ୍ପ ତାଳକ ଚଉତନା (ଖ);

୬୧-୨—ବୋଲିଣ ଆବୋର (କ);

ଗୁରୁକୁ ମଦ ନ ପୁଛଇ	। ଅଗାଡ଼ି ସେ ଶିଷ୍ୟ ଅଟଇ ॥
ଗୁରୁକୁ ପୂଜା କରି ତାର	। ମଦ ଯଦ୍ବରେ ତତପର ॥
କୋଡ଼ି ସମାଧି ଛୁଆ ଶିଖେ	। ତା ପୁଣ୍ୟ କେବା କହୁ ମୁଖେ ॥
କୋଡ଼ିବନନ ଆଶ୍ରେ ପୁଣି	। ଦବା ନିଶିରେ ଉଷେ ଉଷା ॥୨୩
ତେବେ ତ ଜନମ ସୁଫଳ	। ଏ ବିଦୁ କେଷୁ ଡି ଯେ ଫଳ ॥
ଗୋପାଳ ରୂପକୁ ଭଜଣ	। ଅତ୍ୟନ୍ତ ମାରଇ ଶରଣ ॥୨୪

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଜପନେ ନାମ ପଞ୍ଚପଞ୍ଚାଶତ୍ ସ୍କନ୍ଧ

ଷଟ୍ ପଞ୍ଚାଶତ୍ ଛାନ୍ଦ

ଭଦ୍ରାଦି ପବନର କଥା	। ଗୁରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠବା ମନୁ ବ୍ୟଥା । ୧ ।
କାହିଁକି କି ରୂପେ ଭିଆଣ	। ଏ କଥା ଶୁଣିମା ଶ୍ରବଣ ॥
ରାହାସ ଦାସରେହେଁ ବଡ଼	। ଏକଥା ଅଟେ ବଡ଼ ଗୁଡ଼ ॥
ଅନନ୍ତ ବାପୁକ ପାତାଳ	। ଧରଣ ନାମକୁ ନିଶ୍ଚଳ ॥
ଅଶ୍ଵାରେ ନାଗ ଏକ ବାନ୍ଧ	। କୌତୁହ ପାତାଳର ପିନ୍ଧ ॥
ଅହ ଗୋଟାଏ ଅଶ୍ଵାରେଣ	। ନେହା ଯେ କୌତୁହ ପିନ୍ଧଣ ॥
ଶିବ ଏମନ୍ତ ପିନ୍ଧନ୍ତି	। ନାମକୁ ଧ୍ୟାନ ଯେ କରନ୍ତି ॥
ନାଗ ପ୍ରାୟେକ ସୁନ୍ଦ ଡୋର	। କିଷ୍କୁ ଯେ ଅଶ୍ଵାରେ ପ୍ରହର ॥
ସୁନ୍ଦରେ ବସନ ପିନ୍ଧଣ	। ସିଦ୍ଧି କଲେକ ଭିଆଣ ॥
ତଳ ଦେବଦୁ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଇ	। ପିନ୍ଧାଇ ପୁନା ଯେ କରଇ । ୧୩ ।
ଅହବନ୍ଧ ଯେ କରୁଥିଲ	। ବାପୁକ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଦେଇ ॥
କୌତୁହ ନାଗବନ୍ଧ ପୁଣ	। ଶିବ ଯେ ବହୁଛନ୍ତି ଜାଣ ॥
ସାରବନ୍ଧ ଯେ କୌତୁହ	। ବିଷ୍ଣୁ ଅଛନ୍ତି ଜାହା ଦେଇ ॥
ସୁନ୍ଦରେ ଆଡ଼ ବନ୍ଧ ପୁଣ	। ସୁନ୍ଦରେ କୌତୁହ କରଣ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ପିନ୍ଧିଲେ କଟାର	। ଏ ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମା ଭିଆଣର । ୧୪ ।
ସତ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ମୁନିମାନେ	। ଏ ଭେଦ ବହୁଲେ ଯତନେ ॥
ହେତୁକା ସୁଗେ ବାନରେଣ	। ଏ ଭେଦ ବହୁଲେ ଯତନ ॥
ଦ୍ଵାପରେ ଗୋପର ଗୋପାଳେ	। ଏ ଭେଦ ବହୁଲେ ନିଶ୍ଚଳେ ॥
କଳରେ ଗୁଣ ବରାହବ	। ବହୁଲେ ଆନନ୍ଦ ଯେ ଭାବ ॥
ରାମାନନ୍ଦ ଯେ ନିମାନନ୍ଦ	। ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଯେ ମାଧ୍ଵାଗୁଣ । ୧୫ ।
ମୁନି ଯେ ବିନ୍ଦୁ ନିବର୍ତ୍ତନ୍ତି	। ହନୁମାନ ଯେ ଅଟେ ଯତି । ୧୬ ।

ଗୋପୀନନ୍ଦଂସକ ଦେଶ
ବହୁନ୍ତା ନଦୀ ବନ୍ଧ ଦେଲେ
ଏ ରୁଷ ଦମ୍ଭଦାସୁ ନାତ
ଜଟା ସେ ଶିରରେ ବହୁଣ
ଫଳ ସେ ମୂଳକୁ ଭସିଲେ
ଦ୍ଵାପରେ କ୍ଷୀର ସେ ଭସିଣ
କଳରେ ଅନ୍ନ ଭୋଗ କରି
ଜଳ ସେ ଭୋଗ ସତ୍ୟେ କଲେ
ସେତୟା ବନସ୍ତେ ଗୁଣିଣ
ଦ୍ଵାପରେ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କଲେ
କଳରେ ବସି ଏକଠାରେ
ରାମାନନ୍ଦ ସେ ନିମାନନ୍ଦ
ତେରଣ ଶଅ ସେ ବରଷ
ବାରଣ ବରଷ ବସିଣ
ମାଧବ ଆଶୁର୍ଣ ବସିଲେ
ଗୁହେ ସେ ଗୋପୀମାନେ ବସି
ଜଳ ସେ ଜଳ ହୁନୁ ପୁଣି
ସତ୍ୟର ମୁହ ବନେ ବସି
କଳରେ ଚୈତନ୍ୟ ଠାକୁର
ଚଉଦ ବରଷ ବସିଲେ
ପୂର୍ବର ବିବର ହେ ଶୁଣ
ପିତ୍ରବ ତୋର କରୁଥିଲ
ପରମ ପଦ ଏ ଅଟଇ
ବହୁକା ଉଦ୍ଧବ ବସିଲେ
ଗରୁଡ଼ ବସିଣ ଯତନେ

। ବୈଶାଖୀ ରୁଷ ସେ ଗୋପୀନନ୍ଦ ॥
। ବୈଶାଖୀ ଏଣୁ ବୋଲଇଲେ ॥
। ବୈଶାଖୀ ବହୁତ ବହୁତ ॥
। ନାରାୟଣ ସେ ସୁମଣିଷ । ୨୫ ।
। ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ସୁମଣିଷ ॥
। ବୃନ୍ଦାବନରେ ନିଜେ ପୁଣି ॥
। ନାମ ସେ ମୁଖରେ ସୁମଣି ॥
। ନାଗ ସେ ପଥ ବୋଲଇଲେ ॥
। ଦିଗାମ୍ବର ସେ ନାମ ପୁଣି । ୩୦ ।
। ଦାସ ସେ ପଥ ଭାଷଇଲେ ॥
। ବୈଶାଖୀ ନାମ ଏ ସମ୍ପାରେ ॥
। ଚଉଦ ଶଅ ବଣୀ ବନ୍ଧ । ୩୧ ।
। ବସିଲେ ନିମାନନ୍ଦ ଦେଶ ॥
। କୃଷ୍ଣ ଶ୍ୟାମ ସେ ନାମ ଶୁଣି । ୩୨ ।
। ଏଗାର ଶଅ ଦିନ ନେଲେ ॥
। ନାମ ଶୁଣିଲେ ଦିନା ନିଶି ॥
। ସେତୟା ବସି ନାମ ଗୁଣି ॥
। ନାମ ଗୁଣିଲେ ଅହନିଶି ॥
। ବସିଲେ ସେତ ଦକ୍ଷିଣର । ୩୩ ।
। ଯତନେ ନାମକୁ ଭଜିଲେ ॥
। ଏ ରୂପେ ପୁରର ଭାଷଣ ॥
। ନାମ ଭଜିବ ହୋଇ ରୁନି ॥
। ବସିଣ ନ ପାରନ୍ତି କେହୁ ॥
। ନାମକ ଦୃଢ଼ରେ ଗୁଣିଲେ । ୩୪ ।
। ନାମକୁ ଭଜିଲେ ଅମନେ ॥

ହମନ୍ତେ ନାମ ଭଜିବାକୁ	। କୌପୁନ ଭେଣ ଶୋଭା ତାକୁ ॥
ଶୁଣ ପବନ ଦାସ ସୁତ	। ଗୋପାଳ କୁଳର ଏମନ୍ତ । ୪୮ ।
ନାଗ ପ୍ରାୟେକ ସୁତ ତୋର	। ଗୋଟିଏ କରିବ ସୁନ୍ଦର ॥
ଦଶ ଆଙ୍ଗୁଳ କଉପୁନ	। ଯଜନ କରିଣ ଯେ ଘେନ । ୫୦ ।
ଦିଅଇ ଅଶ୍ଵାରେଣ ଦେବ	। ତଳକୁ ଖଣ୍ଡି ଏ ଲମ୍ବିବ ॥
ନାହିଁ ତଳରେ ଲୁଗାଇବ	। ପିରୁ ଭଗକୁ ଦିଶୁଥିବ ॥
ଏ ଭାବେ ତୋର କଉପୁନ	। ଯଜନ କରିଣ ଯେ ଘେନ ॥
ହମାନନ୍ଦ ଯେ ବଇଷ୍ଣବ	। ଏମନ୍ତ କୌପୁନ ପିନ୍ଧବ ॥
ନାଗ ପ୍ରାୟେକ ତୋର କରି	। ଅଶ୍ଵାରେ ଫେରି ଏକସରି । ୫୫ ।
ଲେଙ୍ଗୁଟି ନାମଟି ଏହାର	। ଆଗକୁ ପଡ଼ିଥିବ ଫେର ॥
ରାମାନନ୍ଦ ଯେ ଏହା ବହୁ	। ପଛର ଭାଗ ନ ଦିଶଇ ॥
ନାଗବନ୍ଧ ଯେ କଉପୁନ	। ଏମନ୍ତ ଭଗକୁ ଚିହ୍ନି ॥
ଏକ ଯେ ନାଗ ତୋର ପୁଣି	। ଦିନ ସରି ଯେ ଅଶ୍ଵାରେଣ ॥
ଅଠ ଆଙ୍ଗୁଳ କଉପୁନ	। ଲୁଚିବ ଆଗ ପଛ ବେନି । ୬୦ ।
ବିଷ୍ଣୁ ଶ୍ୟାମ ଯେ ବଇଷ୍ଣବ	। ଏମନ୍ତ କୌପୁନ ପିନ୍ଧବ ॥
ଛଡ଼ି ଆଙ୍ଗୁଳ ରାମାନନ୍ଦ	। ଲେଙ୍ଗୁଟି ପିନ୍ଧଣ ଆନନ୍ଦ ॥
ରୁର ଆଙ୍ଗୁଳ କଉପୁନ	। ଅଶ୍ଵାରେ ବାନ୍ଧିଥିବ ଘେନ ॥
କୌପୁନ ଶୋଳ ଆଙ୍ଗୁଳର	। ଆଗକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଫେର ॥
ପିରୁ ଭାଗରେ ଲୁଚି ଥିବ	। ମାଧୁଅରୁଣି ଏହୁ ଭାବ । ୬୫ ।
ବ୍ରହ୍ମ ବନ୍ଧ ଯେ କଉପୁନ	। ଏ ରୁର ଚିଧି ଛନ୍ତି ଘେନ ॥
ଦିଅଇ ଯି ଗୁଣ ବଳିଣ	। ତୋର ଯେ ଗୋଟିଏ ଖଞ୍ଜିଣ ॥
ନବ ଆଙ୍ଗୁଳ କଉପୁନ	। ଆଗକୁ ପଡ଼ିବ ଯେ ଘେନ ॥
ପଛ ଭାଗ ଯେ ନ ଲୁଚିବ	। ଏମନ୍ତ କାନ୍ଥଟାର ଭାବ ॥
କାନ୍ଥଟା କଟୀ ସୁତା କହୁ	। ଭଗତ ଜନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏହୁ । ୭୦ ।
କାନ୍ଥଟା ଗୋପାଳ ବହୁଣ	। ଗୋମାତା ସେବା କରି ପୁଣି ॥

ହୁ ଶବଦ ନରନ୍ତର
ଅରଣ୍ୟ ବୁଲି ନରନ୍ତର
ସମୟ ଜାଣି ରତି କଲେ
ହୁଁ ଯତିଜ ଅଗ୍ନେ କରି
ଗରୁଡ଼ ଯତି ପୁମରଣ
ବ୍ରହ୍ମ କୌପୁନ ସଜନୀସୀ
ସାର କୌପୁନ ନିମାନନ୍ଦ
ନାର କୌପୁନ ପଦ୍ମରଣ
ଅହ କୌପୁନ ପିନ୍ଧ ମୁନ
କାନ୍ଧଟା ଗୋପାଳ ପିନ୍ଧଣ
ଶୁଣ ପବନ ଦାସ ଚିତ୍ତ
କାନ୍ଧଟା ସାର କରୁପୁନ
ଯନ୍ତ୍ରରେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଲେଖିବ
ଶିଷ୍ୟକୁ ଭେଣ ଦେବ ପୁଣ
ମନ୍ତ୍ର କହୁବା ଏବେ ଶୁଣ
ଅହ ଚେ ଯେ ନାମ ବନ୍ଧ
ଦି ପଞ୍ଚ କରଣ ଲେଖିବ
ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ଯେ ପିନ୍ଧଇ
ସାତ ଜନମ ଅପମୁଖ
ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଜାଣିଣ ପିନ୍ଧଇ
ଆବର କୋଡ଼ିଏ ଅକ୍ଷର
ଓଁ ଶ୍ରୀ ଅନନ୍ତ ପୁମର
ଓଁ ଶ୍ରୀ ବଜ୍ର କାନ୍ଧଟିକ
ଅହ ବନ୍ଧ ଯେ ନାମ ବନ୍ଧ
ବଜ୍ର କାନ୍ଧଟି ଏଣୁ କହୁ

। ଧ୍ୟାନିଲେ ନରତେ ମୁଖର ॥
। ବୈଶ୍ଣବ ଭଜନ ତାଙ୍କର ॥
। କ୍ଷୀର ସେ ଅଧାର ଭସିଲେ ॥
। ନାରୀ ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସର ॥୨୫
। ଗୋପାଳ ଏଣୁ ସାର ପୁଣ ॥
। ପିନ୍ଧଣଦ୍ରବ୍ୟ ଦାକ୍ଷା ଯୋଷି ॥
। ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ବସି ବନ୍ଧ ॥
। ଶ୍ରୀମ ତାରକ ପୁମରଣ ॥
। ନାରାୟଣ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଯେନ ॥୨୬
। ହରି ଶବଦ ଯୋଷି ପୁଣ ॥
। ଗୋପାଳ କୁଳର ମହନ୍ତ ॥
। ଗୋପାଳ ପୁଅକୁ ସେ ଯେନ ॥
। ଏ ଭେଦ ତାହାକୁ କହୁବ ॥
। ପୂଜା ର ବ୍ୟୟ ଯେ କରଣ ॥୨୭
। ପଦର ଅକ୍ଷର ପ୍ରମାଣ ॥
। ସାର ନାମ ଯେ ବୋଲି ବନ୍ଧ ॥
। ମନ୍ତ୍ରକୁ ତହିଁ ବସାଇବ ॥
। ସେ ପ୍ରାଣୀ ବଜ୍ରାଦାତ ହୋଇ ॥
। ଏଥିରେ ଅହ ଏତେ ଦେଉ ॥୨୮
। ଯମର ଦଣ୍ଡ ତାକୁ ନାହିଁ ॥
। ଏ ମନ୍ତ୍ର ଛନ୍ଦର ବିଭୁର ॥
। ନମାମ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ସେ ନରନ୍ତର ॥
। ଶ୍ରୀ ଓଁ ନମ ବୋଲି ଏଥିକ ॥୨୯
। ସାର ବନ୍ଧ ଯେ ନାମ ଛନ୍ଦ ॥୩୦
। ଅଶ୍ଵାରେ ଲେହ ସେ ଗଞ୍ଜଇ ॥୩୧

ତାମ୍ରର ଶିକୁଳି ଖେଳି
ଅନନ୍ତ ବଳ ବଳ ବହୁ
ସାର ବଳ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ବଳ
ହରି ଶବଦ ମୁଖେ ପୁର
ବଳ ବଳକୁ ବହୁ ପୁଣି

। ଅନନ୍ତ କାର୍ତ୍ତିକ ସେ କହୁ ॥
। ଅହ ନାର ସେ ବଳ ହୋଇ ॥
। ମୁନି ବଳ ସେ ଗୋପବଳ ॥
। ଅନନ୍ତ ବଳ ଗୋପ ଧର । ୧୦୦ ।
। ସନ୍ତାନ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତାନ ପୁଣି ॥

କ	କ	କ	କ	କ
ଓ	ଶ୍ରୀ	ଅ	ନ	ନ
ନ	ମା	ମା	ହ	ଓ
ଶ୍ରୀ	ବ	କ୍ର	କା	ଛେ
ଟି	ଶ୍ରୀ	ଓ	ନ	ମ
ଓ	ଅ	ହ	ବ	କ
ନା	ଗ	ବ	କ	ବା
ର	ବ	କ	ନ	ମ
କ	କ	କ	କ	କ

ଅହ ବଳକୁ ଅହ ପୁଣି
ନାଗବଳକୁ ପୁମରଣ
ସାରବଳକୁ ପୁମରଣ
ବ୍ରହ୍ମବଳକୁ ଆଶ୍ରେ କରି
ମୁନିବଳକୁ ଆଶ୍ରେ କଲେ
କାହିଁଟା ସାର କହୁଥିଲେ

। ମୁନି ସେ କଲେକ ଧାରଣ ॥
। ଯୋଗୀଏ କଲେକ ଧାରଣ ॥
। ଦାସ ଆବୋଇ ଦାସଗଣ ॥
। ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ତପ ଧରି । ୧୦୦ ।
। ସନ୍ତାନେ ଜନ ଆସୁଥିଲେ ॥
। ଦାର ଗୋପାଳ ଥିବ ସେନ ॥

ବସ୍ତ୍ର ସେ ପରଶ ହୋଇବ ।
 ସ୍ନାତ୍ନାନ ଶୁଦ୍ଧତାକୁ ଭଲ
 ବୈଷ୍ଣବ ଶ୍ରେଣୀ ଶୋଭା ପାଇ
 ବୈଷ୍ଣବ ଭେଷଜ ବହୁଣ
 ଦାସ ସେମନ୍ତ ଆବୋରକ
 ଦାସ ସେମନ୍ତ ନ କରିବ
 ପର ପ୍ରୀତିରେ ତହିଁ ନାହିଁ
 ପ୍ରୀତି ଜନରେ ସେବେ ଆଶ
 ତୋର ସେ କୌପୁନ ପିନ୍ଧିବ
 ନାମକୁ ଅମନେ ଭଜିବ
 ମାଲରେ କୃଷ୍ଣ କଥା ଭଜି
 ହିଁଦନ ପାଞ୍ଚ ସାତ ଦେନ
 ବୈଷ୍ଣବ ଜନର ଏ ଭଲ
 ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇ ଧନ ରଖି
 ବୈଷ୍ଣବ ଭେଷ ମିଛ କହୁ
 ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇଣ ବୁଲଇ
 ବାରେକ ମନ ବୋଧ ପାଇ
 ମନର ଭ୍ରମଟି ଖାର୍ଯ୍ୟ
 ହସ୍ତରେ ଦୟା କରୁଥିବ
 ଅଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟେ ନାମ ଧରି
 ଏହା ନ କରି ଆନ କରେ
 କୌପୁନ ଅଧିକାଶ ପୁଣି
 କାହିଁଟା ଅଧିକାରମାନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା ସେ କଲେ

। ଶୁଚିବନ୍ତ ସେ ଅଙ୍ଗ ଥିବ ॥
 । ସଂସାର ଜନ ହୋହେ ବୁଝି ॥
 । ସଂସାର ଦେଖିଣ ପୁଲଇ । ୧୯୦୮
 । ପର ପ୍ରୀତି ସେ ରମଣ ॥
 । ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ ନାଶ ହାଇ ॥
 । ଚନ୍ଦ୍ରମା ପ୍ରାୟ ବିରାଜିବ ॥
 । ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରାୟ ତେଜ ହୋଇ ॥
 । ପଦ୍ମ ଶିଖିରେ ସେନ୍ଦ୍ରେ ନାଶ । ୧୯୦୯
 । କୁଟୀ ଖଣି କେ ବସିଥିବ ॥
 । ନିଦ୍ରାରେ ବିଲଗେ ରହିବ । ୧୯୧୦
 । ଗର୍ଭ ଅବସ୍ଥାମାନ ପୁଲ ॥
 । ମୌଛବ କରିବାର ଦନ ॥
 । ଏହା ନ କଲେ ନାଶ ଗଲ । ୧୯୧୧
 । ତାହାକୁ ମୂର୍ଖ ବୋଲି ଲେଖି ॥
 । ତାକୁ ଦେଖିଲେ ପାପ ହୋଇ ॥
 । ପେଟର କଲ୍ଲଣା ନ ହାଇ ॥
 । ବୁଦ୍ଧି ବାରେ ପୃଥ୍ବୀ ଏହି ॥
 । ବସିଲେ ରହେ ଭକ୍ତିପଥ । ୧୯୧୨
 । କୃଷ୍ଣର କଥା ମୁଖେ ଥିବ ॥
 । ଏ ମାୟା-ଜଳୁ ତେବେ ଭରି ॥
 । ଜନ୍ମ ବିଅର୍ଥ ବୋଲି ତାରେ ॥
 । ପବନ ଦାସର ପ୍ରମାଣ ॥
 । ଅଟ ସେ ଦାସ ହେ ଉତ୍ତମାନ । ୧୯୧୩
 । ଏ ଗୁରୁ ଲେଖିଲଇ ଭଲେ ॥

ଆମ୍ଭର ମୂର୍ଖ ଚୁମ୍ବେ ଶୁଣି	। ଏଥର ଭେଦ ଚୁମ୍ବେ ଜାଣି ॥
ଚୁମ୍ବର ମୁଖରୁ ଶୁଣିବେ	। ଗୋପାଳକୁଳ ସେ ଜଣିବେ ॥
ଚୁମ୍ବକୁ ଶୁଣି ହେବେ ଦାସ	। ଚୁମ୍ବେ ସେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରକାଶ ॥
ଏଣୁ ଗୋପାଳ କୁଳ ସାର	। ଆଦ୍ୟର ଭେଗ ତୋ ହୃଦୟ ॥୧୩॥
ଦାନ ଅଭ୍ୟାସ ପଥେ ସାର	। ରାହାସ ଦାସ ଚୁମ୍ବେ ବାର ॥

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସତ୍ପଥାଶର ଛନ୍ଦ ।

ସପ୍ତପଞ୍ଚାଶ ଛାନ୍ଦ

ଅନନ୍ତ ବସୁ ମୁକୁନ୍ଦ ବିନୟ ସେନମା ।
 ପଇତାର ଜନମ ସେ କେମନ୍ତ ମହିମା । ୧ ।
 ଶୁଣ ହେ ପୁରୁଷ ଦାସ ପଇତା ବିରୁର ।
 ପଇତା ବହୁଲେ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର । ୨ ।
 ଶିଅ ଧରି ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ସର୍ଜନା କରିଣ ।
 ପ୍ରଥମେଣ ମଙ୍ଗଳ ସେ ଗ୍ରହ ସୁମରଣ । ୩ ।
 ବୃନ୍ଦାବତ ସୁମରଣ ଦୁର୍ଗାୟ ଶିଅରେ ।
 ଶନିଶ୍ଚର ରାତ୍ରି କୋଳି ପୁଣି ଜୁଗାୟରେ । ୪ ।
 ଶୁକ ଲେଉ ଧନୁ ସଙ୍ଗେ ପଞ୍ଚଗ୍ରହ ପୁଣି ।
 ନବଗ୍ରହ ନାମ ଧରି ସର୍ଜନା କରିଣ । ୫ ।
 ରୁଦ୍ରଦଣ୍ଡେ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଣି ଦେଲେକ ଯତନେ ।
 ଦକ୍ଷତ୍ର ବଳିଲେ ରୁଦ୍ର ବିରାଗଣ ମନେ । ୬ ।
 ସତାଇଣ ଦ୍ୱାଦଶ କର ଲମ୍ବ ସେ ଧଇଲେ ।
 ଦ୍ୱାଦଶରେ ନକ୍ଷତ୍ର ଗୋଟିଏ ବସାଇଲେ । ୭ ।
 ରୁଦ୍ରପୁଣ ବ୍ରହ୍ମାର ହସ୍ତରେ ଦେଲେ ନେଇ ।
 ତିନିଶତ କଲ ବ୍ରହ୍ମା ମନରେ ପଞ୍ଚାଇ । ୮ ।
 ତିନିଶତ ନବ ସେ ନକ୍ଷତ୍ର ସଙ୍ଗେ କଲ ।
 ଶୁଭଗ୍ରହେ ନକ୍ଷତ୍ର ଗୋଟିଏ ଗଣ୍ଠି ଦେଲ । ୯ ।
 ସମଗ୍ରହ ସମ ସେ ନକ୍ଷତ୍ର ବିରୁରଣ ।
 ତିନିଶତ ନବ ସେ ନକ୍ଷତ୍ର ସୁମରଣ । ୧୦ ।
 ଦୁର୍ଗାୟ ପଇତା ଗଣ୍ଠି ଏମନ୍ତେଣ ଦେଇ ।
 ଦୁଇ ଗୋଟି ପଇତା ସେ ରଖିଲେ ବନାଇ । ୧୧ ।

ପୁଣି ତିନିଗ୍ରହେ ନକ୍ଷତ୍ର ନବ ଧରଣ ।
 ମନ୍ଦ ଯୋଗମାନଙ୍କରେ ଗଣ୍ଡି ଦେଲେ ଯୁଷ । ୧୬ ।
 ନବଗ୍ରହ ସତାଇଣ (୧) ନକ୍ଷତ୍ର ସୁମର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ପାଞ୍ଚ ପଇତା ଯେ କଲେ ନବ ସର । ୧୭ ।
 କାଳ ଯେ ଦେଲରେ କାଳ ପଇତା ଧରଣ ।
 ରୁଦ୍ରର ମୁଣ୍ଡରେ ବ୍ରହ୍ମା ଦେଲେ ନେଇ ପୁଣ । ୧୮ ।
 ଶୁଭ ଯେ ନକ୍ଷତ୍ର ଶୁଭ ଗ୍ରହମାନ ଦେଲେ ।
 ବିଷ୍ଣୁକର୍ତ୍ତୃଦେଇ ବ୍ରହ୍ମା କଲେ ଦଇନ । ୧୯ ।
 ସମ ଯେ ନକ୍ଷତ୍ର ସମ ଗ୍ରହ ବିବରଣ ।
 ଦାମ କରେ ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣ ପଇତା ଖଣି । ୨୦ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କରରେ ବିଷ୍ଣୁ ଖଣିଲେ ଯତନେ ।
 ମନ୍ଦ୍ରକ ଜଟାରେ ଶିବ ଦେଲେ ବହନେ । ୨୧ ।
 ପିତ୍ତ ଦେବ ବହନେ ଯେ ବିବରଣ ମନର ।
 ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାରେ ଯେ ବହନେ ସର୍ବନର । ୨୨ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ୍ୟାୟେ ବ୍ରହ୍ମ ପଇତା ବହନେ ।
 ସମତା ଦୃଷ୍ଟିରେ ସର୍ବ କର୍ମମାନ କଲେ । ୨୩ ।
 ଦ୍ଵାଶ କାଟ ଦୂର୍ଗା ଆଶ୍ରେ ଯେତେ ଜନ ମସ୍ତ ।
 ଶିବ ଉପାସକ ଜନ ଅଛନ୍ତି ଯେ ବହ । ୨୪ ।
 ବିଷ୍ଣୁଗଣ ମଙ୍ଗଳ ଯେ ପଇତା ବହନେ ।
 ପଇତା ବହଣ ଅମଙ୍ଗଳ ନାଶ କଲେ । ୨୫ ।
 ଶୁଣ ହେ ରାହୁସ ଦାସ ପୁଣର ବିବର ।
 ରୁଦ୍ରମୁଖ ଶୁଣିଲେ ସକ୍ଷୟ ହୁଏ ଦୂର । ୨୬ ।
 ଓ ନମୋ ଗ୍ରହ ଚୂଡ଼ା ନମ ବୋଲି କହ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ଅଗ୍ନି (୨) ପିତାମହ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଏହ । ୨୭ ।

(୧) ବସଇସ୍ତ ।

୨୮ (୨) ବ୍ରହ୍ମହର (ଦ),

ଦିନ ଛଡ଼ କରିଣ ଯେ ମନ୍ଦକୁ ଲେଖିବ ।
ପୁନାବଧି କରିଣ ପ୍ରଥମେ ଶିଷ୍ୟେ ଦେବ । ୨୫ ।

ଓଁ	ନ	ମୋ	ଗ	ହ	ଭୁ
ଭ୍ୟଂ	ସୋ	ନ	ମ	ବ୍ର	ହ୍ମ
ଅ	ଗ୍ନି	ପି	ତା	ମ	ହ

ପୁନାବଧି ମନ୍ଦ ଯନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ବହୁଇ ।
ବହୁତ ସେ କଷ୍ଟ ତାକୁ ଦଇବ ଦିଅଇ । ୨୫ ।
ମନ୍ଦ ପଡ଼ି ପଇତା ଦିଅଇ ଯେଉଁ ନର ।
ସେ ଜନ ଜୀବନ୍ତେ ଯାଏ ବଞ୍ଚୁ ଭୁବନର । ୨୬ ।
ପଇତା ବହୁଲ ପ୍ରାଣୀ ଦେଖିଲେ ଲୋଚନ ।
ଅମଙ୍ଗଳମାନ ତାର ହୁଅଇ ମୋଚନ । ୨୭ ।
ପଇତା ବହୁଲ ଜନ ବହୁତ ଦେଖିଲେ ।
ଅମଙ୍ଗଳ ପ୍ରହମାନ ନାଶ ଯାନ୍ତି ଭଲେ । ୨୮ ।
ପଇତା ଦେଖି ମଙ୍ଗଳ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତାଇ ।
ତାହାଣ ଭାଗେ ଦେଖିଲେ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ପାଇ । ୨୯ ।
ଦକ୍ଷିଣ କନ୍ଧରେ ଥିଲେ ସର୍ବଦା ମଙ୍ଗଳ ।
ବାମଭାଗେ ଥିଲେଣ ସେ ସମ ହେବ ଫଳ । ୩୦ ।
ସ୍ନାତ୍ସ୍ନାନ କାଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦକ୍ଷିଣେ ରଖଇ ।
ସମସ୍ତେ ନିମନ୍ତେଣ ବାମ ଭାଗେ ଥାଇ । ୩୧ ।
କାଳବେଳ ମାନଙ୍କରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରଖଇ ।
ନିବିଷ୍ଟ ନ କଲେ ପ୍ରାଣୀ ଅପରାଧ ପାଇ । ୩୨ ।
ମଳମୁତ୍ତ ରତ୍ନ କାଳେ ଶିରରେ ରଖିବ ।
ବେନି ସରି କରି କଣ୍ଠ ଭାଗରେ ଥୋଇବ । ୩୩ ।

ପଥଶ୍ରମ ସେଜନ ବେଳେଣ ବାମ କନ୍ଧ ।
 ଯେଉଁ ଜନ ରାଧାଙ୍କ ସେ ଲଭଇ ଆନନ୍ଦ । ୩୪ ।
 ସ୍ନାତ୍ବାନ ଭଜନମାଳେ ଦକ୍ଷିଣେ ରଖିବ ।
 ଯାହାକୁ କଳାଶ ଦେବ କଳାଶ କାଟିବ । ୩୫ ।
 ଯି ବିଧି ନ କରି ଯେବେ ମନ୍ତ୍ରଗର୍ବେ ବହୁ ।
 ଶରୀରେ କେଳଣ ବ୍ୟାଧି ଜନମ ହୁଅଇ । ୩୬ ।
 ଏଶୁକର ବଞ୍ଚିତ ଯେ ପଇତା ବହୁବ ।
 ପଇତା ମହୁମା ଗୋପାଳକୁ ବୁଝାଇବ । ୩୭ ।
 ପଇତାର ଅଧିକାର ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ଭଗତ ଦେଖି କହୁଲୁ ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ । ୩୮ ।
 ସୁଜ୍ଞ ବିପ୍ର ମୁଖ୍ୟ ଜଉଦସ ଏହା ଜାଣେ ।
 ସୁବୁଦ୍ଧି ବୈଷ୍ଣବ ମାନେ ଜାଣନ୍ତି ପ୍ରମାଣେ । ୩୯ ।
 ଦେଖା ଶିଖା ବିପ୍ର ଜଉଦସ ଯେ ନ ଜାଣି ।
 ବିଦ୍ୟାବନ୍ତ ଗୁରୁଶିକ୍ଷା ବିପ୍ରମାନେ ଜାଣି । ୪୦ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଦ୍ଧଗୁରୁ ସେବା ବୈଷ୍ଣବ ଜାଣନ୍ତି ।
 ଦେଖା ଶିଖା ବଲ୍ଲଭିବ ମିଛେ ବହୁଥାନ୍ତି । ୪୧ ।
 ଗୁଡ଼ରୁ ମଧୁର ଯେହ୍ନେ ଜହା ଜାଣି ପୁଣ ।
 ଚକ୍ତି ଘେନି ଜାଣିଲେ ସେ ପୁଣ ପାଇ ପୁଣ । ୪୨ ।
 ନ ଜାଣି ପଇତା ପୁଣ ଯେ ନର ବହୁଇ ।
 ବଳଦ ପାଳ ବହୁଣ ପାଳ ପୁଣ ଖାଇ । ୪୩ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ପଢ଼ି ପାଇବ କାରଣ ।
 ଅତ୍ୟୁକ୍ତ ବଚନ ପାଲଟିବ ବାର ଜଣ । ୪୪ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ସପ୍ତପଞ୍ଚାଶତ୍ ସ୍କନ୍ଦ ।

ଅଷ୍ଟପଞ୍ଚାଶଦ୍ ଛାନ୍ଦ

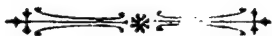
ବାଳକ ଦାସର ସ୍ତୁତି ଯେନିମା ଗୋସାଇଁ ।
 ଛାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଉଦ୍‌ଭବ କହୁବା ବୁଝାଇ । ୧ ।
 ଭଗବେ ଶ୍ରବଣୋଟି ଯେନ ହେ ମନର ।
 ଲଳର ଅନ୍ତରେ ଅଳ୍ପ ବହୁତ ବିସ୍ମର । ୨ ।
 ଅଦ୍ଭୁତୀଆ ଦାସମାନେ ଏ ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି ।
 ଗୁରୁ ମୁଖେ ପରାଶରୀ ପଣସ୍ତୁ ହୁଏନ୍ତି । ୩ ।
 ଲ କାରକୁ ଗୋଲକ ଯେ ବୋଲି କର କହୁ ।
 ଇ କାରକୁ ନିତ୍ୟ ପୁଣ ବୋଲିଣ ଅଛଇ । ୪ ।
 ଅର୍ଚ୍ଚମାତା ପରେ ବନ୍ଧୁ ମହା ନିତ୍ୟ ଜାଣ ।
 ଏଣୁକରି ଛାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଅନ୍ତର ଗୁଣିଣ । ୫ ।
 ଲକାରକୁ ଲସ୍ତ କର ଗୋପାଳ ଭଜନ ।
 ଇ ବାର ଦୃଢ଼େ ଧରିଣ ଗୋପୀଙ୍କର ସ୍ଥାନ । ୬ ।
 କ କାରୁ କପିଳା ଯେ ଜନମ ହୋଇଲେ ।
 ଅଦ୍ଭୁତୀଆମାନ ତାହା ଠାବରୁ ଗରଲେ । ୭ ।
 ସେ କପିଳା ଆରଧନା ଗୋପାଳ ଯେ କଲେ ।
 ତାହାର ଅଙ୍ଗରୁ ଶୀରମାନ ଜାତ ହେଲେ । ୮ ।
 ଗୋପୀମାନେ ବିବିଧ ଯେ ପାକ ବନାଇଲେ ।
 ଗୋଲକ ନଗରେ ନାନା ବିଧି ଛାନ୍ଦଲେ । ୯ ।
 ଗୋଲକର ଛତ୍ରଦଳେ ଛତ୍ର ସୁଖୀ ରହୁ ।
 ଶିଅ ବଳେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁଖୀ ସେବାରେ ଅଛଇ । ୧୦ ।
 ନାଦ ସୁଧା ବନ୍ଧୁ କୃଷ୍ଣ ମହା ନିତ୍ୟ ସ୍ଥଳ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ନିତ୍ୟ ଗୋଲକ ମଣ୍ଡଳ । ୧୧ ।

ଏଣୁକରି ଏହୁ ମନ୍ତ୍ର ଗୁରୁକୁ ପଢ଼ନ୍ତି ।
 ଅଳ୍ପଶିଖା ବନାଇବ ଶୁଭବନ୍ତ, କର । ୧୨ ।
 ରାହାସ ମଣ୍ଡଳେ ଭୋଗ ଦାସ ମିଶାଇବ ।
 ଖାଲି କାନ୍ଦି ଗଳି ଯାଏ ପ୍ରଜାହସ୍ୟ ଦେବ । ୧୩ ।
 ଜେବେକ ରଜନ ପାକ ତା ହସ୍ତେ ପ୍ରମାଣ ।
 ଏହା ନ ଜାଣିଲ ହସ୍ତେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ସେ ପୁଣ । ୧୪ ।
 ଅଣ ଉପଦେଶୀ ଜନ ଅଟଇଟି ସେହୁ ।
 ବଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେ ଫଳ ଅଟଇଟି ଦେହ । ୧୫ ।
 ଶ୍ଵାନ ହାଣ୍ଡି ଶ୍ଵପଚରୁ ଫଳ ଅଟେ ସେହୁ ।
 ଏଣୁକରି ସେ ଜନକୁ ମନ୍ତ୍ରଦାୟା ଦେଇ । ୧୬ ।
 ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ ମହାମନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରରାଜ ଦେବ ।
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ବୁଝାଇବ । ୧୭ ।
 ଠାକୁରାଣୀ ମନ୍ତ୍ର ମହାମନ୍ତ୍ର ବୁଝାଇଣ ।
 ରେଷୁଆ ଦାସରେ ବୁଝେ ଅଧିକାଂଶ ପୁଣ । ୧୮ ।
 ଏହା ନ ଶିକ୍ଷିଣ ଯଦି ରେଷାଇ କରନ୍ତି ।
 ଅଷ୍ଟଲେଖପାଳ ଧର୍ମ ଦଣ୍ଡ ତାକୁ ଦାନ୍ତି । ୧୯ ।
 ଯମ ଯେ ଧରମ ଚନ୍ଦ୍ର, ବରୁଣ କୁବେର ।
 ଜଳ ଅଗ୍ନି ପବନ ଅଟନ୍ତି ଆଠ ସାର । ୨୦ ।
 ଯମଦଣ୍ଡ ଅଗ୍ନିଭୟ ସେ ଜନକୁ ହୋଇ ।
 ଅଳ୍ପଶିଖା ଦଣ୍ଡ ପୁଣ ମୋଚନ ନୁହଇ । ୨୧ ।
 ଦଶପାଳମାନେ ତାକୁ ଯଶ ନ ଦିଅନ୍ତି ।
 ଦଶ ଦିଗେ ସେ ଜନ ଯେ ଅପରାଧ ପାନ୍ତି । ୨୨ ।
 ପୁରୁଷ ପଣ୍ଡିତ ପୁଣ ଭବିଷ୍ୟ ଦକ୍ଷିଣେ ।
 ଅଗ୍ନି ବାୟୁ ଇଶାନ ନୈରୂତି ବୃଷି କୋଣ । ୨୩ ।
 ଅନନ୍ତ ଦିଗ ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଦିଗ ଦଶ ଏହୁ ।
 ମଧ୍ୟ ଭୂମି ଅନନ୍ତ ସେ ଦେଶ ପୁଣ କହୁ । ୨୪ ।

ଅନନ୍ତ ଦେଶ ଯନ୍ତ୍ରରେ କୃତ୍ତିଦେଶ ପୁଣି ।
 କୃତ୍ତି ପୁଣି କର୍ମ ବ୍ୟ କରନ୍ତି ଭାଷଣ । ୧୫ ।
 ଶୁଚିକନ୍ତ ହୋଇ ମନ୍ତ୍ର ପୁନା ବ୍ୟ କଲେ ।
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ବ୍ୟରେ କୃଷ୍ଣକୁ ପୂଜିଲେ । ୧୬ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଆପ ତେଜ ବାୟୁ ଆକାଶ ଅଟକ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମସ୍ତ ପାତାଳ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ କହ । ୧୭ ।
 ଏ ଦେଶରେ ପାଇ କୃତ୍ତି ବସୁ ମହେଶ୍ଵର ।
 ସନକାଦି କରଣ ଯେ ମୁନି ଅତୀତ । ୧୮ ।
 ବସୁ ପୁନା କୃଷ୍ଣ ଭକ୍ତ ହୋଇଣ ଚରିଲେ ।
 ନର ଜନମାନଙ୍କୁ ଯେ ଧର୍ମ ବତାଇଲେ । ୧୯ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଦାକ୍ଷା ଶୁଚିକନ୍ତ ଗୁରୁ ସେବା କରେ ।
 ମଲେଶ ସେ ଜନମଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପୁରେ । ୨୦ ।
 ଅଶୁଚି ଯେ ମନ୍ତ୍ର ଶୂନ୍ୟ ପଶୁ ଅଭେଦନ ।
 ଶାଗୁଣା ଯୋଗରେ ମଲେ ଜନ୍ମ ହୋଏ ସ୍ଥାନ । ୨୧ ।
 ବଲୁଆ କୁରୁର କାର୍ଯ୍ୟ ଜନମ ଲଭନ୍ତି ।
 ମୁକ୍ତ ଜନମାନେ ପୁଣି ଏହୁ ପଥେ ଯାନ୍ତି । ୨୨ ।
 ଭଲ ମନ୍ତ୍ର ଦୁଇ ପଥ ଅଛି ଏ ଦିଗାର ।
 ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଦୁଇରେ ଯେ ଆଚରାନ୍ତି ନର । ୨୩ ।
 ହେବୁ ଅଣହେବୁ ପୁଣି ଦୁଇ ଗୋଟି ଥାନ୍ତି ।
 ପଦ୍ମଫଳ କେଶୁକ ଯେ ଏକା ବୃକ୍ଷ ହୋନ୍ତି । ୨୪ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଲଳା ଅଟେ ଏମନ୍ତ ଭିକ୍ଷଣ ।
 କେହୁ ଯେ ପାତଲ କେହୁ ଝଡ଼ି ପଡ଼େ ପୁଣି । ୨୫ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଜନ ଗୁରୁ ସେବା ଯେ ଚରଇ ।
 ପଦ୍ମଫଳ ଦୋଳଣ ଯେ ସେ ଜନକୁ କହ । ୨୬ ।
 ନାମ ନ ଜପନ୍ତି ଗୁରୁସେବା ଯେ ନ କରେ ।
 ଭୋଜନ ଯେ ନ ଚପନ୍ତି ବୈଷ୍ଣବ ମୁଣ୍ଡରେ । ୨୭ ।

ବୈଦିକ ଫଳ ଦୁଃଖ ସେ ଜନ ଅଟଇ ।
 ଭଗତି ସବ ଦେଖିବ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ତ କହ । ୩୮ ।
 ପଦ୍ମଫଳ ହୋଇଲେ ସେ ଗୁରୁ ସେବା କରି ।
 ବାଳ ଅରୁଣର କଥା ହୃଦେ ଥିବ ଧରି । ୩୯ ।
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଶିଷ୍ୟକୁ କହବ ।
 ଅଗ୍ନିକ ଅଭଗତକୁ ଗୁରୁକ କରିବ । ୪୦ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଅଷ୍ଟପଞ୍ଚାଶତ୍ ସ୍କନ୍ଧ ।

ଉନଷଷ୍ଠ ଛାନ୍ଦ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ହୃଦ ଯେନମା ଗୋସାଇଁ ।
 କେଉଁ ଗୋପୀ କେଉଁ ନାମ କହୁବା ବୁଝାଇ । ୧।
 କେଉଁ ଗୋପୀ କେଉଁ ସେବା କରନ୍ତୁ ଭିଆଣ ।
 ଏ କଥା ଶ୍ରୀମୁଖେ ଗୁରୁ କହୁବା ପ୍ରମାଣ । ୨।
 ପ୍ରଥମେ ଷୋଳ ସଖୀ ଅଛନ୍ତି ଯେ ସାର ।
 ସାଧୁଜନମାନେ ସେବ ଏହାଙ୍କ ପାଗର । ୩।
 ଲଳିତା ଭଦ୍ରା ଯେ ପଦ୍ମା ଶ୍ୟାମଳା ଯେ କହୁ ।
 ଶୈବ୍ୟା ରୂଷି ହରି ପ୍ରିୟା ଶ୍ରୀମତୀ ଯେ ଚହଁ । ୪।
 ବିଶାଖା ଶର୍ମା ଯେ ରେଣୁକା ଚନ୍ଦ୍ରେଣୁକା ପୁଣି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୁଚିବୁଦି କୃଷ୍ଣାବଳୀ ଶୁଣ । ୫।
 ହରିପ୍ରିୟା ଶ୍ରିୟା ସଙ୍ଗେ ମଦନ ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ଷୋଳ ସଖୀ ଏମନ୍ତେଣ ସେବା ବିଧିକରି । ୬।
 ଅବର ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରସିଂହ ସେବା ବିଧି ଚହଁ ।
 ଭଗତି ଭବରେ ବିଧି ଶୁଣ ମନ ଦେଇ । ୭।
 ଅଙ୍ଗନା ସବଙ୍ଗ ମୋହନା ରଞ୍ଜଣୀ ଯେ ଚହଁ ।
 ରତ୍ନପୁଷ୍ପା ପୁଷ୍ପଦ୍ୟା ତ ମାଳତୀ ଯେ ଥାଇ । ୮।
 ମାଧବ ପୁଷ୍ପବର୍ଣ୍ଣା ପୁଷ୍ପବର୍ଣ୍ଣା ପୁଣି ।
 କେତକୀ କାମଦାୟିନୀ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗେଣ । ୯।
 ପୁଷ୍ପାକ୍ଷୀ ମୁଦୁଳାକ୍ଷୀ ନାମବେଶୀ ଚହଁ ।
 ମନୋହର ରତ୍ନକେଳୀ ଏମନ୍ତ ଅଛଇ । ୧୦।
 ରତ୍ନକେଳୀ ବବନା ଯେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀକା ଅଛଇ ।
 ରତ୍ନମା ପଦ୍ମିନୀ ଶଙ୍ଖିନୀ ବୁଲନା ଯେ ଗୋର । ୧୧।
 ତରଳା ତରଳା ଚହଁ ତପଳା ଯେ ଦେଖ ।
 ରସାଳୀ ରସମାଧୁରୀ ସଙ୍ଗେ ନାରାଜୀ । ୧୨।

ବିଦ୍ୟାଞ୍ଜୀ ଶୁଭ୍ରା ପୁଣି ତହିଁ ମାଳିନୀ ।
 ସୌରଭକା ସୁବେଶୀ ଯେ ପ୍ରବାଳକୁ ଘେନି । ୧୩
 କମଳୀ ସୁବାଣୀ ରସବାଦନୀ ଯେ ପୁଣି ।
 ସୁମେଧା ରତ୍ନା ଯେ ପଦ୍ମ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ଯେ ଯେ । ୧୪
 ସୁକୁନ୍ତଳା ଲବଙ୍ଗା ଯେ ହିମାଳୟ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ ।
 ତାରା ଯେ କୌମୁଦୀ ସୁବେଶକା ପୁଣି ତହିଁ । ୧୫
 ରତ୍ନମେଶୀ ସୁମେଶୀ ଯେ ମଙ୍ଗଳା ସୁଲେଖ ।
 ତୃତୀୟା ମହିତା ସୁଲେଖ ତୃତୀୟା ଯେ ଯେ । ୧୬
 କଦମ୍ବ ପଦ୍ମଗିରି ତୃତୀୟା ଯେ ତହିଁ ।
 ରତ୍ନିକା ସାଧା ବୃନ୍ଦା କୁମୁଦିନୀ ଯେ ଯେ । ୧୭
 କଦମ୍ବ ମୁଗାଶୀ ଯେ ସୁବେଶକା ଯେ ଯେ ।
 ଉତ୍କଳା ରସମେଶକା ତହିଁ ପୁଣି । ୧୮
 ଯେଉଁ ଗୋପୀ ଯେଉଁ ସେବା ହେବୁ ମନେ ଘେନ ।
 ଭଗବତ ଜନମାନଙ୍କ ସେବା ଯେଉଁ ଜନ । ୧୯
 ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ କଳ୍ପନା ସେବା ବିଧି ପୁଣି କରେ ।
 ସୁବେଶକା ପୁଣି ଗଜ ସେବା ବିଧି ଧରେ । ୨୦
 ମୋହନୀ ଶୁଭ୍ରା ସେବା କରନ୍ତି ଯେ ପୁଣି ।
 ରତ୍ନିକା ପାଟବସ୍ତ୍ର ଯେ ସେବା ସେ କରଣ । ୨୧
 ରତ୍ନପୁଷ୍ପା ତାମ୍ରା ଯେ ସେବା ବିଧି କରେ ।
 ସୁବେଶକା ବିଦ୍ୟା ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଦୃଢ଼ରେ । ୨୨
 ମାଳିନୀ ଯେ ପଞ୍ଚପାତ କରନ୍ତି ଯେ ତହିଁ ।
 ମାଧବୀ ଯେ ନୀଳ ଚନ୍ଦ୍ର ବିଧାନ ତହିଁ । ୨୩
 ସୁବେଶକା ତୃତୀୟା ସେବା ବିଧି କରେ ।
 ସୁବେଶକା ରସ ପୁଣି ମଙ୍ଗଳା ଉତ୍କଳା । ୨୪

୧୩—୧ ତଳମା ମାଳିନୀ ପ୍ରବାଳକୁ ଘେନି (କ),

୧୫—୧ ବିଦ୍ୟାକୁମାରୀ ପୁଣି (ଗ),

କେତକା ଗୋପୀ ଯେ ରକ୍ତକାପ ସେବା କର ।
 କାମ ଯେ ଦାୟିନୀ ରକ୍ତ ଭୂଷଣ ଆଚର । ୨୫ ।
 ରସକେଳି ସିନ୍ଦୂର ଯେ ବଧୂ ଆଚରଣ ।
 ସୁକେଳୀ ସୁରସ ଶୁଭ କରନ୍ତି ଅଙ୍ଗେଶ । ୨୬ ।
 ରତିକେଳି ପଦ୍ମକ ମାଣିକ ସେବା କରେ ।
 ସ୍ବର୍ଗନା କଟୀ ମେଖଳା ଦୟନ୍ତ କଟୀରେ । ୨୭ ।
 ଶ୍ରୀ ଶ୍ରଦ୍ଧା କଳ୍ପଣ ସେବା ବଧୂ ପୁଣ କର ।
 ସୁମେଧୀ କଳ୍ପସ୍ୟ ସେବା ବଧୂ ଯେ ଆଚର । ୨୮ ।
 ରକ୍ତାସଖୀ ରଜାସେବା କରନ୍ତି ଯେ ତହିଁ ।
 ପଦ୍ମାସଖୀ ବାଣୀସେବା ବଧୂରେଣ ରହୁ । ୨୯ ।
 କରୁରୁଜା ହସ୍ତବଧୂମାନ ସଜାଡ଼ିଣ ।
 କନ୍ଦୁ ପୁଷ୍ପ ଲବଙ୍ଗା ଯେ ଯେ ସେବା ଯୋଗାଇଣ । ୩୦ ।
 ଶ୍ରୀଫଳବଧୂ ଯେ ପୁଣ ଝିଲିକା ଯୋଗାଇ ।
 ତାରାସଖୀ ନାସିତାର ଫୁଲମାନ ଦେଇ । ୩୧ ।
 କରୁମୌଳୀ ଦାଡ଼ିମୂର ଫଳ ପୁଣ ଦେଇ ।
 ରକ୍ତମେଖୀ ସୁତେଲ ବଧୂ ପୁଣ କହୁ । ୩୨ ।
 ସୁମେଖୀ ଯେ ରସଦେଶ ଜାଣନ୍ତି ଅପାର ।
 ମଙ୍ଗଳା ଯେ ଗୀତ ନାଟ ଭାଣନ୍ତି ହରୁର । ୩୩ ।
 ମନ୍ଦିକାର ସଧୂଷର ବଧୂ ମାନଙ୍କରେ ।
 ତମ୍ବୁଳା ଦବ୍ୟ ବାନ୍ଦବ ଦାବନ୍ତି ସୁସରେ । ୩୪ ।
 କଦମ୍ବୁ ଯେ ବନମାଳା ସେବା ଆଚରଣ ।
 ପଦ୍ମା ଯେ ରାଗିଣୀ ପୁଣ ଅଳାପ କରେ । ୩୫ ।
 କାମ ଯେ କର୍ଦ୍ଦମା ପୁଣ ତରଳା ଅଟଇ ।
 ବର୍ଣ୍ଣନା ସଖୀ ବଧୂକା ମନ୍ତ୍ର ର ଯୋଗାଇ । ୩୬ ।
 କୁନ୍ଦନା ରସ ଶୃଙ୍ଗାର ବିଭୁର ନାଦେ ।
 ରକ୍ତନା ସଖୀ ଯେ ପୁଣ ମୁଦ୍ରା ଦୟା । ୩୭ ।

ପଦ୍ମମାଳ ପଦ୍ମମା ଯେ ଦିଅନ୍ତି ହୃଦର ।
 ସଙ୍ଗେ ରସନାଶ୍ରମ କରନ୍ତି ବର । ୩୮ ।
 ଗୁଳମା ରତି ଗୁଳିବା ବରୁ କାଶର ।
 ବଦ୍ୟାଙ୍ଗୀ ସୁଖ ଭୋଗର ବଧୁ ପୁଣ ବହୁ । ୩୯ ।
 ଗୁରୁଣ ସଙ୍ଗୀ ଯେ ପୁଣ ବଢ଼ିଣୀ ଦେଇଣ ।
 ଚନ୍ଦନା ଚନ୍ଦନ ପୁଣ ବଧୁ ଯୋଗାଇଣ । ୪୦ ।
 ମାଳିନୀ ରସ ଯେ କୁଟ୍ କାଶର ଅପାର ।
 ସୁଗନ୍ଧକା ରସବାସ ସେବାର ବରୁ । ୪୧ ।
 ସୁବେଣୀ ଯେ ସଙ୍ଗୀତର ରସ ଧୂଳି କାଶେ ।
 ବ୍ରଜଳା ରସ ଗୁରୁଣ କାଶର ପ୍ରମାଣେ । ୪୨ ।
 ଚଞ୍ଚଳା ଯେ ପଦନୟ ବଧୁ ପୁଣ କାଶି ।
 ଚପଳା ଦୁଇତ୍ର ବାଦ୍ୟ ରସ ଯେ ବଶାଣି । ୪୩ ।
 ରସାଙ୍ଗୀ ଯେ ପୁଣ ଛନ୍ଦ ବଧାନ କାଶନ୍ତି ।
 ମାଧୁରୀ ଯେ ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟର ସେ ପୁଣ କରନ୍ତି । ୪୪ ।
 ନାରାଙ୍ଗୀ ମଧୁରରସ କରନ୍ତି ଯେ ପୁଣ ।
 କମଳୀ ଯେ ସ୍ତବ୍ଧ ପୁଣ କରନ୍ତି ବଶାଣ । ୪୫ ।
 ସୁବାଣୀ ବଞ୍ଚିକା ଶ୍ରବ କରନ୍ତି ଯେ ତହିଁ ।
 ରସବାସ ଚନ୍ଦ୍ରବିମ୍ବ ପ୍ରବନ୍ଧ ଯୋଗାଇ । ୪୬ ।
 ମୁଗାଞ୍ଜୀ ମୁରୁଜ ବଧୁ କରଣ ତହିଁରେ ।
 ଉକ୍ତଶ୍ରୀ ପ୍ରସବବଧୁ ତହିଁରେ ଆଚରେ । ୪୭ ।
 ମଞ୍ଜୁଷା ହାସ୍ୟ ଉତ୍ସାହ ବଧାନ କରଣ ।
 ସବୁ ପ୍ରେମରସ ସୁଖ ଗୋପୀଙ୍କ ଠାବେଣ । ୪୮ ।
 ଏହୁ ବଧୁ ପରବନ୍ଧ କାଶେ ସେହୁ ଦାସ ।
 ସେହୁ ସାଧୁ ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଧା ଅଂଶ । ୪୯ ।
 ମନ୍ଦ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ସଦଗୁରୁ ସେବା କଲେ ।
 ଗୋପିକା ଶ୍ରବ ଭଗତି ହୃଦରେ ଧଇଲେ । ୫୦ ।

ତେବେ ଦାସଜନ ଲଭେ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପାଦ ।
 ଏଣୁ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଲୀଳା ଦୃଢ଼ସ୍ବରେ ବନ୍ଦ । ୫୧ ।
 ରାଧାଅଙ୍ଗ ଶୁଣ ଗୋପୀ ହୋଇଲେକ ଜାତ ।
 ଶୁଣସଖା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଅଙ୍ଗରୁ ସନ୍ତୁତ । ୫୨ ।
 ଶୁଣ ଯେ ଦୁଗୁଣ ଅଠ ହୋଇଲେ ଭିଅଣ ।
 ଅଠ ଯେ ଦୁଗୁଣେ ଖୋଳ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ । ୫୩ ।
 ଖୋଳ ଯେ ଦୁଗୁଣେ ପୁଣ ବଢ଼ଣ ଅଟଇ ।
 ବଢ଼ଣ ଦୁଗୁଣେ ପୁଣ ଚଉପଠି କହ । ୫୪ ।
 ଚଉପଠି କଳାରୁ ଅନନ୍ତ ଗୋପୀ ହେଲେ ।
 ଚଉପଠି ଗୋପାଳୁ ଅନନ୍ତ ସଖା କଲେ । ୫୫ ।
 ଗୋପୀସେ ଗୋପାଳ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସେବାକର ।
 ସର୍ବଦା ନିବୀନ ସେହୁ ନିୟମକ ଶର । ୫୬ ।
 ଅବାଜାଦି ସୁଦର୍ଶନ ଅଙ୍ଗକୁ ଧରଣ ।
 କୃଷ୍ଣସେବା କରି ରାଧା ଭଜେ ସଖାରଣ । ୫୭ ।
 ଅବାଜାଦି ଅନନ୍ତ ଯେ ଅଙ୍ଗ ପୁଣ ଧର ।
 ସୁଭଦ୍ରା ସେବାରେ ସଖୀ କୃଷ୍ଣକୁ ସୁମର । ୫୮ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଅଙ୍ଗେ ସେବାକଲେ ରାଧାସ୍ବର ଗୁଣି ।
 ରାଧାଅଙ୍ଗେ ସେବାକଲେ କୃଷ୍ଣସ୍ବର ଜାଣି । ୫୯ ।
 ଅଣ ଯେ ମଣ୍ଡଳ ସେହୁ ରାଧାକୃଷ୍ଣ ସ୍ଥାନ ।
 ଏକଦଳ ବୋଲିକରି ଏକାନ୍ତ ଭୁବନ । ୬୦ ।
 ହୃଦୟ ଆନକୁ ବେନି ଦଳ ବୋଲି କହ ।
 ଲୀଳାସ୍ବର କୃଷ୍ଣର ଯେ ସ୍ଥାନ ଅଟେ ସେହୁ । ୬୧ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ ମଧ୍ୟେ ଯି କୁଟି ତ୍ରୟଦଳ ସ୍ଥାନ ।
 ଅବତାର ଅଙ୍ଗ କୃଷ୍ଣ ସେଠାରେ ଭିଅଣ । ୬୨ ।
 ଛତୁଦଳ ସାମଗାନ ବୋଲି କର କହ ।
 ଅଷ୍ଟଦଳ ବୋଲିଣ ଯନ୍ତୁ ପୁଣ ହୋଇ । ୬୩ ।

ଶୋଳଦଳ ବୋଲିଣ ଯେ ରକ ଅଟେ ଭବ ।
 ବଢ଼ିଣ ଦଳ ଯେ ପୁଣି ଅଟେ ଅଧବ । ୭୪ ।
 ବଢ଼ିଣ ଦୁରୁଣେ ଚନ୍ଦ୍ରସିଂ ପୁଣି କହୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସିଂ ମଧ୍ୟରେ ସହସ୍ରଦଳ ରହୁ । ୭୫ ।
 ଦହସ୍ରକୁ ବେଢ଼ିଛନ୍ତି ଅନନ୍ତ ଗୋପାଳ ।
 ନିତ୍ୟ ଗୋଳକରେ ଗୋପୀ ଗୋପାଳଙ୍କ ଖେଳ ॥
 ଗୋପିକା ଭଗବତ୍ସବ ମୁକୁନ୍ଦ ରମ୍ଭର ।
 ସଖାଭକ୍ତି ଭବ ପୁନ ଅନନ୍ତ ହୃଦର । ୭୬ ।
 ଗୋପିକା ଭଗବତ୍ସବ ଗୋପକୁଳେ କହୁ ।
 ସଖାଭକ୍ତି ଭବ ପୁଣି ଗୋପ ଅଂଶେ ଦଥ । ୭୭ ।
 ଶ୍ରେତ ରଙ୍ଗ କୁକୁମ ଶ୍ୟାମଳ ଗୁଣି ତହିଁ ।
 ଏହୁ ଗୁଣକଳା ଯେହୁ ଭବତ ଚିନ୍ତର । ୭୮ ।
 ଏହୁ ଗୁଣ କଳାରୁ ଅନନ୍ତ କଳା ପୁଣି ।
 ଏକ ଏକ କଳା ଘେନି ଜନମନ୍ତ୍ର ପୁଣି । ୭୯ ।
 ଏ ବାସନା ଘେନି କରି ସଂସାରେ ପ୍ରବେଶ ।
 କୃଷ୍ଣ ରାଧା ପାଦ ସେବେ ଅଭ୍ୟୁତ ସେ ଦାସ । ୮୦ ।

ଭବ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥାରେ ନାମ ଭଜନସ୍ତୁତି ଗୁଣ ।

ଷଷ୍ଠି—ଛାନ୍ଦ

ଶୁଣ ହେ ଗୋପାଳ ପୋଏ ରବା ବାଣୀ ରଥ ।
 ରବି ରବି ରସ ଧ୍ବନି ମନରେଣ ଯୋଷ । ୧ ।
 ବ୍ୟସେଣ ବାଳକ ବାଣୀ ଅତି ଏ ଲଳିତ ।
 ଟଣ ଟଣ କଣ ଚଣ ରଣସ୍ବ ନାଦତ । ୨ ।
 ଗାନ୍ଧାର ରାଗକୁ ବଡ଼ ଅଟଳ ସୁନ୍ଦର ।
 ହରି ହରି ନାମ କଥା ଶୁଣିମା ମଧୁର । ୩ ।
 ସେ ଯନ୍ତ୍ର ଧ୍ବନିରେ ମନ ହରିଣ ନିଅଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶୁଣିଲେ ସେ ଭୋଳ ହୋନ୍ତି ତହିଁ । ୪ ।
 ରବା ବାଣୀ ଅନାଦି ସେ କଲେକ ଭିଅଣ ।
 ରୁଦ୍ର ପୁଣି ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା କଲେ ପୁଣି । ୫ ।
 ହରିଣୀର ଛଳେ ହରି ଶମ୍ଭୁରୁ ବାହାର ।
 ବୋଲିଲେ ହେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ମାଗି ରୁନେ ବର । ୬ ।
 ମୋହର ହସ୍ତ ମନ୍ତ୍ରକ ବାଦ୍ୟ ନାମେ ଅବ ।
 ଏହୁ ବର ପ୍ରଭୁ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୋତେ ଦେବ । ୭ ।
 ନରହରି ସନ୍ତୋଷେଣ ବର ଦେଲେ ପୁଣି ।
 ତାହାର ମନ୍ତ୍ରକ ବାଣୀ ହାଣ୍ଡି କଲେ ପୁଣି । ୮ ।
 ହସ୍ତ ଗୋଟା ରବା ପୁଣି ଭିଅଣ ସେ କର ।
 ଏମନ୍ତେ ଅନାଦି ରୁଦ୍ର ଏହୁ ଯନ୍ତ୍ର ଧର । ୯ ।
 ଗୋଲକ ଭୁବନେ ରୁଦ୍ର ଦେଲେକ ଯତନେ ।
 ଗୋଲକ ନାଥ ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ସେ ମନେ । ୧୦ ।

ଗୋଲକ ନାଥ ଯେ ଦେଲେ ସୁଦାମ ଦୁସ୍ତେଷ ।
 ସୁଦାମ ସଙ୍ଗୀ ନାଶୁ ଗାନ୍ଧାରର ଶୁଣ । ୧୧ ।
 ନାରଦ ଜାଣନ୍ତି ପୁଣ ଏ ଧୂନର ରସ ।
 ସରସ୍ବତୀ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଏ ଧୂନ ବିଶେଷ । ୧୨ ।
 ଲଳିତା ବିଶାଖା ଚିତା ଚିତ୍ତଦେବୀରଣ ।
 ଏମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଏଥୁ କହୁ ରସଗୁଣ । ୧୩ ।
 ଗୋଲକର ଲଳା ଗୋପଗୁରୁରେ ଛକାଣ ।
 ଗୋପ ପୋଏ ଜନମିଲେ ନଦୀଆର ଦେଶ । ୧୪ ।
 ନଦୀଆର ଲଳା ଗୁଡ଼ି ଓଡ଼ିଦେଶେ ଜାତ ।
 ଓଡ଼ିଶା ଗୋପାଳକୁ ଚାରିବ ଚୁମ୍ବିତ । ୧୫ ।
 ଚବିଶ ଗୋପାଳ ତୁମ୍ଭେ ଓଡ଼ିଶାରେ ପାର ।
 ପାଷାଣ ଗୋପାଳ ପୁଣ ହୋଇବେ ଉଦାର । ୧୬ ।
 ଅର୍କମାତ୍ରା ଥୋଇ ତଳେ ଗାର ଗୋଟି ଦେବ ।
 କରମାତ୍ରା ଦେଇଣ ଯେ ଉଦାର ବିହବ । ୧୭ ।
 ଅର୍କମାତ୍ରା ପରେ ପୁଣ ଇକାରକୁ ଦେଇ ।
 ତଥପରେ ପୁଣ ବିନ୍ଦୁ ଗୋଟିଏ ବସାଇ । ୧୮ ।
 ମଣ୍ଡଳ ଗୋଟିଏ ପୁଣ ଲେଖିବ ତୁମ୍ଭରେ ।
 ମନ୍ତ୍ରଗୋଟି ଲେଖିବ ଯେ ତଥପ ମଧ୍ୟରେ । ୧୯ ।
 ରବାବାଣୀ ସେହୁଠାରେ ଥୋଇବାକ ନେଇ ।
 ଘୃତ ଦୀପ ଜାଳଣ ଯେ ପୁନା ବିଧି ଦେଇ । ୨୦ ।
 ପାଟକସ୍ତ୍ର ପାଞ୍ଚଶକ୍ତି ରବାଠାରେ ଦେବ ।
 ପିନ୍ଧା ଯେ ପାଣ୍ଡେଡ଼ା ଦଶ ବାଣୀଠାରେ ହେବ । ୨୧ ।
 ଦକାର ମନ୍ତ୍ର ଯେ ବଡ଼ ଶିଖାକୁ ଗୁଢ଼ାଇ ।
 ବାଣୀ ରବା ଶିଖାଇଲେ ଦୋଷ କହୁ ନାହିଁ । ୨୨ ।
 ମନ୍ତ୍ର ଜାଣି ଯେଉଁ ନର ରବା ବାଣୀ ବାଇ ।
 ଶବ୍ଦକ୍ରେଷ ପୁଣୀ ମଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଦ ପାଇ । ୨୩ ।

ମନ୍ତ୍ର ଗୁରୁ ଶିକ୍ଷା ଯଦି ନ ଜାଣିଣ ବାସ୍ତବେ ।
 ଗୋରୁ ହୃଦ୍ୟା ପାତକ ଯେ ପୁଣ୍ୟ ସେହୁ ପାଏ । ୨୪ ।
 ମନ୍ତ୍ରଦୀକ୍ଷା ଏଣୁ କରି ଗୋପସୁତେ ଦେବ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ରାଗରେ କୃଷ୍ଣ କଥା ଗାଉଥିବ । ୨୫ ।
 କଳିଯୁଗେ କୃଷ୍ଣ କଥା ଅଟଇ ତ ସାର ।
 ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ପ୍ରାପତ ଯେ ହୁଅଇ ଗାନ୍ଧାରୀ । ୨୬ ।
 ରାହ ଦବସେ ଜନକୁ ପରମାଦ ନାହିଁ ।
 ଧନ ପୁତ୍ର ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜି ସୁଖେ ବସୁଥାଇ । ୨୭ ।
 ପୁନକ ଅଟଇ ପୁଣ୍ୟ ସମ୍ପାରେ ସେ ଜନ ।
 ସହ ଗୋଷ୍ଠି ଜନମାନେ କରେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ । ୨୮ ।
 ପାଷଣ୍ଡ କୁଳରୁ ସେହୁ ହୁଅନ୍ତି ବାହାର ।
 ଗରି ଯେ ଚନ୍ଦନ ଭୋଗ ଥାଇ ନିରନ୍ତର । ୨୯ ।
 ବାଣୀ ଅଧିକାର ପୁଣ୍ୟ ମୁକୁନ୍ଦ ଧରିବ ।
 ଅନନ୍ତ କହ୍ନୁ ରବୀ ଆଧିକାର ଥିବ । ୩୦ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ନେନ ହେ ବାଣୀ ପୁନ ବଧୁ ଯେତେ ।
 ରବୀ ପୂଜା ଅନନ୍ତକୁ ବହୁଲୁ ପୁଣ୍ୟତେ । ୩୧ ।
 ଗୋପାଳ କୁଳରେ ରବୀ ବାଣୀ ବଜାଇବ ।
 ତାଳ ଯେ କର୍ତ୍ତାଳ ଖୋଳ ମାତଳ ଶିଖିବ । ୩୨ ।
 ଶିଫା ଶଙ୍ଖ ଦେଶୁ ବଶୀ ମୁରଲୀ ସଜୀତା ।
 ଚୁଲି ଟୋପି ତରାସ ଯେ ଟାଇଆ ପତାକା । ୩୩ ।
 ସର୍ବ ଅଧିକାର ଗୁରୁ ବାରଣ୍ଡିଆ ଅଂଶ ।
 ଚୁମ୍ବେ ଅଗେ ପାତଳ ହେ ମନ୍ତ୍ରଭେଦ ରସ । ୩୪ ।
 ପ୍ରଥମ ପୀଠରେ ପକା ଅନ୍ୟତ ତ ମୁହିଁ ।
 ଦୁଷ୍ଟପ ପୀଠରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାର ଭାଇ । ୩୫ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପୀଠ ପବନ ଭାଇ ବାର ଦଶ ।
 ତାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖି ହେବେ ରାମାସର ଦାସ । ୩୬ ।

ସବୁ ଅଧିକାରୀ ଅଂଶ ଏଣୁ ରୁନେ ହେଲ ।
 ଜଂଗର ବିଷରେ ରୁନେ ରାହାସ ଥାପିଲ । ୩୭।
 ଆଗେ ଶାନ୍ତି ଆଗେ ପୂଜା ରୁନୁକୁ ପ୍ରମାଣ ।
 ଫୁଲ ପାନ ଚନ୍ଦନ ସେ ରୁନୁ ଅର୍ଥେ ଜାଣ । ୩୮।
 ଯେଉଁ ଜନ ଭକ୍ତିଭେଦ ରୁନେ କଣିଥିବ ।
 ଲକ୍ଷେ ଗୁଡ଼ ଅଭ୍ୟାସ ମୁଣେ ପଡ଼ୁଥିବ । ୩୯।
 ସେ ଜନ ରୁନୁକୁ ପୁଣି ଜଣିବ ଗୁଡ଼ରେ ।
 ଏଣୁକରି ମନ୍ତ୍ରମାନ ଲେଖିଲୁ ପୋଥିରେ । ୪୦।
 ପାପାଣ୍ଡୁ କୁଳକୁ ଏହୁ ହୋଇବ ସଂଗାଳି ।
 ପରାକୃତ ସ୍ଵାସରେ ସେ ଲେଖିଲୁ ତମାଳି । ୪୧।
 ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ମନ ଜାଣି ଏ ଗୁଡ଼ କହୁବ ।
 ଯଦି ମନୁ ବୁଝାଇଲେ ଭଗତ ପାଇବ । ୪୨।
 ଗୁରୁ ମୁଖେ ନ ବୁଝିଲେ ନ ପାଇବ ଭେଦ ।
 ଭ୍ରମର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସୁଖେ ପାଏ ବଡ଼ ଧନ । ୪୩।
 ସାବୁ-ପଦ୍ମ ପଟେ ଯେହ୍ନେ ନ ମିଶଇ ପାଣି ।
 ପଥରକୁ ଜଳ ଯେହ୍ନେ ନ ପାରଇ ଜଣି । ୪୪।
 ଅଣଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ଅଟେ ଏମନ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ।
 ଏଣୁ କର ରୂପତ କରିବା ଭଲ ଗୁଣ । ୪୫।
 କାଗଜକୁ ଜଳ ଯେହ୍ନେ ଜଣଇ ରୁଗିତେ ।
 ସବୁ ବସ୍ତୁ ଜଳେ ଯେହ୍ନେ ମଜ୍ଜଇ ଯୁଗତେ । ୪୬।
 ଅଗ୍ନି ସଙ୍ଗେ ଦୃଢ଼ ଯେହ୍ନେ ହୁଅଇ ତରଳ ।
 କଥା ସଙ୍ଗେ ଯଦି ଯେହ୍ନେ ହୁଅଇ ସେ ମେଳ । ୪୭।
 ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ସେହି ମତି ଗୁରୁକୁ ଦେଖିଲେ ।
 ସେ ଶିଷ୍ୟ ଜବନ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଦିନେ ଥିଲେ । ୪୮।
 ଅନ୍ନ ବସ୍ତୁ ଧନ ଦେଇ ଗୁରୁ ପୂଜା କରେ ।
 ଅନାମ ନାମ ଶବଦ ଗୁରୁକୁ ପଢ଼ାରେ । ୪୯।

ସମାଧି ଜ୍ୟୋତି ନାଳାନ୍ତ୍ର ଅବାଡ଼ ଶିଖର ।
 ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ଏକାକ୍ଷର ଅଶାକ୍ଷର ଧାରି । ୩୦ ।
 ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ର ସେ ଅଶାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଜପ ।
 କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର ଠାକୁରାଣୀମନ୍ତ୍ର ହରେ ପାପ । ୩୧ ।
 ଶୁଦ୍ଧାସେ ମିଶିଣ ଏହୁ ରସ ଘୋଷୁଥିବେ ।
 ଅରୁଣ ବଚନ ରାମସୁକ୍ତେ ପାଲୁଥିବେ । ୩୨ ।
 ଅତି ନୀଳ ହେବ ପୃଥ୍ବୀ ହୋଇବ ସେ ଶେଷେ ।
 ସେବକମାନେ ମାରିବେ ରାଜନ ସେ ଅଂଶେ । ୩୩ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ପଦାର୍ଥ ଶିଷ୍ୟ ବଳେ ଘେନି ପିବ ।
 ଦଶଦ୍ରୁ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାଣୀ ହୃଦରୁ ନ ପିବ । ୩୪ ।
 ସେହୁ କାଳେ କୃଷ୍ଣ ନାମ ସେ ହୃଦେ ଘୋଷିବ ।
 ଏକାନ୍ତେ ବସି ଏ ଗୁହ୍ୟ ବନସ୍ତେ ଗୁଣିବ । ୩୫ ।
 ଗୁହ୍ୟକାଶ ଏ ଗୁହ୍ୟକୁ ନ ପାରିବେ ବନ୍ଧ ।
 ହେରୁ ମନେ ଘେନି ଥିବ ଅନନ୍ତ ମକୁନ୍ଦ । ୩୬ ।
 ଦଳ ଅରୁଣର କଥା ଅଟଇ ଏ ସତ ।
 ଆଗତ ଭବିଷ୍ୟ ଏହୁ ପୁରାଣେ ଉକ୍ତ । ୩୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା କଥନେ ନାମ ସଷ୍ଠି ସ୍କନ୍ଧ ।

ଏକପଞ୍ଚ ଛାନ୍ଦ

ତୁଳ ମନ୍ତ୍ର ବିଧି ପୁଣ୍ୟ କେମନ୍ତ ଅଟଇ ।
ଏକଥା ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଦେବ କହୁନ ବୁଝାଇ । ୧ ।
ଶୁଣ ଅହେ ଗୋପସୁତ ତହିଁର ବସୁର ।
ହେଉବିଧି ପରମାଣେ ଭାଷଣ ତାହାର । ୨ ।
ମୟୁର କାଟିକ ଟେପି ପ୍ରାୟେ ବ୍ରହ୍ମା କର ।
ଚନ୍ଦ୍ରକା ମଣ୍ଡଳ ବନ୍ଧୁ ଶକ୍ତିଲେ ବସ୍ତ୍ରାର । ୩ ।
ଗୁଣ୍ଡର ମାଳା ହତନେ ଶିବ ସେ ଶକ୍ତି ଶ ।
ଅନନ୍ତ ଦେଲେକ ଡୋର ମୂଳରେ ତ ପୁଣ । ୪ ।
ଶିକୁଳ ଛନ୍ଦଣ ପତ୍ର ପବନ କରଣ ।
ମଧ୍ୟ ଭାଗ ଗୋଟି ସେହୁ କଲେକ ନିର୍ମାଣ । ୫ ।
ଶିଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳ ତହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ନେଇ ।
ତୁଳ ସେ ଗୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ବସାଇ । ୬ ।
ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ତୁଳ ସି ଶାଖା ଭାଷଣ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବନ୍ଧୁ ମହେଶ୍ୱର ଅନନ୍ତ ନିର୍ମାଣ । ୭ ।
ପବନ ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବସି ନିର୍ମାଣିଲେ ।
ଗୋଲେକ ଭାବନେ ନେଇ ହତନେ ଥୋଇଲେ । ୮ ।
ଗୋଲେକନାଥ ସେ ଦେଲେ ସୁଦାମ ଶିରେଣ ।
ସୁଦାମର ସଖାମାନେ ବହୁଲେ ଶିରେଣ । ୯ ।
ଗୋଲକର ଲାଳା ଗୋପ ପୁରରେ ପ୍ରକାଶ ।
ଗୋପଲାଳା ସାଗ ଜାତ ନଦୀଆ ପ୍ରବେଶ । ୧୦ ।
ନବଦ୍ୱୀପ ରୂପ ଶେଷ ଓଡ଼ି ରସେ ଜାତ ।
ଗୋପ ଶୁଦ୍ର ଦୁଇ ଭୁଲେ ହୋଇଲେ ତ ଜାତ । ୧୧ ।

ଏ ଗୋପକୁଳରେ ଜନ୍ମ ତୁଳ ବେଶ ଧର ।
 ଶୁଦ୍ର କୁଳେ ଜନମ ତ ଅଛଇ ଆମ୍ଭର । ୧୬ ।
 ଦୋର ଟୋପ କରୁଥିଲି ଶୁଦ୍ର କୁଳେ ଦେବ ।
 କଷ୍ଟ ତୁଳ ବେଶ ଗୋପକୁଳକୁ ବହୁତ । ୧୭ ।
 ଶୁଣ ରାମ ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ ଏ ତୁଳ ବର ।
 ମନ୍ଦ ଶିଖି ତୁଳ ଗୋଟି ବହୁତ ଶିର । ୧୮ ।
 ବେଶ ସପ୍ତ ଧରଣ ଯେ ମନ୍ଦକୁ ଲେଖିବ ।
 ତହିଁଦ ଅନ୍ଧର ମନ୍ଦ ତହିଁରେ ରଖିବ । ୧୯ ।
 ଦୁରି ଦୁରି ତରୁ ଏସେ ମନ୍ଦ ଅଟେ ପୁଣି ।
 ଅତି ଦଣ୍ଡକ ମନ୍ଦକ* ମନ୍ଦ ଗୋଟି ପୁଣି । ୨୦ ।
 ପୁଣି ବିଧି କରଣ ଯେ ଶିଖି ଶିରେ ଦେବ ।
 ଶିଖିଶିରେ ବହୁଣ ଯେ ରାହାସେ ମିଶିବ । ୨୧ ।
 ମନ୍ଦ ନ ଜାଣିଣ ତୁଳ ବହୁଣ ଯେ ଶିର ।
 କପିଳାର ବଧ ଦୋଷ ଲଗଇ ତାହାର । ୨୨ ।
 ମନ୍ଦ ଜାଣି ଯେଉଁ ଜନ ତୁଳ ଶିରେ ବହୁ ।
 ଶବ୍ଦନେଣ ଗତି ମନେ କୃଷ୍ଣ ପାଦ ପାଇ । ୨୩ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଅରୁଣ ଦାସ ଦେଲି ରାମ ତୋରେ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦିଅ ପୁଣି ମୁକୁନ୍ଦର ଶିରେ । ୨୪ ।
 ମୁକୁନ୍ଦର ବାର ଭାଇ ଯେନି କର ରାସ ।
 ଅରୁଣ ଦାସର ଲୀଳା କରବ ପ୍ରକାଶ । ୨୫ ।
 ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ବିସନ୍ନ ବଚନ ।
 ବୋଲି ଯେ ତମାଳି ଭାଷା ପଢ଼ିବ ସତନ । ୨୬ ।
 ମନ୍ଦଭେଦ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବିସନ୍ନ ଲେଖିଲୁ ।
 ରଘୁକ ତରୁର ଉକ୍ତ ହୃଦରେ ଥୋଇଲୁ । ୨୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା କଥନେ ନାମ ଏକସଷ୍ଠି ସ୍କନ୍ଧ

ଦ୍ଵିଷଷ୍ଠି ଛାନ୍ଦ

ଆଜ୍ଞା କରିବା ଗୁରୁଦେବ	ବେତ ଜନମ ସେହି ଭବ । ୧ ।
ଶୁଣ ସୁଦାମ ବସ୍ତ୍ର ଦାସ	ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବିଶ୍ଵାସ ॥
ଅନନ୍ତ ନାର ଏକ ଦିନେ	ଅଛଲେ କୃଷ୍ଣ ଦରଶନେ ॥
ବଳରାମ ସେ କୃଷ୍ଣ ଦେଖି	ଶ୍ଵେତେ ବୁଝିଲେ ବେନ ଆଶି ॥
ଲେତନ ଲେତନ ପଡ଼ନ୍ତେ	ବୃଷ ଗୋଟିଏ ଅଦଭୁତେ ॥
ସେ ବେତବୃକ୍ଷ ବୋଲାଇଲ	ଏମନ୍ତେ କହୁ ଦିନ ଗଲ ॥
କୃଷ୍ଣ ଜନମ ଗୋପ ପୁର	ସଙ୍ଗତେ ଭାଇ ହଲଧର ।
ଦ୍ରାଦଣ ବନରେ ବାହୁଗ	ଚରନ୍ତି ଅତି ସ୍ନେହ କରି ॥
ସେ ବେତ ବୃକ୍ଷକୁ ଦେଖିଣ	ଅନନ୍ତ ଅଙ୍ଗ ଅଂଶୁ ପୁଣ ॥
ଜାଣିଲେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ	ତହୁଁ ଶଣ୍ଢି ଏ ଘେନ ହସ୍ତ । ୧୦ ।
ବାମ ନୟନ କନଥର	ଜନମିଥୁଲ ସେ ବନର ॥
ତହୁଁ ଶଣ୍ଢି ଏ ଘେନ କରି	ଚରନ୍ତି ବନରେ ବାହୁଗ ॥
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେତ ଶିରେ ଘେଇ	କମ୍ପ କରେଣ ବେତ ଶୋଭ ॥
ସୁବର୍ଣ୍ଣ କନକ ପାଞ୍ଚଣୀ	କୃଷ୍ଣ ଦକ୍ଷିଣ କରେ ପୁଣି ॥
ଦାମ ଯେ ସୁଦାମ କରେଣ	ଘେନ ସକଳ ପୋଏ ପୁଣ ॥
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ର କମ କରି	ସେ କନଥର ଶିରେ ଧରି ॥
କେ ବୋଲେ ଆଶା ଏ ଅଟଇ	କେ ପୁଣ ଭୁବୁକି କରଇ ॥
କେ ପୁଣ ବାକ୍ସୁଆ କରନ୍ତି	ଅସ୍ତରତନ କମ ପନ୍ତି ॥
କେ ପୁଣ ନଈଡ଼ି ସଜାଡ଼ି	ବନରେ କରନ୍ତି ଧାଉଡ଼ି ॥
କେହି ଗୋପାଳ ହସ୍ତେ ବେତ	କେ ପୁଣ ନଈଡ଼ି ଧରେ ତ । ୧୧ ।
କେ ପୁଣ ଆଶା କରେ ଧରି	କେ ରଙ୍ଗ ବାକ୍ସୁ କରେ ପାରି ॥
କେ ପୁଣ ପାଞ୍ଚଣ ଧରଇ	କେ ରଙ୍ଗ ଆଉଡ଼ି ପକାଇ ॥
ଠାବ ନିମ୍ନ ଲ ଭଲ ପା ଇ	ଆଉଡ଼ି କରେ ଘେନି ଥାଇ ॥

ଗୋପେ ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣ ଲୀଳା
 କଲରେ ଭଗତ ପ୍ରକାଶ
 ଟୋପି ସେ ବେତ ଆଶା ବହୁ
 ଶୁଣ ହେ ଗୋପ ସୁତମାନେ
 ଏ ବେତ ମନ୍ତ୍ରମା କହୁବ
 ଶ୍ରୀ ଗୋଟିଏ ଲେଖି କର
 ବେନି ମୂରତି ବସୁ ଦେବ
 ଅନନ୍ତ ଅରୁତ ସେ ହର
 ଗୁଣ ଦୁଗୁଣ ଅଠ କର
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ସେ ପୂଜାବଧି
 ଏ ଭେଦ ଜାଣି ଶିଷ୍ୟ ବହେ
 ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ବହେ ବେତ
 ମନ୍ତ୍ର ଜାଣିଣ ବେତ ବହୁ
 ମନ୍ତ୍ର ବହୁ ଆଶା ପୁଣି
 ମନ୍ତ୍ର ନ ଜାଣି ଆଶା ବହୁ
 ନଉଡ଼ି ଛଡ଼ି ବେତ ଏକ
 ଏହା ସୁମର ବହୁସ୍ତବ
 ବେତର ଅଧିକାର ପୁଣି
 ଛଡ଼ିର ଅଧିକାର ସେତେ
 ନଉଡ଼ି ଅଧିକାର ମାନ
 ଏପାଞ୍ଚ ଅଧିକାର ସେତେ
 ଟାଉଡ଼ି ଅଧିକାରମାନ
 ବାକ୍ୟୁଆ ସୁଦାମର ପୁଣି

। ଅନେକ ରସ ସୁଖେ ଖେଳା ॥
 । ଧଇଲେ ଭଗତର ବେଶ ॥
 । ବୈଷ୍ଣବ ଲକ୍ଷଣ ଅଟଇ ॥
 । ଅଣ ସେ ହେବୁ ଶିଷ୍ୟ ନନେ ॥
 । ଶିଷ୍ୟକୁ ହସ୍ତେ ଟେକି ଦେବ ॥
 । ତହିଁରେ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର ॥
 । ବେତ ସେ ଛଡ଼ିକ ପୁନିବ । ୩୦ ।
 । ଏ ଅଷ୍ଟ ଅକ୍ଷର ସୁମର ॥
 । ଏ ରୂପେ ଯନ୍ତ୍ର ବଧି କର ॥
 । ଗୁରୁଙ୍କ ଅଟଇ ଏ ସିଦ୍ଧି ॥
 । ତେବେ ଶିଷ୍ୟର ହେବୁ ହୁଏ ॥
 । ତିନି ଜନମ ଦରଦ୍ର ତ ।
 । ମଲେଣ ଗୋଲକ ଲଭଇ ॥
 । ଲଭନ୍ତି କୃଷ୍ଣର ଚରଣ ॥
 । ଦୁସ୍ତର ଅଜ୍ଞେ ତା ପୀଡ଼ଇ ॥
 । କେବଳ ଏକ ଏ ମନ୍ତ୍ରକ ॥
 । ଗୋପାଳ କୁଳେ ଭେଷଦେବ । ୩୧ ।
 । ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସର ପ୍ରମାଣ ॥
 । ଅନନ୍ତ ଦାସର ସୁଗତେ ॥
 । ମୁକୁନ୍ଦ ଗୁମ୍ଫର ବିଧାନ ॥
 । ବସୁର ଅଟଇ ସୁଗତେ ॥
 । ମଧୁଦାସର ଏ ବିଧାନ ॥
 । ଅରୁତ ବଚନ ପ୍ରମାଣ । ୩୨ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା କଥନେ ନାମ ଦ୍ଵିଷଷ୍ଠି ସ୍କନ୍ଦ ।

ମୁଦ୍ରଣ :—

ମହାରାଜା ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରେସ

ବାଣୀବିହାର

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୪